ERIKA JOHANSEN

YOUNG

Invadarea Ținutului Tearling

AL DOILEA VOLUM AL SERIEI
REGINA ȚINUTULUI TEARLING

FICTION CONNECTION

TREI

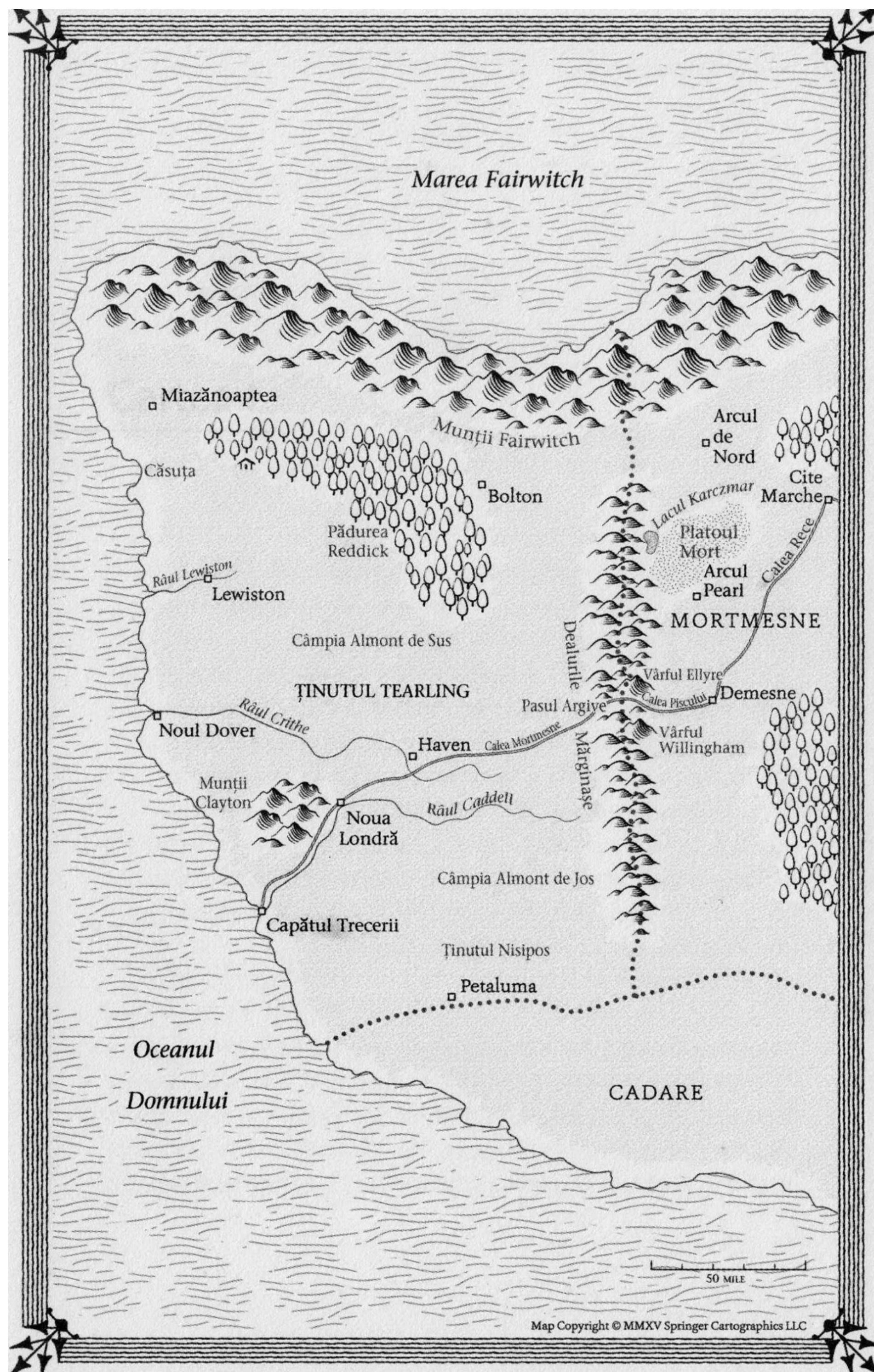
Erika Johansen

Invadarea Ținutului Tearling

Al doilea volum din seria
Regina Ținutului Tearling

Traducere din engleză de
Marilena Dumitrescu

Fiecare copil ar trebui să aibă pe cineva ca Barty. Cartea aceasta este pentru tatăl meu, Curt Johansen.

Marea Fairwitch
Miazănoaptea
Munții Fairwitch
Arcul de Nord
Căsuța
Bolton
Cite Marche
Lacul Karczmar
Platoul Mort
Pădurea Reddick
Râul Lewiston
Lewiston
Arcul Pearl
Calea Rece
MORTMESNE
Câmpia Almont de Sus
Dealurile
Vârful Ellyre
ȚINUTUL TEARLING
Pasul Argive
Calea Piscului
Demesne
Noul Dover
Râul Crithe
Haven
Calea Mortmesne
Mărginașe
Vârful Willingham
Munții Clayton
Râul Caddell
Noua Londră
Câmpia Almont de Jos
Capătul Trecerii
Ținutul Nisipos
Petaluma
Oceanul Domnului
CADARE
50 MILE
Map Copyright © MMXV Springer Cartographics LLC

Cartea I

Capitolul 1
Hall

Cea de-a doua invazie pornită din Mortmesne purta toate însemnele prevestitoare ale unui măcel. De o parte se afla oastea din Mortmesne, cu mult superioară, înzestrată cu cele mai grozave arme disponibile în Lumea Nouă și comandată de un bărbat care nu se dădea în lături de la nimic. De partea cealaltă, oștirea din Tearling, de patru ori mai mică, lupta cu arme ieftine, făurite dintr-un fier ce se sfărâma izbit fiind de un oțel de bună calitate. Sorții nu doar că nu puteau să arate vreo izbândă, ci mai mult decât atât, erau de-a dreptul catastrofali. Regatul Tearling părea lipsit de orice șansă de a scăpa de la dezastru.

— *Regatul Tearling ca națiune militară*,
CALLOW MARTIRUL

Zorile se iviră rapid la granița cu Mortmesne. O geană albastră, lăptoasă se profilă pentru o clipă la orizont, iar în momentul următor raze strălucitoare crescură dinspre Mortmesne, la răsărit, și inundară cerul. Lumina se răsfrânse peste lacul Karczmar, transformând suprafața acestuia într-o foiță incandescentă; efectul se risipi doar când briza diafană se abătu asupra țărmurilor, iar oglinda netedă se făcu țăndări sub valuri.

Granița cu Mortmesne era o chestiune delicată în această regiune. Nimeni nu putea spune cu certitudine pe unde trecea linia de separație. Locuitorii din Mortmesne susțineau că lacul se afla pe teritoriul regatului lor, dar și Ținutul Tearling revendica întinderea de apă, din moment ce un renumit explorator originar din Tearling, pe nume Martin Karczmar, fusese cel care o descoperise. Karczmar trecuse la odihna veșnică în urmă cu aproape trei secole, iar de atunci Ținutul Tearling nu renunțase niciodată să revendice lacul, deși fără să depună prea multe eforturi în sensul acesta. Apa în sine nu avea mare valoare, plină cum era de pești răpitori ce nu puteau fi folosiți ca hrană, totuși lacul reprezenta un punct important, singurul reper geografic concret de pe granița întinsă pe sute de kilometri spre nord și sud. Cele două regate râvniseră permanent la o soluție

definitivă pentru pretențiile lor. La un moment dat, cu mult timp în urmă, se vorbise despre negocierea unui tratat, din care nu ieșise însă nimic. Pe malul estic al lacului, ca și pe cel sudic, se întindeau terenuri plate, bogate în sare, formate pe alocuri din aluviuni și din mlaștini. În Mortmesne, platoul acesta se prelungea mai mulți kilometri spre răsărit, sfârșindu-se în cele din urmă într-o pădure de pini. La marginea de vest a lacului Karczmar însă, platoul sărat mai continua doar câteva sute de metri, înainte de a începe urcușul pieptiș pe Dealurile Mărginașe, povârnișuri repezi, acoperite de o pătură groasă de pini. Copacii îmbrăcau dealurile până în vârf și treceau în partea cealaltă, coborând în Ținutul Tearling propriu-zis, apoi domeniul lor se aplatiza treptat, pierzându-se spre nord, în câmpia Almont.

Deși pe pantele abrupte dinspre răsărit ale Dealurilor Mărginașe pădurile erau nelocuite, cele de pe vârfurile și latura lor vestică, în Tearling, erau presărate cu mici așezări, în Almont, locuitorii satelor se ocupau într-o oarecare măsură cu vânătoarea, dar mai ales cu creșterea animalelor – oi și capre – făcând negoț cu lână, lapte și carne de oaie, în primul rând între ei. Din când în când își puneau resursele laolaltă și trimiteau o încărcătură sub pază zdravănă la Noua Londră, unde bunurile – în special lâna – aduceau un preț mai bun, iar plata nu se făcea în natură, ci în monedă. Satele se întindeau pe dealuri până departe: Woodend, Idyliwild, Devin’s Slope, Griffen… prăzi ușoare, căci oamenii nu dispuneau decât de arme din lemn și erau împovărați cu animale pe care refuzau să le părăsească.

Colonelul Hall se întreba cum era posibil să-ți iubești pământul atât de mult și totuși să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru soarta care te-a pus pe drumuri. Hall era fiul unui proprietar de oi din Idyliwild, iar mirosul acelor sate – de lână udă, amestecat cu bălegar din abundentă – era atât de bine fixat în amintirea sa, încât îl mai simțea și acum, deși satul cel mai apropiat se afla pe partea de apus a Dealurilor Mărginașe, la mai mulți kilometri depărtare și nu putea fi zărit.

Soarta îl dusese pe Hall departe de Idyllwild, și nu o soartă favorabilă, ci una potrivnică, din aceea care îți întinde o mână și te lovește mișelește cu cealaltă. Pentru că satul lor era amplasat prea departe spre nord, nu a suferit prea mult la prima invazie pornită din Mortmesne; o ceată de năvălitori se năpustise într-o noapte și furase o parte din oile adăpostite într-un țarc nepăzit, dar asta fusese tot. Când s-a semnat Tratatul cu Mortmesne,

Idyllwild și satele învecinate au organizat o petrecere. Hall și fratele său geamăn, Simon, au băut ca porcii și s-au trezit într-o cocină din Devin's Slope. Tatăl lor zicea că satul scăpase ieftin, iar Hall crezuse și el la fel, dar numai până când, opt luni mai târziu, la cea de a doua loterie publică, numele lui Simon fusese tras la sorți.

Hall și Simon aveau cincisprezece ani și erau deja considerați bărbați după legile din zona de graniță, numai că în următoarele trei săptămâni părinții lor nu au mai luat în seamă acest amănunt. Mama pregătea mâncărurile preferate ale lui Simon; tata îi scutea pe cei doi băieți de muncă. Spre sfârșitul lunii porniră în călătorie la Noua Londră, așa cum fac toate familiile până în ziua de azi; tata, cu ochii în lacrimi în capul căruței, mama, încruntată și tăcută, în timp ce Hall și Simon se străduiau din răsputeri să arboreze pe drum o mină veselă.

Părinții doriseră ca Hall să nu vadă transportul. Îl lăsară într-o cârciumă de pe Marele Bulevard, cu trei lire în buzunar și instrucțiuni să rămână acolo până când se întorceau ei. Dar Hall nu era copil, așa că a ieșit din local și i-a urmărit până la Pajiștea Citadelei. Tatăl s-a prăbușit imediat după plecarea transportului, iar mamei nu i-a mai rămas decât să încerce să-l readucă în simțiri, așa că, până la urmă, Hall a fost singurul care l-a văzut pe Simon pierzându-se în oraș și dispărând din viața lor pentru totdeauna.

Familia a rămas în Noua Londră în noaptea aceea, într-unul din cele mai mizere hanuri din Gut. Duhoarea copleșitoare l-a făcut în cele din urmă pe Hall să iasă la aer curat; s-a apucat să cutreiere prin cartier în căutarea unui cal de furat, hotărât să ia urma cuștilor pe Calea Mortmesne și să-l elibereze pe Simon, ori altfel să moară. A găsit un cal priponit în fața unei cârciumi și pe când se chinuia să-i desfacă nodul complicat, a simțit pe umăr greutatea unei mâini.

— Ce crezi că faci acolo, șobolanule?

Omul era bine clădit, mai înalt decât tatăl lui Hall și îmbrăcat în armură din cap până-n picioare. Hall s-a gândit că urma să moară în câteva clipe și aproape că s-a bucurat.

— Am nevoie de un cal.

Omul l-a privit cu asprime.

— Cineva din transport?

— Nu-i treaba dumitale.

— Ba, este treaba mea. Pentru că e calul meu.

Hall a scos cuțitul. Era un cuțit de tranșat oile, dar a sperat că străinul nu știa acest lucru.

— N-am timp să mă cert cu dumneata. Îmi trebuie calul.

— Lasă cuțitul, băiete, și nu fi prost. Transportul e păzit de opt cadeni. Sunt sigur că ai auzit de cadeni, indiferent din ce rahat de așezare oi fi venit. Ți-ar putea sfâșia cuțitașul ăsta cu dinții.

Necunoscutul a dat să apuce căpăstrul, dar Hall a săltat cuțitul, tăindu-i calea.

— Îmi pare rău că trebuie să fur, dar asta este. Trebuie să plec.

Bărbatul necunoscut l-a țintuit cu privirea, cântărindu-l.

— Ai curaj, băiete, trebuie să recunosc. Cu ce te ocupi, ești fermier?

— Cioban.

Necunoscutul l-a mai studiat o vreme, apoi a zis:

— Bine, băiete. Iată cum stă treaba. Îți *împrumut* calul meu. Îl cheamă Favor, destul de nimerit. Du-te pe Calea Mortmesne să te uiți la transport. Dacă ești deștept vei înțelege că nu ai cum să câștigi din povestea asta și atunci ai două posibilități. Să mori degeaba, pentru că n-o să poți face nimic. Sau să faci cale întoarsă și să vii la cazarma din Wells, ca să stăm de vorbă despre viitorul tău.

— Ce viitor?

— Ca soldat, băiete. Asta dacă nu vrei să miroși a rahat de oaie până la sfârșitul vieții.

Hall s-a uitat la el nesigur, întrebându-se dacă nu cumva necunoscutul îi întindea o capcană.

— Și dacă dispar pur și simplu cu armăsarul dumitale?

— N-o s-o faci. Ai un simț al datoriei în tine, altfel nici nu te-ai încurca cu o astfel de încercare stupidă ca aceasta pe care vrei s-o faci. Și apoi, am la dispoziție o armată întreagă de cai, dacă e să vin după tine.

Necunoscutul i-a întors spatele și a intrat în cârciumă, lăsându-l pe Hall lângă stâlpul unde se priponeau caii.

— Cine ești? a strigat Hall după el.

— Maiorul Bermond, din Right Front. Du-te degrabă, băiete. Iar dacă pățește ceva calul meu, să știi că te dibuiesc și-n vizuină de mișel iubitor de oi.

După ce a călărit noaptea întreagă, Hall a prins transportul din urmă și a constatat că Bermond avusese dreptate: era o fortăreață. Soldații

înconjuraseră fiecare cușcă, înveșmântați în pelerinele roșii de cadeni. Hall nu avea sabie, dar nu era atât de prost încât să creadă că, și dacă ar fi avut, o sabie ar fi rezolvat ceva. Nici măcar nu se putea apropia îndeajuns încât să-l zărească pe Simon; când a încercat să se dea pe lângă cuști, o săgeată trasă de un caden a trecut la mai puțin de treizeci de centimetri de el. A fost exact așa cum îi spusese maiorul.

Și totuși, i-a dat prin minte să atace transportul și să termine cu toate, cu viitorul îngrozitor pe care-l presimțise deja, un viitor în care părinții lui s-ar fi uitat la el doar pentru a vedea lipsa fratelui său, Simon. Chipul lui Hall nu avea să le ostoiască suferința, ci doar să le aducă aminte. A strâns mai tare căpăstrul în mâini, gata de atac, dar s-a întâmplat ceva ce nu va putea explica niciodată: în mulțimea de prizonieri înghesuiți în cea de a șasea cușcă l-a zărit dintr-odată pe Simon. Cuștile erau prea departe pentru ca Hall să fi putut vedea ceva și totuși a văzut: fața fratelui său. Propriul său chip. Dacă el s-ar fi dus la moarte, din Simon n-ar mai fi rămas nimic, nimic care măcar să arate că trecuse pe acolo. Apoi Hall a înțeles că toate acestea nu aveau legătură cu Simon, ci cu propria-i vinovăție, cu propria-i amărăciune. Egoism și autodistrugere, mână în mână, așa cum se aflau de multe ori.

Hall a întors calul, a plecat înapoi spre Noua Londră și s-a înrolat în oastea Ținutului Tearling. Maiorul Bermond a fost îndrumătorul lui și, chiar dacă Bermond n-ar fi recunoscut acest lucru niciodată, Hall era convins că maiorul trăsese el niște sfori, pentru că nici măcar atunci când făcuse parte din infanterie și nu avea niciun grad, Hall nu a fost repartizat la paza transporturilor. În fiecare lună trimitea acasă o parte din soldă, iar cu ocazia rarelor deplasări la Idyllwild, părinții îi făceau surpriza de a fi morocănoși, dar totuși mândri de fiul lor ostaș. În rândurile armatei s-a remarcat rapid și a devenit aghiotantul Generalului încă de la vârsta tânără de treizeci și unu de ani. Munca nu i-a adus satisfacții; pe vremea Regenței, viața de ostaș consta în intervenții pentru potolirea scandalurilor și prinderea infractorilor mărunți. Era lipsită de glorie. Dacă nu ar fi fost…

— Domnule.

Hall ridică privirea și-l văzu pe locotenent-colonelul Blaster, adjunctul său. Avea fața înnegrită de funingine.

— Ce este?

— Semnalul maiorului Caffrey, domnule. La dispoziția dumneavoastră.

— În câteva minute.

Cei doi ședeau într-o ascunzătoare ca un cuib de pasăre, adăpostită pe versantul estic al Dealurilor Mărginașe. Batalionul lui Hall staționa aici de mai multe săptămâni deja, muncind în permanență și urmărind masa cenușie ce se deplasa de-a curmezișul Platoului Mort. Armata din Mortmesne era stingherită în înaintare de propria-i dimensiune, totuși reușise să se apropie și acum împânzise cu tabăra malul sudic al lacului Karczmar, un oraș negru întins până aproape de orizont.

Hall vedea prin lunetă numai patru santinele, postate la mare distanță una de cealaltă, pe marginea estică a taberei. Soldații din Mortmesne erau îmbrăcați astfel încât să se confunde cu întunericul, cu suprafața lutoasă a platourilor de sare, dar Hall cunoștea bine malurile lacului și, în lumina din ce în ce mai puternică, era ușor să deosebești ceea ce nu aparținea locului. Două dintre santinele nici măcar nu patrulau; ațipiseră în post. Cei din Mortmesne se odihneau liniștiți, cum era și firesc. Rapoartele lui Buzduganu arătau că armata din Mortmesne număra peste douăzeci de mii de oameni, iar săbiile și armurile lor erau făcute din fier de bună calitate, cu vârfuri de oțel. Prin comparație, armata din Tearling era slabă. Bermond se făcea parțial vinovat. Hall îl iubea pe bătrân ca pe propriul tată, dar Bermond se obișnuise prea mult cu vremurile de pace. Inspecta Ținutul Tearling cum își cercetează un fermier pământurile, nu ca un soldat care se pregătește de luptă. Oastea din Tearling nu era pregătită de război, dar acesta venise peste ei chiar și-așa.

Atenția lui Hall se îndreptă, ca de atâtea ori în ultima săptămână, asupra tunurilor, așezate într-o zonă cu fortificații zdravene, exact în mijlocul taberei din Mortmesne. N-o crezuse pe Regină până ce nu le văzuse cu ochii lui, deși nu se îndoia de faptul că ea avusese un fel de viziune. Acum însă, lumina ce creștea dinspre est făcea monștrii de fier să strălucească, punând în evidență formele lor cilindrice, lustruite, și Hall simți în rărunchi răsucirea bine cunoscută a mâniei. Ca orice bărbat în viață, se simțea bine având o sabie, dar sabia era o armă cu puteri limitate. Cei din Mortmesne încercau să încalce regulile războiului, cum prea bine știuse Hall toată viața.

— Bine, murmură el luând de la ochi luneta, fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare. La fel vom face și noi.

Coborî scara ce ducea până la punctul lor de observație, urmat îndeaproape de Blaser și amândoi trecură dintr-un salt peste ultima porțiune rămasă până la pământ, înainte de a începe să urce dealul. În ultimele douăsprezece ore Hall desfășurase mai bine de șapte sute de oameni pe pantele dinspre răsărit. Dar după mai multe săptămâni de muncă fizică intensă, oamenilor săi le venea greu să rămână liniștiți, stând doar să aștepte, mai ales când era întuneric. Orice semn de activitate mai intensă pe povârniș i-ar fi trezit de-a binelea pe cei din Mort și i-ar fi pus în gardă, de aceea Hall petrecu cea mai mare parte a nopții umblând din post în post, asigurându-se că soldații lui nu-și ieșeau pur și simplu din pepeni.

Povârnișul deveni tot mai abrupt, până ce Hall și Blaser fură nevoiți să scurme printre bolovani în căutarea unor scobituri de care să se prindă cu mâinile, pentru că picioarele le alunecau pe acele de pini. Amândoi purtau mănuși groase de piele și se cățărau cu băgare de seamă, căci terenul era periculos prin locurile acelea. Stâncile erau pline de galerii și mici grote, iar șerpii cu clopoței obișnuiau să-și facă în ele culcuș. Șerpii din zona de graniță erau animale nemiloase, rezultatul mai multor milenii trăite într-o continuă luptă pentru supraviețuire prin ținutul neiertător. Pieile lor groase și alunecoase îi făceau aproape invulnerabili la foc, iar colții eliberau o doză de venin atent calibrată. O mână pusă greșit pe o gaură din versant și te costa viața. Când Hall și Simon aveau zece ani, Simon prinsese un șarpe cu clopoței într-o capcană și încercase să-l țină în cușcă pe lângă casă, dar joaca durase mai puțin de o săptămână. Oricât de bine ar fi hrănit Simon șarpele, acesta nu putea fi îmblânzit și era permanent gata de atac, la cea mai mică mișcare. În cele din urmă, Hall și Simon fuseseră nevoiți să dea drumul șarpelui deschizând cușca și alergaseră pe versantul de răsărit cât îi ținuseră picioarele, ca să scape cu viață. Nimeni nu știa cât trăiau șerpii cu clopoței din regiunea graniței; poate că șarpele lui Simon era încă acolo, târându-se pe sub pietre, printre frații săi.

Simon.

Hall închise ochii, apoi îi deschise din nou. Bărbatul inteligent își antrenase imaginația nelăsând-o să se aventureze prea departe pe Calea Mortmesne, dar în ultimele săptămâni, când mulțimea de ostași din Mort se desfășurase sub ochii lui, Hall se trezea cu gândul la fratele lui geamăn mai

mult decât de obicei: unde s-o fi aflat Simon, cine era acum stăpânul lui, cum era folosit. Probabil la munci manuale; Simon era considerat cel mai priceput specialist în tunsul oilor de pe versantul de apus. Ar fi fost o prostie să pui un astfel de om să facă altceva decât muncile grele; Hall își repeta acest lucru o dată și încă o dată, dar probabilitatea nu-i îngăduia să fie sigur. Mintea i se oprea permanent asupra infimei posibilități ca Simon să fi fost vândut la schimb.

— La naiba!

Ocara rostită în șoaptă de Blaser îl aduse pe Hall înapoi la realitate și-l făcu să arunce o privire peste umăr, ca să se asigure că locotenentul nu fusese mușcat. Însă Blaser doar alunecase puțin înainte de a se prinde din nou. Hall continuă să se cațăre, scuturând din cap ca să alunge gândurile nedorite. Transportul era o rană nevindecată de trecerea timpului.

Hall ajunse în vârful pantei și pătrunse în luminiș, unde era așteptat de oamenii săi, cu priviri întrebătoare, în ultimele luni lucraseră rapid, fără plângerile care însoțeau de obicei orice proiect de construcție militară și terminaseră atât de repede, încât Hall putu să facă proba întregii operațiuni de mai multe ori înainte ca armata din Mortmesne să fi poposit pe platou. Dresorul de șoimi, Jasper, aștepta și el, împreună cu cele douăsprezece păsări ale sale cu capul acoperit, cocoțate pe o stinghie lungă, sus, pe coama dealului. Șoimii costaseră ceva bănuți, dar Regina ascultase cu atenție și apoi aprobase prețul fără să clipească.

Hall se apropie de o catapultă, puse mâna pe brațul ei și fu cuprins de un puternic imbold de mândrie când simți suprafața netedă a lemnului. Lui Hall îi plăceau mult mecanismele, dispozitivele de tot felul. Căuta permanent soluții pentru a face lucrurile mai repede și mai bine. La începutul carierei sale, inventase un arc mai puternic, dar mai flexibil, pe care arcașii din Tearling ajunseseră acum să-l prefere. Când a fost detașat la un proiect civil de construcții, a probat și a dovedit buna funcționare a unui sistem de irigații cu pompe, care acum transporta apa de la Caddell la un mare număr de parcele din Almontul de Jos. Dar bijuteriile coroanei, între realizările lui, erau: cinci catapulte, fiecare cu o lungime de optsprezece metri, cu brațe groase din stejar de Tearling și cupe mai ușoare, din lemn de pin. Fiecare catapultă putea azvârli un proiectil de cel puțin nouăzeci de kilograme, până la o distanță de aproape trei sute șaizeci și cinci de metri, chiar contra vântului. Brațele erau fixate de postament cu frânghii, iar de o

parte și de cealaltă a fiecărui braț era loc să șadă un ostaș înarmat cu un topor.

Uitându-se în cupa primei catapulte, Hall văzu cincisprezece boccele mari de pânză, fiecare învelită într-o țesătură albastră precum cerul. Hall intenționase inițial să azvârle bolovani, cum făceau vechile catapulte de asediu și să pună la pământ o parte substanțială din tabăra armatei din Mort. Dar boccelele, care fuseseră ideea lui Blaser, erau mult mai bune, deși implicau săptămâni întregi de muncă neplăcută. Bocceaua din vârful celorlalte se mișcă ușor în bătaia vântului, încrețindu-se pe părțile laterale și Hall se trase un pas înapoi, ridicând pumnul încleștat în nemișcarea dimineții. Ostașii puseră mâna pe topoare și le ridicară mult deasupra umerilor.

Blaser începuse să fredoneze. Întotdeauna murmura în surdină în situațiile încordate: un tic supărător. Ascultând neatent, Hall remarcă melodia: „Regina din Tearling”; muzica suna fals, dar putea fi totuși recunoscută. Cântecul îi captivase pe oameni; în ultimele câteva săptămâni Hall îl auzise de mai multe ori, pe când tăiau cheresteaua ori ascuțeau lamele.

Darul meu pentru tine, *Regină Kelsea*, se gândi el și lăsă mâna în jos.

Topoarele șuierară prin aer, apoi liniștea dimineții se făcu țăndări, dealurile întoarseră ecoul scârțâitului și trosnetului din brațele catapultelor care dăduseră de libertate. Se ridicaseră în sus unul după altul, prinzând viteză și avântându-se spre cer, iar Hall simți cum îi tresaltă inima de o bucurie curată, nesfârșită, o bucurie pe care o mai simțise în copilărie, atunci când făcuse proba primei lui capcane de iepuri.

Invenția mea! *Funcționează*!

Brațele catapultelor ajunseră la înălțimea maximă și se opriră, cu un tunet ce răsună peste dealuri. Asta avea să-i trezească pe ostașii din Mortmesne, prea târziu însă.

Hall își reglă luneta și urmări asediul boccelelor albastre precum cerul, repezindu-se peste tabăra armatei din Mort. Acestea ajunseră la zenit și începură să coboare, șaptezeci și cinci cu totul, parașutele albastre precum cerul se deschiseră purtate de curenți, iar încărcătura de pânză se legănă inofensivă în adierea vântului.

Oamenii din Mortmesne începuseră să se agite în toate părțile. Hall distingea mai multe locuri cu activitate intensă: ostașii ieșeau din corturi

înarmați, santinelele se retrăgeau în tabără, pregătindu-se de atac.

— Jasper! strigă el. Două minute!

Jasper încuviință înclinând capul și începu să scoată glugile de pe capetele șoimilor, dându-i fiecărei păsări o bucățică de carne. Maiorul Caffrey, cu darul său neobișnuit de a recunoaște un mercenar de încredere, îl găsise pe Jasper într-un sat de la granița cu Mortmesne, în urmă cu trei săptămâni. Lui Hall nu-i plăceau șoimii din Mort, cum nu-i plăcuseră nici în copilărie, când păsările se năpusteau peste dealuri în căutarea unei prăzi ușoare, dar nu putea să nu admire îndemânarea lui Jasper în manipularea lor. Șoimii îl urmăreau pe dresor cu atenție, cu capetele ridicate, precum câinii ce-l așteptau pe stăpân să le arunce un băț.

Din tabăra ostașilor din Mortmesne se auzi un strigăt de avertisment. Văzuseră parașutele, care coborau acum cu viteză mai mare, pentru că rezistența vântului slăbise. Hall urmărea prin lunetă, numărând încetișor, până ce prima boccea dispăru în spatele unui cort. Douăsprezece secunde trecură până când primul urlet străbătu platoul.

Celelalte parașute aterizară în tabără. Una ajunse pe coviltirul unui tun de calibru mare și Hall privi cum se desfăceau legăturile, fascinat, în pofida propriei voințe. Bocceaua tremură o clipă, apoi se desfăcu și cinci șerpi cu clopoței, furioși, își dădură seama că erau liberi. Pielea lor pătată se încolăci și brăzdă sulițele și săgețile, căzând de pe coviltir și dispărând.

Țipetele răsunară peste dealuri și, în mai puțin de un minut, tabăra fu cuprinsă de un haos desăvârșit. Soldații se ciocneau unul de altul; oameni îmbrăcați numai pe jumătate își înfigeau tăișurile săbiilor în propriile picioare, cu disperare. Unii încercau să se urce pe ceva mai înalt, în vârful căruțelor cu coviltir și al corturilor, sau chiar unii în spatele altora. Dar cei mai mulți o luară la fugă înspre marginile taberei, disperați să scape. Ofițerii dădeau ordine în zadar; se înstăpânise panica și acum armata din Mortmesne părăsea tabăra pe toate părțile, fugind spre apus către Dealurile Mărginașe sau spre răsărit și sud, peste terenurile plate. O parte o rupseseră la fugă nesăbuiți către nord sau prin apele puțin adânci ale lacului Karczmar. Nu aveau nici armuri, nici arme; unii erau goi pușcă. Alții mai aveau încă pe față săpun de bărbierit.

— Jasper! strigă Hall. Acum!

Jasper ademeni șoimii, unul câte unul, pe mănușa groasă de piele ce îi acoperea brațul, de la degetul mare până la umăr și le dădu drumul spre cer.

Oamenii lui Hall urmăriră cu neliniște păsările care se ridicau tot mai sus, dar șoimii erau bine antrenați; îi ignorară cu totul pe soldații din Tearling și se avântară în jos peste pante, spre tabăra celor din Mortmesne. Se năpustiră direct asupra valului de oameni ce se scurgea prin capătul de sud și prin cel de est al taberei, desfăcută ghearele în plonjon și Hall îl văzu pe primul care prinse de gât un fugar îmbrăcat cu pantaloni numai pe jumătate închiși la nasturi. Șoimul îi sfâșie jugulara, împroșcând soarele dimineții cu un abur fin de sânge.

Pe latura de vest a taberei, soldații din Mortmesne se repezeau în valuri, orbește, înspre copacii de la poalele dealului. Dar în vârfurile acestora erau răspândiți cincizeci de arcași din Tearling și acum ostașii din Mortmesne cădeau grămezi, cu trupurile sfârtecate de săgeți, prăbușindu-se în nămolul mlaștinilor. Alte țipete veneau dinspre lac; oamenii care-și căutaseră scăparea într-acolo își dădură seama de greșeala lor și acum se repezeau înapoi spre țărm, zbierând de durere. Hall zâmbi, cu o umbră de nostalgie. Intrarea în lac era un ritual de inițiere pentru copiii din Idyllwild și Hall mai avea încă cicatricele pe picioare, drept dovadă.

Cea mai mare parte a armatei din Mortmesne dezertase deja din tabără. Hall aruncă o privire plină de regrete către cele zece tunuri rămase complet nesupravegheate. Dar nu avea cum să pună mâna pe ele; oriunde întorcea privirea, printre corturi se târau șerpi cu clopoței, căutând locul potrivit să-și facă culcuș. Se întreba unde era generalul Genot, dacă fugise împreună cu oamenii lui, dacă putea fi unul dintre cadavrele prăbușite de-a valma la baza pantei. Hall căpătase un respect deplin pentru Genot, dar îi cunoștea și limitele, multe dintre acestea le avea și Bermond. Genot voia un război ordonat și rațional. Nu îngăduia bravura excepțională, nici incompetența crasă. Hall știa însă că asemenea anomalii se găseau din abundență în orice armată.

— Jasper! strigă el. Păsările tale au făcut o treabă bună. Adu-le înapoi.

Jasper scoase o fluierătură puternică, pătrunzătoare, și așteptă, strângând frânghiile care-i fixau mănușa de piele pe braț. În câteva secunde, șoimii începură să revină, zburând în cercuri deasupra dealului. Jasper fluieră repetat, de fiecare dată pe altă tonalitate, și rând pe rând păsările veniră să se așeze pe brațul lui, pentru a fi răsplătite cu bucăți de carne de iepure, înainte să li se pună gluga pe cap și să fie așezate înapoi pe stinghie.

— Retrage arcașii, îi ordonă Hall lui Blaser. Și găsește-l pe Emmett. Pune-l să le trimită soli generalului și Reginei.

— Cu ce mesaj, domnule?

— Să le spună că am mai câștigat timp. Cel puțin două săptămâni, până ce soldații din Mortmesne vor reuși să se regrupeze.

Blaser plecă și Hall se întoarse să privească lacul Karczmar, o foaie orbitoare, incandescentă în răsăritul soarelui. Peisajul, care în copilărie îl umplea de dorință, părea acum un avertisment înfricoșător. Oamenii din Mortmesne se împrăștiaseră, era adevărat, dar nu pentru mult timp, și dacă ostașii lui Hall cedau panta dealului, nimic nu-i putea împiedica pe cei din Mortmesne să facă ferfeniță liniile de apărare ale lui Bermond, construite cu atâta sârguință. Imediat după deal se întindea câmpia Almont: sute de mii de acri de pământ plat, cu posibilități de manevră restrânse, cu ferme și sate izolate, lipsite de apărare. Oastea din Mortmesne avea de patru ori mai mulți oameni, arme de două ori mai bune și, dacă reușea să ajungă în Almont, jocul nu se putea sfârși decât într-un singur fel: cu un măcel.

Ewen era gardian la închisoarea Citadelei de mai mulți ani, încă de la retragerea din funcție a tatălui său și în tot acest răstimp nu avusese niciodată un deținut pe care să-l fi considerat cu adevărat periculos. Cei mai mulți erau oameni cu păreri diferite de ale Regentului și, de obicei, când intrau în temnița de sub pământ, erau prea lihniți de foame și prea rău bătuți pentru a mai face altceva decât să se clatine în drumul spre celulă și să se prăbușească. Câțiva dintre ei muriseră în timp ce se aflau în grija lui Ewen, totuși tatăl său i-a spus că nu putea fi învinuit el. Lui Ewen nu-i plăcea să vină și să găsească cadavrele înghețate în paturi, dar Regentului oricum nu părea că-i pasă. Ba chiar s-a întâmplat într-o noapte să coboare scările temniței Regentul însuși, târând după el pe una dintre femeile sale, o făptură cu părul roșu și atât de frumoasă, încât părea desprinsă dintr-unul din basmele cu zâne ale părintelui lui Ewen. Femeia avea o frânghie înfășurată în jurul gâtului. Regentul a condus-o într-o celulă, adresându-i neîncetat cuvinte grele, apoi a mârâit la Ewen:

— Fără hrană, fără apă! Nu iese până nu zic eu!

Lui Ewen nu-i plăcea să aibă o deținută în închisoare. Femeia nu vorbea, nici măcar nu plângea, a rămas doar cu privirea pironită pe zidul celulei. Nesocotind ordinele Regentului, Ewen i-a dus mâncare și apă,

supraveghind cu atenție ceasul. Își dădea seama că frânghia din jurul gâtului o rănea și, în cele din urmă, nemaiputând suporta, s-a dus să-i slăbească strânsoarea. I-a părut rău că nu avea un leac care să calmeze urma roșie, ca de carne vie, de pe gâtul femeii, dar tatăl său îi dezvăluise numai câteva cunoștințe elementare de prim ajutor, pentru tăieturi și altele de același soi. Bătrânul avusese întotdeauna răbdare cu mintea slabă a lui Ewen, chiar dacă îi aducea necazuri. Numai că, pentru a ține o femeie în viață pe timpul nopții, nu trebuia să fii cine știe ce deștept, iar tatăl său ar fi fost dezamăgit dacă Ewen ar fi dat greș. A doua zi, când Regentul a venit să ia femeia, Ewen a simțit o mare ușurare. Regentul și-a exprimat părerea de rău, dar femeia s-a strecurat afară din închisoare fără să-i arunce o privire măcar.

De când s-a urcat pe tron noua Regină, Ewen n-a avut mare lucru de făcut. Regina i-a eliberat pe toți deținuții Regentului, ceea ce Ewen nu prea înțelegea, dar tatăl său i-a explicat că Regentul obișnuise să arunce oameni în temniță pentru că spuneau ce nu-i plăcea lui, în timp ce Regina trimitea oameni în pușcărie numai dacă făceau lucruri rele. Tot tatăl său mai spunea că aceasta era o dovadă de înțelepciune și, după ce se gândi mai bine, Ewen hotărî că bătrânul avea dreptate.

Cu douăzeci și șapte de zile în urmă (Ewen își notase în registru) trei dintre străjerii Reginei dăduseră buzna în închisoare aducând un deținut legat, un om cu părul alb și aer istovit, care însă nu era rănit – după cum putuse Ewen să observe. Cei trei nu-i ceruseră acordul lui Ewen pentru a-i da brânci deținutului pe ușa deschisă a celulei trei, dar Ewen nu avea nimic de obiectat. Nu mai stătuse niciodată până atunci atât de aproape de străjerii Reginei, dar aflase totul despre ei de la tatăl său: ei erau cei care o apărau pe Regină de pericole. Pentru Ewen, aceasta părea a fi cea mai frumoasă și mai importantă misiune din lume. Era recunoscător că ajunsese șeful închisorii, dar, dacă s-ar fi născut mai deștept, cel mai mult i-ar fi plăcut să fie unul dintre acești bărbați înalți, duri, cu pelerine cenușii.

— Să-l tratezi bine, spuse șeful, un om cu o coamă de păr roșu. Porunca Reginei.

Deși era fascinat de părul bărbatului din gardă, Ewen se strădui să nu se holbeze, pentru că nici lui nu-i plăcea când se holbau alții la el. Încuie celula, observând că deținutul se întinsese deja pe pat și închisese ochii.

— Cum se numește și ce crimă a comis, domnule? Trebuie să trec în registru.

— Javel. Iar crima lui este trădarea.

Șeful cu părul roșu privi un moment printre gratii, apoi dădu din cap. Ewen se uită după bărbații care se îndreptară tropăind spre casa scării; vocile se stinseră pe coridor în urma lor.

— Eu i-aș fi tăiat gâtul.

— Crezi că este în siguranță cu nătângul ăla?

— Asta-i o treabă între Regină și Buzduganu.

— Probabil că știe el ce face. Nimeni n-a evadat niciodată.

— Totuși, nu poate ține un idiot în fruntea pușcăriei pentru totdeauna.

Ewen tresări auzind cuvântul. Câțiva din cei care obișnuiau să-l hărțuiască i se mai adresaseră astfel înainte să fi crescut el atât de masiv, dar se învățase să lase cuvântul să treacă, numai că insulta venită din partea unui membru al gărzii regale durea mai tare. Și acum avea ceva nou și teribil la care să se gândească: posibilitatea să fie înlocuit. Înainte să se retragă, tatăl său se dusese să vorbească direct cu Regentul, ca să se asigure că Ewen putea rămâne. Dar Ewen nu credea că tatăl lui vorbise vreodată și cu Regina.

Noul deținut, Javel, reprezenta una dintre cele mai ușoare sarcini cu care se confruntase Ewen vreodată. Abia dacă scotea câteva cuvinte, doar atât cât să-i spună lui Ewen că terminase de mâncat sau că nu mai avea apă, ori că avea nevoie să-i fie golită găleata. Timp de ore întregi Ewen uita pur și simplu că Javel era acolo, dar e adevărat că nici nu se prea putea gândi la altceva în afară de posibilitatea de a fi dat afară din slujbă. Ce făcea dacă avea să se întâmple una ca asta? Nu putea nici măcar să-i spună tatălui său ce cuvinte folosise străjerul Reginei referindu-se la el. Nu voia ca tatăl lui să afle.

Cinci zile după ce fusese adus Javel la temniță, alți trei oameni din garda Reginei coborâtă scările tropăind. Unul dintre ei era Lazarus sau Buzduganu, o figură pe care până și Ewen o recunoștea, deși el ieșea rar din zona celulelor. Ewen știa de la tatăl său o mulțime de istorii despre Buzduganu; potrivit acestora, Buzduganu ar fi fost născut din zâne și nicio celulă nu l-ar fi putut adăposti. („Coșmarul unui gardian, Ew!” comenta bătrânul la o ceașcă de ceai.) Dacă ceilalți membri ai gărzii Reginei erau impresionanți, Buzduganu era de zece ori pe-atât și Ewen îl studie cât de

mult îndrăzni. Să vină căpitanul gărzii în temnița lui! Abia aștepta să-i spună tatălui său.

Ceilalți doi străjeri duceau între ei un deținut, ca pe un sac cu grâne și, după ce Ewen descuie celula unu, îi făcură vânt pe pat. Buzduganu rămase o eternitate să se uite la el, așa i se păru lui Ewen, cel puțin. În cele din urmă își îndreptă spatele, trase ceva din adâncul gâtului și scuipă un ghem mare de bale gălbui, care ateriză fix pe obrazul deținutului.

Ewen se gândi că era un gest urât; orice crimă ar fi săvârșit, omul suferise destul. Era o ființă vrednică de milă, zbârcită, moartă de foame și uscată de sete. Pe urmele groase de lovituri de pe picioare și trunchi se închegase noroiul. Alte urme, șanțuri roșii, adânci, îi traversau încheieturile mâinilor. Din cap îi fuseseră smulse smocuri mari de păr, lăsând la vedere goluri de piele, pline de coji. Ewen nu-și putea imagina ce pățise omul.

Buzduganu se întoarse spre Ewen și pocni din degete.

— Temnicerule!

Ewen făcu un pas înainte, încercând să se arate cât mai înalt cu putință. Tatăl lui îl alesese pe Ewen să-i fie ucenic, deși frații lui erau mai inteligenți, tocmai din acest motiv: Ewen era mare și avea forță. Cu toate acestea, nu-i ajungea lui Buzduganu decât până la nas. Se întrebă dacă Buzduganu știa despre el că era încet la minte.

— Temnicerule, pe acesta să-l urmărești îndeaproape. Fără vizitatori. Fără ieșiri în afara celulei pentru ceva mișcare. Nimic.

— Da, domnule, răspunse Ewen cu ochii măriți, apoi privi după grupul de străjeri până ce aceștia ieșiră din închisoare.

De această dată nimeni nu-i mai adresă injurii, dar numai după ce plecară își dădu Ewen seama că nu întrebase cum se numea omul acela și ce făcuse, pentru registru. Ce prost fusese! Buzduganu avea să observe lucrurile de acest fel, cu siguranță.

A doua zi vezi să-l viziteze tatăl lui. Ewen avea grijă de deținut cât putea de bine, deși rănile lui depășeau cu mult orice pricepere ce nu avea legătură cu timpul sau cu magia. Însă tatăl său i-a aruncat o singură privire omului de pe pat și a scuipat, la fel ca Buzduganu.

— Nu-ți bate capul să-l vindeci pe nemernicul ăsta, Ew.

— Cine e?

— Un dulgher.

Țeasta cheală a bătrânului strălucea chiar și în lumina palidă a torței și Ewen observă cu oarecare neliniște că pielea de pe fruntea tatălui său se subția precum pânza de in. Părintele lui avea să moară și el în cele din urmă, chiar și Ewen înțelegea acest lucru undeva, în adâncul întunecat al minții lui.

— Un constructor.

— Ce a construit el, tată?

— Cuști, răspunse bărbatul scurt. Fii foarte atent, Ew.

Ewen privi confuz în jur. Temnița era plină de cuști, totuși tatăl său nu părea a dori să vorbească despre ele, așa că Ewen păstră faptele în minte, alături de celelalte mistere pe care nu le înțelegea. Din când în când, de obicei fără să aibă nevoie de stăruință, Ewen reușea să dezlege câte un mister, ceea ce îi dădea un sentiment măreț, deosebit, de felul celui pe care credea el că îl au păsările când se înalță spre cer. Numai că, oricum s-ar fi uitat la omul din celulă, în minte nu-i venea niciun răspuns.

După acele întâmplări, Ewen crezuse că era pregătit indiferent cine ar fi intrat în temnița lui, dar se înșela. Cu două zile în urmă, dăduseră buzna înăuntru doi bărbați în uniforma neagră a armatei din Tearling, târând între ei o femeie. Numai că de data aceasta nu era o femeie frumoasă, precum roșcata Regentului; femeia scuipa și dădea din picioare, îi împroșca cu blesteme pe cei doi bărbați care o târau de brațe. Ewen nu mai văzuse așa ceva. Părea a fi albă toată, din cap până-n picioare, ca și când pielea ei și-ar fi lepădat culoarea cu totul. Părul era și el la fel de decolorat, ca fânul rămas prea multă vreme în soare. Până și rochia îi era albă, deși Ewen se gândi că fusese probabil la un moment dat bleu. Arăta ca o stafie. Soldații încercară s-o bage cu forța pe ușa deschisă a celulei doi, dar femeia se agăță cu mâinile de zăbrele și se ținu strâns.

— Nu face situația mai grea decât e nevoie, gâfâi soldatul mai înalt.

— Du-te dracului, moluscă fleșcăită!

Răbdător, soldatul continuă s-o țină strâns de mâini, încercând să-i desfacă degetele încleștate, în timp ce al doilea se străduia s-o vâre în celulă. Ewen rămase deoparte, neștiind dacă să se amestece sau nu. Privirea femeii căzu pe el și Ewen fu cuprins de friguri. Cercuri de culoare roz îi înconjurau irisul, dar fix în centru se afla un albastru atât de luminos, încât scânteia ca gheața. Ewen văzu acolo ceva îngrozitor, animalic și

bolnăvicios. Femeia deschise gura și Ewen înțelese ce avea să urmeze chiar înainte de a fi fost rostit vreun cuvânt.

— Știu totul despre tine, băiete. Tu ești nerodul.

— Dă-ne o mână de ajutor, pentru numele lui Dumnezeu! mârâi la el unul dintre soldați.

Ewen făcu un salt înainte. Nu voia s-o atingă deloc pe femeia-stafie, așa că o apucă de rochie și începu s-o tragă înapoi. Amândoi soldații, fiind acum liberi să se lupte cu degetele ei, reușiră în cele din urmă să o desprindă de gratii și s-o azvârle în cușcă, unde femeia se lovi de pat și căzu la pământ. Ewen abia reușise să închidă ușa când femeia se repezi la zăbrele, vărsând alte blesteme asupra celor trei.

— Iisuse Cristoase, ce bătaie de cap! mormăi unul dintre soldați și se șterse pe frunte, unde îi creștea un neg ca o ciupercă mică. Sub lacăt, totuși, n-o să-ți dea prea mare bătaie de cap. Este complet oarbă.

— Doar să fii atent când iese uliul la vânătoare, interveni celălalt și amândoi chicotiră.

— Cum o cheamă și ce-a făcut?

— Brenna. Ce-a făcut… Soldatul cu negul se uită la camaradul lui. Greu de spus. Trădare, probabil.

Ewen notă infracțiunea în registru și soldații părăsiră temnița, veseli, odată treaba terminată. Oștenii spuseseră că femeia-stafie era oarbă, dar Ewen descoperi repede că nu era adevărat. Când el se mișca, femeia întorcea capul, iar ochii ei albaștri-roz îl urmăreau dintr-o parte în cealaltă a temniței. Când ridica privirea, constata că femeia avea ochii ațintiți asupra lui și gura întinsă într-un zâmbet oribil. De obicei, Ewen le ducea deținuților mâncarea direct în celule, pentru că era prea mare pentru a putea fi copleșit fizic de un om neînarmat. Dar acum se bucură că exista o ușiță în partea din față a cuștii, prin care putea strecura înăuntru tăvile cu hrana femeii. Avea nevoie de siguranța gratiilor așezate între ei. Celula doi era cea mai bună pentru deținuți periculoși, pentru că se găsea chiar în fața încăperii în care locuia Ewen; iar el dormea ușor. De această dată însă, când veni vremea să meargă la culcare, constată că nu se putea odihni cât timp privirea aceea teribilă era ațintită asupra lui, așa că până la urmă își mută patul într-un colț, astfel încât ușa să-i blocheze vederea. Putea totuși să o simtă pe femeie chiar și pe întuneric, nedormită și dușmănoasă, de aceea de câteva zile somnul lui era agitat și fragmentat.

În seara aceea, după ce termină de mâncat și inspectă celulele goale, să se asigure că nu apăruseră șobolani sau putregaiuri (nu găsi niciuna, nici alta; obișnuia să curețe celulele temeinic o dată la două zile), se așeză și își luă planșele. Încerca întruna să picteze ceea ce vedea, dar nu reușea deloc. Părea o treabă ușoară, dacă aveai hârtia potrivită și câteva vopsele și pensule bune – tatăl său i le dăruise la ultima lui aniversare – dar imaginile se pierdeau întotdeauna undeva între gândurile lui și hârtie. Ewen nu pricepea de ce se întâmpla așa, dar așa stăteau lucrurile. Tocmai încerca să-l picteze pe Javel, deținutul din celula trei, când ușa din capul scărilor se deschise trosnind.

Ewen fu teribil de speriat preț de câteva clipe, îngrijorat că era spartă pușcăria. Tatăl său îl prevenise cu privire la spargerile care să dădeau, cea mai mare rușine pe care o putea păți un temnicer. În fața ușii din capul scărilor erau postați doi soldați, dar jos, în temniță, Ewen era singur. Nu știa ce-ar fi făcut dacă cineva pătrundea cu forța. Apucă cuțitul pe care-l ținea pe pupitru.

Dar trosnetul ușii fu urmat de numeroase voci și de zgomot de pași, sunete atât de neașteptate încât Ewen nu putu decât să rămână la locul lui, ca să pândească ce venea pe coridor. După câteva clipe, în temniță apăru o femeie înaltă, cu părul castaniu tuns scurt și cu o coroană de argint pe cap. La gât purta două bijuterii mari, albastre, atârnate pe lanțuri strălucitoare de argint și era înconjurată de cinci dintre străjerii regali. Ewen cântări toate acestea câteva secunde, apoi sări în picioare: Regina!

Ea se duse mai întâi la celula trei și privi printre zăbrele.

— Cum îți merge, Javel?

Bărbatul de pe pat ridică privirea.

— Bine, Maiestate.

— N-ai nimic altceva de spus?

— Nu.

Regina își puse mâinile în șold și pufni dezamăgită, un sunet pe care Ewen îl recunoscu de la tatăl lui, apoi trecu la celula unu, să-l vadă pe rănitul care zăcea acolo.

— Mizerabil arată ființa asta!

Buzduganu râse.

— A îndurat un tratament aspru, Domniță. Mai aspru chiar decât mi-aș fi putut imagina eu. Sătenii l-au dus în Devin's Slope când a încercat să facă

dulgherie în schimbul unor alimente. L-au legat de o căruță care mergea la Noua Londră și l-au târât tot restul drumului.

— I-ai plătit pe sătenii aceia?

— Două sute pentru toți, Maiestate. Un adevărat noroc; avem nevoie de loialitatea satelor de la graniță, iar banii aceștia le vor ajunge probabil un an în Devin's Slope. Nu prea văd ei monede pe-acolo.

Regina încuviință dând din cap. Nu arăta ca reginele din basmele tatălui lui Ewen, care erau întotdeauna delicate, femei frumoase precum roșcata Regentului. Femeia aceasta părea… dură. Poate era de vină părul ei scurt, la fel de scurt precum cel al unui bărbat sau poate doar poziția în care stătea, cu picioarele depărtate și bătându-se nerăbdătoare cu mâna peste coapsă. Lui Ewen îi trecu prin minte o expresie preferată a tatălui său: arăta ca o persoană cu care nu era de glumit.

— Tu! Bannaker! Regina pocni din degete către omul din pat.

Deținutul gemu, ducându-și mâna la cap. Tăieturile de pe mâini începuseră să prindă coajă și să se vindece, dar el părea în continuare foarte slăbit și, în pofida avertismentelor tatălui său, Ewen simți pentru o clipă milă.

— Renunță, Domniță, zise Buzduganu. O vreme nu vei scoate nimic de la el. Mintea omului o poate lua razna de la o călătorie ca asta. Cam ăsta e și scopul.

Regina se uită în jur prin temniță și ochii ei verzi și adânci îl descoperiră pe Ewen, care luă poziție de drepți.

— Tu ești temnicerul meu?

— Da, Maiestate. Ewen.

— Deschide celula.

Ewen făcu un pas înainte scotocind printre cheile pe care care le purta la centură, bucuros că tatăl său le numerotase pe toate, astfel încât îi era ușor să găsească cheia inscripționată mare cu numărul 2. Nu voia s-o lase pe femeie să aștepte. O dată pe lună ungea încuietorile, exact așa cum îl sfătuise părintele lui și-i fu recunoscător când cheia se roti lin, fără să scrâșnească și fără să se împotmolească. Se dădu înapoi pentru ca Regina să intre în celulă împreună cu mai mulți dintre străjeri. Ea se întoarse către unul dintre ei, un uriaș cu un dinte urât, crestat.

— Ridică-l în picioare.

Omul cel voinic trase deținutul de păr și-l apucă de gât, făcându-l să se bălăbănească deasupra podelei.

Regina îl plesni pe deținut peste față.

— Tu ești Liam Bannaker?

— Da, gâlgâi deținutul cu voce groasă, stinsă, începuse să-i curgă sânge din nas și imaginea îl făcu pe Ewen să tresară. De ce se purtau atât de dur?

— Unde este Arlen Thorne?

— Nu știu.

Regina pronunță un cuvânt urât, unul pentru care tatăl lui îl pălmuise cândva pe Ewen, pentru că-l repetase; interveni Buzduganu:

— Cine te-a ajutat să confecționezi cuștile?

— Nimeni.

Buzduganu se întoarse spre Regină și Ewen văzu fascinat cum se uitară o vreme unul la altul. Comunicau unul cu celălalt… comunicau fără ca măcar să deschidă gura!

— Nu, murmură Regina în cele din urmă. Nu începem cu asta acum.

— Domniță…

— Nu am spus că niciodată, Lazarus. Dar nu pentru șansa unei recompense atât de mici ca aceasta.

Ieși din celulă și le făcu semn străjerilor s-o urmeze. Bărbatul cel solid îl azvârli pe deținut înapoi pe pat, unde omul începu să răsufle greu, ca un acordeon. Simțindu-se privit de Buzduganu, evaluat, Ewen se grăbi să încuie celula imediat în urma lor.

— Și tu, observă Regina trecând mai departe să o vadă pe femeia din celula doi. Tu ești adevăratul premiu, nu-i așa?

Femeia-stafie chicoti, scoțând un hârâit ca de metal ce zgârie sticla. Ewen fu pe punctul să-și astupe urechile cu mâinile. Femeia rânji la Regină, dezvelindu-și dinții stricați din partea de jos.

— Când va veni stăpânul meu, te va pedepsi că ne ții despărțiți.

— De ce este el stăpânul tău? întrebă Regina. Ce-a făcut el pentru tine?

— M-a salvat.

— Ești nebună. Te-a abandonat ca să-și salveze propria piele. Nu ești decât o roabă pentru un negustor de sclavi.

Femeia se repezi la gratii, agitându-și brațele ca aripile unei păsări înnebunite, în colivie. Până și Buzduganu se trase un pas înapoi. Dar Regina se apropie până ajunse la numai câțiva centimetri de zăbrele, atât de aproape încât Ewen fu gata să strige, ca s-o avertizeze.

— Uită-te la mine, Brenna.

Femeia-stafie ridică privirea, cu fața contorsionată de parcă s-ar fi străduit să privească în altă parte și nu reușea.

— Ai dreptate, murmură Regina. Stăpânul tău va veni. Și când va veni, o să-l prind.

— Vrăjile mele îl vor feri de rău.

— Și eu am vrăjile mele, draga mea. Nu le simți?

Chipul Brennei se schimonosi de o durere bruscă.

— Voi atârna cadavrul stăpânului tău de zidurile Citadelei. Înțelegi?

— Nu poți face una ca asta! urlă femeia-stafie. Nu poți!

— Distracție pentru vulturi, continuă Regina blând. Nu-l poți ocroti. Nu ești decât o momeală.

Femeia-stafie scoase un urlet de furie, un sunet ascuțit, de nesuportat, ca țipătul unei păsări de pradă. Ewen își acoperi urechile și văzu mai mulți dintre străjerii Reginei făcând același lucru.

— Taci din gură, porunci Regina și țipetele femeii încetară la fel de brusc cum începuseră. Se uita la Regină cu ochii roz măriți și, speriată, se ghemui în pat.

Regina se întoarse spre Ewen.

— Îi vei trata pe toți trei prizonierii cu omenie.

Ewen își mușcă buzele.

— Nu cunosc acest cuvânt, Maiestate.

— Cu omenie, răspunse Regina nerăbdătoare. Mâncare destulă, apă și îmbrăcăminte, fără să-i chinui. Să te asiguri că dorm.

— Dar, Majestate, e greu să faci omul să doarmă.

Regina îl privi aspru, încruntând sprâncenele și Ewen înțelese că spusese ce nu trebuia. Fusese mai ușor când tatăl său era temnicerul și Ewen doar ucenicul. Bătrânul putea interveni ori de câte ori Ewen nu înțelegea ceva. Era gata să-și ceară scuze, pentru că întotdeauna era mai bine să procedezi așa când se supăra cineva, dar figura Reginei se destinse repede.

— Ești singur aici, Ewen?

— Da, Maiestate, de când a plecat tatăl meu. I s-a agravat artrita.

— Temnița e foarte curată.

— Mulțumesc, Maiestate, răspunse el zâmbind, căci ea era prima persoană în afară de tatăl lui care observase acest lucru. Fac curățenie o dată la două zile.

— Îți lipsește tatăl tău?

Ewen clipi, întrebându-se dacă Regina voia să termine cu el. Regentul ar fi vrut să facă asta, iar străjerilor lui le-ar fi plăcut cu atât mai mult. Ewen învățase să citească semnele prevestitoare pe chipurile lor: o meschinărie vicleană ce rămânea ascunsă, dar nu dispărea niciodată. Chipul Reginei era sobru, dar nu meschin, așa că Ewen răspunse cinstit.

— Da, sunt o mulțime de lucruri pe care nu le înțeleg și tata mi le explica întotdeauna.

— Dar îți place munca ta.

Ewen lăsă ochii în pământ, gândindu-se la celălalt om din gardă, cel care îl făcuse idiot.

— Da.

Regina îl puse să stea în fața celulei doi.

— Femeia asta nu pare a fi periculoasă, dar este. În același timp este și foarte prețioasă. O poți urmări în fiecare zi fără s-o lași să te tragă pe sfoară?

Ewen se uită la femeia-stafie. Cu siguranță stătuseră la închisoare deținuți mai voinici și mai duri. Câțiva încercaseră să-l păcălească pe Ewen, făcuseră totul, de la a se preface că erau bolnavi, la a-i oferi bani ori la a-l ruga să le împrumute sabia lui. Femeia-stafie se holbă la Regină, cu ochii scăpărând de ură și Ewen înțelese că Regina avea dreptate: femeia aceasta avea să fie un deținut dur, inteligent și rapid în acțiune.

Dar și eu pot fi deștept.

— Sunt sigură că poți, răspunse Regina și Ewen tresări, pentru că nu spusese nimic.

Se întoarse și văzu ceva ce îl lăsă cu gura căscată: bijuteriile de la gâtul Reginei străluceau și scânteiau puternic în lumina torțelor.

— O dată pe săptămână, continuă Regina, vei veni sus și-mi vei da raportul despre toți cei trei deținuți. Dacă este nevoie, notează-ți tot.

Ewen încuviință dând din cap, mulțumit de convingerea ei că el știa să citească și să scrie. Cei mai mulți credeau că nu știa, dar tatăl lui îl

învățase, ca să poată ține registrul.

— Știi ce este suferința, Ewen?

— Da, Maiestate.

— În spatele celor trei deținuți se află alt om, un om înalt, mort de slab, cu ochi albaștri, luminoși. Acest om este un agent al suferinței, iar eu îl vreau viu. Dacă ți se întâmplă să-l vezi, să-i trimiți vorbă lui Lazarus fără întârziere, înțelegi?

Ewen încuviință înclinând din nou capul, cu mintea plină deja de imaginea pe care Regina i-o plantase acolo. Reușea să-l vadă pe omul acela: o figură ca o sperietoare de ciori, cu ochii ca niște lămpi albastre, uriașe. Ar fi dorit foarte mult să încerce să-l picteze.

Regina întinse mâna și, după o ezitare, Ewen înțelese că voia să o strângă pe a lui. Străjerii se încordară, mai mulți duseră mâna la sabie, așa că Ewen întinse mâna cu mare băgare de seamă și îi îngădui ei să i-o strângă. Regina nu purta inele și Ewen fu mirat. Se întreba ce avea să spună tatăl său când îi va povesti că a întâlnit-o pe Regină, că ea nu era deloc cum își imaginase Ewen că ar putea fi. Rămase lângă celule, supraveghindu-i pe deținuți, dar trăgând cu ochiul și la Regină când fu înconjurată de străjeri și purtată parcă de un val, pe coridor și în sus pe scări, afară din temnița lui.

Kelsea Glynn avea un temperament nestăpânit.

Nu era mândră de acest lucru. Kelsea era profund nemulțumită de sine însăși când era supărată pentru că, deși inima îi bătea să-i sară din piept și un văl gros de mânie îi împăienjenea vederea, înțelegea totuși limpede că drumul ducea de la furie necontrolată la autodistrugere. Furia întunecă rațiunea, grăbește luarea unor hotărâri greșite. Furia era apanajul unui copil, nu al unei regine. Carlin îi subliniase aceste lucruri de multe ori și Kelsea ascultase. Dar nici măcar cuvintele lui Carlin nu mai aveau greutate când furia creștea în Kelsea ca un val, măturând totul în cale. Iar Kelsea știa că, deși distructivă, furia ei era în același timp curată, aducând-o, precum nimic altceva, mai aproape de fetița ce sălășluia încă în străfundul ei, dedesubtul tuturor restricțiilor cu care fusese deprinsă încă de la naștere. Se născuse furioasă și deseori se întreba cum ar fi fost dacă ar fi putut să se elibereze de mânie, să renunțe la măști și să permită adevăratului ei fel de a fi să iasă la lumină.

În momentul acela, Kelsea se străduia din răsputeri să-și țină furia în frâu, dar fiecare cuvânt rostit de bărbatul așezat de cealaltă parte a mesei amplifica valul întunecat din spatele barajului. Lângă ea se aflau Buzduganu și Pen, iar Arliss și Părintele Tyler ședeau puțin mai departe. Pe masă în fața lui era așezat un coif de fier cu o pană albastră, ridicolă, în vârf. Bermond purta armură completă, pentru că tocmai se întorsese de pe front.

— Nu vrem să punem prea multă presiune pe armată, Maiestate. Acest plan înseamnă o proastă utilizare a resurselor.

— Trebuie să mă lupt cu dumneata pentru orice idee, domnule general?

El negă dând din cap, dar își păstră încăpățânat punctul de vedere.

— Maiestate, poți să aperi regatul sau poți să aperi poporul. Dar nu ai atâția oameni încât să le poți apăra pe amândouă în același timp.

— Oamenii sunt mai importanți decât pământul.

— Admirabilă afirmație, Maiestate, dar o jalnică strategie militară.

— Știi cât au suferit oamenii la ultima invazie.

— Mai bine decât domnia ta, Maiestate, pentru că nici nu erai născută pe-atunci. Caddell s-a umplut de sânge. A fost un adevărat genocid.

— Și viol în masă.

— Violul este armă de război. Femeile au uitat de el.

— Iisuse Cristoase, oftă Buzduganu și puse mâna pe brațul lui Kelsea încercând s-o domolească.

Ea îi aruncă o privire vinovată, căci Buzduganu o citise. O fi fost generalul Bermond bătrân și neputincios, dar ea tot ajunsese pe punctul să-l târască din scaun și să-i aplice câteva scatoalce zdravene, dureroase. Trase adânc aer în piept înainte de a vorbi precautā.

— Și bărbații au fost violați, domnule general, nu numai femeile.

Bermond se încruntă, deranjat.

— Aceasta este o supoziție, Maiestate.

Kelsea prinse privirea Părintelui Tyler și văzu că încuviința înclinând discret capul. Nimeni nu dorea să aducă în discuție acest aspect al ultimei invazii, nici măcar după douăzeci de ani, dar Arvathul primise o mulțime de rapoarte cu conținut identic de la preoții parohiali, singurii observatori care consemnaseră adevărul despre invazie. Violul era armă de război, iar cei din Mortmesne nu făceau discriminări pe criterii de gen.

Kelsea regretă că nu putuse participa și colonelul Hall la acest consiliu. Nu era întotdeauna de acord cu ea, dar măcar el era dispus să cerceteze problemele din toate unghiurile, spre deosebire de general, a cărui gândire se fosilizase de mult. Numai că armata din Mortmesne ajunsese de câteva zile la graniță și Hall nu putea lipsi de la fața locului.

— Ne depărtăm de subiect, Maiestate, remarcă Arliss.

— Așa este, spuse Kelsea și se întoarse spre Bermond. Trebuie să-i protejăm pe oamenii aceștia.

— Fără doar și poate, Maiestate, construiește o tabără de refugiați și adună-i acolo pe toți neajutorații. Dar nu-mi lua soldații de la treburi mai importante. Cei care vor protecția domniei tale își pot găsi și singuri drumul spre oraș.

— E periculos să călătorești neînsoțit, mai ales cu copii mici. Primul val de refugiați nici nu a ieșit bine dintre dealuri și am primit deja rapoarte despre hărțuieli și violențe. Dacă nu le oferim decât această opțiune, mulți vor alege să rămână în satele lor, chiar dacă cei din Mortmesne se apropie.

— Va fi alegerea lor, atunci, Maiestate.

Barajul din mintea lui Kelsea se zgudui, fundațiile i se șubreziră.

— Chiar nu știi ce este corect să facem, domnule general, sau doar te prefaci că nu știi, pentru că așa e mai simplu?

Bermond se înroși.

— Corect înseamnă mai multe lucruri în această situație.

— Eu nu cred. Avem de-a face cu bărbați, femei și copii care toată viața lor n-au făcut decât să se ocupe de pământ și de animale. Armele lor sunt de lemn, dacă le au și pe-acelea. Invazia va fi o baie de sânge.

— Întocmai, iar cea mai bună cale de a-i proteja este să facem tot ce putem pentru ca oștenii din Mortmesne să nu invadeze niciodată acest regat.

— Ești convins că oastea din Tearling poate apăra granița?

— Bineînțeles că da, Maiestate. A crede altceva înseamnă trădare.

Kelsea strânse din dinți, nevenindu-i să creadă ce disonanță cognitivă implica această afirmație. Rapoartele lui Hall de pe graniță soseau cu precizie de ceasornic și erau neîndurătoare precum soarta, dar Kelsea nu avea nevoie de Hall ca să-i spună care era adevărata stare de fapt. Armata din Tearling nu putea rezista în niciun caz la ceea ce avea să urmeze. De o săptămână o anumită imagine începuse să se contureze în mintea lui Kelsea:

Almontul de Vest acoperit de o mare de corturi negre și soldați. Fetița pe care o crescuse Carlin Glynn nu ar fi luat în seamă asemenea viziuni, dar lumea lui Kelsea se lărgise mult dincolo de dimensiunile bibliotecii lui Carlin. Oamenii din Mortmesne aveau să vină, iar oștirea din Tearling nu-i putea opri. Nu puteau spera decât că-i vor încetini.

Arliss vorbi din nou.

— Infanteria din Tearling nu este bine antrenată, Maiestate. Avem deja informații că armele de cositor se rup la impact, pentru că nu au fost depozitate bine. Mai avem și o problemă gravă când vine vorba de moralul soldaților.

Bermond se întoarse furios spre el.

— Ai spioni în oastea mea?

— Nu am nevoie de spioni, răspunse detașat Arliss. Toată lumea știe despre aceste probleme.

Bermond își înghiți furia fără să se ferească.

— Atunci, Maiestate, cu atât mai mult trebuie să ne ocupăm de pregătire și aprovizionare în puținul timp pe care-l mai avem la dispoziție.

— Nu, domnule general; Kelsea luă decizia rapid, așa cum făcea de multe ori: pentru că aceasta părea a fi singura care s-o lase să doarmă noaptea. Vom folosi resursele acolo unde vor avea cea mai mare eficiență: pentru evacuare.

— Refuz, Maiestate.

— Chiar așa?

Mânia lui Kelsea atinse apogeul și se sparse ca valul. Sentimentul era minunat, dar ca întotdeauna, îi stătu în cale nenorocita de rațiune. Nu-și putea permite să-l piardă pe Bermond; prea mulți oameni din vechea gardă a armatei aveau o încredere nejustificată în acest conducător. Se sili să adopte un zâmbet plăcut.

— Atunci te iau de la comanda oștirii.

— Nu poți face așa ceva!

— Bineînțeles că pot. Ai un colonel care este pregătit să conducă. Este mai mult decât capabil s-o facă și cu siguranță mai realist decât dumneata.

— Oastea mea nu-l va urma pe Hall. Nu încă.

— Dar mă va urma pe mine.

— Prostii.

Dar Bermond își feri privirea. Așadar, zvonurile ajunseseră până la el. Nu trecuse nicio lună de când Kelsea și garda ei se întorseseră din Pasul Argive, dar se și instaurase convingerea că Regina Kelsea dezlănțuise iadul împotriva trădătorilor lui Arlen Thorne și-i făcuse praf. Era povestea preferată, căutată permanent de flecarii din cârciumile și piețele din Noua Londră și făcuse minuni în privința securității. Nimeni nu mai încerca nici măcar să se furișeze în Citadelă, îi spusese Buzduganu lui Kelsea aproape cu regret. Incidentul din Argive modificase dramatic peisajul politic, iar Bermond știa acest lucru. Kelsea se aplecă spre el, simțind mirosul sângelui.

— Chiar crezi că armata dumitale mă va sfida *pe mine*, Bermond? De dragul dumitale?

— Sigur că da. Oamenii mei sunt loiali.

— Ar fi păcat să le testezi loialitatea și să rămâi cu buzele umflate. N-ar fi mai ușor să mă ajuți cu evacuarea?

Bermond aruncă o privire mânioasă, dar și mai puțin convinsă, după cum observă Kelsea mulțumită și, pentru prima dată de la începutul întâlnirii, simți că furia începuse să-i mai treacă.

— Una e tabăra, Maiestate, dar ce-ai să te faci când vine oastea din Mortmesne? Orașul este deja aglomerat. Cu siguranță nu mai încap încă o jumătate de milion de oameni în plus.

Lui Kelsea i-ar fi plăcut să aibă răspunsul pregătit, dar această problemă nu era ușor de rezolvat. Noua Londră era deja suprapopulată și existau probleme cu rețeaua de apă și canalizare. În trecut, epidemiile care izbucniseră în zonele mai aglomerate ale orașului fuseseră aproape imposibil de controlat. Dacă populația se dubla, problemele de acest fel se multiplicau în egală măsură. Kelsea avea de gând să deschidă Citadela pentru familii, dar așa mare cum era, Citadela îi putea primi probabil doar pe un sfert din cei veniți. Unde avea să-i adăpostească pe restul?

— Noua Londră nu este grija dumitale, domnule general. Lazarus și Arliss răspund de pregătirea asediului. Dumneata să te ocupi de restul regatului.

— Îmi fac griji, Maiestate. Ai deschis cutia Pandorei.

Kelsea se strădui să nu-și schimbe expresia, dar satisfacția pe care o citi pe figura lui îl arăta pe Bermond conștient de faptul că pusese degetul pe rană. Kelsea deschisese ușa haosului și, chiar dacă își spunea că nu

avusese alternativă, o chinuia în fiecare noapte certitudinea că *existase* altă opțiune, o cale prin care să fi oprit transportul evitând în același timp consecința vărsării de sânge, iar dacă ar fi fost doar puțin mai deșteaptă, Kelsea ar fi găsit această cale. Trase adânc aer în piept.

— Lăsând la o parte învinuirile, domnule general, ce este făcut e bun făcut. Fă-ți treaba dumitale și ajută-mă să diminuăm pagubele.

— Cum ar fi să punem stavilă oceanului creat de Dumnezeu, Maiestate?

— Întocmai, domnule general.

Îi zâmbi, un zâmbet atât de crud, încât Bermond se ghemui pe scaun.

— Primul val de refugiați va ajunge în Almont mâine. Pune-le la dispoziție câțiva străjeri și pe urmă apucă-te să-i disloci pe ceilalți. Vreau să goliți satele de-acolo.

— Și ce se va întâmpla dacă armata este așa slabă cum o consideri, Maiestate? Cei din Mortmesne vor ajunge direct la Noua Londră, ca pe vremea mamei dumitale. Soldații din Mortmesne primesc o soldă, dar suma este mică; își construiesc averea prin jaf, iar jaful consistent este exact aici. Dacă eu nu reușesc să-i opresc la graniță, crezi într-adevăr că îi vei împiedica să prade orașul?

Ceva nu era în regulă cu ochii lui Kelsea. Un nor gros părea să-i umbrească vederea, luminos la colțuri și dens în mijloc. Să fi fost oare safirele pe care le purta? Nu, tăceau de săptămâni bune, iar acum îi atârnau la piept, întunecate și liniștite. Kelsea clipi des, încercând să-și limpezească mintea; nu se făcea să-și arate slăbiciunea acum, în fața lui Bermond.

— Sper să primesc ajutor, îi spuse ea. Am inițiat negocieri cu cadarezii.

— Și cu ce o să ne-ajute asta?

— Poate că Regele ne va împrumuta o parte dintre trupele lui.

— Speranțe deșarte, Domniță. Cadarezii sunt izolaționiști, așa au fost întotdeauna.

— Da, dar eu încerc toate opțiunile.

— Domniță? întrebă Pen calm. Te simți bine?

— Mă simt bine, șopti Kelsea, dar acum puncte negre îi jucau în fața ochilor. Își dădu seama că i se făcea rău și nu-și putea permite acest lucru

în fața lui Bermond. Se ridică în picioare rezemându-se de masă, ca să-și păstreze echilibrul.

— Domniță?

— Mă simt bine, repetă ea dând din cap, încercând să-și limpezească mintea.

— Ce-i cu ea? întrebă Bermond, dar vocea i se stingea de-acum. Lumea mirosea deja a ploaie. Kelsea își încleștă degetele pe masă, dar simți lemnul lustruit alunecându-i pe sub ele.

— Prinde-o, omule! se răsti Buzduganu. O să cadă!

Simți brațul lui Pen înconjurându-i mijlocul, dar atingerea lui nu era bine-venită și-l dădu la o parte. Vederea i se încețoșă cu totul, zări frânturi dintr-un mediu necunoscut: un compartiment mic și un cer cenușiu, amenințător. Cuprinsă de panică, închise ochii strâns, apoi îi deschise din nou, căutând cu privirea sala de audiențe, străjerii, ceva cunoscut. Dar nu văzu nimic. Buzduganu, Pen, Bermond… dispăruseră cu toții.

Capitolul 2
Lily

Nu-i decât o simplă transbordare, o simplă transbordare – a spus mister Micawber, jucându-se cu lornionul. Distanța nu-i decât o născocire a închipuirii.

— *David Copperfield*, CHARLES DICKENS[1]
(*Anglia dinaintea Trecerii*)

Deschise ochii într-o lume complet cenușie, în care nori groși promiteau puțină ploaie. Prin parbriz vedea în depărtare un cer mohorât, dominat de conturul unor siluete întunecate.

Manhattan.

Traversând podul, mașina se lovi de o denivelare de pe șosea și Lily se uită afară pe geam, deranjată. De finanțele familiei se ocupa Greg, dar îl auzise de multe ori spunându-i lui Jim Henderson că în fiecare lună plătea o grămadă de bani companiei de utilități, ca să poată traversa podul. În schimb, aceasta trebuia să întrețină asfaltul, numai că nu făcea treaba așa cum ar fi fost nevoie, și în ultima vreme Lily observase că dura din ce în ce mai mult până reparau denivelările și gropile. Cu toate acestea, era de preferat să se deplaseze pe aici și nu pe podul public; pe orice drum public, mașina lor, un Lexus, cerșea practic atenția hoților. Securitatea patrula regulat pe acest pod și pe șoselele învecinate, iar ofițerii apăreau într-o clipă dacă Jonathan acționa butonul de panică. Două-trei gropi în asfalt reprezentau un preț mic pe care merita să-l achiți pentru a fi în siguranță.

Podul se termină și Lily privi curioasă zidurile înalte care se topeau parcă într-o barieră joasă. Venea din ce în ce mai rar în oraș și de fiecare dată lucrurile păreau să se fi înrăutățit; cu toate acestea, ei îi plăcea încă să-l viziteze. Casa lor din Noul Canaan era frumoasă, în stil colonial impozant, cu coloane albe, semănând perfect cu locuințele tuturor prietenelor ei. Dar dacă nimic nu se schimba, orașul întreg părea că îmbătrânește. Pentru rarele sale ieșiri de dincolo de ziduri, Lily se îmbrăca cu mai multă

pedanterie decât pentru petrecerile de seară; periculoasă sau nu, deplasarea părea a fi întotdeauna un eveniment.

Privind peste balustradele de pe marginea drumului, zări mahalalele, deasupra cărora fuseseră întinși saci de gunoi pentru a le feri de ploaia iminentă. Oameni fără formă se înghesuiau placizi pe lângă ziduri și pe sub streșini. Prima dată când Greg a adus-o pe Lily la New York, imediat după căsătoria lor, clădirile erau deja părăsite și geamurile fuseseră acoperite cu anunțuri „de închiriat”. Între timp, oamenii străzii sfâșiaseră până și acele anunțuri, iar numărul clădirilor abandonate a devenit atât de mare, încât Securitatea nici nu se mai obosea să se ocupe de cartierele din centru. Ferestrele goale le confereau un aer pustiu, deși nu era cazul; Lily refuza să-și imagineze ce se întâmpla înăuntrul lor. Droguri, crime, prostituție… ba chiar citise pe internet că oamenii capturați în timp ce dormeau erau adesea omorâți pentru organe. În afara zidului nu existau legi. Nimic nu era în siguranță.

Greg zicea că oamenii de dincolo de bariere erau leneși, dar Lily nu s-a gândit niciodată la ei în acest fel. Erau pur și simplu niște ghinioniști; părinții lor nu au fost bogați, că ai ei și ai lui Greg. Cât a studiat la Princeton, Greg nu a fost atât de rigid; uneori, la sfârșit de săptămână a și lucrat cu oameni fără adăpost. Așa s-au și cunoscut, amândoi voluntari la Trenton, la ultimul azil din New Jersey dedicat oamenilor străzii, dar acum Lily se întreba din ce în ce mai des dacă nu cumva Greg făcuse acest lucru numai pentru că dădea bine la CV; vara următoare s-a înscris într-un stagiu la Guvern. Lily s-a dus la Swarthmore să studieze engleza, pentru că nu-i plăcea altceva. Pe vremea aceea, cărțile erau cenzurate, epurate de sex, de blasfemii și de tot ce considera administrația Frewell a fi neamerican; dar lui Lily îi plăceau în continuare, încă mai putea săpa adânc sub stratul sterilizat de la suprafață, pentru a găsi o poveste valoroasă. I-a plăcut școala, dar gândul la viitor a făcut-o să intre în panică și să piardă controlul. Greg a fost cel ambițios, cel care a muncit în timpul verii la Washington, care se deplasa des la New York, la sfârșit de săptămână, ca să se întâlnească cu prietenii părinților. Lui Lily i-au plăcut toate acestea, i-a plăcut faptul că Greg părea grozav de stăpân pe drumul său în viață. Când a obținut o slujbă bună, ca asistent al ofițerului de legătură în cadrul unei firme din domeniul apărării și i-a propus lui Lily să se căsătorească după ce-și lua și ea diploma, Lily a avut senzația că primea un dar de la

Dumnezeu, nici mai mult, nici mai puțin. Nu trebuia să muncească; nu trebuia decât să aibă grijă de casă și să fie agreabilă cu persoanele cu același statut social ca ea. Și desigur, să îngrijească copiii, când aveau să vină. Nimic din toate acestea nu i s-a părut a fi o muncă adevărată. Lily urma să aibă timp berechet să se ducă la cumpărături, să citească, să viseze. Automobilul se lovi de încă o denivelare de pe drum, zgâlțâind-o în scaun, și Lily simți ceva, aproape ca un zâmbet, întinzându-i-se pe buze. Într-adevăr, trăsese lozul câștigător.

Ploaia începu dintr-odată să răpăie pe mașină, lovind geamul cu stropi care nu-i mai permiseră lui Lily să vadă clar afară. Cerul se întunecase pe parcursul zilei și mulți dintre oamenii de dincolo de barieră purtau un soi de pungi de plastic peste îmbrăcăminte, în așteptarea intemperiilor. Lily se întrebă dacă oamenii aceia erau nevoiți să-și procure câte o pungă nouă pentru fiecare ploaie sau dacă o refoloseau pe aceeași de mai multe ori.

— Ocolire în față, doamnă M., zise Jonathan peste umăr.

— De ce?

— Explozie.

Arătă cu degetul ceva prin parbriz și Lily zări prin ploaie sclipirea uleioasă a unei flăcări, cam la un kilometru și jumătate în față. Citise și despre așa ceva; uneori criminalii se cățărau și plantau explozibili pe șoselele private, încercând să le blocheze, pentru a forța oamenii s-o ia pe drumurile publice. Doar unul dintre numeroasele pericole ale deplasărilor în afara zidului, dar atâta timp cât Jonathan nu era îngrijorat, nici Lily nu era. Greg îl angajase pe Jonathan pentru Lily în urmă cu trei ani, în săptămâna dinaintea nunții. Era un bodyguard bun, dar un șofer și mai bun; ca militar în Războiul Petrolului, a răspuns de securitatea caravanelor de aprovizionare și părea să cunoască toate șoselele de pe litoralul estic, ca pe propria-i palmă. Dirijă mașina pe străzi ce se întindeau acum aproape razant pe lângă case, încât Lily nu mai zărea decât o linie neagră și îngustă dincolo de margine. Își imagină oamenii de dedesubtul ei, alergând ca șobolanii, scormonind pe întuneric. Embeth, o prietenă din liceu, a venit la New York după absolvire, ca să lucreze ca babysitter, dar Lily putea să jure că în urmă cu câțiva ani o văzuse pe Embeth la un colț de stradă din Lower Manhattan, îmbrăcată în zdrențe, murdară din cap până-n picioare, cu părul nespălat de ani de zile. A zărit-o o fracțiune de secundă prin geamul unei mașini și apoi ea a dispărut.

Când trecură pe lângă ruinele prăbușite ale Centrului Rockefeller, Lily constată că cineva scrisese cu laserul albastru câteva cuvinte pe asfalt, în locul unde s-a aflat cândva fântâna, graffiti atât de mari încât se vedeau tocmai de pe șoseaua de deasupra.

LUMEA MAI BUNĂ

Era lozinca celor de la Orizontul Albastru, grupul separatist, dar nimeni nu părea să știe exact ce însemna. La prima vedere, cea mai mare parte a activității grupării Orizontul Albastru consta în a arunca ceva în aer sau a ataca diverse sisteme guvernamentale pentru a produce pagube. Anul trecut, când separatiștii au prezentat Congresului o cerere de independență, Lily a aprobat demersul din toată inima, dar Greg i-a spus că nu era un lucru bun; era vorba de prea mulți bani, se pierdeau prea mulți clienți și datornici. Lily, care se gândea numai la reducerea infracțiunilor comise cu violență, a considerat că era un schimb avantajos, dar s-a lăsat păgubașă. Greg a avut o perioadă stresantă la muncă; era în permanență nervos, bea prea mult. Nu s-a relaxat cu adevărat decât după ce petiția a căzut la vot.

Jonathan viră ușor la stânga spre subsolul Centrului Plymouth și se opri la bariera Securității. Doi bărbați cu arma în mână se apropiată de mașină și Jonathan le prezentă permisul de trecere.

— Doamna Mayhew, programare la doctorul Davis, la etajul al cincisprezecelea.

Paznicul se uită suspicios înspre spatele mașinii.

— Deschide geamul din dreptul ei.

Jonathan coborî geamul de lângă Lily, iar ea se aplecă în față, arătându-și umărul stâng. Paznicul avea un scanner portabil ieftin; trebui să-l treacă peste umărul lui Lily de mai multe ori înainte ca implantul ei să fie înregistrat cu un bip scurt, precum țârâitul unui greier.

— Vă mulțumesc, doamnă Mayhew, spuse gardianul și îi zâmbi fără căldură.

Îl scană apoi pe Jonathan și Lily se rezemă înapoi în scaunul de piele, în timp ce mașina porni lin mai departe și intră în garaj.

Scannerul corporal de lângă lift bâzâi zgomotos când Lily trecu pe lângă el; uitase să-și scoată ceasul. Era un obiect mare, compact, aproape masiv, din argint cu cadran cu diamante, la care prietenii se uitau

întotdeauna cu jind când îl purta la club. Pentru Lily un ceas era doar un ceas, dar la fel ca pe multe alte lucruri pe care le primise cadou de la Greg, îl purta pentru că asta se aștepta de la ea. Imediat ce trecu de intrare, îndesă ceasul în poșetă.

Liftul scoase un bip citindu-i implantul din umăr. Obiectul arăta unde se afla, în caz că verifica Greg, dar asta nu însemna mare lucru. Pentru un ochi din afară, doctorul Davis era un medic foarte respectabil, pe care multe femei bogate îl consultau pentru probleme de infertilitate. Cu toate acestea, Lily simți un val de roșeață vinovată în obraji. Era prinsă întotdeauna când mințea și niciodată nu fusese în stare să țină un secret. Mai mult, acesta era cel mai mare dintre toate secretele și, cu cât îl ascundea mai mult, cu atât era mai speriată. Dacă afla Greg…

Dar nu permise gândurilor ei să hoinărească în direcția aceea. Dacă le-ar fi lăsat, s-ar fi întors și ar fi ieșit în fugă din clădire, iar ea nu-și putea permite să facă așa ceva. Trase adânc aer în piept, de mai multe ori, până ce își veni în fire și pulsul îi încetini. Când se deschiseră ușile liftului o luă la stânga pe un coridor lung, acoperit cu un covor gros, de un verde-intens. Trecu pe lângă mai multe uși pe care erau înscrise numele unor doctori de diverse specialități: dermatologi, ortodontiști, chirurgi plasticieni. Doctorul Davis era la ultima ușă pe dreapta, o foaie groasă din lemn de nuc, exact cu aspectul cuvenit, pe care o placă de alamă anunța: „Anthony Davis, Doctor, Specialist în fertilitate”. Lily puse buricul degetului mare în dreptul dispozitivului de recunoaștere și rămase să aștepte câteva secunde privind în sus la camera de filmat cât acul, fixată în lateralul ușii, până ce luminița roșie deveni verde și se auzi ușa descuindu-se.

Sala de așteptare era plină de femei. Cele mai multe erau la fel ca Lily, albe și bine îmbrăcate, cu poșete de lux. Dar câteva erau în mod evident venite de pe stradă, trădate de coafură și de îmbrăcăminte, și Lily se întrebă cum trecuseră de Securitate. Una dintre ele, o femeie hispanică, gravidă în luna a cincea sau a șasea, se strecurase într-un scaun chiar lângă ușă. Respira greu din cauza lipsei de aer, își încleștase mâinile pe brațele scaunului și arăta tuturor o față palidă și speriată. Când coborî privirea uitându-se la ea, Lily văzu că femeia avea jeanșii scăldați în sânge.

Două asistente ieșiră în grabă din încăperea din spate, împingând un scaun cu rotile și o ajutară pe femeie să se așeze pe el. Se ținea cu ambele mâini de burta umflată, de parcă ar fi încercat să păstreze ceva înăuntru.

Lily văzu lacrimi prelingându-i-se la colțurile ochilor, apoi asistentele împinseră scaunul prin ușă, către sălile de examinare, din spate.

— Cu ce vă pot ajuta?

Lily se întoarse spre femeia de la recepție, o brunetă tânără cu un zâmbet impersonal.

— Lily Mayhew. Am programare.

— Vă rog să așteptați până vă chemăm noi.

Nu mai erau locuri în afara celui tocmai eliberat, a cărui pernă verde-deschis era plină de sânge. Lily nu se putu așeza acolo, așa că se rezemă de perete, uitându-se pe furiș la persoanele din jur. O femeie și o adolescentă, evident mamă și fiică, ședeau pe două scaune învecinate. Fata era neliniștită, mama ei, nu, iar Lily le citi ușor expresiile. Și pentru ea a fost la fel când mama a adus-o prima dată la acest cabinet, înțelegând că era vorba despre un procedeu de inițiere, dar că trebuia în același timp să fie ținut secret, ca și când ceea ce se petrecea în acel loc era o infracțiune. Lily ura această programare, ura cabinetul, necesitatea lui, dar în același timp era profund recunoscătoare că locul exista, că erau oameni care nu se temeau de Greg, de toți acei Greg din lumea largă.

Era însă o greșeală să se gândească la Greg în aceste momente: Lily avea impresia că o urmărea, uitându-se peste umărul ei și gândul făcu să i se umple fruntea de broboane de sudoare. În fiecare an când venea aici, șansele de a fi prinsă sporeau; dacă nu de Securitate, atunci de Greg însuși. Greg voia copii așa cum își dorise un BMW nou, așa cum voia ca Lily să poarte ceasul bătut cu diamante. Greg voia copii ca să se poată lăuda cu ei în fața lumii. Toți prietenii lor aveau deja doi copii, unii dintre ei chiar trei sau patru, și soțiile lor o priveau pe Lily cu milă, la club, la petreceri. Privirile lor n-o atingeau pe Lily, dar trebuia să pretindă că o dureau. De câteva ori storsese și câteva lacrimi, înscenase mici accese de furie în fața lui Greg, dovezi valabile de durere pentru eșecul ei ca soție. Cândva Lily și-a dorit să aibă copii, dar i se părea că trecuse mult de atunci, o viață de om trăită de altcineva. Greg a fost cel care i-a propus lui Lily să se adreseze unei clinici de fertilitate, fără să știe că ea venea la doctorul Davis de mai mulți ani, fără să știe că în acest fel o ajutase să se ascundă mult mai ușor în văzul tuturor.

După ceea ce păruse o eternitate, doctor Anna scoase capul pe ușa de sticlă și strigă numele lui Lily. O conduse într-un cabinet și trase perdeaua,

lăsând-o cu inevitabilul halat de hârtie. Doctor Anna era soția doctorului Davis, o femeie trecută bine de cincizeci de ani. Era una dintre puținele doctorițe pe care le cunoștea Lily. Lily fusese prea tânără ca să poată înțelege legile lui Frewell; mandatul președintelui Frewell începuse când ea avea opt ani și se sfârșise când avea vreo șaisprezece. Dar legile își produceau în continuare efectele, iar școlile de medicină rareori mai admiteau femei. Lily, pentru care a-i permite unui bărbat necunoscut să i se uite între picioare era la fel cum ar fi ieșit pe stradă complet dezbrăcată, era recunoscătoare că exista o doctoriță Anna, dar aceasta avea în permanență o figură iritată, de învățătoare de pe timpuri și părea a fi mereu deranjată că Lily se afla acolo, reținând-o de la treburi mai importante. Îi puse lui Lily întrebările de rutină, luând notițe pe clipboard, în timp ce ea se străduia să-și țină halatul strâns de jur-împrejur, încercând să se acopere cât mai bine.

— Mai ai nevoie de pastile?

— Da, vă rog.

— Pentru un an întreg?

— Da.

— Cum plătești?

Lily scotoci în geantă și scoase două mii de dolari cash. Greg îi dăduse banii pentru cumpărături weekendul trecut și Lily îi ascunsese într-o gaură din căptușeala genții, apoi a mințit spunând că și-a cumpărat o pereche de pantofi. Gaura din geantă îi fusese de ajutor de multe ori în ultimul an, când Greg își luase obiceiul să-i caute prin lucruri. Habar nu avea ce căuta el; când nu găsea nimic, se uita la Lily cu o privire ciudată, de om înșelat, privirea vânzătorului care nu a reușit să prindă pe nimeni furând din magazin. Inspecțiile erau tulburătoare, dar privirea lui o îngrijora pe Lily cel mai mult.

Doctor Anna luă banii și îi strecură în buzunar, apoi continuară cu operațiunile murdare, neplăcute ale examinării în sine, pe care Lily le îndura scrâșnind din dinți, cu ochii pironiți pe plăcile ieftine de stucatură din tavan, cu gândul la camera pentru copii. Ea și Greg nu aveau copii, dar Lily mobilase camera pentru copii imediat după căsătorie, atunci când lucrurile arătau diferit. Acea încăpere era singurul loc din casă care-i aparținea în exclusivitate lui Lily, unde putea fi într-adevăr singură. Greg avea nevoie să fie înconjurat de oameni, avea nevoie de cineva care să-i răspundă. Niciun loc din casă nu era sigur; el putea intra în orice cameră, în

orice clipă, fără să bată la ușă, solicitând să i se acorde atenție. Dar în camera pentru copii nu intra niciodată.

După ce trimise afară instrumentele și tampoanele, doctor Anna i se adresă lui Lily.

— Asistenta de la recepție o să-ți comunice rezultatele analizelor și o să-ți dea pilulele. Doar să-i spui cum te numești.

— Mulțumesc.

Doctorița se îndreptă spre ușă, dar înainte de-a o deschide se întoarse, cu expresia obișnuită de nemulțumire întipărită pe figura de învățătoare.

— Știi că nu va fi mai bine de la sine?

— La ce vă referiți?

— La el, spuse doctor Anna și se uită la inelul de pe degetul lui Lily. La soțul dumitale.

Lily strânse mai tare între degete tivul halatului de hârtie.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

— Eu cred că știi. Văd peste cinci sute de femei aici, în fiecare lună. Vânătăile nu mint.

— Nu…

— În plus, continuă doctor Anna întrerupând-o pe Lily, e clar că ești o femeie bogată. Nu ai niciun motiv să nu găsești contraceptive mai aproape de casă. Cu prețurile care se practică în ziua de azi pe piața neagră, poți avea pilulele aduse la ușă. Desigur, dacă nu te temi că va afla soțul tău.

Lily dădu din cap, nu voia să audă lucrurile acestea. Uneori i se părea că totul era aproape perfect, atâta timp cât nu ieșea nimic la lumina zilei.

— Soțul nu este proprietarul tău.

Lily ridică privirea, brusc înfuriată, pentru că femeia aceea nu știa despre ce dracu' vorbea. Căsnicia exact asta însemna: proprietate. Lily se vânduse cuiva care putea avea grijă de ea, care achita notele de plată și care îi spunea ce să facă. Bineînțeles că între timp au mai existat și unele regrete ale cumpărătorului, dar era vorba despre proverbiala brânză bună în burduf de câine, cum ar fi spus mama lui Lily. Părinții ei nu fuseseră de acord cu căsătoria lui Lily cu Greg, dar Lily știa mai bine care erau nevoile ei. Cu gândul la părinți, lui Lily i se făcu deodată dor de vechea ei cameră, lăsată în urmă în casa din Pennsylvania, de patul dublu și biroul de stejar. Mobila era banală, nici pe departe la fel de frumoasă precum aceea pe care o avea

acum. Dar fusese camera ei și numai a ei. Nici măcar părinții ei nu intrau acolo fără să bată mai întâi la ușă.

Ochii i se umplură de lacrimi; și-i șterse repede cu mâna, întinzându-și machiajul.

— Nu știți nimic despre asta.

Doctor Anna scoase un cloncănit nemilos.

— Lucrurile de acest fel nu se schimbă niciodată, doamnă Mayhew. Crede-mă că știu.

— N-a făcut-o decât de câteva ori, bolborosi Lily, dându-și seama chiar în timp ce rostea cuvintele că era o greșeală să răspundă. Luase vreodată în nume de rău maniera impersonală, profesională în care se comporta doctorița? Asta și-ar fi dorit acum. Anul acesta a avut mult de muncă la birou.

— Soțul dumitale este un om cu putere?

— Da, răspunse Lily automat.

Era primul lucru care-i venea în minte despre Greg: faptul că era un om cu multă putere. Lucra la Departamentul Apărării, ca agent de legătură între militarii de carieră și furnizorii de arme. Secția lui se ocupa de aprovizionarea tuturor bazelor militare de pe Coasta de Est. Avea un metru nouăzeci și jucase fotbal la colegiu. Îl cunoscuse pe președinte. Lily nu avea unde să fugă.

— Chiar și așa, există locuri în care te poți duce, știi? Locuri în care te poți ascunde.

Lili făcu semn că nu, dar nu avea cum să-i explice doctoriței. Femeile fugeau uneori, într-adevăr, chiar și cele din Noul Canaan; anul trecut, Cath Alcott a plecat pur și simplu în toiul nopții, și-a urcat cei trei copii în Mercedesul familiei și a dispărut. Securitatea a găsit mașina abandonată în Massachusetts, dar din câte știa Lily, pe Cath nu au găsit-o niciodată. John Alcott, un om cât o namilă, tăcut, care a făcut-o întotdeauna pe Lily să se simtă ușor stânjenită, a angajat o firmă privată să-i caute soția, dar nu i-a folosit la nimic. Nici măcar nu au reușit să-i ia urma cu ajutorul implantului. Cath reușise imposibilul: a luat copiii și a scăpat, fără urmări.

Dar Lily nu ar fi niciodată în stare să dispară, nici măcar fără copii după ea. Unde ar sta? Ce-ar mânca? Toți banii erau pe numele lui Greg; marile bănci nu mai deschideau conturi individuale pentru femeile măritate. Chiar dacă Lily ar fi cunoscut persoane capabile să-i procure o nouă

identitate – ceea ce nu era cazul – nu avea nicio calificare. A absolvit colegiul cu diplomă în limba engleză. N-ar fi angajat-o nimeni, nici măcar ca femeie de serviciu. Lily închise ochii și văzu oamenii fără adăpost din Manhattan în sacii lor de gunoi diformi, adunați ciorchine pe sub liniile de cale ferată, luptându-se pentru firmituri. Chiar dacă ar fi ajuns atât de departe, n-ar fi rezistat nici măcar o zi în lumea aceea.

— Ei bine, mai gândește-te, îi spuse doctor Anna, din nou cu o figură severă. Niciodată nu e prea târziu.

Băgă mâna în buzunar, scoase o carte de vizită și, adresându-i lui Lily o privire întrebătoare, i-o strecură în geanta lăsată pe scaun. Apoi se furișă afară, închizând ușa în urma ei.

Lily se scurse aproape de pe masa de examinare acoperită cu hârtie, ferindu-și cu grijă halatul, ca să nu se rupă; uneori, educația strictă primită de la părinți, care păstrau totul și nu aruncau nimic, o domina chiar și în situații stupide ca aceasta, legată de un halat de hârtie inutilizabil a doua oară. Privindu-se, observă urmele roșiatice de degete din partea de sus a brațelor, de unde o apucase strâns Greg, marți. Celelalte tăieturi și vânătăi, după noaptea aceea urâtă de acum o lună, se vindecaseră într-un târziu, dar aceste urme noi însemnau că o vreme nu va putea purta nimic fără mâneci, iar lui Greg îi plăcea s-o vadă în topuri care-i dezveleau brațele.

Începu să se îmbrace încercând să nu se uite la restul corpului. Greg fusese *într-adevăr* foarte stresat, măcar asta nu era o minciună și după aceea i-a părut rău. Dar „de câteva ori” era puțin spus. Au existat șase situații de acest fel până acum, iar Lily și-o amintea pe fiecare în detaliu. Pe doctoriță o putea minți, dar adevărul din mintea ei nu avea rost să-l înfrumusețeze. Greg devenea din ce în ce mai violent.

Când ieși din lift, Lily dădu peste mai mulți membri ai Securității care înconjuraseră un bărbat bine îmbrăcat, aflat în fața scannerului. După părerea lui Lily, bărbatul arăta destul de respectabil, cu câteva șuvițe argintii în păr și un costum bleumarin, foarte elegant. Dar gardienii îl împinseră în spatele biroului de la intrare, printr-o ușă albă pe care scria cu litere negre „Securitate”. După ce închiseră ușa, nu se mai auzi niciun zgomot.

Sub privirile vigilente ale celor doi gardieni rămași la post, Lily se îndreptă spre Lexusul care o aștepta. Amintiri teribile îi readuseră imaginea cozilor blonde ale lui Maddy dispărând pe ușă. Uneori treceau luni întregi

în care Lily reușea să nu se gândească la Maddy, dar mai apoi vedea ceva: o femeie escortată de la propria mașină, Securitatea bătând la o ușă, chiar și imaginea din fuga mașinii pe autostrada I–80 a unuia dintre nenumăratele centre de detenție. Maddy nu mai era, dar orice amănunt o putea aduce înapoi. Lily deschise ușa mașinii smucind-o, forțând imaginea să dispară. Mica ei expediție era și-așa destul de dificilă; nu mai avea nevoie s-o însoțească și Maddy pe drum.

— Înapoi acasă, doamnă M? întrebă Jonathan.

— Da, te rog, răspunse Lily resimțind același amalgam ciudat de emoții pe care i le provoca acest cuvânt de fiecare dată: pe jumătate confort, pe jumătate repulsie. Acasă.

După ce Jonathan o aduse înapoi, Lily merse direct în camera pentru copii. Greg nu se întorsese încă și casa era goală, tăcută, dacă n-ar fi fost torsul circuitelor din pereți. Jonathan ar fi trebuit să rămână în permanență cu Lily, chiar și când era în casă, dar auzi motorul pornind afară și-și dădu seama că el plecase din nou. Deseori își făcea treburile proprii la ore fixe, uneori chiar la ore neobișnuite, dar Lily nu-i spusese niciodată acest lucru lui Greg. Nu se simțea niciodată în pericol când era singură, nu aici, în Noul Canaan. Zidurile care împrejmuiau orașul aveau o înălțime de șase metri și se continuau deasupra cu un gard electric. Nu avea loc nicio infracțiune… sau, cel puțin, se corectă Lily în sinea ei, nicio infracțiune cu violență. Orașul era plin de hoți care respectau legea.

Camera pentru copii, spațioasă și luminoasă, se afla la parter. Lily o alesese pentru că era lângă bucătărie, dar mai ales pentru că se deschidea într-o curticică din cărămidă, ce dădea apoi în curtea din spate. Lui Lily îi plăcuse ideea de a putea scoate un bebeluș afară, ca să-i dea de mâncare la umbra ulmilor. Trecuseră trei ani, dar păreau o sută, iar acum copilul lui Greg era ceva ce trebuia evitat să apară, cu orice preț.

Când niciun copil nu-și făcu apariția, camera rămase de drept a lui Lily. Oricum Greg nu era genul de bărbat care să intre în camera copiilor; tatăl lui, pe care Lily îl disprețuise, îl crescuse pe Greg cu idei foarte precise despre ce ținea de masculinitate și ce nu, iar o cameră plină de animale de pluș nu era ceva adecvat. Faptul că Lily nu avea copii făcuse încăperea cu atât mai neatrăgătoare pentru el și, în ciuda faptului că jucăriile zăceau împrăștiate peste tot, camera căpătase, mai mult sau mai puțin, aerul unui

budoar din epoca victoriană; un spațiu de liniște și calm, în care bărbații nu intrau niciodată. Uneori, când Lily primea musafiri, își beau cafeaua acolo, dar întotdeauna numai femeile, niciodată bărbații.

Desigur, sistemul de supraveghere al casei era reglat astfel încât Greg s-o poată urmări în camera pentru copii, chiar și când era la birou. Dar Lily avusese grijă mai demult de această mică problemă și stocase zile întregi de înregistrări cu imagini nevinovate – Lilly tricotând, trăgând un pui de somn, uitându-se cu regret la pătuț, dar și o mulțime de imagini cu încăperea goală – pe care le reluase apoi în buclă pe film. Greg nu era cine știe ce priceput la calculatoare; în casa părinților lui totul fusese făcut pentru el de babysitter, de meditator, de bodyguarzi. Acum, la serviciu, avea o secretară care îi organiza toată viața. Lily însă știa câte ceva despre calculatoare, cel puțin suficient cât să aducă modificări sistemului de supraveghere. Maddy fusese chiar specialistă, într-o oarecare măsură; în ultimii doi ani înainte să dispară – *înainte să fie luată*, făcu Lily corectura în gând; iată un lucru pe care în capul ei nu avea voie să-l uite – Maddy trăise mai mult sau mai puțin în acea cameră cu ușa închisă, petrecând ore întregi în fața calculatorului. Iar uneori, în săptămânile în care Lily și Maddy se înțelegeau bine, Maddy îi arăta lucruri interesante, iar acesta a fost unul dintre ele: să intervină în filmările înregistrate de sistemul de supraveghere. Dacă s-ar fi întâmplat ca Securitatea să decidă să le pună sistemul sub urmărire, Lily ar fi avut nevoie de un nou șiretlic, numai că, din fericire, slujba lui Greg ca agent de legătură însemna că el și Lily erau cetățeni respectabili, de aceea înregistrările din casa lor erau considerate închise. Lily avea o bănuială ascunsă – confirmată cu cât rămânea mai mult timp nedescoperită – că lui Greg nu-i plăcea să se uite la camera pentru copii, nici măcar pe monitor. Dacă o verifica în această cameră, probabil că nu făcea decât să arunce o privire fugară, probabil nu suficientă pentru a face legătura între ceea ce vedea și înregistrări anterioare. Până acum, totul funcționase de minune. Timpul petrecut în camera pentru copii era al ei și numai al ei. Chiar și în anii din urmă, când Greg devenise din ce în ce mai invaziv, în puținele momente care-i mai rămăseseră numai pentru ea acest loc era încă un refugiu sigur.

Lily închise ușa în urma ei și duse pilulele la ascunzătoarea de sub placa de gresie din colț. Chiar dacă Greg s-ar fi hotărât vreodată să intre aici, Lily nu credea că ar fi putut descoperi placa desprinsă, care se potrivea

perfect pe perete. De-a lungul anilor Lily ascunsese acolo o mulțime de obiecte de contrabandă: bani, analgezice, cărți vechi. Totuși nimic nu era atât de important ca pilulele, pe care Lily le așeză cu grijă în teancuri ordonate de câte trei cutii, în spatele plăcii. Se uită lung la ele, întrebându-se pentru a suta oară de ce era altfel decât toate prietenele ei, de ce nu voia să fie mamă. Să nu ai copii era un eșec; auzea permanent acest mesaj de la prieteni, de la minister, din buletinele trimise de guvern online (tonul acestora devenise tot mai panicard în ultimii zece ani, când raportul dintre săraci și bogați crescuse de patru ori). Acum existau chiar și stimulente în sistemul fiscal, deduceri pentru persoanele cu un anumit nivel de venituri care aveau mai mulți copii. Privind din afară, Lily ratase misiunea cea mai importantă, dar nu putea decât să se prefacă a trăi rușinea pe care ar fi simțit-o prietenele ei. În sinea ei, îi mulțumea lui Dumnezeu pentru pilule. Nu era pregătită să aibă copii și în orice caz nu cu Greg, nu când lucrurile mergeau din rău în mai rău. Noaptea aceea de săptămâna trecută… Lily încercase să nu se mai gândească la asta de atunci, dar de această dată balonul din mintea ei se sparse și, din senin, pentru prima dată, Lily se trezi gândindu-se serios la o viață nouă.

Se gândea să scape.

Până și Lily știa că lumea era plină de locuri întunecate în care să te ascunzi. Se gândi din nou la Cath Alcott, care își pusese copiii în mașină, prinși cu centurile de siguranță, și dispăruse pur și simplu. Avusese ea oare un plan? Se alăturase separatiștilor? Sau se stabilise în altă parte ca un cetățean oarecare, sub un nume nou și o fizionomie nouă? Existau pe lume falsificatori și chirurgi care făceau asemenea lucruri.

Dar eu nu am bani.

Aceasta era principala piedică, uriașă. Banii cumpărau opțiuni, posibilitatea de a dispărea. Lily i-ar fi putut cere ajutor mamei ei, dar nu avea nici ea bani; când murise tatăl ei, compania lui pretinsese că încălcase contractul de angajare și de aceea nu avea drept la pensie. Mamei ei abia-i ajungeau banii să plătească impozitele pentru casă. Și apoi, chiar dacă ar fi fost bogată, mama nu voia să știe de problemele lui Lily cu Greg. Din punctul de vedere al mamei sale, Lily își așternuse singură drumul cu Greg. Avea o mulțime de amice în Noul Canaan, dar nicio prietenă adevărată. Nu era nimeni în care să poată avea încredere, nimeni care s-o ajute cu așa ceva și deodată își dădu seama că o ura pe doctor Anna, o ura din adâncul

sufletului pentru că încercase să distrugă acest status-quo. Lily nu avea de ce să tragă cu ochiul dincolo de orizont spre o lume diferită, mai bună, la care ea nu putea ajunge. Aceasta, exact aici, era cea mai bună rezolvare posibilă: să obțină pilulele an de an și să nu fie nevoită să aducă pe lume un copil în această casă.

— Lil!

Tresări cu vinovăție. Greg venise acasă. Panoul de pe perete, lângă ușa principală, lumina intermitent, dar ea nu observase.

— Lil! Unde ești?

Puse placa la locul ei și se ridică, netezindu-și în grabă fusta pe șolduri. La ieșire atinse panoul de pe perete cu degetul și fu recompensată cu zbârnâitul surd și oarecum reconfortant al casei, care începuse să pregătească cina în timp ce ea coborî scările.

Greg se dusese direct la bar. Iată încă ceva ce observase Lily în ultima vreme: Greg obișnuia să bea numai când se întâmpla ceva bun la birou, dar acum părea că o făcea în fiecare seară și în cantități din ce în ce mai mari. Nu toate situațiile de acest gen se transformau în nopți rele pentru Lily, totuși nu putea să nu facă legătura între felul în care se ducea Greg imediat la băutură, seară de seară, și felul în care bea, de parcă ar fi încercat să fugă de ceva.

— Cum a fost la consultație?

— Bine. Doctorul Davis a zis ca arată mai bine.

— Ce arată mai bine?

Veni spre ea, cu paharul în mână și o cuprinse cu brațul pe după talie.

— Crede că organismul meu va răspunde bine la un medicament care se numește Demiprene. Îmi stimulează ovarele.

— Ca să elibereze ouă?

— Da.

Minciunile curgeau cu ușurință de pe buzele lui Lily, bine repetate. Făcuse cercetări cu doi ani în urmă, conștientă că va veni vremea când Greg va solicita informații reale despre ce naiba era în neregulă cu sistemul ei reproductiv. Dar întrebările lui deveneau tot mai precise și Lily începuse să aibă sentimentul stingheritor că acum și el făcea propriile sale cercetări.

— Azi am primit vești bune, remarcă Greg și ea se mai destinse puțin; în seara asta nu urma un adevărat interogatoriu.

— Nu mai spune!

— Mi-a zis Ted – de fapt mi-a dat de înțeles – că la anul se eliberează un post de agent de legătură senior. Iese la pensie Sam Ellis. Ted zice că ar urma să-l primesc eu.

— Asta-i bine.

Greg încuviință, dar mâinile turnau deja încă un pahar de scotch. Lily văzu că-l preocupa ceva, foarte mult.

— Ce s-a întâmplat?

— Ted a spus că ar urma să-l ocup eu, dar când am plecat a făcut o remarcă sarcastică. Cred că a intenționat să facă o glumă, dar…

— Ce-a zis? întrebă Lily, dar nu era decât o rutină, obișnuința de a-și alina soțul la sfârșitul zilei. Știa deja.

Obrajii lui Greg se colorară într-un roșu-cărămiziu, spălăcit.

— Mi-a spus că, dacă nu aș fi avut mica mea problemă, aș fi devenit agent de legătură senior încă de anul trecut.

— A glumit.

— Prima dată, a doua… poate. Dar de data asta, cred că nu.

Lily îl prinse de mână, încercând să-i arate mai multă compasiune decât simțea ce fapt. Greg trăia într-un stres enorm, cu siguranță, dar era un stres pentru care Lily nu se simțea responsabilă. Ea nu fusese niciodată ambițioasă. N-o interesa dacă Greg ajungea la nivelul de senior, în niciun domeniu, atâta timp cât aveau un acoperiș deasupra capului și o viață decentă. Alte femei de la club se mândreau mult cu promovările soților, de parcă ar mai fi fost încă la liceu, unde să-ți dai întâlnire cu noul fundaș din echipa de fotbal însemna cumva că și tu erai, într-un fel, superioară celorlalte fete din clasă. Nu era și cazul lui Lily. Greg avea un post bun, iar șefii îl apreciau. Nu-l pândea niciun pericol să fie concediat. Cui naiba îi păsa dacă devenea cel mai tânăr agent de legătură senior din istoria Pentagonului?

Lui Greg îi păsa, își aduse ea aminte. Numai că acest lucru nu mai avea importanța de altă dată. Ar fi fost mult mai ușor să se bucure pentru Greg, dacă și el ar fi arătat o preocupare similară pentru ea. La începutul căsniciei lor, situația fusese diferită; cândva, Greg o tratase ca pe o persoană de sine stătătoare. Numai că tonul se schimbase, iar acum, toate acțiunile lui Lily erau evaluate numai din perspectiva șanselor importante, ca și când ea n-ar fi fost decât un motor de propulsie al rachetei lui Greg. Micile întâmplări de la birou erau mereu aceleași și chiar dacă Greg căuta

încurajări, el voia în același timp și să împungă. Mesajul era limpede: uterul veșted al lui Lily îi punea lui piedici în carieră. Posibilitatea ca testiculele lui Greg să fi fost de vină nu intrase în discuție niciodată. Lily simțea mânia crescându-i ca un nod în gât, dar Greg să aplecă în față, rezemându-se cu coatele de bar, îngropându-și capul în mâini. Nu plâgea, așa ceva nu-i stătea în fire; tatăl lui îl plesnise până îl dezvățase pe Greg de acest obicei, cu mult înainte de a intra Lily în scenă. Dar nici mult nu mai avea.

— Greg.

Lily își mușcă buzele, încercând să capete curaj. De două ori abordase acest subiect în primul an al căsniciei lor și Greg îi închisese gura de fiecare dată, dar acum părea a fi un moment în care el ar fi putut s-o asculte. Lily întinse mâna și o puse peste a lui.

— Știi, Greg, poate că nu-i nimic.

El o privi de parcă ar fi văzut-o prima dată.

— Ce anume?

— Sunt o mulțime de oameni care nu au copii. Poate nu e sfârșitul lumii.

— Ce vrei să spui? Întotdeauna ai vrut copii.

Nu, *n-am vrut*! N-a dat drumul cuvintelor, dar în mintea ei ele au continuat ca un strigăt. *Așa ai presupus tu*! *N-am discutat niciodată despre acest lucru*! *Nici măcar nu m-ai întrebat*!

Lily înghiți în sec, încercând să-și stăpânească furia. Bărbatul acela era soțul ei și odată putuseră să discute deschis, uneori chiar timp de ore întregi. Întinse mâna și-l mângâie pe Greg pe păr, trase adânc aer în piept și continuă:

— Greg, dacă nu vom avea niciodată copii, eu voi fi resemnată.

El o cuprinse în brațe chicotind neîncrezător.

— Zici doar așa.

— Nu, nu zic doar așa. Se desprinse din brațele lui și-l privi drept în ochi. Greg, am fi în regulă.

El se retrase și ochii i se umplură de durere.

— Crezi că sunt steril, nu-i așa?

— Nu, sigur că nu…

O apucă de umeri, pumnii strânși se înfipseră în pielea moale de deasupra claviculelor. Lily aproape că putea simți cum încep să-i apară

vânătăile.

— Nu sunt.

— Știu, șopti Lily ferindu-și privirea.

Simțea deja că în sinea ei se prăbușea, că personalitatea ei se ascundea în spatele primului paravan disponibil. Ce rost avea să mai insiste, când nu reușea decât să-l provoace și mai mult pe Greg?

O zgâlțâi și Lily își simți dinții clănțănind în gură.

— Ce?

— Că nu ești infertil. Ești în regulă. E important.

El o mai cercetă puțin cu atenție, apoi zâmbi, buna dispoziție luminându-i din nou chipul, puțin câte puțin.

— Categoric, Lil. Și mi-a venit o idee în legătură cu ce-am putea face.

— Ce anume?

El dădu din cap zâmbind, rânjetul reținut cu greu al unui băiețel care știe că n-a fost cuminte.

— Trebuie să mai cercetez un pic, să fiu sigur că e viabil.

Lily habar n-avea la ce se gândea el, dar nu-i plăcea deloc zâmbetul lui larg. Îi aducea aminte de un episod din timpul colegiului, când asociația din care făcea parte Greg fusese cercetată pentru încălcarea unui angajament, în pofida tuturor eforturilor de la Princeton, vestea se răspândise în toate campusurile învecinate. Când îl întrebase pe Greg despre aceasta, el negase că ar fi fost implicat, cu aceeași sclipire în priviri pe care o avea și acum. Mai tânăra Lily pur și simplu nu fusese destul de isteață încât să înțeleagă semnul prevestitor.

— Doctorul Davis zice că încă sunt șanse bune…

— Doctorul Davis o lungește de prea mult timp.

Lily înlemni, aproape îngheță, când el o luă din nou în brațe.

— Gândește-te ce grozav ar fi dacă am avea un copilaș, Lil. Ai fi o mamă nemaipomenită.

Lily încuviință din cap, deși avea gâtul încordat, de parcă ar fi înghițit o minge de tenis. Se imagină gravidă, purtând în pântec copilul lui Greg și un val de repulsie o invadă pe sub piele, făcând-o să tremure, făcându-l pe Greg s-o strângă și mai tare.

— Lil, spune-mi că mă iubești.

— Te iubesc, răspunse Lily și el o sărută pe gât, coborându-și mâna pe sân.

Lily trebui să se forțeze să rămână nemișcată, să nu se retragă. Nu înțelegea cum cuvintele care pentru ea sunau ca niște automatisme îi puteau face atât de multă plăcere lui Greg. Poate că el avea nevoie doar ca lucrurile să aibă o anumită structură, un schelet. Poate calitatea era cu totul altceva, prea nuanțată pentru el.

Cândva chiar l-am plăcut pe omul ăsta, se gândi Lily. Și chiar îl plăcuse, când fuseseră tineri amândoi, studenți la colegiu și Lily habar n-avea pe ce lume trăia, când Greg îi cumpăra lucruri frumoase și ea confunda asta cu dragostea. Greg spunea că o iubea, dar metamorfozase definiția cuvântului în ceva întunecat și invaziv. Prietena lui Lily, Sarah, spunea că iubirea însemna altceva în fiecare mariaj, dar în ziua aceea Sarah avea și ea un ochi învinețit, așa că nici ea nu mai credea în propriile platitudini, cum nu credea nici Lily.

Nu știe, își spuse în gând. *Încă nu știe de pilule*.

Dar asta nu mai era o mângâiere. Lily era conștientă că nu va putea ascunde adevărul despre pilule o veșnicie, numai că de mult timp ele păreau că-i oferă o protecție aproape magică, aveau aceeași calitate de talisman pe care o regăsea în camera pentru copii. Până și nopțile acelea rele fuseseră mai ușor de suportat știind că o parte din ea se afla totuși în siguranță, că Greg nu putea să obțină tot ce voia, întotdeauna. Dar zâmbetul acela i-l cunoștea, i-l cunoștea prea bine. Greg nu plătise aproape pentru nimic din ceea ce făcuse în viață, uneori cu sprijinul entuziast al tatălui său, iar acum, încă o dată, punea la cale ceva rău. Orice ar fi intenționat, părea cert că starea de fapt nu putea să-l rețină. Greg bâjbâia pe sub rochia ei acum și Lily se forță să rămână nemișcată, să nu-l respingă. Se gândi să refuze – se gândea de mai mult timp la acest lucru – dar acel *nu* ar fi lansat o discuție întreagă, pe care nu era încă pregătită să o poarte… ce putea să-i spună când el o va întreba de ce? Închise ochii și se gândi la camera pentru copii, încăperea aceea liniștită în care nu exista nicio intruziune, nicio violare, nimic…

Kelsea clipi și se trezi în spațiul, din fericire cunoscut, al bibliotecii. Stătea în fața rafturilor, cu Pen lângă ea, la mai puțin de treizeci de centimetri. O clipă universul se undui, dar apoi văzu toate cărțile, cărțile lui Carlin, și simți realitatea definindu-se ferm în jur, Aripa Reginei reașezându-i-se în conștiință cu un zgomot sigur.

— Domniță? Te simți bine?

Se frecă cu dosul palmei la ochi. Dinspre șemineul din colț veni un șuierat care o făcu să tresară, dar nu era decât focul, pe cale să se stingă în primele ore ale dimineții.

— Am visat, șopti Kelsea. Eram altcineva.

Dar *vis* nu era cuvântul potrivit. Kelsea mai simțea încă mâinile bărbatului strângând-o de umeri, pregătind terenul pentru vânătăi. Își amintea fiecare gând care-i trecuse femeii prin minte.

— Cum am ajuns aici? îl întrebă pe Pen.

— Ai hoinărit prin încăperile dumitale mai bine de trei ore, Domniță.

Trei ore! Kelsea se clătină ușor și mâinile i se încleștară pe marginea bibliotecii.

— De ce nu m-ai trezit?

— Aveai ochii deschiși, Domniță, dar nici nu ne auzeai, nici nu ne vedeai. Andalie ne-a zis să nu te atingem, ne-a zis că aduce ghinion să atingi un somnambul. Dar am stat lângă dumneata, să fiu sigur că nu te rănești.

Kelsea dădu să protesteze, să spună că nu umblase dormind, dar pe urmă tăcu. O sâcâia o amintire, ceva ce ar fi putut face lumină. Femeia din Almont! Kelsea nu aflase nici măcar cum se numea, dar în urmă cu șase luni, văzuse prin ochii acelei femei cum îi luase Thorne cei doi copii. Nici acela nu fusese un vis; fusese prea clar, prea violent. Însă ceea ce trăise Kelsea de această dată era încă și mai puternic. O cunoștea pe femeia aceea, știa meandrele minții ei la fel ca pe cele ale propriei sale conștiințe. Se numea Lily Mayhew, trăia în America dinaintea Trecerii, era măritată cu un nemernic. Lily nu era o născocire a imaginației lui Kelsea. Chiar și acum, Kelsea putea descrie o mulțime de locuri pe care nu le văzuse niciodată, minuni pierdute în urmă cu secole, în timpul Trecerii: mașini, zgârie-nori, arme, calculatoare, autostrăzi. Iar acum înțelegea cronologia, desfășurarea evenimentelor politice care le scăpa istoricilor perioadei anterioare Trecerii, precum Carlin, pentru că nu dispuneau de izvoare scrise, cu care să lucreze. Carlin știuse că unul dintre factorii cei mai importanți care grăbiseră Trecerea fusese inegalitatea socio-economică, dar datorită lui Lily, Kelsea înțelegea acum că problema fusese mult mai urâtă. America se scufundase într-o adevărată plutocrație. Distanța dintre bogați și săraci se mărise constant începând de la sfârșitul secolului XX, iar când se născuse

Lily – în 2058, mintea lui Kelsea stabili anul fără nicio dificultate – mai bine de jumătate dintre americani erau șomeri. Corporațiile începuseră să pună deoparte cantitățile din ce în ce mai reduse de alimente pentru a le vinde pe piața neagră. În condițiile în care populația fie își pierduse locuințele, fie nu mai era în stare să-și achite creditele, disperarea și apatia se combinaseră făcând posibilă alegerea unui anume Arthur Frewell… iar acesta era un nume pe care Kelsea îl auzise, într-adevăr, de multe ori, de la Carlin, care vorbea despre președintele Frewell și despre Legea forțelor de urgență, de pe vremea lui, cu aceeași gravitate cu care vorbea despre Hiroshima sau despre Holocaust.

— Domniță, te simți bine?

— Mă simt bine, Pen. Lasă-mă să mă gândesc.

Amintirile o asaltaseră pe Kelsea: se afla în bibliotecă, cu cinci sau șase ani în urmă și vocea lui Carlin bâzâia ca o viespe în jurul pereților.

— Legea forțelor de urgență! O lecție de imaginație în atribuirea denumirilor! O legislație onestă s-ar fi numit simplu Lege marțială și cu asta basta. Să ții minte și asta, Kelsea: ziua în care vei decreta legea marțială va fi ziua în care vei fi pierdut la jocul guvernării. Ai putea la fel de bine să-ți scoți coroana și să pleci pe furiș, la adăpostul nopții.

Carlin susținea că Legea forțelor de urgență fusese elaborată pentru a face față amenințării terorismului intern, care era în creștere și foarte real. Pe măsură ce inegalitatea lua amploare, în toată America proliferaseră mișcările separatiste. O lume mai bună… Kelsea văzuse în viziunea ei literele acelea albastre, mai înalte de nouă metri. Dar ce însemnau ele? Ar fi vrut foarte mult să știe. Să *înțeleagă*. Se uită în jos la cele două lanțuri de la gât, așteptând giuvaierurile să strălucească cu putere, așa cum se întâmplase când avusese viziunea aceea îngrozitoare, din Almont. Dar pietrele rămaseră întunecate. Ultima oară când își amintea că le văzuse luminând fusese în noaptea din Trecătoarea Argive, când adusese potopul. Pentru prima oară Kelsea se întrebă dacă bijuteriile și-ar fi putut epuiza puterile. La Argive făcuseră un miracol uriaș, extraordinar, care părea să fi stors totul din ele. Poate că acum rămăseseră niște bijuterii ca oricare altele. Ideea îi aduse ușurare, urmată imediat după aceea de frică. Armata din Mort se aduna la graniță și orice armă ar fi fost de ajutor, chiar și una atât de derutantă și impredictibilă precum cele două giuvaieruri ale ei. Nu se putea să se fi stins cu totul.

— Ar trebui să mergi la culcare, Domniță, îi spuse Pen.

Kelsea încuviință dând din cap și continuă să se gândească la neobișnuita ei viziune. Din obișnuință, își plimbă degetele de-a lungul rândurilor de cărți, găsindu-și liniștea în consistența lor. Poate că mersese în somn ca somnambulii, poate că nu, dar nu era surprinsă că drumul o adusese aici. Ori de câte ori avea de rezolvat o problemă, în mod invariabil ajungea în bibliotecă, pentru că-i era mai ușor să gândească înconjurată fiind de cărți. Rândurile ordonate, așezate alfabetic, îi ofereau ceva de privit și de cercetat, în timp ce mintea îi zbura la altceva. Și Carlin folosise biblioteca drept loc de consolare și totodată de refugiu, iar Kelsea se gândi că femeii i-ar fi plăcut să știe că și ea avea parte de aceeași alinare în locul acesta. Simți lacrimile înțepându-i ochii, dar se desprinse de cărți și ieși din bibliotecă împreună cu Pen.

Andalie o aștepta pe Kelsea în camera ei, deși ceasul arăta că trecuse bine de ora trei dimineața. Fiica ei cea mică, Glee, îi adormise în brațe.

— Andalie, e târziu. Trebuia să te duci la culcare.

— Eram trează oricum, Domniță. Glee a mea a umblat iar în somn.

— Ah! exclamă Kelsea în timp ce își scose pantofii. O somnambulă isteață, așa am auzit. Buzduganu mi-a zis că săptămâna trecută a găsit-o umblând adormită prin aripa Gărzii.

— Buzduganu zice multe, Domniță.

Kelsea ridică din sprâncene. Tonul fusese sentențios, dar nu reușea să interpreteze vorbele femeii.

— Ei bine, nu am nevoie de ajutor noaptea asta. Ar trebui să te culci.

Andalie încuviință înclinând capul și ieși, ducând fetița cu ea. După ce plecă ea, Pen se înclină.

— Noapte bună, Domniță.

— Nu trebuie să te înclini în fața mea, Pen.

Pen avu o licărire de umor în priviri, dar nu spuse nimic, se mai înclină o dată și se retrase în anticameră, trăgând draperia.

Kelsea își scoase rochia și o azvârli în coșul de rufe. Era mulțumită că Andalie plecase fără insistențe. Uneori femeia se simțea datoare s-o ajute pe Kelsea să se dezbrace. Dar Kelsea nu credea că avea să se simtă vreodată în largul ei goală fiind în fața altora. Andalie atârnase o oglindă cât un stat de om pe peretele de lângă dulapul lui Kelsea, dar dacă încercase s-o vindece pe Kelsea de timiditate în privința fizicului ei, nu-și alesese calea cea mai

bună. Acest instrument, simplu cum era, îi crea chiar el nenumărate provocări: Kelsea voia și nu prea să se privească, dar până la urmă întotdeauna ajungea s-o facă și atunci se detesta. Nu-i plăcea ceea ce vedea, mai ales de când se mutase în Aripa Reginei, unde părea să fie înconjurată numai de femei frumoase. Și mai puternic era însă dezgustul pe care-l resimțea pentru mama ei, Regina Elyssa, despre care aflase că-și petrecuse jumătate din viață aranjându-se în fața oglinzii. Kelsea făcuse de aceea un compromis: ori de câte ori trecea prin fața oglinzii, avea să arunce o privire fugară, suficient cât să vadă dacă avea părul în ordine și dacă nu se mânjise cu cerneală în cursul zilei. Mai mult decât o privire pe furiș ar fi însemnat vanitate.

De această dată, când se văzu în oglindă Kelsea îngheță.

Slăbise.

Părea imposibil, căci Kelsea era mai puțin activă acum decât atunci când venise la Citadelă. Erau prea multe de făcut în fiecare zi și mai totul implica să stea jos, fie pe tron, fie la biroul din bibliotecă. Trecuseră săptămâni de când nu mai făcuse gimnastică și toate planurile ei de a mânca mai puțin, care păreau atât de ușor de pus în practică dimineața, se duceau pe apa sâmbetei până seara. Totuși ceea ce vedea acum nu putea fi negat. Picioarele groase se subțiaseră, iar oasele bazinului se vedeau mai bine. Stomacul, o sursă deosebită de stânjeneală din cauza cutei pe care o forma imediat deasupra burții, se retrăsese lăsând în urmă doar o mică protuberanță rotunjoară. Kelsea se apropie de oglindă în vârful picioarelor, cercetându-și brațele. Și ele păreau mai subțiri. Un strat gros dispăruse de pe bicepșii care se subțiau acum spre antebrațe. Când se întâmplaseră toate acestea? Cu siguranță în mai puțin de o săptămână, pentru că se studiase în oglindă înainte de ultima întâlnire cu Hall și nu remarcase aceste schimbări. Privindu-și fața, Kelsea avu o surpriză neplăcută, pentru că și acolo părea să se fi schimbat ceva… dar imediat își dădu seama că nu era decât o păcăleală, din cauza luminii flăcărilor.

— Ce-o fi cu mine?

Trebuia oare să-i spună lui Buzduganu să cheme doctorul? Renunță la idee. Buzduganu nu credea că ai nevoie de doctor decât dacă pierzi foarte mult sânge, iar doctorul din Mort pe care îl prefera Coryn era foarte scump. Ar fi trebuit Kelsea să-l cheme numai pentru că slăbise un pic? Nu era rănită, nici nu sângera. Se simțea bine. Își putea permite să aștepte și să

vadă și dacă se mai întâmpla și altceva, abia atunci avea să-i spună lui Buzduganu sau lui Pen. La urma urmei, trecuse prin destulă tensiune în ultimul timp.

Focul trosni în spatele ei și Kelsea se întoarse imediat. Preț de o clipă fu sigură că în fața focului se afla cineva care o urmărea. Dar nu era nimic, umbre doar. Dintr-odată încăperea i se păru rece, în ciuda căldurii focului; după o ultimă privire stingherită în oglindă, Kelsea își puse cămașa de noapte și se urcă în pat. Suflă în lumânare și-și îngropă adânc picioarele în culcușul cald de pături, trăgându-le bine în sus, ca să-și acopere nasul înghețat. Încercă să se liniștească, dar în spatele pleoapelor închise, nepoftită, apăru aceeași imagine care o chinuia deja de mai multe săptămâni: armata din Mort, o maree neagră, otrăvitoare, care se revărsa peste Almont traversând Dealurile Mărginașe și lăsând în urmă un dezastru. Cei din Mort nu intraseră în Tear, nu încă, dar aveau s-o facă. Buzduganu și Arliss pregătiseră rezerve pentru asediu și construiseră întărituri în jurul orașului, dar spre deosebire de Bermond, Kelsea nu-și făcea iluzii; când armata din Mort avea să vină asupra orașului și să facă toate eforturile ca să străpungă zidurile, nicio fortificație de ultimă clipă nu avea să-i reziste. Gândul îi zbură din nou la Lily Mayhew, care trăia într-un oraș împrejmuit de ziduri. Trebuia să fie o lecție de învățat din viața lui Lily, ceva folositor… dar nu găsi nimic.

Kelsea se întoarse cu fața în sus, privind în tavan pe întuneric. Mama ei se confruntase cu aceeași situație fără ieșire și sfârșise prin a vinde Regatul Tearling. Kelsea o ura pentru asta, dar ce putea face ea diferit? Duse mâna la safire, dorindu-și un răspuns de la ele, dar pietrele rămaseră tăcute, transmițându-i doar o certitudine amară: Kelsea își judecase mama cu asprime, iar aceasta era pedeapsa inevitabilă, să primească aceeași mână la joc.

Nu am soluții, se gândi Kelsea, făcându-se ghem. *Iar dacă nu mă pot gândi la nimic*, *înseamnă că nu sunt cu nimic mai bună decât ea*.

Minerii erau oameni aspri. Deși se vedea clar că se îmbăiaseră înainte de a se prezenta la Citadelă, murdăria părea să se fi încrustat în pielea lor, dându-le un aspect negricios. Erau mineri independenți, ceea ce, în sine, era un lucru rar; majoritatea minerilor din Tearling făceau parte din ghilde, pentru că numai adunându-se puteau concura cu cei din Mort. Între mineri

se afla și o femeie, înaltă și blondă, dar la fel de soioasă ca și restul, îmbrăcată într-un verde-spălăcit, de parcă ar fi trecut cu hainele printr-un uragan. Kelsea, care nu știa că echipele de mineri primeau și femei, se uita la ea cu interes, dar femeia îi susținu privirea cu un aer ostil.

— Maiestate, abia am ieșit din Fairwitch, o anunță Bennet, maistrul. Lucrăm la minele de la poalele dealurilor de aproape o lună.

Kelsea încuviință din cap, dorindu-și să nu fi purtat o rochie de lână atât de groasă. Venise vara, caldă și somnolentă, dar cineva făcuse totuși focul. Nu-i plăcea deloc să țină audiențe în zilele acelea, fiindcă avea impresia că-i distrăgeau atenția de la probleme mai presante, precum armata din Mort și refugiații. Primul val de săteni din zona graniței pornise deja să traverseze Almontul, dar nu reprezenta decât o mică parte din ceea ce avea să urmeze. Cinci sute de mii de oameni în plus, cel puțin… unde îi putea găzdui Noua Londră?

— La început am fost o echipă de cincisprezece, Maiestate, continuă Bennet și Kelsea încercă să rămână atentă la el, înăbușindu-și un căscat.

— Restul unde sunt?

— Au dispărut, Maiestate, în noapte. La început am rămas toți destul de bine grupați, dar… știți, omul trebuie să-și mai facă nevoile din când în când. Bărbații au plecat din tabără noaptea, și unii nu s-au mai întors, pur și simplu…

— Și de ce ați venit să-mi spuneți mie acest lucru?

Bennet începu să vorbească, dar femeia din rândul minerilor, care părea să fie a doua în ierarhie, îl apucă de braț și-i șopti aprins ceva la ureche. Discuția se transformă repede într-o ceartă prelungită, punctată de mormăieli și șuierături. Kelsea se mulțumea să privească. Părintele Tyler se afla mai aproape de mineri decât ceilalți; probabil că putea să audă ce spuneau cei doi. Începuse să-i îngăduie preotului să asiste ocazional la audiențe, iar el venise deja cu câteva contribuții valoroase. Preotului îi plăceau aceste întâlniri, spunea că-i creau impresia că asista la mersul istoriei. Știa de asemenea să-și țină gura, ceea ce-i atrăsese, se spunea, mânia noului Sfânt Părinte, care simțea că Părintele Tyler nu-i furnizează destule informații. Kelsea nu înțelegea ce-l reținea pe Părintele Tyler să-și dea drumul la limbă, dar participarea lui la audiențe îi părea o recompensă meritată.

— Maiestate, izbucni Bennet în cele din urmă, deși camarada lui îi aruncă o privire furioasă auzindu-l vorbind. Am găsit ceva la Fairwitch.

— Da?

Bennet o înghionti pe femeie, care îl privi dezgustată, dar scoase totuși o pungă neagră din buzunarul pelerinei. Garda lui Kelsea se mobiliză imediat, strângând rândurile pe șirul din fața lui Pen. Bennet ridică ceva ce aruncă sclipiri albastre în lumina torțelor.

— Ce este acela?

— Un safir, Maiestate, dacă nu greșesc. Am găsit un filon de dimensiuni considerabile.

Acum, Kelsea înțelegea disputa celor doi.

— Vă asigur că ce-ați găsit este al vostru. Poate că vom dori să cumpărăm de la voi la un preț corect, dar aveți cuvântul meu, nu vom confisca nimic.

Cuvintele ei avură efectul scontat; minerii părură a se relaxa în aceeași clipă. Chiar și adjuncta lui Bennet se calmă și sprâncenele i se descrețiră când își scoase pălăria ei verde.

— Pot să mă uit îndeaproape la descoperirea voastră?

Bennet privi în spate, la mineri, care încuviințară nemulțumiți. Făcu un pas înainte și-i întinse giuvaierul lui Kibb, care-l luă și i-l aduse lui Kelsea.

Ea ridică unul din propriile safire, ca să le compare. Piatra lui Bennet era neprelucrată, cioplită direct din filon și nu fusese șlefuită, dar era enormă, aproape cât palma lui Kelsea și nu lăsa loc de îndoială în privința calității. Așteptă un moment, cuprinsă de speranța ridicolă că noul safir va reacționa într-un fel, pus lângă giuvaierurile ei, că le va trezi cumva. Dar nu se întâmplă nimic.

— Lazarus?

— Mie mi se pare a fi aceeași piatră. Dar ce-i cu asta?

— Zici că ați găsit o cantitate mare din materialul acesta, Bennett?

— Da, Maiestate, a trebuit să săpăm adânc până am găsit filonul de la poalele dealurilor, dar cred că se ridică mai aproape de suprafață chiar la Fairwitch. Însă n-am îndrăznit să ne ducem până acolo după… după Tober.

— Ce s-a întâmplat cu Tober?

— A dispărut, Maiestate.

— A dezertat?

— Unde să se ducă? întrebă disprețuitor un miner din spate. Aveam tot ce ne trebuia.

— Atunci, ce credeți că s-a întâmplat?

— Nu știm exact. Dar într-o noapte am auzit zgomote pe-acolo, parcă ar fi fost un animal mare.

— Numai unii dintre noi le-au auzit, Domniță, interveni Bennett, aruncându-i minerului o căutătură furioasă. Departe în pădure și mai sus, în Fairwitch. Era ceva de mari dimensiuni, dar prea se mișca pe-ascuns, ca să fie un animal obișnuit. L-a luat pe Tober, suntem siguri.

— De ce?

— I-am găsit hainele, Domniță, și cizmele câteva zile mai târziu, pe fundul râpei. Erau sfâșiate și pline de sânge.

Arliss pufni încetișor, un semn de îndoială.

— Au mai dispărut încă trei oameni, Domniță, înainte de a ne dumeri cum să ne organizăm mai bine tabăra pe timpul nopții. N-am găsit nici urmă de ei.

Kelsea învârti safirul în mână. Arliss n-avea de unde să știe, dar nu era prima poveste de acest gen pe care o auzise în ultima vreme. Acum, că nu se mai făcea transportul, oamenii de la Recensământ rămăseseră în fiecare sat, vrând să demonstreze că erau încă importanți și fel de fel informații ajungeau la Buzduganu din toate colțurile regatului, inclusiv din micile așezări de la poalele Munților Fairwitch. Fuseseră trei reclamații cu privire la dispariția unor copii din regiunea dealurilor, așa cum dispăruseră și mai mulți bărbați și femei de pe platourile înalte. Nimeni nu văzuse nimic. Prădătorul, care o fi fost el, venea noaptea și dispărea, pur și simplu, cu prada.

— Kibb, dă safirul înapoi, te rog, spuse Kelsea și îi întinse piatra și se rezemă de spătarul tronului, gânditoare. Lazarus, întotdeauna au existat dispariții în Munții Fairwitch, nu-i așa?

— O mulțime, Domniță. E o regiune periculoasă, în special pentru copii. Au dispărut nenumărați până s-au hotărât familiile din Tear să nu se mai stabilească în munți. Mai mult sau mai puțin, și cei din Mort evită partea lor din Fairwitch.

— Maiestate? interveni șovăitor Părintele Tyler, ridicând o mână și Kelsea își reținu un zâmbet.

— Poftim?

— Fostul Sfânt Părinte credea că Munții Fairwitch sunt blestemați.

Buzduganu dădu ochii peste cap, dar Părintele Tyler continuă.

— Eu nu cred în blesteme, dar trebuie să vă spun: la sfârșitul secolului întâi, Arvath a trimis misionari în Fairwitch, în căutarea celor care s-ar fi rătăcit pe-acolo după Trecere și ar fi rămas prin munți. Niciunul dintre misionari nu s-a mai întors. Acesta nu este doar un zvon; raportul face parte din arhiva Arvathului.

— Și nimeni n-a dat peste niciun cadavru, niciodată? întrebă Kelsea.

— Eu nu am știință de așa ceva. Acum aud prima oară despre ceva rămas în urmă, sânge sau haine.

Informația o neliniști pe Kelsea și mai mult. Dacă oamenii au dispărut, unde le erau oasele? Se întoarse din nou către mineri.

— Bennet, aveți de gând să vă întoarceți în Fairwitch?

— Încă nu ne-am hotărât, Maiestate. Safirul este de bună calitate, dar riscul…

Arliss o bătu pe umăr pe Kelsea și se aplecă să-i spună ceva la ureche.

— Cadarezii pun mare preț pe safir, Maiestate. Piatra asta ar reprezenta o investiție bună.

Kelsea încuviință din cap și se întoarse spre mineri.

— Alegerea vă aparține întru totul. Dar dacă vă întoarceți, o să cumpăr eu ce scoateți…

Se uită la Arliss.

— Cincizeci de lire pe kilogram.

— Șaizeci de lire pe kilogram. Și plătesc în plus pentru orice informație despre misterele care se petrec acolo.

— Cât în plus?

— Depinde de calitatea informației, nu-i normal?

— Dă-ne un răgaz, Maiestate.

Bennet se retrase cu echipa lui într-un colț al încăperii, unde se adunară grămadă. Minerul cel bătrân de la margine fu gata să scuipe pe jos și numai Wellmer îl opri, înșfăcându-l de umăr și interzicându-i dintr-un gest cu capul.

— Șaizeci de lire pe kilogram? gemu Arliss pe înfundate, în felul acesta n-o să strângi bani niciodată.

— Te cunosc, Arliss. Ești nemilos când calculezi profitul.

— Prețul corect este cel pe care-l suportă piața, Reginuță. Conducătorul unui regat sărac nu trebuie să uite acest lucru.

— Fă-ți bine treaba și ai grijă să strângi taxele la timp, bătrâne.

— Bătrân! N-ai avut niciodată un perceptor mai bun. Zece mii de lire numai luna aceasta.

— Maiestate! Bennet ședea la picioarele podiumului. E un târg cinstit. Plecăm vinerea viitoare.

— Bine, răspunse Kelsea. Arliss, dă-i fiecăruia un avans de cinci lire, în semn de mulțumire.

— Cinci lire pentru fiecare, Reginuță!

— Bunăvoință, Arliss.

— Mulțumim mult, Maiestate, zise Bennet.

Restul minerilor mormăiră ceva în asentimentul liderului lor, îngrămădindu-se în jurul lui Arliss cu figuri nerăbdătoare. Arliss scoase un mic registru și o pungă de monede, bombănind neîncetat, dar Kelsea considera că banii erau cheltuiți înțelept. Regatul Tearling nu avea destule zăcăminte de metal în subsol ca să poată plăti mai mult de câteva echipe de mineri. Dacă minerii dispăreau din Tear, regatul ar fi fost nevoit să-și ia cea mai mare parte de metal din Mortmesne… ceea ce ar fi însemnat că n-ar fi avut metal deloc.

Din stânga lui Kelsea se auzi un căscat enorm: Pen. Era teribil de obosit; avea o privire întunecată, goală și părea să fi slăbit.

— Pen, ți-e rău?

— Nu, Domniță.

Pentru o clipă Kelsea își aminti de Mhum, a cărui oboseală cronică ascunsese o dependență de morfină. Clipi și văzu picături de sânge de un roșu-vișiniu căzându-i peste mâna în care ținea cuțitul, apoi scutură capul să se limpezească. Pen n-ar fi fost niciodată așa de prost.

— Dar ai dormit destul?

— Bineînțeles.

Pen zâmbi, un zâmbet ca pentru sine, care n-avea nimic de-a face cu discuția, și în momentul acela Kelsea deveni sigură în legătură cu ceva ce doar bănuise: Pen avea pe undeva o femeie. De două ori pe lună Buzduganu îl înlocuia pe Pen în anticameră, la sfârșit de săptămână; străjerii Reginei nu aveau zile libere, de obicei, dar garda personală era un serviciu special, pentru că lucra fără pauză. Buzduganu era un însoțitor bun, dar Kelsea îi

simțea întotdeauna lipsa lui Pen. În ultima vreme se întrebase curioasă ce făcea el în timpul liber, iar acum, într-un fel sau altul, știa.

O *femeie*, se gândi Kelsea cu o umbră de tristețe. L-ar fi putut descoase pe Buzduganu – cu siguranță că știa el ceva – dar își curmă impulsul în fașă. Nu era treaba ei, oricât ar fi fost de curioasă. Nu înțelegea de ce era atât de nefericită, mai ales că noaptea ea nu la Pen se gândea. Numai că el se afla întotdeauna lângă ea, iar Kelsea ajunsese să se bazeze pe el. O deranja ideea că el își petrecea o parte din timp cu altcineva.

Kelsea se uită la Pen atât de stăruitor și atât de fix încât acesta se îndreptă în scaun, cu un aer alarmat.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, bombăni Kelsea, rușinată. Să dormi mai mult, dacă poți.

— Da, Domniță.

După ce-și primiră banii, minerii făcură o plecăciune și ieșiră urmându-l pe Bennett. Banii îi învioraseră și, îndreptându-se spre ușă, sporovăiau ca niște copii. Kelsea se rezemă de spătarul jilțului și găsi o ceașcă aburindă pe masa de lângă ea.

— Ești o minune, Andalie.

— Nu chiar, Domniță. Încă nu am aflat când nu vrei să bei ceai.

— Domnule, spuse Kibb care apăru în fața tronului, cu un plic în mână, ultimul raport al colonelului Hall, de la graniță.

Buzduganu luă plicul și i-l întinse lui Kelsea, care tocmai își luase ceaiul în mâini.

— Nu mai am mâini libere. Citește-mi-l, Lazarus.

Buzduganu încuviință ceremonios și începu să deschidă plicul. Kelsea observă că-i apăruseră mici puncte roșii pe obraji și se întrebă dacă ar fi trebuit să spună te rog. Buzduganu rămase cu ochii pironiți pe raport o bună bucată de timp.

— Ce este?

— Maiestate!

Părintele Tyler se repezi înainte într-un gest atât de surprinzător, încât mai mulți dintre străjerii Reginei se grăbiră să-l intercepteze și el se trase înapoi, cu mâinile ridicate.

— Îmi pare rău, am uitat. Am un mesaj de la Sfântul Părinte.

— Nu poate să mai aștepte?

— Nu, Domniță. Sfântul Părinte vrea să cineze cu Maiestatea Ta.

— Ah, spuse Kelsea privind printre gene. Credeam că are ceva plângeri de făcut.

— Nu am de unde să știu, Domniță, răspunse Părintele Tyler, dar își feri privirea. Eu nu sunt decât mesagerul. Mă întrebam însă dacă pot stabili detaliile împreună cu Buzduganu înainte să trebuiască să plec.

Kelsea nu ardea de nerăbdare să-l întâlnească pe noul Sfânt Părinte, ai cărui preoți începuseră deja să țină adevărate predici despre defectele ei: lipsa de credință, politica fiscală de sorginte socialistă, faptul că nu se căsătorise la timp și nu produsese un moștenitor.

— Ce se întâmplă dacă nu vreau să cinez cu el?

— Domniță, zise Buzduganu clătinând din cap, Sfântul Părinte e un adversar de temut. Și s-ar putea să ai nevoie de Arvath dacă se ajunge la asediu.

— Pentru ce?

— Pentru a adăposti oamenii, domniță. Este a doua clădire ca mărime din Noua Londră.

Avea dreptate, își dădu seama Kelsea, deși ideea de a cere ajutorul Bisericii Domnului îi făcea pielea de găină. Puse jos ceașca de ceai.

— Bine, dă-mi scrisoarea, Lazarus, și aranjează totul cu bunul Părinte. Să-l primim pe Sfinția Sa la noi cât mai curând posibil.

Buzduganu îi dădu hârtia și se întoarse spre Părintele Tyler, care se sperie vizibil și dădu înapoi. Kelsea aruncă o privire pe scrisoare și ridică ochii mulțumită.

— Am obținut o victorie tactică pe platoul din Mort. Tabăra armatei din Mortmesne s-a împrăștiat. Colonelul Hall e de părere că le trebuie două săptămâni ca să se reorganizeze.

— Vești bune, Maiestate, observă Elston.

— Nu toate sunt bune, răspunse Kelsea citind mai departe. Drumul de aprovizionare al celor din Mort a rămas intact. Tunurile nu au avut de suferit.

— Cu toate acestea, ai câștigat timp, îi reaminti Pen. Orice întârziere este importantă.

Câștigase timp. Kelsea privi în jur și văzu, sau i se păru că văzu, aceeași întrebare întipărită pe fețele tuturor. Când nu vor mai avea timp, ce se va întâmpla? Nu era vorba de neliniște; în mod evident, străjerii așteptau

de la ea să mai facă o minune, așa cum făcuse la Argive. Kelsea ar fi vrut să se poată ascunde de ei, de încrederea calmă din ochii lor.

Buzduganu termină discuția cu Părintele Tyler și se întoarse la locul lui de lângă tron. Preotul ridică mâna către Kelsea, în semn de rămas-bun și ea îi făcu semn la rândul ei, în timp ce el se îndreptă spre ușă.

— Ce urmează? îl întrebă pe Buzduganu.

— Un grup de nobili așteaptă afară să vorbească cu dumneata.

Kelsea închise ochii.

— Urăsc nobilii, Lazarus.

— De aceea m-am gândit că-i mai bine să termini repede cu ei, Domniță.

Când intrară nobilii, Kelsea fu izbită în primul rând de priveliștea veșmintelor lor, ostentative ca de obicei. Acum, pentru că era vară, nu mai purtau pălării sau mănuși, dar afișau cu toții o modă pe care Kelsea o mai văzuse: ceea ce părea a fi aur și argint se topea în șiruri prelinse pe țesătură, făcând ca din fuste și rochii să pară că picură prețiosul metal. În ochii lui Kelsea, acest efect dădea doar un aer neîngrijit ținutelor, dar era limpede că nobilii credeau altceva. Carlin ar fi avut multe de spus despre această adunătură; în ciuda faptului că și ea fusese o nobilă, detesta stridența. Kelsea nu fu deloc surprinsă să distingă figura prelungă, de viespe, a lui Lady Andrews în rândurile din față ale grupului, înveșmântată în mătase stacojie. Părea parcă și mai descărnată, dacă așa ceva ar fi fost posibil, dar poate că era vorba doar de privirea femeii, o greață față de Kelsea care părea să reducă tot restul la zero.

— Maiestate.

Bărbatul din frunte, o creatură micuță cu o burtă de bere uriașă, făcu o plecăciune în fața ei.

— Lord Williams, murmură Buzduganu.

— Te salut, Lord Williams. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Venim cu o nemulțumire comună, Maiestate, spuse Lord Williams și arătă cu brațul spre grupul din spatele său. Toți avem proprietăți în Almont.

— Da?

— Evacuarea lasă în urmă deja distrugeri incredibile. Soldații și refugiații ne calcă pământul în picioare, distrug recolta. Unii refugiați fură de pe câmp. Iar soldații nu fac nimic.

Kelsea își mușcă limba, dându-și seama că ar fi trebuit să prevadă acest lucru. La urma urmelor, oamenii aceștia nu aveau nimic altceva de făcut decât să șadă și să-și socotească profitul până la ultimul bănuț.

— Reclamați acte de violență, Lord Williams? Furturi cu arme, hărțuirea vechililor?

Lord Williams făcu ochii mari.

— Nu, Domniță, sigur că nu. Dar pierdem bani din cauza recoltei distruse și furate, la fel și pentru timpul de muncă pierdut.

— Înțeleg, spuse Kelsea și zâmbi, deși o dureau obrajii. Ce propuneți?

— Maiestate, nu sunt eu cel care…

— Vorbește pe șleau.

— Ei bine, eu…

Alt nobil ieși în față, un bărbat înalt, cu o mustață tunsă scurt. Cu puțin efort, Kelsea îl recunoscu: Lordul Evans, proprietarul unor vaste lanuri de porumb la nord de Ținutul Nisipos.

— Mi s-a raportat, Domniță, că soldații dumitale, care-i apără pe refugiați pe drum, nu fac nimic să-i țină sub supraveghere. Le-ai putea da ordine mai stricte.

— Așa voi face. Mai este și altceva?

— Vechilii mei nu pot să lucreze când le trece pe câmp o armată de vagabonzi. De ce nu se face evacuarea în timpul nopții? În felul acesta n-ar mai fi întreruptă producția.

Ceva se aprinse în spatele coastelor lui Kelsea.

— Lord Evans, presupun că ai o reședință în Noua Londră?

— Da, desigur, Maiestate. Familia mea are două.

— Atunci îți vei muta gospodăria și toate lucrurile de valoare în oraș, cu mult înainte de venirea celor din Mort.

— Cu siguranță, Maiestate.

— Cât de convenabil pentru dumneata. Dar oamenii aceștia sunt transplantați din casele lor fără asemenea facilități. Unii dintre ei n-au mai ieșit niciodată din satele lor până acum. Majoritatea merg pe jos și mulți duc în brațe bebeluși și copii mici. Chiar îmi sugerezi că ar trebui să-i oblig să străbată locuri necunoscute *pe întuneric*?

— Bineînțeles, bineînțeles că nu, Maiestate, răspunse Evans cu mustața tresărind, alarmat. Voiam doar să spun…

— Eu asta propun, anunță Lady Andrews, ieșind în față. Dreptul de proprietate a fost întotdeauna inviolabil în Tearling.

— Fii atentă, Lady Andrews, nimeni nu-ți încalcă dreptul de proprietate.

— Ei traversează pământul nostru.

— La fel se întâmpla și cu Transportul, o dată pe lună. Probabil că producea ceva stricăciuni drumurilor. Dar atunci nu vă plângeați.

— Aveam profit!

— Întocmai. Haideți să discutăm care-i miza adevărată aici. Nu dreptul la proprietate, ci dreptul la profit.

— Profitul se află oriunde îl găsim, Maiestate.

— Este o amenințare?

— Nimeni nu proferează amenințări, Maiestate! strigă Lord Williams și se uită la grupul din spatele său, iar mai mulți încuviințară cu convingere. Lady Andrews nu vorbește în numele nostru, al tuturor, Maiestate. Nu dorim decât să micșorăm daunele pentru pământul nostru.

Lady Andrews se năpusti asupra lui.

— Dacă ai avea vreun pic de bărbăție, Williams, n-aș fi fost pusă în situația de a participa la farsa asta!

— Nu depășiți măsura! se răsti Buzduganu. Dar admonestarea sună ca un automatism și Kelsea avu o bănuială că Buzduganu se distra.

— La un moment dat, Maiestate, continuă Lady Andrews, cei din Mort vor fi nevoiți să treacă pe moșia mea. Pot să le pun bețe-n roate sau pot să stau și să nu fac nimic.

Kelsea o privi insistent.

— Tocmai mi-ați spus că vreți să comiteți o trădare? Aici, de față cu treizeci de martori?

— Nu am asemenea intenții, Maiestate. Doar dacă voi fi forțată.

— Forțată, repetă Kelsea imitând-o. Știu cum te comporți în timp de război, Lady Andrews. Probabil că-l vei întâmpina pe generalul Genot în persoană cu un pahar de whisky și o partidă de sex pe gratis.

— Domniță! o rugă Buzduganu.

— Maiestate, vă rog! interveni Lord Williams. Vă rog să nu considerați cuvintele lui Lady Andrews reprezentative pentru…

— Tăcere, Lord Williams, răspunse Kelsea. Înțeleg de ce a venit Lady Andrews aici.

Lady Andrews începuse să-și examineze unghiile, ca și când ar fi considerat-o pe Kelsea total neinteresantă.

— Toți aveți drept de proprietate, cu siguranță. Dar dreptul de proprietate nu este inviolabil, nu în Regatul Tear pe care-l conduc eu. Acești oameni trebuie să fie evacuați și siguranța lor este mai importantă decât profitul vostru. Încercați să vă cramponați de drepturile voastre în această situație și veți vedea cum invoc principiul rechiziționării pentru utilitate publică.

Câțiva nobili suspinară șocați, dar Lady Andrews nu făcu decât să ridice privirea spre Kelsea, uluită. Lord Williams o apucă pe Lady Andrews și începu să-i șoptească ceva la ureche. Femeia îl împinse la o parte.

— Voi face tot posibilul să stăvilesc furturile, continuă Kelsea, dar, dacă vreunul dintre voi – trecu cu privirea peste tot grupul de nobili – *oricare* împiedică în vreun fel evacuarea, nu voi avea nicio ezitare să vă confisc moșiile pentru binele general. M-ați înțeles?

— Am înțeles, Maiestate! bâigui Lord Williams. Vă rog să mă credeți. Vă mulțumim că faceți tot ce puteți.

Îndepărtându-se de tron o târî pe Lady Andrews după el, dar ea se eliberă și ridică spre Kelsea doi ochi ca pumnalele.

— Joacă la cacealma, Williams. N-ar îndrăzni. Ea nu e nimic fără sprijinul nobililor.

Kelsea zâmbi.

— De ce aș avea nevoie de sprijinul vostru?

— Dacă abandonăm monarhia, Kelsea Raleigh…

— Numele meu este Glynn.

— Dacă noi te abandonăm, dumneata nu mai ai nici bani, nici protecție, nici stat. Până și armata ți-este slabă. Ce-ți rămâne, fără noi?

— Poporul.

— Poporul! o îngână Lady Andrews. Ăștia ar ucide orice vlăstar de viță nobilă, de cum ar pune ochii pe noi. Fără putere, sau arme sau aur ești la fel de vulnerabilă ca noi toți.

— Tremur toată.

— Nu iei amenințarea în serios. Greșești.

— Nu, amenințarea dumitale este serioasă, e clar, recunoscu Kelsea după o clipă de gândire. Dar faptul că te consideri atât de importantă este uluitor. Mi-am dat seama de când te-am văzut prima oară.

Își îndreptă atenția către ceilalți.

— Regret impactul inevitabil asupra profiturilor voastre. Dar va trebui pur și simplu să vă mulțumiți cu mai puțin aur pe haine anul acesta și sper că nu va fi un efort prea mare. Ieșiți!

Nobilii se răsuciră pe călcâie și se îndreptară spre ușă. Pe fețele unora dintre ei se citea mânie, dar majoritatea păreau doar dezorientați, ca și când li s-ar fi cutremurat pământul de sub picioare. Kelsea oftă nerăbdătoare, ceea ce păru a-i face să se grăbească spre ieșire.

— Grozav exemplu de diplomație, Domniță, mormăi Buzduganu. Îți dai seama că mi-ai făcut sarcina cu atât mai grea.

— Pentru asta îmi pare sincer rău, Lazarus.

— Ai nevoie de sprijinul nobilimii.

— Nu sunt de acord.

— Nobilii sunt cei care îi strunesc pe oameni, Domniță. Poporul îi învinuiește pe ei și pe conducătorii lor pentru problemele pe care le au. Dă la o parte acest tampon și vor privi mai sus în ierarhie.

— Dacă își vor opri ochii asupra mea, înseamnă că o merit.

— Ești prea radicală pentru politica puterii, Domniță. Cui îi pasă dacă nobilii sunt niște ipocriți? Au un anumit rol pentru dumneata și încă unul important.

— Paraziți, remarcă Kelsea, dar grupul care se retrăsese îi aduse din nou aminte de Lily Mayhew. Lily trăise într-un oraș împrejmuit de ziduri, ziduri înalte care să-i țină pe săraci la distanță. Și cu toate acestea, atât ea, cât și soțul ei se temeau în continuare de lumea din afara lor. Cu ce era Kelsea mai presus? Buzduganu și Arliss poronciseră să fie construită o uriașă tabără provizorie în afara zidurilor Noii Londre, pentru a-i primi pe refugiați, dar dacă cei din Mort aveau să vină, refugiații trebuia să fie primiți chiar în oraș, probabil chiar în Citadelă, pentru că Noua Londră era deja aglomerată la maximum. I-ar fi convenit lui Kelsea să-i aibă pe toți în preajma ei? Se gândi puțin și își dădu seama cu ușurare că așa ceva n-ar fi deranjat-o.

— Acum trebuie să fiu atent la toți filfizonii ăștia, continuă Buzduganu tulburat. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei ar intra în negocieri directe cu cei din Mortmesne, dar ar putea-o face printr-un intermediar.

— Ce intermediar?

— Mai toți nobilii obișnuiesc să se ducă la biserică, Domniță. Femeia aceea, Andrews, este oaspete permanent la Arvath, iar Sfântul Părinte nou-venit nu se numără printre admiratorii dumitale.

— Spionezi Biserica?

— Mă străduiesc să fiu la curent, Domniță. Noul Sfânt Părinte a trimis deja mai multe mesaje la Demesne.

— Cu ce scop?

— Încă nu știu.

— Cățeaua aia de Andrews nu e cu nimic mai credincioasă decât mine, Lazarus.

— Și când a împiedicat acest lucru pe cineva să fie stâlpul Bisericii?

Kelsea nu fu în stare să-i dea un răspuns.

— Aisa?

Marguerite le preda fracțiile și Aisa se plictisea. Școala era mai greu de suportat în zilele care urmau unei nopți nedormite. Aerul din clasă părea de fiecare dată prea încins și îi provoca Aisei o stare de toropeală, în care nu era nici trează și nici adormită.

— Doi pe cinci, răspunse Aisa simțindu-se cam înfumurată.

Marguerite încercase s-o prindă dormind. Marguerite, care iubea toți copiii, pe ea n-o plăcea deloc. Aisa părea să le provoace adulților o lipsă de încredere instinctivă, ca și cum aceștia ar fi simțit că-i urmărea, că le pândea erorile și inconsecvențele. Dar la Marguerite nu puteai găsi greșeli, ceea ce era frustrant. Era prea drăguță, iar Aisa înțelesese din conversații auzite întâmplător că fusese concubina Regentului, numai că până și Aisa își putea da seama că acest lucru nu se întâmplase din vina femeii.

Ceva o împunse pe Aisa în coaste: Matthew care stătea în spatele ei, o înghiontea cu piciorul când Marguerite nu băga de seamă. După alte câteva împunsături, Aisa se întoarse furioasă spre el.

Matthew rânji răutăcios, o grimasă care spunea totul: își atinsese scopul, scoțând-o pe Aisa din minți. Fratele ei era o brută din soiul cel mai rău: acela care nu suportă să-i vadă pe alții șezând liniștiți și mulțumiți, acela care trebuie pur și simplu să distrugă. Maman îi găsea scuze lui Matthew, spunea că Taica fusese dur cu el și că Matthew nu avea cele necesare să facă față acestui lucru. Aisa găsea că aceste explicații erau

prostii. Ea încasase ce fusese mai rău de la Taica, până și Wen recunoștea acest lucru, dar nu devenise o nesuferită care nu lăsa oamenii în pace.

Piciorul lui Matthew o împunse din nou, lovind-o exact în spațiul dintre coaste. Ceva se declanșă în Aisa, o reverberație puternică, profundă, ca un gong, și înainte să-și dea seama, se întoarse și se aruncă asupra lui Matthew, izbind cu pumnii și cu picioarele. Băiatul reuși să scape și o luă la fugă, iar Aisa, fără să stea pe gânduri, se ridică și ea și luându-se după el, ieși pe ușă în coridor. Matthew era mai mare cu un an și mult mai bine făcut, dar Aisa era mai agilă și, când Matthew ajunse la capătul culoarului, fata se repezi la el și-l trânti la pământ. Căzură pe pardoseala de piatră unul peste celălalt, Matthew țipând și Aisa amenințându-l. Îl izbi cu pumnul în gât, făcându-l să tușească și să se înece, apoi îi umplu nasul de sânge plesnindu-l zdravăn cu dosul încheieturii mâinii, îi plăcea să vadă sânge pe fața albă, înspăimântată a lui Matthew, dar mai apoi niște brațe de bărbat o prinseră de subraț și o săltară de la pământ. Aisa începu să dea din picioare, dar nu-și găsea echilibrul pe pardoseala de piatră. Totul părea ireal; chiar și atunci când Aisa ridică privirea și îi văzu pe Maman, pe Regină și pe ceilalți străjeri, zărind ochii uimiți ai mulțimii adunate în sala de audiențe, i se păru că nu era decât o etapă diferită a insomniei, orele ce precedau momentul în care Aisa era cuprinsă de un somn prelung, continuu, intens, provocat de febră. Dintr-o clipă în alta se va ridica în capul oaselor pe întuneric, mulțumită că nu se întâmplase nimic cu adevărat îngrozitor, înainte de a se trezi.

— Maiestate, îmi cer iertare!

Maman își cerea iertare în numele ei. O pusese pe mama ei într-o situație jenantă. Regina făcu doar un semn discret cu capul, dar Aisa simțea iritarea din reacția ei, ceea ce era aproape la fel de rău. Între timp Marguerite venise în sala de audiențe și se aplecase deasupra lui Matthew, aruncându-i totodată o privire ucigătoare Aisei. Cel care o imobilizase pe Aisa o târa acum înapoi în coridor și fata reuși să-și contureze în minte o imagine răzleață a lui Taica, care trăgea și târa mereu pe cineva.

— Dă-mi drumul!

— Gura, copilă răsfățată.

Buzduganu, înțelese Aisa, ceea ce o aduse la realitatea gravă a faptei ei. Își înfipse călcâiele în podea, dar asta nu-i sluji la nimic; Buzduganu o prinse pur și simplu de un braț și o răsuci, apucând-o de talie cu un braț de

fier și târând-o mai departe pe coridor. Unde era Maman? se întrebă Aisa ieșită din minți. Amintirile deveneau din ce în ce mai vii, depășind realitatea; Buzduganu chiar și mirosea ca Taica, a sudoare și a fier, și Aisa nu se putea duce cu el. Se propti din nou în călcâie și când Buzduganu se întoarse, ridică piciorul, îl roti și-l lovi în stomac. Îl nimeri în plin și, chiar speriată cum era, Aisa simți totuși un scurt fior de satisfacție; nu era puțin lucru să-i tragi una Căpitanului Străjerilor. Buzduganu tuși și se încovoie, dar întinse brusc celălalt braț și o trânti pe Aisa de perete. Fata se lovi rău la umăr, se împletici și se prăbuși la pământ, văzând pete negre în fața ochilor.

Îi trebuiră câteva secunde bune până să-și revină, dar apoi se ridică agilă, gata să lovească și să zgârie. Numai că și Buzduganu, rezemat de peretele opus, cu o mână la stomac, o privea cu același aer de expectativă.

— Ai acumulat multă mânie în tine, copilă.

— Și ce-i cu asta?

— Mânia este o slăbiciune pentru un luptător. Am constatat asta de multe ori. Cel care nu renunță la mânie sau cel puțin nu și-o îmblânzește și nu și-o controlează pierde.

— Ce-mi pasă mie?

— Uite-aici!

Buzduganu se desprinse de perete, copleșind-o cu silueta lui masivă și Aisa se încordă, pregătită, dar bărbatul nu făcu altceva decât să arate către piciorul ei.

— O lovitură în stomac e bună, numai că tu n-ai pregătit-o bine și nu m-ai scos din joc. Într-o luptă adevărată, acum ai fi moartă. Ceea ce trebuie să faci este să întinzi vârful piciorului și să lovești cu el, nu cu bolta sau cu glezna, să mă lași fără aer. Foarte puțini bărbați mai pot continua să se bată când nu mai au aer. Întărește-ți destul vârful piciorului și mă poți lăsa chiar și fără unul dintre organele vitale. Dar așa, în cel mai rău caz mă voi alege doar cu o vânătaie zdravănă.

Aisa se gândi puțin, privindu-și pe furiș picioarele. Nu plănuise nimic; lucrurile se întâmplau pur și simplu, acțiunile explodau din ea.

— Totuși, am reușit să te lovesc.

— Și ce-i cu asta? Oricare dintre bărbații din aripa asta poate lupta mai departe în condiții mult mai grele. Am văzut-o pe Regină continuând

ceremonia încoronării cu un pumnal înfipt în spate. Durerea nu-i doboară decât pe cei slabi.

Durerea nu-i doboară decât pe cei slabi. Cuvintele atinseră o coardă sensibilă în Aisa, făcând-o să se gândească la anii petrecuți sub acoperișul lui Taica. Wen și Matthew avuseseră fiecare oase rupte, iar umărul lui Wen nu se mai vindecase cu totul nici până acum, făcându-l să arate neobișnuit, puțin cocoșat, când încerca să stea drept. Maman primise atâtea bătăi încât avea permanent vânătăi. Iar Aisa și Morryn…

Durerea nu-i doboară decât pe cei slabi.

— Vino, pisică sălbatică, zise Buzduganu și o luă înainte pe coridor, frecându-se pe burtă. Vreau să-ți arăt ceva.

Aisa îl urmă precaută, la câțiva pași în urmă. Nu mai pătrunsese niciodată atât de departe pe acest culoar; aici aveau acces numai străjerii și familiile lor. Aproape de capăt, Buzduganu dădu la perete una dintre uși.

— Aruncă o privire.

Obosită și fără să-l scape din ochi, Aisa se uită pe furiș prin ușa deschisă și clipi surprinsă. Nu mai văzuse niciodată până atunci atât de mult metal adunat într-un singur loc. Toată încăperea sclipea în lumina torțelor.

— Sala armelor, șopti ea cu ochii cât cepele.

— Bun venit pe domeniul meu.

Un bărbat înalt și deșirat, cu nas coroiat, apăru din spatele unei mese aflate în celălalt capăt al sălii. Aisa îl recunoscu: Venner, maistrul armurier. Până și în rarele ocazii când apărea în sala de audiențe, avea o armă în mână, o sabie sau un pumnal, ori un arc pe care îl regla de parcă ar fi fost un instrument muzical.

— Intră, copilă.

Aisa nu ezită decât o secundă. Wen ar fi fost teribil de gelos. Și Matthew ar fi fost gelos, dar el ar fi încercat să ascundă acest lucru, cu dispreț. Mesele erau acoperite cu săbii și pumnale; armuri întregi atârnau pe pereți; erau și niște arme de metal, lungi și răsucite, mai înalte decât un stat de om, rezemate de ziduri, cu vârful în sus. Mai multe buzdugane, tastele pline de arcuri, cu lemnul lustruit, de culoarea închisă a bronzului și mănunchiuri de bețe pe care Aisa le recunoscu în cele din urmă a fi săgeți, sute și sute, zăceau stivuite într-un colț. Atât de mult armament! Și deodată Aisa înțelese destinația acestui adevărat arsenal: asediul. Maman le

explicase ce era acela un asediu, dar numai Aisei și lui Wen. Maman credea că armata din Mort avea să ajungă la Noua Londră până-n toamnă.

Buzduganu intrase după ea în încăpere și se oprise lângă o masă pe care pumnalele erau așezate rânduri-rânduri.

— Nu poți continua să provoci dispute cu alți copii. E o agitație de care nu avem nevoie.

— N-o deranjează decât pe Marguerite.

— Azi a deranjat pe toată lumea. Micile tale ciorovăieli sunt și zgomotoase și periculoase.

Aisa se înroși. Socoti la câte dispute participase de când veniseră la Citadelă și obrajii i se aprinseră și mai tare. Credeau cu toții că era o pacoste răsfățată? Buzduganu o privi cu asprime, aproape cu dispreţ; aștepta din partea ei să-și ceară scuze. Avea să-i facă o surpriză, la fel cum îl prinsese cu garda jos când îl lovise în stomac.

— Uneori mă cuprinde mânia și nu pot s-o țin sub control. Lovesc și dau din picioare înainte să apuc să-mi dau seama ce fac.

Buzduganu adoptă o mină înțelegătoare și schiță un zâmbet.

— Nu-i un lucru ușor de recunoscut. Mulți bărbați refuză să recunoască dacă au probleme la mânie.

— Poate e de ajutor faptul că nu sunt bărbat.

— În sala aceasta, așa ceva nu contează, interveni Venner apropiindu-se cu pași mari. Este o lecție pe care eu am învățat-o de la Regină. Aici toți suntem luptători, iar eu așa am să te tratez.

Aisa ridică privirea, suspicioasă dintr-odată și văzu că Venner îi întindea un pumnal, cu mânerul către ea.

— Ce zici, pisică sălbatică? întrebă Buzduganu. Vrei să înveți?

Aisa privi în jur, prin încăperea ticsită de arme, cu pereții acoperiți de metal. În copilărie trăise zile întregi cu spaima că umbra lui Taica avea să apară lângă ea, iar când ridica ochii și-l vedea, i se strângea stomacul. Uitându-se la Venner și la Buzduganu, Aisa văzu că aveau chipuri severe, într-adevăr, și neîndurătoare… dar nu citi pe ele nimic din meschinăria lui Taica, nimic din atitudinea lui.

Întinse mâna și apucă pumnalul.

Capitolul 3
Ducarte

Într-o perioadă obișnuită cu masacrele, trebuie să-l menționăm totuși, în mod special, pe Benin Ducarte.

— *Regatul Tearling ca națiune militară*.
CALLOW MARTIRUL

— El unde este?

Regina își dădu singură seama de nota arțăgoasă din propriul ton. Nu era bine, dar nici nu se putea abține.

— O să vină, Maiestate, îi răspunse locotenentul Vallee cu voce calmă. Locotenentul abia intrase în Consiliul de Securitate, în locul lui Jean Dowell, care murise, și părea să fie permanent în gardă, temându-se să vorbească. Regina, care știa să prețuiască reținerea, găsea că reacțiile precaute ale locotenentului erau iritante și-i făcu semn să tacă.

— Nu vorbeam cu tine. Martin?

Locotenentul Martin încuviință cu o înclinare a capului.

— Va ajunge aici în scurt timp, Maiestate. În mesaj spunea că-l rețin treburi urgente.

Regina se încruntă. Zece bărbați se așezaseră în semicerc în jurul tronului. Toți păreau epuizați, iar Martin, cel mai mult dintre toți. Era în nord de zece luni pentru a stinge revolta din Cite Marche. Sute de oameni se instalaseră în fața Biroului de Licitații și refuzau să plece de acolo până ce Coroana nu rezolva problema economică a orașului. Era o situație enervantă, dar nu puteai să i te opui. Radicalii nu aveau un lider, iar rebeliunea fără lider era ca valul mareei; se deplasa fulgerător până ce întâlnea o faleză înaltă. La fel se stinsese și rebeliunea din Callae, în momentul în care i-a secat pur și simplu energia. Dar ciocnirile din Cite Marche fuseseră dure și mai mulți soldați fuseseră uciși. Fără îndoială o parte dintre oamenii de-acolo aveau nevoie de odihnă. După întâlnire avea să le acorde unora dintre ei câteva zile libere.

Dar întrunirea nu putea să înceapă fără Ducarte. Șeful Securității Interne era, fără îndoială, cel mai epuizat dintre ei. Oamenii lui se străduiau

de zile bune să afle cine organiza protestele din Cite Marche, însă fără rezultat până în acel moment. Până la urmă însă, Ducarte avea să vină cu rezultate; întotdeauna reușea. Fizic, începea să-și arate vârsta, dar nu exista alt anchetator mai bun în Mortmesne. Regina bătea mărunt cu unghiile în brațele tronului și ducea automat degetele în capul pieptului. Păreau că-și găsesc singure drumul într-acolo, permanent. De fapt gestul devenise un tic, iar Regina din Mort nu putea avea ticuri. Gesturile de acest fel erau apanajul celor săraci și nechibzuiți.

Invadarea Ținutului Tearling începuse cu un dezastru. Zvonul ajunsese la Palat cu o săptămână mai înainte: armata ei fusese luată prin surprindere și se risipise pe tot cuprinsul Platoului Mort. Era nevoie de săptămâni bune până să fie readunați soldații și curățată tabăra. Situația în ansamblu era catastrofală, dar Regina nu avea pe cine să-și dezlănțuie furia; generalul Genot dispăruse pur și simplu. Mai mult de o mie de soldați din Mortmesne muriseră pe Platou, dar trupul lui Genot nu fusese găsit printre celelalte cadavre.

Ar face bine să se roage să fie mort. Dacă-l găsesc…

Îi atrase atenția o mișcare în partea dreaptă. O sclavă îngenunchease în fața vetrei și așternea hârtie înăuntru.

— Ce-ți închipui că faci acolo?

Sclava ridică ochii, cu o privire îngrozită, dar plină de dușmănie. Era din Tear fără doar și poate; deși avea părul negru și un chip destul de frumos, avea expresia ursuză și stupidă a țăranilor din Tearling. Regina îi vorbi în limba ei:

— În această clădire nu se folosește nicio vatră.

Țăranca înghiți în sec și răspunse în limba Tear:

— Mă scuzați, Maiestate. N-am știut.

Cum era posibil? Regina dăduse poruncă strașnică privind aprinderea focului. Va trebui să discute cu Beryll despre acest lucru.

— Cum te cheamă, femeie?

— Emily, răspunse sclava pronunțându-și numele în maniera celor din Tear fără accent.

— Dacă se mai întâmplă să fii ultima care află, Emily, o să te trezești vândută pe stradă.

Sclava încuviință dând din cap, adună hârtia din vatră și o îndesă la loc în găleată, apoi se ridică în picioare cu o expresie uluită, care nu făcu

decât s-o irite și mai mult pe Regină.

— Ieși!

Fata dispăru. Regina simți că toți membri Consiliului de Securitate erau cu ochii pe ea, nedumeriți. Sala tronului era rece în dimineața aceea; fără îndoială că mulți dintre ei se întrebau de ce nu se aprindea focul. Dar singurele flăcări pe care le îngăduia Regina în această perioadă erau cele ale torțelor și ale cuptoarelor din bucătăria palatului, cu vreo douăzeci de etaje mai jos. Nu putea recunoaște adevărul nici măcar în fața lui Beryll: îi era frică. În ultimele două luni, dinspre Fairwitch începuseră să sosească zvonuri alarmante: mineri ridicați, copii răpiți, chiar și o familie întreagă care dispăruse pur și simplu de la casa ei de la poalele munților. Creatura întunecată era veșnic înfometată; Regina știa acest lucru mai bine decât oricine, dar ceva se schimbase. Întotdeauna se mulțumise cu exploratori și vânători de averi, cu cei suficient de neghiobi încât să se aventureze destul de adânc în munți, însă acum își extindea terenul de vânătoare.

Dar cum?

Aceasta era adevărata întrebare. Regina nu cunoștea pe de-a-ntregul istoria bizară a creaturii întunecate, dar nu încăpea îndoială că era legată de Fairwitch, creatura fusese cumva blestemată să rămână acolo. Se putea deplasa numai cu ajutorul focului, dar și acest efort era de natură a-i epuiza toate resursele. Atunci, cum reușise să ducă o familie întreagă în Arcul de Nord, fără să lase nicio urmă?

Reușise să se elibereze?

Gândul o făcu pe Regină să se cutremure. Creatura întunecată îi interzisese să invadeze Ținutul Tearling și probabil că până acum aflase de nesupunerea ei. Totuși, ce altă șansă avea? Rămas nepedepsit, transportul delincvenților din Tear putea acționa ca un stimulent pentru revoluționarii din Lumea Nouă. Revoltele din Cite Marche constituiau doar cel mai recent exemplu. Ultimul transport din Cadare conținuse bunuri de calitate inferioară: geamuri prost izolate, cai necorespunzători, pietre prețioase de calitatea a doua, cu multiple defecte de șlefuire. Producția de mătase de la Callae scăzuse atât de mult, încât nu putea fi vorba decât despre un sabotaj deliberat. Erau semne ușor de interpretat: frica, acel motor puternic ce punea în mișcare economia din Mort, își pierdea energia. Regina trebuia să invadeze Tearling, dacă nu pentru alt motiv, măcar în scop demonstrativ. O lecție convingătoare, cum ar spune Thorne. Numai că ea nu ascultase de

creatura întunecată și probabil că aceasta era deja la curent cu ce se petrecea. Stingerea focului în vetre nu era decât o măsură temporară, o măsură care nu putea dura prea mult.

Nu contează, își tot repeta. Avea să invadeze Tearling și să facă ceea ce ar fi trebuit făcut de mult: să ia safirele. Rapoartele primite de la Pasul Argive, deși succinte și neconfirmate, îi arătau limpede ce urma. Safirele din Tear își păstraseră puterile neatinse, iar când avea să pună mâna pe ele, Regina avea să facă ravagii în Lumea Nouă, ca un uragan. Avea să aprindă apoi toate focurile pe care și le va dori, încât până și creatura întunecată avea să tremure la vederea ei.

Cu toate acestea, era îngrijorată. Thorne parcă intrase în pământ. Avea un dar nemaipomenit de a disparea fără urmă; căpitanul străjerilor ei, Ghislaine, îl evaluase corect pe Thorne cu mult timp în urmă.

— Periculos, Maiestate, întotdeauna, chiar de-ar sta în fața dumitale despuiat.

Și-ar fi dorit să știe pe unde se afla Thorne.

Niciunul dintre militarii ei nu avea atât curaj cât să întrebe despre vatră. Pe buzele lui Vallee rămăsese încă o umbră de nemulțumire ursuză; după ce fusese redus la tăcere puțin mai devreme, pusese bot ca un băiețel căruia i se refuzaseră dulciurile.

Copii, cugetă Regina cu severitate. *Soldații mei sunt toți niște copii*.

Auzi cum cineva își drese glasul în spatele ei, un amestec perfect de atragere a atenției și respect care nu putea veni decât de la Beryll.

— Maiestate, a sosit Ducarte. Va fi aici imediat.

Regina încuviință dând din cap, dar rămase cu ochii pironiți pe vatra întunecată. I se păruse că auzise ceva dintr-acolo, un fâșâit vag precum sclipirea unei flăcări. Își pierduse răbdarea și nu mai voia să-l aștepte pe Ducarte niciun minut în plus.

— Să începem. Ce-i cu Cite Marche?

— Rebelii au fost înfrânți, Maiestate, îi răspunse Martin. Cel puțin pentru moment.

— Haideți să nu-i mai numim rebeli, interveni Vise. Să le spunem adolescenți care au mult timp și prea mulți bani pe mâna lor.

Martin dădu din cap.

— Aș recomanda prudență cu această afirmație. Da, am găsit mulți tineri răzgâiați și cei mai mulți dintre ei au rupt-o la fugă la primul semn de

conflict adevărat. Dar am dat acolo și peste un număr însemnat de pierde-vară săraci, care păreau conduși de un anume Levieux. Câțiva dintre cei pe care i-am luat prizonieri au rezistat până la ultima suflare, fără să-și fi dezvăluit măcar numele.

— Altceva?

— Cam atât, Maiestate. Niciunul nu deținea informații importante. Nimeni nu l-a văzut pe Levieux la față, au primit ordine numai prin intermediari. Se pare că omul acționează din afara Cite Marche.

— Asta-i tot?

— E tot ce știau, Maiestate, cu siguranță. Habar n-aveau de altceva. De aici și precauția mea: este posibil ca gloata să-și fi găsit un conducător, pe cineva care să știe cum s-o organizeze. Aceasta ar fi o evoluție importantă.

Regina dădu din cap afirmativ; un fior de neliniște îi încinse abdomenul. Din direcția vetrei veni încă un șuierat ușor. Se întoarse într-acolo, dar nu văzu nimic.

Să nu te lase nervii acum!

Ușile duble ale sălii tronului se deschiseră cu un scârțâit de lemn și în sfârșit apăru Ducarte, încă înfășurat în pelerina de călătorie. Târa după el un prizonier, legat în lanțuri, cu capul acoperit de glugă.

— Iertare pentru întârziere, Maiestate! strigă el din capătul încăperii. Îți aduc însă un dar!

— Adu-l mai repede, atunci, Benin. Te așteptam.

Ducarte împinse prizonierul înainte, indiferent la gemetele omului căruia cătușele îi mușcau din încheieturile însângerate. Ducarte avea încă nasul și urechile înroșite de gerul dimineții, iar părul negru începuse să i se rărească în creștet, dar când se apropie de masă și întoarse spre Regină ochii cu pleoape grele, Regina se simți mângâiată, ca întotdeauna, de încrederea deplină pe care o regăsi în ei. Iată măcar un bărbat de care nu trebuia să se îndoiască.

— Ce mi-ai adus de această dată, Benin?

Ducarte smulse gluga prizonierului. Omul se îndreptă de spate și clipi orbit de lumina torțelor, iar buna dispoziție a Reginei crescu de parcă ar fi fost umplută cu heliu. Era generalul Genot.

— L-am găsit ascunzându-se în Arcul Pearl, Maiestate, anunță Ducarte aruncându-i locotenentului Vise capătul lanțului, când își scoase pelerina.

În subsolul unui bordel și fără nicio rană.

Regina se uită lung la Genot, gânditoare. Două mii de oameni morți într-o ambuscadă, în garda lui. Ar fi fost bine să facă din el un exemplu. Dar cel puțin pentru moment, doar câțiva din Mortmesne aflaseră despre dezastrul de pe Platou, iar ea voia să lase lucrurile așa.

Totuși nu strica să le aducă aminte membrilor Consiliului de Securitate cine era șeful. Uneori aceștia aveau tendința să uite.

— Dezertorilor li se taie capul, Vincent. Dar unui general care ratează atât de spectaculos cum a făcut-o Vincent, după care mai și dezertează? Cred că ești un caz special.

— Maiestate! protestă Genot. Știu foarte multe despre armată, despre planificarea tactică. N-am vrut să cadă toate cele câte știu eu în mâinile celor din Tear.

— Câtă noblețe! Și ce târfă ignorantă, dar bine intenționată a fost de acord să te găzduiască?

Genot clătină din cap, dar când Regina se întoarse spre Ducarte, încuviință.

— Bine. Să fie executată.

— Maiestate, nu aveam ce să fac! strigă Genot. Atacul s-a declanșat pe neașteptate…

Regina ignoră restul. Se culcase cu Genot o dată, cu mulți ani în urmă, când el era doar locotenent, și probabil că altă femeie ar fi ținut cont de acest lucru. Dar Regina își cernuse deja amintirile. După partida de sex Genot devenise vorbăreț, trăncănise necontenit în timp ce ea voia să doarmă; fusese unul dintre motivele pentru care nu-l mai chemase niciodată să repete figura. Regina nu era singura care se temea de incendii în zilele acelea; casa în care copilărise Genot arsese de asemenea și el reușise să scape ca prin minune după ce fusese prins în interior, alegându-se în urma poveștii cu câteva arsuri grave. Întâmplarea lăsase urme asupra adultului Vincent, care păstrase o spaimă adânc înrădăcinată de foc, de arsură.

Regina se aplecă în față, cu degetele împreunate, și-l privi pe Genot fix în ochi. El își frământă agitat mâinile legate, încercând să nu se uite la ea, dar era prea târziu. Ceva se trezise în străfundul sufletului Reginei, o furie flămândă, devoratoare, care-i curgea prin vene stimulându-i fiecare nerv. Îi simțea trupul lui Genot, îi cunoștea contururile: o masă moale de celule vulnerabile, la mâna ei.

Ca prin vis, simți că membrii Consiliului de Securitate se foiau jenați pe locurile lor dispuse în semicerc. Martin stătea picior peste picior, uitându-se în podea. Vallee se întorsese cu totul și se uita la vatra stinsă. Numai Ducarte îl urmărea pe Genot, cu aceeași expresie în priviri pe care o avea și în rarele ocazii în care Regina îi permitea să studieze în laboratorul ei: vivace și interesat, curios să vadă ce urma.

Genot începu să urle.

Își desprinse cu greu privirea din ochii ei, dar Regina îl domina acum și îl apăsa din ce în ce mai tare, simțind că-i arde pielea în cuptorul minții ei, ca o țesătură groasă, dar maleabilă, de carne. Trupul i se înnegri în fața ei, pielea se carboniză și deveni fragilă până când Regina știu că-l putea întoarce pe dos și jupui ca pe un porc pus la frigare.

Ofițerii nu puteau ignora spectacolul; chiar și cei care încercaseră să se uite în altă parte acum se holbau la Genot, transfigurat, ale cărui urlete își făceau încă simțit ecoul răsfrânt din pereții sălii de audiențe. Regina continuă să-i tortureze simțurile bărbatului din fața ei, iar Genot căzu la pământ, țipetele i se stinseră și nu mai fu în stare să scoată decât un gâlgâit abia perceptibil. Inima era cel mai ușor de distrus: un perete gros de mușchi pe care Regina îl sfâșie de parcă ar fi fost făcut din hârtie, înlănțuindu-l cu flăcări și apoi rupându-l în bucăți. Regina simți momentul morții lui Genot, legătura dintre ei desfăcându-se brusc în mintea ei.

Se întoarse înspre ceilalți, căutând gâlceavă. Focul din ea era acum nesățios, greu de ținut în frâu; râvnea la altă victimă. Dar niciunul dintre ei nu-i susținea privirea. Forma carbonizată, cu vagi contururi umane, rămăsese la podea.

Cineva își limpezi glasul în spatele ei. Regina se răsuci încântată, dar nu era decât Beryll care, cu o figură lipsită de orice expresie, îi întindea un plic. Regina se strădui să liniștească acel ceva din interiorul ei, dar fiara nu voia să renunțe cu una cu două. Se văzu nevoită s-o împingă în jos ca și când ar fi vrut să înăbușe un foc, s-o calce în picioare și s-o izbească până devenea cenușă. Pe măsură ce pulsul îi reveni la normal, simțea deopotrivă ușurare și regret. Rareori făcea uz de acest dar deosebit, conștientă că repetarea unei situații de acest fel îi va micșora impactul asupra celorlalți, dar sentimentul era minunat – să lase pur și simplu furia să i se dezlănțuie. Mai avea atât de puține ocazii s-o facă.

Luă plicul de la Beryll, băgând de seamă că fusese deja deschis și citi misiva, neliniștea sporindu-i cu fiecare cuvânt. Toată satisfacția ultimelor minute i se evaporase de-acum și dintr-odată i se făcu frică.

— Te duci înapoi în nord, Martin. Cazarma principală din Cite Marche a fost distrusă de un incendiu.

— Ce fel de incendiu, Maiestate?

— Nu se știe.

— Câți morți?

— Cincizeci și șase până acum. Probabil mulți sunt îngropați sub ruine. Cineva a baricadat ușile pe dinafară.

Comandanții se uitară uimiți unul la altul, fără să scoată un cuvânt.

— Puteți pleca cu toții, mai puțin Ducarte. Duceți-vă să vă ocupați de mizeria asta și să-mi aduceți capetele celor vinovați.

Martin interveni cu un tremur evident în glas.

— Armata are nevoie de un nou comandant, Maiestate.

— Sunteți liberi.

Săriră de la locurile lor. Toți se ținură la distanță de trupul carbonizat al lui Genot și Regina se abținu să nu le arunce un rânjet disprețuitor. Cel puțin așa, trupa se va abține o vreme să mai ridice pretenții nesătule sau să se adune pe ascuns.

— Să-l iau de-aici, Maiestate? întrebă Beryll, arătând cu capul spre cadavru.

— După ce ne terminăm treburile.

Beryl îi conduse pe soldați la ușă, închizând ușile duble de stejar în urma sa. Rămaseră numai Regina și Ducarte.

— Ei bine, Benin, știi ce vreau de la dumneata.

— Credeam că vrei să mă duc la Cite Marche, Maiestate. O cazarmă nu se face scrum fără ajutor din interior. Aici e o conspirație la mijloc.

— Ce știi despre acest Levieux?

— Am auzit numele de câteva ori în timpul interogatoriului. Se pare că nimeni nu știe cum arată sau câți ani are, ceea ce este semn rău; oricine-o fi, nenorocitul ăsta este prudent și, totodată, viclean. Tacticile teroriste la care am asistat în ultima perioadă sunt noi, bine planificate și menite să provoace daune cât mai mari. Avem probleme grave de securitate, Maiestate.

— Grave, încuviință ea fără tragere de inimă. Știu că ești cel mai în măsură să le rezolvi, Benin. Dar nu pot să pun în fruntea armatei pe niciunul dintre ei – și arătă cu mâna spre ușă. N-am mai avut un război de mult și niciunul nu are destulă experiență. Îl putem trimite pe adjunctul dumitale să se ocupe de Cite Marche cât lipsești; pare capabil să-l ajute pe Martin. Pentru că de dumneata am nevoie la graniță.

— Sunt puțin cam bătrân să mai plec pe front, Maiestate. Iar slujba de acum a ajuns să-mi placă.

Regina oftă.

— Ce vrei, Benin?

— Zece la sută din pradă.

— S-a făcut.

— Nu s-a făcut. Ducarte zâmbi, un zâmbet de vulpe, ce se prelinse ca gheața pe spatele Reginei. Și să fiu primul care alege dintre copiii veniți din Cadare și Callae. Nu mai sunt destui de când s-a oprit transportul din Tear și în ultima vreme am pierdut în fața lui Madame Arnaud; a făcut un fel de înțelegere pe sub mână cu Biroul pentru Licitații.

Regina încuviință cu un gest lent din cap, privind în podea, ignorând gustul amar ce i se ridica pe gât.

— Îi vei avea.

— Atunci batem palma. Instrucțiuni speciale?

— Scoate-i pe cei din Tear din regiunea dealurilor și împinge-i în Almont. Nu putem trece granița prin altă parte.

— De ce să nu-i flancăm pur și simplu? Să ne ducem mai departe spre nord, spre Fairwitch?

— Nu, răspunse Regina ferm. Nu vreau să ajungă armata la mai puțin de o sută de mile de Fairwitch. Stați departe.

Bărbatul ridică din umeri.

— Dumneata știi mai bine, Maiestate. Lasă-mi câteva zile să pun aici niște lucruri cap la cap și trimite-l pe Vallee la graniță să-i anunțe că voi veni. Nu vreau să am de rezolvat probleme de ierarhie când ajung acolo – Ducarte își azvârli pelerina pe umeri. Că veni vorba, mă sâcâie un lucru legat de liderul acesta al rebelilor, Levieux.

— Anume?

— Accentul, Maiestate. Mi-au spus mai mulți prizonieri, îl ascunde bine, dar pronunția omului îl trădează că nu este din Mort. Vine din Tear.

— De ce s-ar ocupa cineva din Tear să provoace o rebeliune la Cite Marche?

— Aș putea să aflu pentru dumneata, Maiestate… dar nu, eu mă duc pe frontul de vest.

Regina vru să zică ceva ca să-l pună la punct, dar renunță, iar el ieși din încăpere într-o învolburare de aer rece și pelerină neagră. Și totuși, această ieșire furtunoasă și lipsită de respect era reconfortantă. Ducarte va găsi o cale să disloce armata din Tear dintre Dealurile Mărginașe; era un strateg neîntrecut. Era comandantul de care avea nevoie acum, dar după plecarea lui, aproape imediat o cuprinse din nou neliniștea. De ce o împiedicase creatura întunecată, încă o dată, să treacă la invazie? O proteja pe fată? O suspiciune neplăcută îi trecu prin minte: poate că ființa neagră o *aprecia* pe fată. Poate că o aprecia la fel cum o apreciase și pe Regina însăși cândva. Cu ajutorul ființei întunecate ajunsese să domine, dar știuse întotdeauna că acest ajutor nu venea pe gratis; drept răsplată, trebuia să găsească un mijloc de a elibera creatura din Fairwitch, unde era îngrădită. Numai că ajunsese la limita propriei puteri, cel puțin până reușea să pună mâna pe safirele din Tear. Dacă ființa întunecată nu mai avea nevoie de ea, atunci ei nu-i mai rămânea nicio pârghie, niciun avantaj. Făcând în minte o socoteală, Regina își dădu seama că avea probleme. Armata din Mort fusese umilită pe Platou. Creatura neagră se mișca în afara perimetrului în care fusese îngrădită. Rebelii din Cite Marche își găsiseră un lider, unul șiret, din Tear fără chip. Mintea Reginei se frământa cu toate aceste noi probleme, mușcând de mai multe ori din fiecare dintre ele așa cum ai mușca dintr-un abces, savurând durerea, dar fără să găsești soluții.

Sclava Emily se ridică din poziția ghemuită în care stătuse după colț, pe coridorul ce ducea spre casa scării. Venise la Demesne cu transportul din octombrie, dar nu trecuse niciodată prin procedeul de licitație. Doi bărbați, foarte politicoși amândoi, o aleseseră direct din cușcă, o dezbrăcaseră și o cercetaseră temeinic – de păduchi sau de vreo diformitate, presupusese Emily – înainte de-a o urca într-o căruță alături de mai mulți sclavi, bărbați și femei, trimiși toți la Palat. Emily era o femeie înaltă, frumușică, dar cu mușchi puternici, exact așa cum îi plăcea Reginei Roșii să fie sclavele sale. De aceea fusese aleasă. Emily simțea lipsa părinților, a fraților și surorilor, îi era dor de ei în fiecare zi… dar dorul pălea în fața faptului că niciunul dintre ei nu avea să mai sufere de foame de-acum înainte. După ce privi

repede într-o parte și în cealaltă, Emily înaintă fără zgomot pe coridor, purtând o mască a ignoranței pe figură, pentru eventualitatea în care ar fi întâlnit pe cineva, în acest răstimp compunând deja în minte un mesaj pentru Buzduganu.

— Regină Glynn.

Kelsea scăpă condeiul din mână, speriată. Azi era singură în bibliotecă, o ocazie rară. Părintele Tyler ar fi trebuit să fie aici, dar îi trimisese un mesaj cerându-și scuze: o boală neașteptată. Pen era lângă ea, desigur, dar Pen n-o deranja pe Kelsea din singurătatea ei și oricum el ațipise pe canapeaua de alături, în timp ce Kelsea își vedea de treabă. Dacă ar fi intrat Buzduganu, i-ar fi făcut un mare tărăboi lui Pen pentru că ațipise, dar Kelsea era bucuroasă să-l lase să doarmă. De această dată, când vocea firavă, gângăvită vorbi din nou, Pen sări în sus.

— Te duci la moarte, Regină Glynn.

Kelsea se întoarse și o văzu în fața ei pe fiica cea mică a lui Andalie. Copila era micuță, un spiriduș, s-ar putea spune, cu oase fine, la fel ca Andalie, cu un păr negru crescut ca o cască în jurul capului. Kelsea ezită; nu prea știa cum să se comporte cu copiii. Părea că cel mai bine era să vorbească cu ei ca și cu un mic adult. Apoi văzu că ochii fetei, cenușii că ai mamei ei, priveau în depărtare, către nimic anume. Fața ei, rumenă de obicei – toți copiii lui Andalie moșteniseră tenul tatălui, se pare – era acum palidă, scăldată de torțe într-o luminescență lăptoasă. Fetița nu era mai înaltă decât masa de lucru a lui Kelsea, un pic mai mare decât un copilaș, dar Kelsea simți imboldul de a se trage înapoi.

— Te văd, Regină Glynn, murmură Glee. Te văd ducându-te la moarte.

Kelsea se uită întrebător la Pen. Glee ar fi trebuit să stea în permanență lângă Andalie sau lângă Marguerite, dar până și Kelsea era la curent cu faptul că fetița aceasta deosebită vedea strigoi. Buzduganu spunea că era somnambulă și de mai multe ori Glee fusese găsită hoinărind prin Aripa Reginei, în locuri neașteptate, chiar și prin încăperi care ar fi trebuit să rămână încuiate. Totuși Buzduganu nu pomenise nimic despre ceea ce vedea Kelsea acum. Fetița nu umbla în somn, căci avea ochii deschiși și privirea fixă. Părea că nu știa unde se află.

Kelsea se ridică de la birou.

— Glee, mă auzi?

— Nu pune mâna pe ea, Domniță, o avertiză Pen.

— De ce nu?

— Este în transă, așa cum ai fost și dumneata săptămâna trecută. Andalie ne-a spus atunci să nu te atingem și să nu te deranjăm. Cred că n-ar trebui s-o atingem pe fată.

— Regina de pică, șopti Glee lugubru, privind direct prin Kelsea spre peretele din spate. Traversează. Mâna moartă adună tot, dar este goală.

Mâna moartă. Kelsea se opri asupra cuvintelor, pentru că „mână moartă" se traducea aproximativ în limba din Mortmesne. Câțiva membri ai gărzii, și mai ales Coryn, se apucaseră să o consulte pe Andalie pentru un sfat în situații controversate, despre sănătate sau despre vreme ori despre femei. Dacă Andalie le răspundea sau nu era cu totul altă problemă; nu lua în seamă întrebările pe care le considera mai prejos de demnitatea ei și respingea categoric toate încercările ingenioase ale lui Arliss de a obține informații despre competițiile pentru care se făceau pariuri. Andalie avea darul clarviziunii, era cert, dar iată ceva la care Kelsea nu se gândise: că și copiii ei ar fi putut să-l aibă. Glee înaintă până ajunse la mai puțin de o jumătate de metru distanță și Kelsea întinse mâna, ca s-o împiedice să dea peste ea.

— N-o atinge, Maiestate, spuse Andalie care intrase în bibliotecă fără să facă nici cel mai mic zgomot, la fel ca fiica ei. Lăsați-o în pace, vă rog. Mă ocup eu.

Kelsea se dădu înapoi. Andalie se lăsă în genunchi în fața fiicei ei, vorbind blând, și Kelsea, care presupusese întotdeauna că Andalie își iubea cu ardoare toți copiii la fel, înțelese deodată că greșise. Andalie avea într-adevăr un copil preferat; se citea limpede pe chipul ei, în brațele ei, în tonul blând al vocii.

— Te afli într-un loc întunecat, păpușa mea, murmură Andalie cu blândețe. Și trebuie să ieși de-acolo. Poți veni cu mine.

— Pot veni cu tine, Maman, repetă Glee cu gângăvitul ei de copil.

— Vino după vocea mea, păpușă. Vezi lumina și apoi te poți trezi.

Glee mai rămase câteva momente cu privirea fixă. Apoi clipi și se uită cu ochi mari în sus, la mama ei.

— Maman?

— Așa, păpușa mamei. Bine ai venit înapoi.

Glee se cuibări în brațele mamei sale. Andalie se așeză pe una dintre sofale și începu să legene fetița, care era pe punctul de a adormi.

— Pen, lasă-ne singure și ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Pen ieși închizând ușa după el.

— Îmi cer iertare, Maiestate, murmură Andalie. Mica mea Glee nu seamănă cu ceilalți copii ai mei. Acum sunt cu ochii pe ea și în clipa următoare a dispărut.

Kelsea nu spuse nimic o vreme.

— Are darul clarviziunii ca și tine, Andalie?

— Da. Este prea mică ca să-l poată controla. Am încercat s-o învăț, dar e greu să-mi fac timp să stau numai cu ea, fără să-i fac pe ceilalți geloși. Glee nu poate face încă diferența între ceea ce s-ar cuveni să spună și ceea ce ar trebui să țină pentru ea.

— Sunt convinsă că va învăța.

— Așa va face, dar cu cât mai repede, cu atât mai bine. Un copil ca Glee poate fi un trofeu valoros.

— Din partea mea este în siguranță, Andalie.

— Nu mă refer la dumneata, Maiestate, spuse Andalie și o legănă mai departe pe fiica sa, gânditoare. Chiar înainte de a fi luată Glee pentru transport, tatăl ei începuse deja să pună la cale o modalitate de-a o folosi. Nu mărturisise mai mult decât că avea de gând s-o târască la luptele de câini în folosul lui, dar eu am înțeles că se gândea c-ar putea s-o vândă. E posibil să le fi vorbit și altora despre Glee.

— Înțeleg, spuse Kelsea și, ca de obicei, trebui să-și rețină curiozitatea morbidă în legătură cu căsnicia lui Andalie. Și pentru dumneata a fost la fel de greu, în copilărie?

— Și mai greu, Domniță, pentru că eu nu am avut pe nimeni să mă îndrume. Mama m-a dat spre adopție când abia mă născusem.

Ca pe mine, se gândi Kelsea surprinsă. Andalie și copiii ei erau atât de apropiați, încât Kelsea nu și-ar fi putut închipui decât că Andalie fusese crescută într-o familie extrem de unită.

— O bună bucată de vreme, părinții mei vitregi au crezut că eram pur și simplu nebună. Lucrurile acestea sunt tratate cu multă suspiciune în Mortmesne.

— În ciuda Reginei Roșii?

— Poate că tocmai din cauza ei, Domniță. Cei din Mort sunt înclinați către știință. Nu le place deloc ceea ce este în stare să facă *Regina*, într-adevăr, dar ea este prea puternică pentru ca poporul s-o urască propriu-zis. Oamenii obișnuiți din Mort învață de timpuriu să ascundă asemenea daruri.

— Lazarus zice că laboratoarele Reginei Roșii cercetează darul clarviziunii, dar este numai un zvon de la Palat. Vor să afle dacă se moștenește prin naștere.

Andalie zâmbi, cu o expresie ușor amuzată.

— Ascultă-mă ce-ți spun, Domniță, se transmite. Mama mea a fost una dintre cele mai puternice clarvăzătoare din vremea noastră. Darul meu este doar o umbră a capacităților ei. Și mi-e tare teamă, Maiestate, că Glee a moștenit mai mult de la mama decât de la mine. De aceea lumea asta va fi foarte periculoasă pentru ea.

— În ce fel?

Andalie o cântări o clipă, gânditoare.

— Putem avea încredere una în alta, Domniță, nu-i așa?

— Eu ți-am dat în grijă viața mea, Andalie.

— Atunci o să-ți spun o poveste. Nu pot fi sigură de întregul adevăr, se înțelege, pentru că o parte din această poveste e o legendă din Mort, dar este plină de învățăminte oricum. Există o femeie, o nevastă de rând care trăiește la marginea Pădurii Evanoui. În viața ei nu se întâmplă nimic ieșit din comun. S-a plictisit de bărbatul ei, miner. Nu-i place să se îngrijească de casă. Nu are cu ce să-și ocupe mintea, până într-o zi, când vine în sat un prezicător. E chipeș prezicătorul și știe o mulțime de șmecherii de budoar: ghicește în palmă, face vrăji, are cu el chiar și un vechi glob de cristal. Șmecheriile lui sunt eficiente și omului nu-i sunt străine nevestele plictisite de prin târguri. Femeia este fermecată, iar acest lucru o împinge la prostii. Nouă luni mai târziu, prezicătorul este departe de mult, dar vine pe lume un copil, un copil cum nu se poate mai deosebit de ceilalți prunci ai femeii. Copilul poate prevedea starea vremii, știe când se apropie oaspeții de sat. Posedă informații utile unei comunități, desigur, numai că darurile copilului merg și mai departe. Fata poate vedea nu numai viitorul, ci și trecutul și prezentul, adevărul lucrurilor. Știe când spune cineva o minciună. Este un câștig pentru micul sat de mineri, iar satul prosperă, mult mai mult decât alții din aceeași zonă a țării. Cu toate acestea, sătenii sunt cum nu se poate mai proști. Vorbesc despre copilă fără să se ferească. O laudă până la cer.

Se fălesc cu ea la Cite Marche, fără să se gândească la faptul că țara are acum o regină nouă, o regină convinsă că i se cuvine tot ce-i cade în mână. Iar într-o zi se produce inevitabilul, în sat vin soldați ca s-o ia pe fată. Vezi, ea este o marfă, la fel de valoroasă precum un asasin sau un spion. Poate chiar mai valoroasă, pentru că darurile ei nu fac decât să sporească odată cu adolescența. Deși trăiește la Demesne o viață aurită, este prizonieră, menită să stea de-a dreapta Reginei până la moarte.

Vechea clarvăzătoare a Reginei Roșii, se gândește Kelsea. *Moartă acum*. Carlin povestise despre ea de mai multe ori. Cum o chema?

— Și totuși, în ciuda acestor lucruri, femeia nu este întru totul servilă. Are și o viață secretă, înțelegi, și este atât de deșteaptă, de înzestrată, încât reușește să ascundă această viață, chiar și de Regina din Mortmesne, care are cel mai temut aparat de supraveghere după cel din fostele State Unite. Clarvăzătoarea cunoaște un bărbat, face un copil. Dar știe că acel copil nu va fi niciodată în siguranță. Stăpâna ei, Regina, este preocupată de ereditate. Chiar dacă copilul nu ar avea niciun fel de dar, tot și-ar petrece viața într-un laborator, supus unor orori. De aceea, clarvăzătoarea scoate fetița nou-născută din Palat, pe ascuns. O încredințează unor oameni de treabă, așa crede ea, că sunt oameni buni. Locuiesc la Jardins, unul din cele mai sărace cartiere din Demesne. Întotdeauna și-au dorit un copil. Micuța va fi în siguranță la ei. Și totuși, în această privință, clarviziunea mamei a dat greș. Copila dovedește și ea darurile mamei, sporadic și inconsecvent, da, dar prezente. Și ea poate prezice viitorul, poate înțelege prezentul. Uneori poate să vadă și gândurile oamenilor, limpezi ca și când ar fi ale ei. Un asemenea copil va avea întotdeauna o valoare periculoasă. Când părinții adoptivi se umplu de datorii și au nevoie urgent de bani ca să nu piardă tot ce au agonisit, o vând unui om din vecini, un om care a râvnit întotdeauna la copilă. Nu pentru motivele obișnuite, se înțelege. Este negustor și are nevoie de clarviziunea ei pentru afaceri. Este o unealtă pentru el, iar când fata nu-și face datoria, este bătută.

Kelsea înghiți cu greu.

— Cum ai scăpat?

— Am făcut și eu o mare greșeală, Domniță. Era un băiat, un sclav din Tear ai cărui stăpâni locuiau în casa învecinată. Era prost, dar insistent. A început să vină pe la mine când aveam zece ani și nu accepta să fie refuzat. Mi-a povestit despre Tear, mi-a spus că puteam fugi și trăi aici în

libertate. Nu mă interesa băiatul, dar când aveam cincisprezece ani, proprietarul meu a dat de greu și nu pregeta să scoată pe piață darurile mele naturale. Punea la cale să mă vândă într-un lupanar.

— Dar ăsta nu e…?

Andalie încuviință.

— În limba Tear Maiestate, un bordel. Pusă în fața unei astfel de situații, m-am dus la băiatul din Tear. Îl credeam inofensiv.

Andalie se uită la fetița din brațe, care adormise buștean și respira regulat.

— Întotdeauna capacitatea mea de clarviziune pare să mă lase când este mai important să funcționeze. Borwen m-a siluit în prima noapte după ce am ieșit din Demesne și în fiecare noapte după aceea. Mergeam pe jos și nu puteam să fug de el. Până am ajuns în Tearling, știam deja că eram însărcinată. Nu cunoșteam limba, dar chiar dacă aș fi știut-o, Borwen mă înșelase cu privire la natura vieții bune de aici. Cu toate grozăviile sale, Mortmesne măcar îi îngăduie unei femei competente să-și câștige existența fără să se întindă pe spate; multe femei din Mort sunt mineri sau artizani. Mi-am dat rapid seama că în Tearling nu existau asemenea opțiuni. Borwen e puternic; a găsit repede de lucru. Dar eu nu puteam găsi nimic, Maiestate.

Andalie vorbea tot mai tare și Kelsea își dădu seama, îngrozită, că Andalie încerca să se justifice, să alunge o condamnare inevitabilă.

— Nimeni nu poate lua decizii corecte la cincisprezece ani, Andalie. Eu, chiar și acum, cu greu pot lua cele mai bune decizii pentru propria-mi viață.

— Poate, Maiestate, dar, dacă aș fi știut că și copiii mei vor plăti pentru greșelile mele, m-aș fi dus bucuroasă la lupanar. Am știut că Borwen era o brută, dar nu mi-am dat seama exact în ce măsură decât atunci când Aisa a făcut cinci ani. Am încercat să-i trimit departe pe Aisa și pe Wen, dar nu aveam prieteni care să-i pună la adăpost. Așa să-mi ajute Cerul, am apelat și la preotul nostru, să văd dacă-i putea primi în loc de zeciuială. Dar preotul i-a spus lui Borwen ce aveam de gând. În cele din urmă am încercat să fug, dar e greu să dispari cu copiii, și eram mereu însărcinată. Borwen mă găsea de fiecare dată și, dacă refuzam să mă întorc acasă, îmi lua unul dintre copii, în cele din urmă, mi s-a părut mai bine să-i țin cu mine; măcar puteam să-i ajut, să-i feresc într-un fel.

— Mi se pare o decizie înțeleaptă, se hazardă Kelsea, nefiind sigură că era adevărat.

Ceea ce auzea acum depășea cu mult propria-i experiență, încât nu-și imagina ce ar fi făcut ea într-o astfel de situație. Mintea îi zbură înapoi, la femeia dinaintea Trecerii, Lily Mayhew. Lily ar fi vrut să fugă, dar, ca femeie, nu avea unde să se ducă în siguranță. Trecerea avusese loc cu mai bine de trei sute de ani în urmă, dar lumea aceea părea dintr-odată foarte apropiată, separată doar de un văl subțire de timp.

Doamne, *Dumnezeule*, se gândi Kelsea întristată, *chiar nu suntem cu nimic mai buni*?

— Poate că a fost decizia înțeleaptă, Domniță, dar copiii mei au suferit, și încă rău de tot. Băieții luau bătaie, fetele o încasau și mai rău. Bărbatul meu nu e prea deștept, dar prostia îl face cu atât mai periculos. Nu s-a întrebat niciodată dacă avea dreptul să facă ce făcea. Nu e suficient de inteligent pentru a-și pune asemenea întrebări. Aceasta cred eu că e cea mai mare dintre relele de pe lumea asta, Maiestate: cei care simt că au dreptul la orice-și doresc, la orice pot să apuce. Oamenii de acest fel nu se întreabă niciodată dacă li se cuvine. Nu pun preț pe nimic, în afara propriei persoane.

— Sigur că asta ține parțial și de educație, obiectă Kelsea. Și o astfel de atitudine poate fi eradicată.

— Poate, Domniță. Dar eu cred că Borwen așa s-a născut, spuse Andalie și se uită la Glee, care dormea adânc, cu gura rotunjită ca un cerc. Știu ce a moștenit fata mea de la mine. Dar mă tem mereu pentru ce-or fi luat ceilalți de la tatăl lor. Nu sunt sigură dacă temperamentul Aisei vine din sângele lui Borwen sau din felul brutal în care a fost tratată. Băieții au și ei problemele lor.

Kelsea își mușcă buzele, apoi se aventură să zică:

— Lazarus îmi spune că Aisa este foarte îndemânatică, în special în mânuirea pumnalului. Lui Venner îi place s-o învețe, cu siguranță mai mult decât a făcut cu mine.

Andalie făcu o grimasă.

— Nu este ce mi-aș fi dorit pentru ea, Maiestate, să lupte. Dar acum îmi dau seama că problemele ei sunt dincolo de ce pot eu să repar. Apreciez faptul că i-ai dat această șansă; poate va fi o cale de a-și mai domoli mânia.

— Nu-mi mulțumi mie; ideea a fost a lui Lazarus.

— Aha.

Andalie închise gura și o întreagă conversație, în acest fel. Cu greu ar fi putut fi aliați, Andalie și Buzduganu, care nu aprobau niciodată nimic unul la celălalt. Kelsea se gândi să spună altceva, dar următoarea remarcă a lui Andalie păru în mod deliberat neașteptată, menită să pună capăt subiectului de până atunci, ca și când ar fi închis zgomotos o carte.

— Poate că viziunile lui Glee nu sunt încă foarte limpezi, Domniță, dar te-aș sfătui să ții seamă de ele.

— În ce fel?

— Problema cu Mort te frământă, Domniță. Nu dormi bine. Ai slăbit îngrijorător de mult.

Deci și Andalie și-a dat seama. Kelsea nu știu dacă să se simtă ușurată sau nu.

— M-am gândit și eu la acest lucru. Nu văd nicio soluție; armata din Mort este prea puternică. Dar Glee și cu mine vedem un element comun în viitor. O mână ține ambele giuvaieruri care-ți aparțin, dar mâna este în același timp goală. Un bărbat înșelător, a cărui figură ascunde o monstruozitate. O carte de joc: regina de pică. O prăpastie sub picioarele dumitale.

— Și ce înseamnă toate astea?

— N-aș putea spune, Domniță.

— Atunci, nu știu la ce-mi folosește.

— De multe ori la absolut nimic, Maiestate. E o greșeală pe care multă lume o face, să ai prea multă încredere în aceste viziuni. Dar eu te rog să ții minte aceste vorbe, poate se vor dovedi folositoare când te aștepți mai puțin, îți spun din experiență.

Kelsea cântări fiecare din elementele descrise în parte. Regina de pică. O dată pe săptămână Kelsea juca pocher cu cinci dintre străjerii ei și cunoștea bine regina de pică: o femeie înaltă, mândră, cu o armă în fiecare mână. Și ce era cu asta? Un singur semn dintre cele dezvăluite de Andalie părea a avea o semnificație: bărbatul înșelător. Acela putea fi cu ușurință Spectrul, dar, în pofida a tot ce știa despre el, Kelsea nu credea că era un monstru. Instinctele o înșelaseră de mai multe ori de când preluase tronul, dar refuza să creadă că o puteau păcăli chiar atât de rău. Spectrul avea scopurile lui, desigur, dar nu depunea niciun efort să le ascundă. Kelsea făcuse la fel.

— Fii cu băgare de seamă, Maiestate, îi atrase atenția Andalie. Îl cunosc pe vagabondul cu părul roșu. Dar eu vorbesc de altcineva. Ăsta este frumos precum păcatul, dar sub aparență este o grozăvie și odată cu el vine suferința. Să te ferești.

Kelsea încuviință, deși nu era sigură cât credea din toate aceste lucruri. Se uită la fetița adormită în brațele lui Andalie și simți din nou povara responsabilității pe umeri. Atâtea vieți de care trebuia să aibă grijă în fiecare zi și, ca un corolar deasupra tuturor, uriașul coșmar al armatei din Mort, la orizont. Era o responsabilitate copleșitoare, dar era a ei; chiar și în momentele de mare autocompătimire, Kelsea recunoștea că fusese pregătită. De-ar fi știut ce o aștepta în acea după-amiază târzie, când străjerii veniseră călare la căsuță, tot ar fi acceptat, iar acum avea o povară de dus, tot drumul, până la capăt.

Care capăt?

Kelsea nu putea spune, totuși una dintre imaginile descrise de Andalie îi rămase în minte, stricându-i restul după-amiezii: regina de pică.

— Domnule!

Hall ridică privirea, speriat. Lama îi alunecă din mână crestându-i obrazul și făcându-l să șuiere nemulțumit.

— Ce este, Blaser?

— S-au întors iscoadele, domnule. Avem o problemă.

Hall oftă și-și șterse spuma de pe față, zâmbind ironic. În ultima vreme, se părea că ori de câte ori intenționa să se bărbierească, apărea o problemă. Aruncând prosopul într-un colț al cortului, își luă luneta de pe noptiera de lângă patul de campanie și ieși afară.

— Ce este?

— Cinci oameni au ieșit călare pe la vest de Verinne, domnule. Am crezut că erau soli, dar i-am urmărit totuși.

— Și?

— Lew este aproape sigur acum, domnule. E Ducarte.

Hall simți că i se strânge stomacul. Vestea nu era cu totul neașteptată, dar era totuși proastă: Benin Măcelarul. Hall ar fi preferat să aibă de-a face cu Genot, dar Genot nu mai fusese văzut prin tabără de la atac. Ori era mort ori fugise și nu aveau să mai aibă parte de victorii ușoare. Blaser era și el neliniștit, așa că Hall se forță să zâmbească și îl bătu pe umăr.

— La ce distanță?

— La câteva ore. Cel mult.

Hall își reglă luneta pe întinderea aglomerată a corturilor, din vale. Împreună cu oamenii se distrase din plin privind cum fugeau din tabără ostașii din Mort; șerpii cu clopoței erau ticăloși iscusiți; instinctul supraviețuirii nu le fusese deloc zdruncinat de brusca dislocare dintre rocile de pe deal și, după ce s-au hrănit bine, s-au băgat în pământ, găsindu-și cele mai bune ascunzători din tabără și dormind în timpul zilei. Noaptea țipetele continuau, un regim alimentar constant. Timp de două săptămâni Hall avusese plăcerea să vadă tabăra oștirii din Mort aprinzându-se noaptea precum pomul de Crăciun. Probabil că mare parte din rezerva de gaz fusese consumată.

Dar alimentele și gazul soseau permanent, un flux continuu de provizii dinspre sud-est și, cu șerpi sau fără, tunurile rămâneau sub pază temeinică în mijlocul taberei. Fuseseră evaluate și aruncate la gunoi zeci de planuri de capturare a acestora, iar Blaser și maiorul Caffrey sfârșeau adesea prin a țipa unul la celălalt, până când Hall le ordona să înceteze. Erau semne pe care le înțelegea: în ciuda victoriei lor, moralul începea să scadă.

Hall își focaliză luneta pe poalele dealului, acolo unde cei din Mort adunaseră cadavrele pe un rug uriaș. Rugul arsese o săptămână; chiar și acum, fuioare de fum se mai ridicau încă la cer din rămășițele carbonizate. Mirosul fusese îngrozitor, de aceea Hall se văzu nevoit să schimbe santinelele de două ori mai des. Dar acum tabăra era complet eliberată de cadavre și soldații din Mort se rezemau de corturi stând de vorbă, fără cămăși, ca să se încălzească în razele soarelui de iunie. Trei grupuri separate de soldați stăteau aplecați peste mese, dând berea pe gât halbă după halbă, în timp ce jucau cărți. Hall văzu chiar și un soldat care făcea plajă pe coviltirul unei căruțe de aprovizionare. Erau încă excursioniști în vacanță. Cei din Mort încercaseră mai multe asalturi la poalele dealului, dar fuseseră respinși de arcașii lui Hall de fiecare dată. În absența lui Genot sau a altui general, atacurile erau prost planificate și executate în dezordine. Hall îi vedea venind de la mai bine de un kilometru distanță, dar această situație n-avea să dureze. Întoarse luneta spre est și identifică ușor grupul: o mână de siluete înveșmântate în negru, înaintând lent și constant pe câmpie. Nu le distingea trăsăturile, dar nu avea motiv să se îndoiască de Lew, care era înzestrat cu lunetă proprie din naștere. Hall nu se bătuse

niciodată el însuși cu Ducarte, dar aflase multe de la Bermond, ale cărui amintiri despre generalul din Mort făceau să-ți înghețe sângele în vene.

— Ducarte va fi mai inventiv, remarcă Hall. Și ne va da mai multă bătaie de cap.

— Dacă vor încerca să ne atace pe flancuri, dinspre nord, nu le vom putea rezista, atrase atenția Blaser. Am avea de acoperit o zonă prea mare.

— Nu ne vor ataca pe flancuri.

— De unde știți, domnule?

— Buzduganu are o sursă la Palat. Cei din Mort au ordin să evite munții Fairwitch, chiar și la poale. Va fi aici sau nicăieri.

Hall lăsă luneta. Îi transpirau palmele, dar nădăjdui că Blaser nu observase.

— Pune oameni noi în copaci și spune-le să nu-și îngăduie să le zboare ochii la altceva. Orice schimbare în linia de santinele a armatei din Mort să-mi fie raportată direct mie.

Blaser plecă, fluierând încetișor și Hall se apucă din nou să se bărbierească, deși mâna nu-i era prea sigură de această dată; trase briciul în jos pe obraz și simți lama pătrunzându-i în piele. Hall nu avea familie; părinții îi muriseră cu ani în urmă, victime ale unei febre pe timp de iarnă, care bântuise prin toate satele de pe dealuri. Dar ceea ce-i aștepta acum pe locuitorii Ținutului Tearling era infinit mai rău, iar sosirea lui Ducarte nu făcea decât să întunece perspectiva și mai mult. La ultima invazie, potrivit lui Bermond, lui Ducarte îi plăcuse să arunce prizonierii din Tear în țarcuri cu urși hămesiți. Nu exista milă pentru cei luați, nici măcar pentru răniți, și o parte din Hall se întreba dacă Regina se gândise la această eventualitate atunci când încălcase tratatul și deschisese ușa larg. Regina le adusese toate acestea pe cap și, o fracțiune de secundă, Hall o blestemă, pe ea, care ședea în siguranță pe tronul din Noua Londră. Era o povestire în Biblie, pe care Hall și-o aducea vag aminte din copilărie, ceva despre un om mic care se luptase cu un uriaș și ieșise învingător… numai că cei din Mort făceau cât zece uriași. Chiar și după victoria lui Hall din urmă cu două săptămâni, armata din Mort tot era de patru ori mai numeroasă, suficient cât să dezbine și să zdrobească oastea din Tear din mai multe puncte de vedere. Regina nu se gândise la soldații ei, ci numai la principiu, iar principiul oferea prea puțină consolare oamenilor care aveau să moară. Hall se întreba dacă Regina putea să facă într-adevăr farmece, așa cum se zvonea, sau dacă era

doar un basm pe care îl răspândise Buzduganu. Era greu să împaci zvonurile cu femeia care ședea pe tron, copilul-adult cu o căutătură de bufniță. Hall făcuse deja evaluarea lui de soldat – totul era pierdut – dar intuiția nu asculta de logică, iar vitejia nu-i permitea să renunțe.

Ea ar putea *să ne salveze*. *Ar putea*.

Capitolul *4*
Probleme de conȘtiinȚĂ

Fugiți, am încăput pe mâna lupului.
— Giovani de Medici, la ascensiunea lui Rodrigo
Borgia, PAPA ALEXANDRU VI

Părintele Tyler ar fi trebuit să se simtă în largul său. Citea, stând în scaunul confortabil de la propriul birou, iar lectura avea de obicei un efect relaxant, reamintindu-i că mai exista și lumea de dincolo, o lume mai bună care părea aproape tangibilă. Astăzi era însă una dintre rarele zile în care lectura nu reușea să-l liniștească. Tyler parcurse aceleași două pagini de mai multe ori, dar în cele din urmă puse cartea jos și renunță. Lumânarea de pe birou se înfășurase în picături de ceară prelinsă, uscată, pe care Tyler se apucă să le desprindă cu gesturi mecanice. Degetele i se mișcau fără a fi dirijate de creier, desprindeau și desprindeau, în timp ce el privea fix pe fereastră.

Sfântul Părinte murise de două săptămâni, în ultima zi a lunii mai. Îi succedase cardinalul Anders, în urma unui conclav atât de scurt, încât cardinalii care sosiseră de la distanțe mai mari îl găsiseră deja instalat în jilțul Sfântului Părinte. Recunoscând o inteligență politică la fel de pătrunzătoare ca a sa, Sfântul Părinte îl desemnase pe cardinalul Anders drept succesor cu mai mulți ani în urmă și totul se desfășurase ca la carte.

Totuși lui Tyler îi era frică.

Sfântul Părinte proaspăt ales se ocupase de o mulțime de lucruri de când preluase noul veșmânt. A dat afară pe loc cinci cardinali cunoscuți pentru simpatiile lor reformiste, oameni care luaseră atitudine împotriva lui Anders în perioada cât acesta se aflase la vechiul post. Eparhiile lor au fost atribuie fiilor unor nobili, în schimbul unei sume de peste o mie de lire fiecare. Noul Sfânt Părinte a mai angajat de asemenea încă șaisprezece noi contabili pentru Arvath, ridicând numărul total al acestora la patruzeci. O parte dintre contabilii cei noi nici măcar nu fuseseră hirotonisiți; alții se îmbrăcau și vorbeau de parcă Sfântul Părinte i-ar fi cules direct de pe

străzile din Gut. Tyler și frații săi nu aflaseră nimic sigur, dar concluzia era clară: urma să vină mai mulți bani.

Apoi, mai era și poziția lui Tyler însuși. Sfântul Părinte dinainte fusese prea ocupat să se lupte cu moartea pentru a-l mai supune pe Tyler la tot felul de corvezi, dar Tyler știa că nu avea să mai scape mult timp de-acum înainte de atențiile Sfântului Părinte celui nou în privința curățeniei. Duminica trecută, la Sinod, Tyler văzuse deja cum Sfântul Părinte îl căuta din priviri în mulțime. Anders aștepta informații despre Regina Kelsea, informații compromițătoare, iar Tyler nu-i dăduse nimic. Regina adoptase deja mai multe măsuri care prevesteau dificultăți pentru Biserică, începând cu interzicerea folosirii tinerilor sub vârsta majoratului ca ajutoare pentru clerici, în schimbul zeciuielii. Tyler, care lucrase el însuși ca ajutor în aceste condiții, înțelegea cum stăteau lucrurile și care era problema, deși avusese totuși o copilărie frumoasă; nu toți preoții erau însă ca Părintele Alen. Acum parohiile se vedeau nevoite să angajeze ajutoare adevărate, ajutoare ale căror salarii urma să fie plătite din banii destinați oricum Trezoreriei Arvathului.

Dar apoi a venit ceva și mai rău: Regina a anunțat că scutirea Bisericii de plata impozitului pe proprietate avea să înceteze începând cu anul următor. Din luna ianuarie, Biserica trebuia să plătească impozit pentru toate posesiunile sale din cuprinsul Ținutului Tearling, inclusiv pentru premiul cel mare: miile de acri de teren agricol extrem de roditor din Almontul de Sus. Pentru Arvath, acest lucru echivala cu un cataclism financiar. Cu ajutorul trezorierului ei, un om spurcat la gură, dar fără doar și poate inteligent, Regina a luat-o înaintea protestelor Sfântului Părinte și a decretat că proprietățile funciare private ale Coroanei nu vor fi nici ele scutite. Regina avea să plătească impozit pe proprietate la fel ca Biserica, iar banii erau destinați în exclusivitate lucrărilor publice și serviciilor sociale.

Fără a urmări aplicarea lor, aceste decrete nu ar fi însemnat nimic. Dar din discuțiile surprinse la Citadelă, Tyler știa că Regina și Arliss începuseră, discret, să transforme mare parte din Biroul de Recensământ într-unul de stabilire și colectare a taxelor. Era o mișcare deșteaptă. Oamenii implicați în recensăminte erau deja implantați în toate satele din Tearling, ca să înregistreze populația; pentru ei nu ar fi fost un efort prea mare să înregistreze totodată și veniturile. Ariene Thorne ar fi demascat

furios o crimă abominabilă, dar Thorne era de negăsit, iar fără el recensământul devenea un animal mai domesticit. Aveau să fie suficienți slujbași ai Coroanei care să urmărească dacă Biserica Domnului preda până la ultimul bănuț datorat.

De dimineață, ordinul se răspândise ca argintul viu pe coridoarele de la etajul dormitoarelor: erau cu toții convocați în capelă la ora nouă seara. Nimeni nu știa despre ce era vorba, dar Sfântul Părinte voia să fie prezenți toți, până la ultimul preot din Arvath. Asemenea adunare nu era ceva obișnuit pentru cardinalul Anders, care lucra întotdeauna din umbră, întâlnindu-se separat cu fiecare, astfel încât nimeni nu știa ce planuri avea. Tyler simțea profilându-se la orizont ceva teribil. Era ora opt și jumătate.

— Știu că știi, părinte.

Tyler sări în picioare, doborând lumânarea. Se întoarse și-l văzu pe Buzduganu, rezemat de perete, lângă bibliotecă.

— Știi că eu nu știu să citesc.

Tyler se holbă la el, fără grai, înspăimântat. Zilele trecute, când se amestecase în discuție cu Regina, fusese conștient că se aventurase pe nisipuri mișcătoare, dar nu-l băgase de seamă pe Buzduganu patrulând încoace și încolo, ca peștele prins în undiță. Iar intervenția lui Tyler avusese efect, pentru că Regina uitase de bilet. Abia după aceea, când Tyler dăduse peste privirea lui Buzduganu, văzuse focul, iadul, crima.

— Cum ai aflat? îl întrebă Buzduganu.

— Am presupus.

— Cui i-ai mai spus?

— Nimănui.

Buzduganu se îndreptă de spate și Tyler închise ochii, încercând să se roage. Buzduganu avea să-l ucidă și ultimul gând al lui Tyler, neobișnuit, fu acela că omul îi făcuse o onoare venind chiar el, în persoană.

— Vreau să mă înveți.

Tyler deschise ochii mari.

— Ce să te învăț?

— Să citesc.

Tyler aruncă o privire spre ușa închisă a camerei.

— Cum ai intrat aici?

— Întotdeauna mai există încă o ușă.

Până să apuce Tyler să cântărească această idee, Buzduganu se apropiase deja, ca o pisică, fără să zică nimic. Tyler se încordă, proptindu-se în spătarul scaunului, dar Buzduganu nu făcu decât să înșface celălalt scaun de lângă rafturi, pe care îl puse cu fața la Tyler și se așeză, cu o expresie implacabilă.

— Mă înveți?

Tyler se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi refuzat. Poate că Buzduganu nu venise cu intenția de a-l ucide, dar situația se putea schimba în orice moment. Buzduganu intrase în rândurile gărzii Reginei Elyssa la vârsta de paisprezece ani, iar acum avea cel puțin patruzeci. Analfabetismul era greu de ascuns pentru oricine, dar pentru un străjer al Reginei trebuie să fi fost imposibil. Și totuși, Buzduganu reușise să se descurce cu acest handicap atâția ani de zile.

Tyler privi în jos și văzu ceva extraordinar: mâna lui Buzduganu, rezemată pe brațul scaunului, tremura, o fluturare fină, aproape imperceptibilă. Oricât i s-ar fi părut de necrezut, Tyler înțelese că lui Buzduganu îi era frică.

De mine?

Bineînțeles că nu, *prost bătrân ce ești*.

Atunci, *de ce anume*?

După încă o clipă de gândire, își dădu seama. Buzduganu nu suporta să fie nevoit să ceară ajutor nimănui. Tyler se uită fix, minunându-se, la omul înspăimântător care se așezase în fața lui – *i-a trebuit*, *probabil*, *mult curaj să vină aici*! – și, înainte să-și dea bine seama, cuvintele fuseseră rostite.

— Te învăț.

— Perfect – Buzduganu se apleacă înainte, ca omul pus pe treabă. Să începem chiar acum.

— Nu pot, îi răspunse Tyler ridicând mâinile a scuze, în timp ce Buzduganu se întunecă la chip. Trebuie să participăm cu toții la o adunare în capelă, la ora nouă, a spus și se uită la ceas. Era nouă fără un sfert. De fapt, chiar ar trebui să pornesc acum.

— O adunare în legătură cu ce?

— Nu știu. Sfântul Părinte solicită să fie prezenți absolut toți preoții din Arvath.

— Au mai fost multe adunări de acest fel?

— Asta e singura.
Buzduganu miji ochii.
— Vino din nou mâine, imediat după cină. La șapte. Putem începe atunci.
Buzduganu înclină capul acceptând.
— În ce capelă se ține adunarea? În cea mare sau în capela privată a Sfântului Părinte?
— În capela principală, răspunse Tyler, ridicând sprâncenele. Cunoști foarte bine Arvathul.
— Bineînțeles că-l cunosc, răspunse Buzduganu și în vocea lui se strecură o undă de dispreț. Am sarcina să fiu la curent cu pericolele care o amenință pe stăpâna mea.
— Ce vrei să spui?
Buzduganu se duse la cuierul de haine al lui Tyler și luă o robă.
— Nu ești prost, Părinte. Papa și Regele nu dorm bine în același pat.
Tyler se gândi la cei nou-numiți la contabilitate, oameni mai apropiați de infractori decât de preoțimea de la Arvath.
— Eu sunt doar un biet contabil.
— Nu mai ești.
Buzduganu îmbrăcă roba lui de duminică. Robele preoților erau făcute să stea lejer, dar materialul se așeza întins pe silueta robustă a lui Buzduganu.
— Ești preotul Citadelei, Părinte. Nu poți evita la nesfârșit să te hotărăști de ce parte te situezi.
Tyler făcu ochii mari la el, incapabil să răspundă, în timp ce Buzduganu își trecu mâna peste peretele de lângă biroul lui Tyler. Mâna se opri, apoi apăsă cu putere și Tyler rămase cu gura căscată când o ușă se deschise spre interior. O ușă ale cărei margini fuseseră ascunse abil de mortarul denivelat al tencuielii de pe perete. Buzduganu păși în întuneric, apoi se aplecă înapoi în camera lui Tyler, cu o scânteie de amuzament în ochii săi negri.
— Mâine la șapte, Părinte. Voi fi aici.
În clipa următoare, în fața lui Tyler nu mai era nimic, doar peretele gol din piatră.
Sună clopoțelul pentru adunare și tresări; avea să întârzie. Își luă la repezeală una dintre robele de capelă și, aruncându-și-o peste cap, se grăbi

pe coridor. Artrita din șold începu să-i dea de furcă, dar Tyler o ignoră, cu mult efort. Dacă rata începutul, afla cu siguranță Sfântul Părinte.

Când intră grăbit pe ușa capelei, Tyler îi găsi pe ceilalți preoți așezați deja pe rânduri lungi de ambele părți ale naosului. Sus pe podium, Sfântul Părinte ședea în spatele pupitrului; ochii lui pătrunzători păreau să-l sfredelească pe Tyler, care înghețase în prag.

— Ty.

Se uită în jos și-l văzu pe Wyde, care, așezat la marginea ultimei bănci, se trăsese într-o parte să-i facă loc. Tyler îi aruncă o privire recunoscătoare și se strecură pe bancă, plecând respectuos capul. Dar neliniștea nu-l părăsea. Imaginea lui Anders înveșmântat în robă albă îi provoca în continuare un șoc; pentru el – și fără îndoială pentru mulți dintre preoții mai bătrâni – Sfântul Părinte era și avea să rămână întotdeauna omul gârbovit care zăcea acum în mormânt, în catacombele Arvathului. Tyler nu-l plângea pe vechiul Sfânt Părinte, dar nu putea să nu recunoască faptul că bătrânul lăsase urme adânci în acest loc; se aflase mult timp în frunte.

Anders ridică mâinile cerând liniște și orice foială încetă. Încăperea parcă împietrise.

— Bunii mei frați, nu suntem curați.

Tyler ridică imediat ochii. Anders cerceta sala cu un zâmbet binevoitor, un zâmbet potrivit pentru un Sfânt Părinte, numai că ochii lui erau întunecați și adânci, plini de îndreptățită mânie și-l făcură pe Tyler să-și simtă stomacul făcut ghem de prevestiri rele.

— Boala începe cu contagiunea. Domnul ne cere să smulgem din rădăcini contagiunea și să eradicăm boala. Predecesorul meu a tolerat-o, făcându-se că nu o vede. Eu nu voi face la fel.

Tyler și Wyde se uitară unul la altul, nevenindu-le să-și creadă urechilor. Fostul Sfânt Părinte tolerase multe vicii, era adevărat, dar păreau vicii din cele care nu l-ar fi tulburat pe Anders nicidecum. Anders avusese două servitoare personale, două femei tinere care fuseseră predate Arvathului de familiile lor, în locul zeciuielii. Când Anders se mutase în apartamentele somptuoase ale Sfântului Părinte din inima Arvathului, femeile îl urmaseră, deși noua reședință era echipată cu o armată de acoliți, gata să-i îndeplinească toate fanteziile noului Sfânt Părinte. Anders era liber să le numească servitoare pe femeile acelea, dar toată lumea știa ce era de

fapt cu ele. Noul Sfânt Părinte nu era străin de viciu, dar acum, când se întoarse și făcu un semn către cineva din spatele podiumului, lumina se reflectă în micul ciocan de aur prins de roba lui albă și Tyler încremeni iluminat de o nouă înțelegere.

Din coridorul aflat în spatele podiumului apărură două dintre ajutoarele Sfântului Părinte. Între ele se afla Părintele Seth.

Tyler își reținu un geamăt. Seth și Tyler fuseseră hirotonisiți în același an, dar Tyler nu-l mai văzuse de multă vreme. De când primise o parohie în Burnham, la sud de Reddick, Seth venea rar la Arvath. Era un om bun și un preot tot la fel, așa că nimeni nu vorbea despre acest lucru; toată lumea îl știa însă pe Seth. Încă din anii de atunci, când fuseseră amândoi novici, lui Seth îi plăceau bărbații. Grație activității sale de contabil, Tyler știa că Părintele Seth întreținea un partener la Reddick, un bărbat mult prea bătrân pentru a fi ajutor de cleric, deși era înregistrat ca atare în fișa lui Seth. Când apăruse ajutorul de cleric, cheltuielile domestice ale lui Seth crescuseră semnificativ, dar Tyler nu atrăsese niciodată atenția asupra acestora; peste tot în Tearling, preoții și cardinalii aveau parteneri dubioși pentru care plăteau prin diverse scamatorii din același cont. Numai că ajutorul lui Seth nu era de genul potrivit și probabil că Anders aflase.

— Voi cerceta toată Biserica și-i voi dezgropa pe recidiviști! tună Anders.

Tyler nu-l mai auzise până acum pe Anders ținând predici și un colț al minții lui remarcă acum că omul avea o voce minunată pentru discursuri, profundă și răsunătoare, care străbătea biserica până în cele mai ascunse cotloane și revenea apoi în ecou.

— Vom epura și vom face curățenie! Și vom începe cu această creatură, un preot care nu numai că a încălcat porunca lui Dumnezeu, dar a și folosit banii Bisericii ca să-și alimenteze beteșugul! Să-și țină modul de viață scârnav din zeciuiala parohiei!

Tyler își mușcă buzele, regretând că nu avea curajul să vorbească. Era o greșeală ceea ce se întâmpla acolo, iar Wyde, care stătea alături, știa și el același lucru; se uită la Tyler cu o privire umedă, dar și neajutorată. Wyde și Seth fuseseră și ei buni prieteni, pe vremuri, cu mulți ani în urmă, când erau toți tineri.

— S-a greșit în fața lui Dumnezeu! Și, pentru fiecare greșeală, Dumnezeu cere răzbunare!

Auzind aceste cuvinte, Wyde închise ochii și lăsă capul în jos. Tyler ar fi vrut să strige, un ecou puternic care să doboare bolta peste capetele lor. Dar rămase tăcut.

— Seth a uitat de datoria lui față de Dumnezeu! I-o vom reaminti noi!

Vocea lui Anders se domoli brusc când se aplecă sub pupitru. Când se ridică, ținea în mână un pumnal.

— Doamne, Dumnezeule, șopti Wyde.

Tyler clipi surprins, întrebându-se dacă întreaga seară era un vis transformat pe neașteptate în coșmar… vizita neobișnuită a lui Buzduganu, imaginea tulburătoare a căpitanului gărzii în veșminte preoțești și acum scena aceasta oribilă la lumina torțelor: figura palidă a lui Seth, privirea alarmată la vederea pumnalului din mâna lui Anders.

— Dezbrăcați-l.

Cele două ajutoare îl înșfăcară pe Seth, care începu să se zbată. Dar Seth, ca și Tyler și Wyde, avea acum peste șaptezeci de ani, iar cei doi bărbați mai tineri îl copleșiră imediat. Unul îi prinse mâinile la spate, în timp ce celălalt îi desfăcu roba în partea din față și sfâșie ce rămase. Tyler își feri privirea, nu înainte însă de a apuca să vadă urmele timpului pe trupul lui Seth: un piept alb, îngust și scobit; brațe și picioare care-și pierduseră complet mușchii puternici și pe care acum pielea atârna. Tyler vedea toate acestea și când se uita la propriul trup, un trup care se îngălbenise și slăbise, își aminti o vară din urmă cu o jumătate de viață, când clasa lor eclesiastică făcuse o excursie până la mare, la Noul Dover, ca să admire Oceanul Domnului. Apa era un miracol, vastă și sclipitoare, nesfârșită, iar când Wyde își lepădase roba și se repezise la marginea falezei, îl urmaseră toți fără să stea mult pe gânduri, săriseră de pe stânci și plonjaseră zece metri. Apa fusese îngrozitor de rece, înghețată, dar soarele strălucea, o figură galben-aurie deasupra oceanului albastru, nesfârșit, și în momentul acela Tyler avusese certitudinea că Dumnezeu se uita direct la ei, că El trăia o bucurie nemărginită pentru ceea ce deveniseră ei.

— Credința noastră a slăbit, proclamă Anders.

În ochi îi scânteia o fervoare aprinsă și Tyler își aduse aminte de un zvon ce-i ajunsese la ureche cândva: în anii în care funcționaseră escadrilele Regentului împotriva sodomiei, Anders fusese pe punctul de a ucide un tânăr homosexual, lovindu-l cu o scândură până ce-l lăsase inconștient și plin de sânge. Ceilalți asasini din trupele Regentului se văzuseră nevoiți să-l

târască pe Anders cu forța, altfel l-ar fi omorât cu adevărat pe băiat chiar acolo, în stradă. Panica se instală treptat, pe măsură ce Tyler înțelese că nu asista la un simplu exercițiu de intimidare; pe Seth îl păștea realmente pericolul. Privind în sus, zări o siluetă solidă, îmbrăcată în robă albă și ascunsă în umbra galeriei: Buzduganu, cu figura lui neîndurătoare, de necitit sub gluga rasei, cu ochii nedezlipiți de Anders, aflat la o sută de picioare mai jos.

Bine, se gândi Tyler, aproape mânios. *Foarte bine că vede cineva din afară*.

— Țineți-l!

Anders se mișcă rapid și mâinile operară cu precizie aproape chirurgicală, atât de repede încât Seth abia avu timp să scoată un sunet înainte ca treaba să se fi terminat. Dar Tyler și Wyde urlară în același timp, vocile lor asociindu-se într-un cor de strigăte ce-și tihniseră ecourile încolo și-ncoace spre pereții capelei. Tyler coborî privirea, incapabil să se uite și descoperi mâinile lui Wyde într-ale sale, cu degetele înlănțuite ca într-un gest inconștient de copii.

Când Anders se ridică, avea fața stropită cu picături de un roșu-strălucitor. În mână ținea o bucată de carne însângerată, pe care o azvârli într-un colț al capelei. Seth își recăpătase respirația și primul său răcnet fu o cacofonie înnebunită de sunete ce păreau să se izbească de grinzile din plafonul capelei.

— Asigurați-vă că va supraviețui, le ordonă Anders ajutoarelor sale. Misiunea lui nu s-a încheiat.

Cei doi acoliți îl luară pe Seth de o parte și de cealaltă și îl târâră pe scări și apoi de-a lungul naosului, printre șirurile de preoți. Tyler nu vru să se uite, dar fu nevoit. Roșul acoperea ca o pânză coapsele și gambele lui Seth, iar o dâră sângerie îl urma prin naos. Din fericire, Seth părea să-și fi pierdut cunoștința; avea ochii închiși, iar capul îi atârna pe un umăr. Acoliții se opinteau sub greutatea lui.

— Priviți și țineți minte, frații mei! tună Anders de pe podium. În Biserica Domnului nu este loc pentru proxeneți și sodomiți! Păcatul va fi descoperit, iar răzbunarea lui Dumnezeu este neîndoielnică!

Tyler simți că masa de seară, supă de orz, i se ridica în gât și înghiți spasmodic. Multe fețe din jurul lui păreau la fel de bolnave, albe și înspăimântate, dar Tyler zări și destule excepții: fețe tâmpe, chipuri

satisfăcute. Părintele Ryan, cu ochii sclipindu-i de excitare, încuviința spusele lui Anders dând viguros din cap. Și Tyler, care nu mai știuse ce era furia adevărată din copilărie, de când suferise de foame în Almont, simți că-l cuprinde din nou mânia, în toate acestea, unde era Dumnezeu? De ce rămânea El tăcut?

— Păcătoșilor, intonă Anders solemn, căiți-vă pentru faptele voastre!

Tyler ridică ochii și văzu privirea Sfântului Părinte ațintită asupra sa.

— Ty? întrebă Wyde în șoaptă, cu voce plângăcioasă. Ty? Ce ne facem?

— Așteptăm, răspunse Tyler hotărât, cu privirea pironită pe râul de sânge de la picioarele sale. Așteptăm să ne arate Dumnezeu calea.

Și totuși, până și această afirmație părea golită de conținut în urechile lui Tyler. Privi la cupola capelei, spre Ceruri, așteptând un semn. Dar nu veni niciunul și, în clipa următoare, văzu că nu mai era nimeni în galerie. Buzduganu dispăruse.

După ce termină cu Arliss, Kelsea o lăsă pe Andalie să se retragă și se întoarse singură în camera ei. Se săturase de oameni azi. Toți păreau a avea în permanență ceva de cerut, chiar și Arliss, care știa mai bine decât oricine ce strâmtorată era Coroana, atât în privința oamenilor, cât și într-a banilor. Arliss voia protecție din partea armatei pentru un mic număr de țărani, astfel încât aceștia să rămână pe loc, în Almont, până în ceasul al doisprezecelea. Kelsea înțelegea argumentele aduse; dacă Almontul era părăsit, se pierdea toată recolta de toamnă. Iar ea habar nu avea de unde să ia forță de muncă. Bermond urla dacă-i cerea fie și numai câțiva soldați și, chiar dacă nu-l plăcea pe bătrânul general, Kelsea știa că resursele lui erau întinse la maximum. Cam o pătrime din armata Ținutului Tearling era desfășurată în Pasul Argive și în jurul acestuia, pentru ca trupele din Mort să nu-l poată folosi ca rută de aprovizionare. Restul oamenilor lui Bermond erau risipiți în Almontul de Est, unde se ocupau de dirijarea refugiaților spre Noua Londră. Batalionul lui Hall era blocat la graniță. Alți bărbați pur și simplu nu mai existau.

Fără să-i spună un cuvânt, Kelsea îl lăsă pe Pen în urmă, în anticameră și trase draperiile. Andalie îi pregătise o cană mare cu ceai, dar Kelsea o ignoră. Ceaiul ar fi împiedicat-o să doarmă. Își perie părul și făcu ordine pe birou; se simțea agitată și epuizată, dar nu-i era somn deloc. Ceea ce voia

cu adevărat era să se întoarcă în bibliotecă, la permanenta nedumerire legată de Lily Mayhew. Cine era această femeie? Kelsea citise până acum mai bine de zece dintre cărțile de istorie ale lui Carlin, căutând o referire fie la Lily, fie la Greg Mayhew, dar nu găsise nimic nici măcar în cărțile publicate cu foarte puțin înainte de Trecere. Oricine ar fi fost, cei doi Mayhew parcă dispăruseră în beznă; cu toate acestea, dilema lui Lily părea categoric rezolvabilă în comparație cu problemele de la granița de est. Kelsea era sigură că, dacă ar fi găsit cartea potrivită, ar fi apărut și răspunsul și s-ar fi lămurit cu privire la Lily. Pentru problemele cu cei din Mort nu se întrevedea însă nicio soluție.

Acum nu se putea duce înapoi în bibliotecă. Pen avea nevoie de somn. Kelsea se retrăsese la culcare devreme în ultimele trei nopți, dar Pen părea în continuare epuizat, începuse să se întrebe dacă el dormea vreodată sau dacă nu făcea altceva decât să șadă pe salteaua lui de paie, cu sabia pe genunchi, așteptând să se facă din noapte dimineață. Nu avea niciun motiv să fie atât de vigilent; Buzduganu avea acum în subordine peste treizeci de străjeri ai Reginei, iar Citadela era mai sigură ca niciodată. Și totuși, imaginea lui Pen așezat acolo nemișcat, scrutând întunericul, era neobișnuit de convingătoare. Kelsea nu știa cum să-l determine să doarmă, pentru că nici ea nu prea dormea.

După o clipă de gândire, se duse la oglindă în vârful picioarelor. În ultima săptămână evitase intenționat să se privească și, chiar dacă atribuise totul stricteții lui Carlin cu privire la vanitate, adevărul era mult mai simplu: era îngrozită.

Cu excepția câtorva ocazii când tânjise de-a dreptul după altceva, Kelsea reușise, mai mult sau mai puțin, să se resemneze cu faptul că urma să trăiască toată viața cu o față rotundă, prietenoasă, de țărancă cu suflet bun, dar fără nimic remarcabil. De multe ori și-ar fi dorit să fie frumoasă, dar acest lucru pur și simplu nu era în cărți și Kelsea ajunsese să se împace cu propria înfățișare cât de bine putuse.

Acum simți un profund fior de teamă când se studie în oglindă, amintindu-și ce-i spusese odată Carlin: „Coruperea începe cu un singur moment de slăbiciune”. Kelsea nu mai ținea minte despre ce vorbeau, dar parcă-și amintea cum Carlin se uitase la Barty, cu o privire inchizitorială. Uitându-se acum în oglindă, Kelsea își dădu seama că avusese dreptate Carlin. Coruperea nu se manifesta din senin; era un proces treptat, insidios.

Kelsea nici nu vedea, nici nu simțea că se petrecea ceva, dar schimbarea se strecurase tiptil.

I se modificase nasul, în primul rând. Întotdeauna îi stătuse pe mijlocul feței ca o ciupercă terciuită, prea mare pentru vecinătăți. Dar acum, cu privirea ei cercetătoare, Kelsea văzu că se alungise și căpătase un vârf ascuțit, așa încât se prelungea în mod natural și grațios din puntea dintre ochi. Terminația rotundă, ușor turtită și răsucită în sus, se îmblânzise. Ochii erau în continuare de un verde-strălucitor, ca de pisică, și conturați în formă de migdale. Dar pungile de dedesubt se estompaseră treptat, iar acum ochii păreau mai mari și dominau chipul lui Kelsea ca niciodată mai înainte. Dar schimbarea cea mai vizibilă era, probabil, gura lui Kelsea, cea care întotdeauna avusese buze pline, tăiate orizontal, prea late pentru fața ei. Acum se micșorase, buza de sus se subțiase ușor, făcând-o pe cea de jos să pară mai plină, de un roz-accentuat, sănătos. Și obrajii mai pierduseră din greutate, așa că fața îi era acum mai degrabă ovală decât rotundă. Totul părea a fi mai armonios.

Nu era frumoasă, se gândi Kelsea, nici pe departe. Dar nu mai era nici banală. De fapt, arăta ca o femeie care putea rămâne în mintea omului.

Cu ce preț?

Kelsea renunță să se mai întrebe. Nu se mai temea că s-ar putea îmbolnăvi, pentru că avea energie din plin, iar persoana din fața ei era imaginea însăși a sănătății. Numai că în spatele plăcerii pe care o simțise la început privind această femeie nouă, stătea sentimentul unui mare fals. Aceasta era o frumusețe înflorită din neant, o frumusețe care nu reflecta nicio schimbare interioară.

— Sunt aceeași, șopti Kelsea.

Aceasta conta până la urmă, nu? Era fundamental aceeași. Și totuși… de mai multe ori în ultima vreme îl surprinsese pe Buzduganu privind-o necruțător, ca și când ar fi încercat să-i analizeze fața. Iar restul străjerilor, cine știa despre ce vorbeau ei după ce se retrăgeau noaptea în aripa lor? Dacă situația continua în aceeași direcție, ar fi putut-o considera vrăjitoare, la fel ca pe Regina Roșie. Erau încă îngrijorați pentru starea de transă prin care trecuse în noaptea aceea, în bibliotecă; în ultimul timp, ori de câte ori se împiedica se aflau mereu câțiva străjeri prin preajmă, pregătiți s-o ridice. Închise ochii și o văzu din nou pe femeia aceea drăguță, din perioada dinaintea Trecerii, cu ochi triști, cu riduri profunde în jurul gurii. Vânătăile.

Cine ești, *Lily*?

Nimeni nu știa. Lily dispăruse în trecut, odată cu restul omenirii. Dar Kelsea nu se putea mulțumi numai cu atât. Nu-și mai putea controla safirele care acum făceau tot felul de lucruri lipsite de constanță și enervante. Dar niciodată nu-i arătaseră ceva inutil.

Ce te face să crezi că este vorba despre safire? *Sunt inerte de mai multe săptămâni*.

Kelsea alungă rapid gândul acesta. E-adevărat, safirele nu mai dăduseră niciun semn de la episodul din Argive. Dar Kelsea nu era ca Andalie, nu avea puteri magice proprii. Toată puterea ei, tot ce făcuse vreodată deosebit era întipărit în aceste două bucăți de piatră albastră care încăpeau lejer, laolaltă, în buzunarul ei. Aruncă o ultimă privire în oglindă și femeia de un calm atrăgător pe care o zări acolo o făcu să tresară.

Cum să fi murit giuvaierurile? *Ele îți transformă figura*!

— Doamne, Dumnezeule, murmură Kelsea, cutremurată și plecă învârtindu-se din fața oglinzii, de parcă ar fi fost gata s-o rupă la fugă, apoi se opri brusc.

În fața șemineului se afla un bărbat, o siluetă înaltă, neagră, desenată pe fondul flăcărilor.

Kelsea deschise gura să-l strige pe Pen, apoi se abținu, inspirând adânc, speriată. Spectrul, desigur; se știa că nu existau uși care să-l țină pe el afară. Făcu câțiva pași în vârful picioarelor, apropiindu-se de el și apoi, când flăcările îi luminară fata, tresări. Bărbatul din fata ei nu era Spectrul, cu toate acestea simți, fizic, că nu era în stare să strige, de fapt să scoată vreun sunet.

Era frumos. Nu exista alt cuvânt. Îi aducea aminte de chipul lui Eros din cărțile de mitologie ale lui Carlin. Era înalt și subțire, o statură nu prea diferită de a Spectrului, dar asemănarea se oprea aici. Bărbatul acesta avea o față senzuală, obrajii puțin supți coborau spre o gură cu buze pline. Ochii erau înfundați în orbite, dar mari totodată, de o culoare imprecisă care, la lumina înșelătoare a flăcărilor, păru să strălucească într-un roșu-profund, pentru o clipă, apoi se estompă.

Moștenitoarea din Tear.

Kelsea scutură din cap ca să-și limpezească mintea. Bărbatul nu vorbise cu voce tare, era sigură de acest lucru. Și totuși vocea răsună pentru ea ca un murmur cu accent clar, al ținutului ei. Pulsul i se acceleră și

respirația îi deveni mai scurtă, ca și când ambele reacții s-ar fi reglat după un metronom. Palmele, uscate iască până acum, începură să transpire.

Dădu să zică ceva. Dar el își duse degetul la buze.

Ne întâlnim în tăcere, *Moștenitoare din Tear*.

Kelsea clipi des. În spatele draperiei trase peste cadrul ușii îl auzea în continuare pe Pen umblând dintr-o parte în cealaltă, pregătindu-se de culcare. El nu auzise nimic.

N-ai nimic de spus?

Se uită pe furiș în jos, la safirele de la gât, dar acestea zăceau stinse și tăcute pe mătasea neagră a rochiei, care cuprindea acum lejer silueta lui Kelsea. Mintea i se încețoșă și Kelsea se simți îmbătată, de parcă ar fi trebuit să-și tragă palme ca să se trezească. Întâlni privirea bărbatului și o întrebare țâșni din ea ca săgeata, limpede ca o respirație.

Cine ești?

Un prieten.

Kelsea își spuse că nu era adevărat. Îi veniră în minte avertismentele lui Andalie, dar nu avea nevoie de Andalie ca să știe că omul acesta nu venise din prietenie. Privirea lui părea s-o țintuiască locului și îi crea sentimentul că toată atenția lui era concentrată asupra ei, că nimic nu era mai important pentru el în acest moment decât Kelsea Glynn. Frumos precum păcatul, o avertizase Andalie, dar nu fusese prea corectă față de el. Kelsea nu mai cunoscuse niciodată până acum un bărbat care să pară deplin absorbit de ea, iar sentimentul era seducător.

Ce dorești? îl întrebă ea.

Doar să te ajut, *Moștenitoare din Tear*. *Vrei să știi ceva despre Regina din Mort*? *Despre mișcările armatei ei*? *Care este slăbiciunea ei*? *Eu îți pot spune toate acestea*.

Gratis, *presupun*.

Copil deștept. *Totul are un preț*.

Care este prețul?

El arătă spre mâna ei, care se ridicase tiptil, aproape inconștient, să apuce cele două safire. *Ai două bijuterii cu o putere enormă*, *Moștenitoare din Tear*. *Mi-ai putea face un mare serviciu*.

Putere enormă? După Argive, Kelsea presupunea că acesta era un adevăr, dar la ce slujea toată puterea din lume, dacă nu avea cum s-o controleze, dacă n-o putea invoca la comandă? Puterea lipsită de

consecvență nu făcea față avantajului enorm de care dispunea armata din Mort prin mărimea și armamentul ei.

Ce putere?

Am văzut că una dintre pietre modifică timpul și creează miracole. Dar cealaltă are puterea cărnii, iar dumneata ai foarte multă voință, Moștenitoare din Tear. Vei fi capabilă să jupoi piele și să sfărâmi oase.

Kelsea cântări ideea o clipă, cu o fascinație întunecată. Închise ochii și deodată văzu totul: câmpia Almont, întinsă între două orizonturi și armata din Mort tremurând de frică, fugind din fața ei… era posibil?

Bărbatul dinaintea ei zâmbi, ca și când i-ar fi citit gândurile și arătă înspre foc. *Uită-te și vei vedea*.

Kelsea descoperi un miraj în fața flăcărilor, o întindere amplă de platouri de sare și o apă neagră, care nu puteau reprezenta decât zona din vestul Regatului Mortmesne. Trebuia să fie lacul Karczmar, unde se afla masată armata din Mort, la picioarele Dealurilor Mărginașe. În momentul acela pantele dealurilor erau în haos, ardeau vârfurile copacilor și oameni în uniforme negre se luptau sălbatic. O pală de fum acoperi copacii.

Iată-i pe soldații tăi, Moștenitoare din Tear. Vor fi înfrânți.

Cei din Tear erau acum împinși înapoi, copleșiți de superioritatea numerică și forțați să urce pe deal. Batalionul lui Hall, își dădu ea seama; și aveau să moară. Durerea o spintecă, întinse mâna spre miraj, cu dorința de a-i lua de acolo, de a-i duce departe.

Bărbatul pocni din degete și mirajul dispăru, lăsând în urmă doar lumina focului. Kelsea se gândi să-l strige pe Pen, dar privirea străinului o țintuia locului.

Regina din Mort are slăbiciunile ei. Pot fi exploatate. Iar serviciul pe care ți-l cer în schimb este foarte mic.

Gândindu-se la avertismentul lui Andalie, Kelsie respinse oferta dând din cap. *Nu vreau nimic de la tine*.

Ah, dar nu-i adevărat, Moștenitoare din Tear. Te urmăresc de ceva vreme. Dorești foarte mult să fii femeie adultă, numai că cei din jur te tratează adesea ca pe un copil. Nu-i așa?

Kelsea nu răspunse. Bărbatul înaintă câțiva pași, lăsându-i lui Kelsea șansa să dea înapoi și o prinse de talie. Avea brațul cald și Kelsea simți imediat că i se aprinde carnea dedesubt. Strânsoarea răspundea adânc în capul pieptului.

N-am să te tratez niciodată ca pe-un copil, *Moștenitoare din Tear*. *Nu mi-a păsat niciodată dacă ești frumoasă sau banală*. *Am cunoscut femei măritate*, *dar te voi trata ca pe-o ființă unică*.

Kelsea îl crezu. Din cauza vocii, cu tonuri estompate și atât de profund liniștitoare, încât părea să absoarbă toată siguranța din aerul înconjurător. Îi întâlni privirea și o găsi plină de înțelegere, de un soi de cunoaștere întunecată a lui Kelsea, cu totul nejustificată. O clipă se simți tentată să facă greșeli, așa cum oricine își putea permite, atât de puternică era atracția de a deveni adult, de a avea o viață proprie. Iar bărbatul acesta ar fi putut fi o alegere bună, căci fusese motiv de ruină pentru multe femei, nu avea nicio îndoială.

Numai că erau femei mai slabe decât mine, șopti o voce din interior. *Eu nu sunt ușor de înșelat*.

Îi desprinse cu grijă brațul din jurul taliei. Avea pielea neobișnuit de uscată, dar și acesta era un lucru provocator, în felul lui; nu putea să nu se întrebe cum ar simți aceste mâini uscate pe coapse, dacă i-ar provoca aceleași senzații ca propriile mâini. Se desprinse de el, încercând să-și recapete controlul, puțin echilibru.

Ce dorești? întrebă ea. *Spune clar*.

Libertate.

Cine te ține prizonier?

Închisoarea mea nu este o temniță cu ziduri, *Moștenitoare din Tear*.

Vorbește mai clar sau pleacă.

În ochii bărbatului străluci admirația. Se apropie, dar se opri când Kelsea ridică mâna.

Sunt prizonier, *Moștenitoare din Tear*. *Iar dumneata ai puterea să mă eliberezi*.

Ce oferi la schimb?

Îți ofer șansa să o înfrângi pe Regina din Mort și să atingi măreția. *Vei sta în continuare pe tron mult timp după ce tot ce-ai cunoscut se va fi prefăcut în pulbere*.

I-ai promis și ei același lucru?

De data aceasta a fost rândul lui să ezite. O lovitură ca de pumnal, pe întuneric, dar bine plasată. Nu își explicase nimeni niciodată cum de Regina Roșie ajunsese la extraordinara ei vârstă. Era de domeniul evidenței că un

bărbat – *este acesta un bărbat*? se întrebă Kelsea pentru prima dată – care a încercat acest lucru cu o regină, îl va încerca cu siguranță și cu alta.

Nu am nici cea mai mică dorință să mă iau la întrecere cu Regina Roșie.

Vei spune acest lucru, răspunse el, *până când legiunile ei îți vor zdrobi armata, făcând-o praf.* Cuvintele descriau cu asemenea fidelitate ceea ce văzuse și ea în mintea ei, încât Kelsea se cutremură și își dădu seama că acest lucru îi făcu lui cumva plăcere. *Vei implora să ai ocazia de a fi crudă.*

Nu voi face așa ceva, răspunse ea. *Iar dacă vei căuta cruzime la mine, n-o vei găsi.*

Există cruzime în toți, Moștenitoare din Tear. Este nevoie doar de doza potrivită de presiune pentru ca ea să se manifeste.

Acum pleacă, altfel îmi chem străjerul.

Nu mă tem de străjerul dumitale. I-aș putea frânge gâtul fără mare efort.

Cuvintele o făcură pe Kelsea să înghețe, dar repetă simplu: *Pleacă. Nu mă interesează.*

El zâmbi. *Ba te interesează, Moștenitoare din Tear. Voi aștepta să mă chemi.*

Silueta bărbatului se dezintegră brusc, adunându-se într-o masă întunecată ce păru să plutească prin aer. Kelsea se trase înapoi împleticindu-se, cu inima mai să-i iasă din piept. Ființa întunecată se scurse ca un fuior înspre vatră și căzu ca o perdea peste flăcări, micșorându-le și în cele din urmă stingându-le cu totul, lăsând încăperea rece și lipsită de lumină. Rămasă în beznă, Kelsea se dezechilibră și căzu peste noptieră, răsturnând-o.

— Fir-ar să fie, mormăi ea, pipăindu-și drumul pe podea.

— Domniță? întrebă Pen din prag, iar ea se sperie; pentru o clipă uitase de existența tuturor, în afară de vizitatorul ei, iar aceasta părea cea mai periculoasă evoluție dintre toate. Ai pățit ceva?

— Sunt bine, Pen. Doar proastă.

— Ce s-a întâmplat cu focul?

— Curentul.

Chiar și pe întuneric simți scepticismul tăcut al lui Pen. Cu mersul lui moale, de pisică, traversă camera către vatră.

— Nu-ți bate capul, spuse Kelsea și orbecăi pe podea, printre lucrurile căzute de pe noptieră. O să aprind o lumânare.

— Ai exersat vrăjitorii, Domniță?

Kelsea, care se pregătea să aprindă un chibrit, se opri la jumătatea gestului.

— De ce întrebi?

— Nu suntem orbi. Vedem ce ți se întâmplă. Însă Buzduganu ne-a interzis să vorbim despre acest lucru.

— Atunci ar fi mai bine să nu vorbiți, spuse Kelsea care aprinse lumânarea și-l văzu pe Pen la mai puțin de o jumătate de metru, cu o figură îngrijorată. Nu fac exerciții de vrăjitorie.

— Ai devenit foarte drăguță.

Kelsea se încruntă. O inundă un val de plăcere la gândul că Pen o găsea drăguță, dar plăcerea fu acoperită rapid de furie: înainte nu fusese destul de drăguță! Simți că nu avea cum să câștige. Inima îi bătea în continuare cu putere și o sfârșeală în trup părea s-o copleșească. Fața chipeșă a lui Pen avea un aer sincer, dezvăluind aceeași preocupare ca de obicei, dar Pen fusese întotdeauna bun cu ea, încă de atunci, de la Pădurea Reddick, când majoritatea străjerilor ar fi fost probabil mai fericiți dacă ar fi lăsat-o acolo. Când Pen o ajutase să încalece, Kelsea nu putuse să nu observe și alte lucruri. Pen era musculos; avea trupul acela ca o biciușcă, bine dezvoltat în partea de sus și suplu în partea de jos, pe care îl ridica în slăvi Venner, spunând că era absolut necesar pentru un spadasin de prima mână. Pen era agil, puternic și inteligent. Și, ceea ce era poate cel mai important, era demn de încredere, un lucru cu totul excepțional chiar și printre străjerii aleși pentru capacitatea lor de a-și ține gura ferecată. Tot ce se întâmplă în această încăpere trebuia să rămână aici.

— Pen?

— Domniță?

— Crezi că sunt drăguță?

Pen clipi surprins.

— Întotdeauna te-am găsit drăguță, Domniță. Dar este adevărat că figura ți s-a mai schimbat.

— Întotdeauna m-ai găsit drăguță?

Pen ridică din umeri.

— Nu contează, Domniță. Pe unele femei le definește aspectul exterior, dar dumneata n-ai fost niciodată una din acelea.

Kelsea nu știu ce trebuia să înțeleagă din această afirmație. Pen începuse să pară stânjenit și Kelsea se întrebă dacă era obtuz în mod deliberat.

— Dar…

— Pari obosită, Domniță. Ar trebui să te las să dormi, spuse bărbatul și se întoarse și porni spre ușă.

— Pen.

El se întoarse, deși nu părea dornic să-i întâlnească privirea.

— Ai putea dormi aici, în cameră. Cu mine.

Pen își îndreptă instantaneu privirea spre ea și chipul păru să-și piardă de tot culoarea, ca și când Kelsea l-ar fi pălmuit. Își afundă mâinile în buzunare și se întoarse să plece.

— Domniță, eu sunt străjer al Reginei. Nu pot.

Era o minciună gogonată, care o făcu pe Kelsea să roșească până se învineți. Toată garda mamei ei îi trecuse Reginei prin pat. Dacă ar fi să-l creadă pe Arliss, chiar și Buzduganu făcuse la fel.

Drăguță, *într-adevăr*, gândi Kelsea. *Atât de drăguță încât nu vrea nimic de la mine*, *chiar dacă ar obține lucrul acela fără niciun cost*. Îi vuia sângele în urechi și înțelegerea unei realități cumplite o cuprinse încetul cu încetul: conștiința faptului că tocmai se umilise singură. Îi trebui o secundă doar pentru ca umilința să aprindă vâlvătaia mâniei.

— Ești un mare mincinos, Pen. *Ai putea*. Dar pur și simplu nu vrei.

— Domniță, mă duc la culcare. Mâine-dimineață… Pen înghiți greu, convulsiv și Kelsea avu un moment de satisfacție răutăcioasă; și el se simțea stânjenit, măcar atât. Mâine-dimineață vom uita de toate acestea. Somn ușor.

Kelsea îi zâmbi, dar zâmbetul păru amar și înghețat. Făcuse cea mai proastă alegere posibilă, pentru acest mic experiment: singurul străjer pe care trebuia să-l întâlnească permanent, zi după zi. Pen se întoarse în anticameră și era pe punctul să tragă draperia.

— Pen?

El se opri.

— În ciuda vieții tale sociale active, o să am nevoie să fii în cea mai bună formă săptămânile următoare. Oricine o fi ea, spune-i să te lase să

dormi mai mult.

Chipul lui Pen înlemni. Trase draperia cu o smucitură și Kelsea auzi clar izbitura trupului său trântindu-se pe saltea, apoi liniște. Cu o parte a minții sale, profund rănită, Kelsea spera că el avea să rămână treaz ore întregi, dar în câteva minute îl auzi sforăind.

Niciodată nu se simțise Kelsea mai puțin în stare să doarmă decât în clipa aceea. Se uita fix la lumânarea de pe noptieră, dorind s-o stingă, dar nu-și putea aduna energia pentru a sufla în ea. Toată seara aceasta neobișnuită se cerea analizată, dar nici de acest lucru nu era în stare. Trupul îi era încă un amalgam de reacții involuntare. Se răsuci și trase un pumn în pernă, nemulțumită de tumultul ei interior. Întinse mâna să se atingă jos, apoi își dădu seama că nici așa ceva nu o putea ajuta în acel moment. Era prea supărată, prea rușinată. Ceea ce voia într-adevăr era să rănească pe cineva, să…

Să jupoaie piele și să sfărâme oase.

Cuvintele bărbatului aceluia chipeș îi răsunau în minte. Îi oferise nemurirea, dar acesta nu era decât un cuvânt. Nemurirea lui Kelsea nu ar fi rezolvat problemele din Tearling. Era prizonier, spusese bărbatul, într-o închisoare fără ziduri. Îi cerea lui Kelsea să-l elibereze.

Kelsea luă safirele în mâini și se uită la ele îndelung, gânditoare. Bărbatul nu știa probabil că pietrele nu prea mai funcționau, iar Kelsea nu le controla cu adevărat. Să jupoaie piele și să sfărâme oase… dar a cui piele? Ale cui oase? În acest moment îl ura pe Pen, deși știa că el nu făcuse nimic rău. Pen nu merita ură. Nu avea cui să-i facă rău, doar sie însăși.

Kelsea ridică brațul stâng și îl privi insistent. Știa deja ce era durerea persistentă… pumnalul în umăr, rana produsă de uliu… ceea ce scormonea mintea ei în schimb era povestea lui Lily Mayhew. Viața lui Lily fusese relativ înstărită pentru timpul respectiv, dar în momentul acela scurt de aducere aminte, Kelsea simțise ceva groaznic în viitorul ei, o încercare de foc, care o aștepta. Își studie pielea albă și moale de pe antebraț, încercând să se concentreze, imaginându-și straturile de carne de dedesubt. O mică zgârietură… abia dacă ar fi durut-o, dar Kelsea simți subconștientul revoltându-se la această idee.

Să jupoaie piele și să sfărâme oase.

— Numai pielea, șopti Kelsea, cu privirea fixată pe antebraț, concentrându-și toată puterea voinței pe o bucățică de carne. Suferise ea

lucruri mult mai rele, cu siguranță se putea descurca numai cu atât. Doar o zgârietură.

Pe antebraț îi apăru o linie roșie, superficială. Kelsea apăsă mai mult, urmărind cum linia se adâncea, respirația îi șuieră printre dinți când pielea se despică cu o durere ascuțită, scoțând la iveală o dâră subțire de sânge, care se umflă și rămase acolo. La vederea sângelui, Kelsea zâmbi satisfăcută. Se simțea conectată la propriul trup, la fiecare nerv. Durerea nu era plăcută, desigur, dar era bine să simți ceva mai mult decât neputința. Își șterse brațul de cearșaf și se întoarse pe o parte, fără să mai resimtă durerea din braț și fără să mai audă huruitul lui Pen, care sforăia în camera de alături. Era prea ocupată să se uite insistent la vatră, cu gândul la Mortmesne.

— Domniță?

Kelsea ridică privirea și-l văzu în prag pe Buzduganu. Andalie o trase rău de păr și Kelsea se crispă de durere.

— A venit Sfântul Părinte.

Andalie puse peria jos.

— E de-ajuns, Domniță. Aș fi putut face o treabă mai bună dacă aveam mai mult timp.

— Sfinția Sa oricum nu va aprecia, mormăi Kelsea cu iritare în voce.

Așteptase cu groază această cină toată săptămâna, dar îngrijorarea ei de-acum nu avea legătură cu Sfântul Părinte. Ceea ce vedea în oglindă era de necrezut. Buzduganu nu pomenise nimic despre asta, și nici Pen, dar Andalie, care o pieptăna zilnic, nu putea să nu observe. Părul lui Kelsea crescuse cu cel puțin douăzeci de centimetri în ultima săptămână și îi trecea de umeri. Nu se mai temea că s-ar putea îmbolnăvi, dar chiar și așa, boala ar fi fost ceva bine definit, ceva cunoscut. Probabil că Andalie observase indispoziția lui Kelsea, pentru că îi puse mâna ferm pe umăr și murmură:

— O să fie totul bine.

— Am primit un raport interesant din Mortmesne, Domniță, continuă Buzduganu.

— Armata?

— Nu, poporul. Nemulțumirea oamenilor din Mort a crescut după ce ai oprit transportul, iar acum se pare că s-a pornit și o mișcare de protest. În

prezent este concentrată în Cite Marche și în satele de negustori din partea de nord, dar se răspândesc celule și spre sud, către Demesne.

— Cine le conduce?

— Un bărbat pe care nu l-a văzut nimeni, pe nume Levieux. Se pare că are mare grijă să nu-și arate chipul.

— Spectrul?

— Posibil, Domniță. Nu mai avem nicio veste de la Spectru de la întâmplarea de pe pajiștea Citadelei. În ultima lună, Arliss a primit o mulțime de bani pentru taxele proprietăților nobiliare, dar nu au apărut reclamații cu privire la jafuri sau hărțuire. Are el vreo treabă care-l ține ocupat.

Kelsea trase adânc aer în piept, sperând că gestul său nu era ostentativ.

— Ei bine, dacă îl împiedică să-mi fure taxele, cu atât mai bine.

— Pe urmă, Regina Roșie a dat câteva porunci neobișnuite. Nimeni n-are voie să aprindă focul nicăieri în Palat.

Lui Kelsea îi zbură gândul imediat la bărbatul chipeș care apăruse în camera ei. Dată fiind loialitatea gărzii – și în ciuda greșelilor din trecut, Kelsea era sigură de un lucru – niciun străin nu putea să intre după bunul-plac în aripa Reginei. Omul plecase prin foc, deci avea toate motivele să presupună că venise tot prin foc. Bărbatul cel chipeș vorbise despre Regina Roșie, nu-i așa? Kelsea se strădui să-și aducă aminte cuvintele lui exacte. Dacă Regina Roșie se temea de această creatură însemna că era într-adevăr periculoasă.

Dar deja știai că este periculoasă, își spuse batjocoritor în gând. *O conversație de zece minute și aproape că-ți dăduse rochia jos*.

— Îți spune ceva acest lucru, Domniță? întrebă Buzduganu.

Kelsea nu fusese suficient de atentă; Buzduganu reușise întotdeauna să-i citească gândurile pe chip, chiar și privind-o în oglindă.

— Nu. După cum spui, este neobișnuit.

Buzduganu rămase cu privirea la ea. Când Kelsea nu mai spuse nimic, el trecu la altceva, dar Kelsea știa că nu-l păcălise.

— Să fii atentă cu Sfântul Părinte, Domniță. Nu face decât să stârnească furtuni.

— Doar nu te referi la violență.

Buzduganu vru să spună ceva, dar se răzgândi.

— Nu astă-seară.

Avea de gând să spună altceva. Kelsea îi mulțumi lui Andalie și se îndreptă spre ușă, urmată de Buzduganu și de Pen. În ultimele două zile făcuse tot posibilul să-i ocolească privirea lui Pen, iar el părea a fi la fel de mulțumit de acest lucru. Dar situația nu mai putea continua prea mult. Kelsea ar fi dorit să găsească o cale să-l pedepsească pe Pen, să-l facă să resimtă același regret intens. Apoi își dădu seama că nu doar înfățișarea ei se schimbase. Ea însăși era diferită. Îi reveni în minte ce spusese bărbatul cel frumos despre cruzime: *Este nevoie doar de o doză adecvată de presiune pentru ca ea să se manifeste*.

Eu nu sunt crudă, insistă Kelsea. Dar nu știa pe cine încerca să convingă.

— Biserica Domnului are o influență importantă în regat, Domniță, fie că-ți place, fie că nu, continuă Buzduganu în timp ce străbăteau culoarul. Să-ți păstrezi cumpătul în seara asta.

— A-mi spune să-mi păstrez cumpătul este prima și cea mai bună cale de a mă face să-l pierd, Lazarus.

— Ei bine, l-am așezat pe Părintele Tyler între voi. Măcar de el să-ți pese.

Intrară în sala de audiențe, unde îl găsiră pe Părintele Tyler așteptând cu obișnuitul lui zâmbet timid. Numai că în această seară zâmbetul trăda neliniște, o neliniște pe care Kelsea o sesiză imediat. Cele două lumi ale Părintelui Tyler se băteau cap în cap și Kelsea, care bănuia de multă vreme că vedea alt om decât pe cel care trăia la Arvath, se întrebă dacă și lui îi era la fel de groază de seara aceea cum îi era ei. Regina avea nevoie de resursele Arvathului în situația în care se găsea, dar detesta ideea de a se duce la Sfântul Părinte cu căciula în mână, cerșind.

Nu asta fac, își spuse ea în gând. *Suntem aici ca să negociem*.

— Bună seara, Părinte.

— Bună seara, Maiestate. Vi-l prezint pe Sfinția Sa.

Kelsea își îndreptă atenția către Sfântul Părinte nou-ales. Își închipuise un om bătrân, cocoșat și zbârcit, dar bărbatul acesta nu era mai în vârstă decât Buzduganu. Nu radia însă vitalitatea acestuia din urmă; mai degrabă nu-i produse lui Kelsea cine știe ce impresie. Avea trăsături bine conturate, dar dure, ochii negri, opaci, în fundul orbitelor și rămase nemișcat când o văzu. Kelsea nu mai avusese niciodată o asemenea impresie de curată nimicnicie, din partea nimănui. După câteva clipe, își

dădu seama că trimisul Domnului nu avea de gând să facă o plecăciune; mai degrabă aștepta o plecăciune de la ea.

— Preasfinția Ta.

Văzând că nici Kelsea nu făcea o reverență, Sfântul Părinte zâmbi, o ridicare funcțională a colțurilor gurii, care nu-i schimbă cu nimic imobilitatea inexpresivă a figurii.

— Regină Kelsea.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse Kelsea și, făcând un gest cu mâna, îl pofti la masa enormă, așternută pentru zece persoane. Ia loc.

Doi acoliți, unul înalt și celălalt scund, îl urmară îndeaproape pe Sfântul Părinte. Cel înalt avea o figură ascuțită, de nevăstuică, și îi păru lui Kelsea cumva cunoscut. În mod evident el era asistentul preferat; el fu cel care trase scaunul și îl împinse apoi la loc, după ce Sfântul Părinte se așeză. Amândoi acoliții se poziționară în spatele scaunului Sfântului Părinte; nu aveau să mănânce, era limpede că trebuiau să se piardă în peisaj, dar atenția lui Kelsea reveni la asistentul cel înalt de mai multe ori în timpul cinei. *Într-adevăr îl mai văzuse* undeva, dar unde?

— Fără străjeri? îi șopti ea lui Pen așezându-se.

— Sfântul Părinte se deplasează însoțit în permanență de patru gărzi înarmate, Domniță, șopti la rândul lui. Dar căpitanul le-a cerut insistent să rămână afară.

Părintele Tyler ședea vizavi de Pen, la un singur scaun distanță de Kelsea. Sfântul Părinte privi uimit văzându-l că se așază.

— Întotdeauna mănânci împreună cu așa mulți străjeri, Maiestate?

— De obicei.

— Așa de mari sunt problemele de securitate?

— Deloc. Dar eu prefer să mănânc împreună cu străjerii mei.

— Probabil că atunci când vei avea familie altfel vor sta lucrurile.

Kelsea privi printre gene la Milla, care începuse să-i pună supă cu polonicul în farfurie.

— Străjerii mei îmi sunt familie.

— Dar, desigur, Maiestate, una dintre primele dumitale îndatoriri este să aduci pe lume un moștenitor.

— În acest moment am preocupări mai presante, Preasfinția Ta.

— Iar eu am mulți enoriași îngrijorați, Maiestate, care își doresc un moștenitor și un locțiitor cât mai curând posibil. Nesiguranța face rău

moralului.

— Să înțeleg că ai vrea să rămân însărcinată în aceleași condiții ca mama mea, într-o situație ilegitimă?

— Bineînțeles că nu, Maiestate. Nu îndemnăm femeile la desfrâu sexual, deși nu este nicio îndoială că mama dumitale s-a făcut astfel vinovată. Ne-ar plăcea să te măriți și să-ți faci o familie.

Pen îi făcu semn cu piciorul pe sub masă și Kelsea înțelese că mesenii o așteptau să înceapă să mănânce. Dădu din cap.

— Scuzați-mă. Vă rog să începeți.

Milla făcea de obicei o supă de roșii foarte bună, dar în această seară Kelsea abia reuși s-o guste. Afirmația referitoare la mama ei fusese prea brutală, prea tranșantă. Sfântul Părinte încerca s-o întărâte, dar cu ce scop? Cei doi acoliți stăteau în spatele lui, nemișcați, dar ochii lor cercetau încăperea în toate părțile. Seara era deja un eșec. Părintele Tyler ducea atent la gură lingură după lingură, dar Kelsea băgă de seamă că nu înghițea nimic, fiecare lingură se întorcea în farfurie. Părintele Tyler nu mânca niciodată prea mult, era un ascet. De această dată avea cercuri negre sub ochi, de parcă ar fi fost învinețiți și Kelsea se întrebă din nou ce pățise.

Sfântul Părinte nici măcar nu pusese mâna pe lingură. Se uita însă fix la farfurie, cu o privire goală, în timp ce mâncau ceilalți. Era atât de nepoliticos – mai ales că Milla se foia neliniștită la trei metri de masă – încât Kelsea fu în cele din urmă nevoită să întrebe:

— Vă putem aduce altceva, Preasfinția Ta?

— Nu, mulțumesc, Maiestate. Pur și simplu nu-mi plac roșiile.

Kelsea ridică din umeri. Pentru un om căruia nu-i plăceau roșiile puteai simți mai degrabă milă, decât dispreț. Ea mâncă mai departe mecanic, inspirând și expirând rar între înghițituri, dar nu-l putea ignora pe Sfântul Părinte, care părea că stătea la pândă, așteptând în celălalt capăt al mesei. Cum intenția lui de a o scoate din fire era limpede, Kelsea încercă să-și păstreze cumpătul, un exercițiu mental ce echivala cu încercarea de a întinde un covor de catifea pe un câmp acoperit de sulițe. Nu voia să-i ceară ajutorul acestui mincinos bătrân, cel puțin nu de la început, nu cu rugăminți. Dar nici nu putea aștepta toată noaptea să i se ivească ocazia în timpul conversației.

Îi atrase atenția o mișcare pe care o zări peste umărul lui Elston. Străjerul tocmai îl adusese înăuntru pe magician, un om de talie mijlocie, cu

părul de culoarea nisipului. Îl văzuse ultima dată când traversase orașul călare, o fetiță speriată, dar nu-l uitase și, la solicitarea ei, Buzduganu dăduse de urma magicianului. Se numea Bradshaw și până acum își ținuse spectacolele numai pe stradă; solicitarea de a da o reprezentație la Citadelă constituia o ocazie deosebită pentru el. Lui Kelsea îi atraseră atenția degetele lui lungi și îndemânatice, chiar dacă făceau gesturi obișnuite, ca atunci când își scoase pălăria și pelerina. Buzduganu considerase că magicianul nu reprezenta o amenințare deosebită pentru Kelsea, dar ca întotdeauna, își păstrase rezerva față de tot ce însemna magie și o avertizase pe Kelsea că urma să aplice măsuri de securitate neobișnuite pe parcursul serii.

Instinctul lui Kelsea nu dăduse greș. Când în cele din urmă își termină supa și puse lingura jos, Sfântul Părinte se năpusti asupra ei.

— Maiestate, la solicitarea congregației mele trebuie să aduc în discuție mai multe probleme neplăcute.

— Congregația dumitale? Încă mai ții predici?

— Întreaga omenire este congregația mea.

— Chiar și cei care n-o doresc?

— Cei care nu doresc să facă parte din Regatul Domnului au cea mai mare nevoie de El, Maiestate.

— Care este prima dintre problemele neplăcute?

— Distrugerea Castelului Graham, cu câteva luni în urmă.

— Înțeleg că a fost devastat de un incendiu neintenționat.

— Mulți din congregația mea cred că incendiul nu a fost un accident, Maiestate. La drept vorbind, convingerea predominantă este că focul a fost pus de unul dintre străjerii dumitale.

— Convingerea predominantă este foarte avantajoasă. Aveți vreo dovadă?

— Da.

Kelsea trase adânc aer în piept. La dreapta ei, Buzduganu îngheță, dar Sfântul Părinte nu făcu decât să o privească în continuare pe Kelsea, cu ochi goi; părea a nu se teme deloc de Buzduganu. Kelsea se gândi să-i ceară Sfântului Părinte dovada, dar renunță la idee. Dacă într-adevăr avea ceva ce ar fi putut face legătura între incendiu și Buzduganu, nu mai avea încotro. Schimbă subiectul.

— Încercarea de asasinare a Reginei înseamnă trădare. Potrivit legilor noastre, această trădare implică pierderea dreptului de proprietate asupra pământului.

— Așa este.

— Lord Graham mi-a pus cuțitul la gât, Sfinția Ta. Chiar și în cazul puțin probabil în care unul dintre străjerii mei ar fi fost implicat în acel incendiu, proprietatea lui îmi aparține și pot să-i dau foc.

— Dar nu și oamenilor dinăuntru, Maiestate.

— Dacă se aflau pe proprietatea mea, înseamnă că o încălcaseră.

— Pentru ca dumneata să ai dreptul de a deține acea proprietate, trebuia să fi formulat o acuzație de trădare.

— Să fi formulat o acuzație, repetă Kelsea. Cum altfel ai numi dumneata acțiunile Lordului Graham?

— Nu știu, Maiestate. După cum zici, nu există dovezi. La urma urmelor, ce se știe? Doar că la începutul serii ai avut în dormitor un lord tânăr și atractiv și că l-ai omorât.

Kelsea rămase cu gura căscată.

— Poate că asta ai urmărit de la bun început, pământurile lui.

Pen sări de la masă, dar Kelsea îl prinse de mână și-i șopti:

— Nu.

— Domniță…

— *Să nu faci nimic*.

A fost o greșeală să-l privească pe Pen în ochi; în momentul acela Kelsea a avut sentimentul că retrăiește din nou toată umilința. Era cel mai bun prieten al ei, străjerul care fusese bun cu ea cu mult înaintea tuturor celorlalți, dar Kelsea nu reușea să vadă în el decât bărbatul care o refuzase. Cum puteau reveni la ceea ce fuseseră înainte? Se întoarse spre Sfântul Părinte și constată că îi cerceta, pe ea și pe Pen, cu o privire plină de interes.

— Deci aceasta este povestea pe care o deapănă preoții dumitale de la amvon, Preasfinția Ta? Tânărul Lord Graham a fost o victimă a sexualității *mele* desfrânate?

Elston și Dyer începură să râdă pe înfundate.

— Maiestate, m-ai înțeles greșit. Eu nu fac decât să dau glas preocupărilor congregației mele.

— Eu am crezut că dai glas cuvântului Domnului.

Acolitul cel scund suspină uimit.

— Această afirmație este o blasfemie, Maiestate, replică Sfântul Părinte, pe un ton ușor reprobator. Niciun om nu poate vorbi în numele Domnului.

— Înțeleg.

Nu înțelegea, dar măcar îl îndepărtase de subiectul despre incendiu și Buzduganu. Milla profită de pauza din conversație și aduse felul principal: pui fript cu cartofi. Kelsea strecură o privire pe furiș spre Pen și-l văzu săgetându-l cu o furie rece pe Sfântul Părinte. Străjerii ei erau supărați acum, chiar și Buzduganu, care strângea din buze. Kelsea bătu nervos cu unghiile în masă și toți se concentrară la ce mâncau, deși unii păreau că înghit cu greu.

— Ai citit rapoartele din Fairwitch, Maiestate? întrebă Sfântul Părinte.

— Le-am citit. Copii dispăruți și un criminal pe care nu l-a văzut nimeni, dar care atacă noaptea.

— Cum ai de gând să rezolvi această problemă?

— Greu de spus până nu primesc o dovadă concretă despre ce se întâmplă acolo.

— Cât aștepți, Maiestate, problema se agravează. Cardinalul Penney îmi spune că au dispărut mai multe familii din satele de pe dealuri. Cardinalul însuși a văzut umbre negre dând târcoale castelului său noaptea. Este mâna diavolului, fără îndoială.

— Și cum propui să mă lupt cu diavolul?

— Prin rugăciune, Maiestate. Prin devoțiune. Nu te-ai gândit niciodată că aceasta ar putea fi răzbunarea lui Dumnezeu împotriva Ținutului Tearling?

— Răzbunare pentru ce?

— Pentru lipsa de tărie a credinței. Pentru căderea în păcat?

Părintele Tyler scăpă furculița din mână. Aceasta căzu pe jos zăngănind, iar el se aplecă sub masă, s-o ridice.

— Rugăciunea nu ne va salva în fața unui ucigaș în serie, Sfinția Ta.

— Atunci, ce ne va salva?

— Acțiunea. Acțiunea potrivită, întreprinsă după ce au fost evaluate toate consecințele.

— Credința dumitale este firavă, Maiestate. Kelsea lăsă jos furculița.

— Doar nu vrei să mă îmboldești.

— Nu m-am gândit să te îmboldesc, ci doar să-ți ofer îndrumare spirituală. Multe dintre acțiunile dumitale subminează voința Domnului.

Acum înțelegea Kelsea încotro duceau toate acestea și își rezemă bărbia în mâini.

— Spune-mi, Preasfinția Ta.

Sfântul Părinte ridică din sprâncene.

— Vrei să-ți spun în ce fel ai păcătuit?

— De ce nu?

— Bine, Maiestate. Îți voi spune. Trei eretici și doi homosexuali se aflau în custodia Coroanei la începutul domniei tale și i-ai eliberat pe toți. Mai rău, tolerezi homosexualii pe față în rândurile străjerilor dumitale.

Ce era toată povestea asta? Kelsea își reținu imboldul de a se uita la Buzduganu și la ceilalți membri ai gărzii sale. Nu auzise nimic despre așa ceva.

— Însuși faptul că nu te măriți dă un exemplu oribil pentru tinerele de pretutindeni. Am auzit speculații cum că ai avea chiar dumneata tendințe homosexuale.

— Într-adevăr, Sfinția Ta, libertatea de consimțământ în chestiunile sexuale este cea mai mare amenințare cu care s-a confruntat vreodată acest regat, răspunse Kelsea acid. Dumnezeu știe cum am rezistat atât de mult timp.

Sfântul Părinte nu păru tulburat.

— Iar mai recent, Maiestate, am fost informat că ai de gând să impui taxe Arvathului, la fel ca oricărei structuri seculare, pentru pământurile lui. Cu siguranță trebuie să fie vorba de o greșeală.

— Aha, în sfârșit am ajuns la miezul problemei. Nu e nicio greșeală, Sfinția Ta. Biserica Domnului este un proprietar de pământuri, ca oricare altul. Începând de la 1 februarie, aștept plăți lunare pentru toate proprietățile Bisericii.

— Dintotdeauna Biserica a fost scutită de impozite, Maiestate, încă de pe vremea lui David Raleigh. Scutirea de taxe îi încurajează pe frații noștri la fapte bune și altruism.

— Scoți profit de pe urma pământului, Sfinția Ta și, în pofida mandatului, nu ești o instituție de caritate. Nu văd că cea mai mare parte a venitului dumitale s-ar întoarce la populație.

— Dăm pâine săracilor, Maiestate!

— Bravo. Nici Sfânta Simone n-ar fi putut face mai mult, spuse Kelsea și se aplecă în față încercând să-și îndulcească glasul. Dar, dacă tot ai deschis subiectul, am o ofertă să-ți fac.

— Ce ofertă?

— Dacă estimările mele sunt corecte, până la sfârșitul lui iulie majoritatea populației din Tearling va fi adăpostită în Tabăra Caddell, din afara zidurilor. Când vor veni cei din Mort, va trebui să-i aducem în oraș pe toți refugiații.

— Asta va însemna o mare aglomerație în Noua Londră, Maiestate.

— Așa este, dar pentru că spui că reprezinți o instituție caritabilă, m-am gândit că ai putea da dovadă de spirit creștin punând la dispoziție hrană și găzduire.

— Găzduire?

— Eu voi deschide Citadela pentru refugiați, dar dumneata ai cea de-a doua clădire ca mărime din Noua Londră, Sfinția Ta. Nouă etaje și aflu că numai două sunt locuite.

— De unde știi? întrebă Sfântul Părinte supărat și Kelsea fu surprinsă să-l vadă aruncându-i o privire furioasă Părintelui Tyler. Arvathul este sacrosanct.

— Șapte etaje goale, Sfinția Ta, insistă ea. Gândește-te câți oameni dislocați ai putea adăposti și hrăni.

— Nu există spațiu disponibil la Arvath, Maiestate.

— În schimb, continuă Kelsea ca și când el nu ar fi spus nimic, sunt dispusă să consider că toate proprietățile din Noua Londră ale Bisericii sunt entități de caritate și să uităm de impozitele pentru pământ.

— Numai din Noua Londră? Sfântul Părinte izbucni în râs, un sunet neașteptat pentru figura lui nemiloasă. Noua Londră reprezintă doar o mică parte din proprietățile noastre, Maiestate. Dar, dacă ai fi dispusă să le iei în considerare și pe cele din Almontul de Sus, poate am bate palma.

— Ah, da… terenurile agricole. Unde săracii muncesc pentru un penny pe zi și copiii încep să iasă la câmp de la vârsta de cinci ani.

— Altfel acești oameni nu ar avea niciun loc de muncă.

Kelsea îl țintui cu privirea.

— Și *chestia asta* te lasă să dormi noaptea?

— Dorm bine, Maiestate.

— Sunt sigură.

— Maiestate! Părintele Tyler se ridică în picioare; pe figură i se citea panica. Trebuie să mă duc la toaletă. Îmi cer scuze.

La un moment dat în timpul discuției, Milla strecurase farfuria cu desert în fața lui Kelsea: prăjitură cu brânză, ornată cu căpșune. Kelsea o termină repede; nu era una dintre cele mai strălucite opere ale Millei, dar toate prăjiturile cu brânză sunt bune, iar stăpânirea de sine nu era suficientă pentru a-i înfrânge pofta lui Kelsea. Buzduganu o privi rugător, dar Kelsea clătină din cap. În timp ce mestеca, furișa câte o privire înspre străjeri, întrebându-se la cine se referea remarca aceea despre homosexualitate. Poate că Sfântul Părinte o născocise din nimic, așa cum era cazul pentru multe lucruri în Biserica Domnului, dar Kelsea nu era convinsă; afirmația era prea ciudată. Oricum, era rolul ei să intervină? Carlin obișnuia să spună că homofobia instituționalizată din perioada premergătoare Trecerii consumase un volum uriaș de timp și de resurse. Barty, cu spiritul practic care-l caracteriza, spunea întotdeauna că Dumnezeu avea lucruri mai bune de care să se preocupe decât ceea ce se petrecea între cearșafuri.

Nu, hotărî Kelsea, *nu e treaba mea*. I-ar fi plăcut să-i poată spune Sfântului Părinte să se ducă la dracu' – ceea ce ar fi făcut-o să se simtă minunat – dar unde i-ar fi putut ea caza pe toți refugiații, dacă nu la Arvath? Paturi, salubritate, îngrijiri medicale… fără ajutorul Bisericii, urma un dezastru. Pe scurt, Kelsea se gândi să amenințe Arvathul cu sechestrul pentru rațiuni de utilitate publică, așa cum îi amenințase și pe cei din grupul acela de nobili idioți, cu câteva săptămâni în urmă. Dar, nu, ar fi fost o mișcare dezastruoasă. Un atac direct împotriva Arvathului n-ar fi făcut decât să confirme atenționările murdare pe care oamenii Sfântului Părinte le auzeau din amvon și erau foarte mulți cei care credeau în prostiile spuse de Biserică. Sfântul Părinte încercase s-o înfurie, își dădea seama Kelsea, și chiar reușise. Mânia îi dădea putere lui Kelsea, dar îi și slăbea poziția; acum nu mai vedea nicio cale de a reveni la negocieri, nu fără a mai pierde din avantaj.

— Cred, Sfinția Ta, că eu am asigurat suficientă distracție pentru o seară, anunță ea ridicându-se în picioare. Putem trece la spectacolul adevărat.

Sfântul Părinte zâmbi, deși zâmbetul nu-i ajunse până în priviri. Nici de prăjitura cu brânză nu se atinsese și Kelsea se gândi dacă luase măcar o înghițitură din ceva, toată seara. Se temea de otravă? Cu siguranță acest om

nu și-ar fi făcut scrupule să-l pună pe unul dintre acoliți să-i guste mâncarea.

Divaghezi. Concentrează-te pe Arvath. Pe Mortmesne.

Kelsea se strădui, dar nu-și dădu seama ce ar mai fi putut face acum pentru a repara situația. Oricum, nu rămânea totul doar în teorie? Armata din Mort avea să fie aici cu mult înainte de noul an fiscal, iar Noua Londră nu putea rezista unui asediu prelungit. A discuta despre impozitele din anul următor era ca și cum ar fi zugrăvit casa în așteptarea unui uragan. Poate că ar fi trebuit să se mai îmbuneze, dar cu un simplu gând mintea lui Kelsea zbură la fleșa de pe Arvath: aur curat, în valoare de multe mii de lire. Nu putea renunța.

În timp ce grupul se îndrepta spre tron, Părintele Tyler reapăru lângă Kelsea și-i spuse cu un ton grav:

— Domniță, te rog să nu-l învrăjbești și mai mult.

— Își poate purta singur de grijă.

Dar Kelsea se opri, văzând din nou fața palidă a preotului, greutatea pe care o pierduse silueta lui și așa destul de fragilă.

— De ce anume te temi, Părinte?

Părintele Tyler dădu din cap cu încăpățânare.

— De nimic, Maiestate. Mă gândesc la dumneata.

— Bine, dacă te consolează cu ceva, află că am de gând să mă port cât pot eu de bine tot restul serii.

— Și totuși această intenție se pierde atât de des.

Kelsea râse bătându-l cu palma pe spate. Grimasa lui Tyler se adânci și Kelsea își mușcă buzele; uitase că nu era îngăduit să atingi un membru al Bisericii Domnului.

— Scuze, Părinte.

Părintele Tyler ridică din umeri, apoi zâmbi ștrengărește, lucru rar la el.

— Nu-i nimic, Domniță. Spre deosebire de Sfântul Părinte, pe mine nu mă preocupă sexualitatea dumitale destrăbălată.

Kelsea chicoti și îi făcu semn să vină cu ea pe podium, unde fuseseră instalate două jilțuri. Sfântul Părinte se așezase deja și îi adresă lui Kelsea unul dintre acele zâmbete chioare, când luă loc la rândul ei. Acoliții lui rămăseseră lângă podium; Buzduganu îi făcu semn lui Elston să se așeze lângă ei. Prin urmare și Buzduganu era îngrijorat de acolitul cel înalt, cu

figură de nevăstuică. Amintirea îi mai dădu o dată târcoale lui Kelsea, înainte de a dispărea din nou.

Buzduganu pocni din degete către magician, Bradshaw, care veni în față și făcu o ușoară reverență. Nu purta costumul în culori vii pe care Kelsea îl văzuse la nenumărate reprezentații de stradă, ci era îmbrăcat foarte simplu, în negru. În apropiere fusese pusă o masă pentru recuzită: obiecte de tot felul, printre care două dulăpioare așezate la vreo jumătate de metru distanță. Bradshaw deschise dulăpioarele, le ridică pe fiecare și arătă că nu aveau fund dublu, pe urmă luă o cană de pe masa unde luaseră cina și o așeză într-unul dintre dulăpioare, pe care îl închise bine mai apoi. Când deschise ușa celuilalt dulăpior, înăuntru apăru cana.

Kelsea aplaudă încântată, deși nu avea nicio idee despre cum se petrecuse scamatoria. Nu era magie, desigur, dar părea așa ceva și atât era destul. Bradshaw făcu să apară în fiecare dulăpior diferite obiecte, într-o succesiune rapidă: una dintre mănușile lui Dyer, un castron de pe masă, două pumnale și, la final, buzduganul lui Buzduganu. Ultima scamatorie așternu o expresie uluită pe figura lui Buzduganu, care se transformă mai întâi în supărare, apoi din nou în uimire când Bradshaw luă buzduganul și i-l restitui zâmbind.

Kelsea aplaudă frenetic; puțini erau cei care reușeau să-l prindă pe Buzduganu pe picior greșit și încă și mai puțini cei care ar fi încercat s-o facă. Buzduganu cercetă rapid arma sa preferată, precum bijutierul care-și studiază diamantele, și în cele din urmă ajunse la concluzia că era, într-adevăr, același buzdugan. Kelsea îi spuse lui Elston, cu voce scăzută, să-i dea magicianului un bacșiș de cincizeci la sută.

În mod vizibil, Sfântul Părinte nu era impresionat; urmărise întregul spectacol cu un aer din ce în ce mai acru și nu aplaudase nici măcar o singură dată.

— Nu vă plac numerele de iluzionism, Sfinția Ta?

— Nu prea, Maiestate. Toți magicienii sunt artiști ai înșelătoriei, îi conving pe oamenii obișnuiți să creadă în magia păgână.

Kelsea era cât pe ce să dea ochii peste cap, dar se abținu. Fereastra ei de oportunitate se încheia în acest punct; odată Sfântul Părinte ieșit pe ușă, n-avea să se mai întoarcă. Și poate că era mai dispus spre rațiune acum, când erau puțini cei care-l puteau auzi. Mai jos, Bradshaw își continua

spectacolul gesticulând și Kelsea îl așteptă să scoată un șoricel de nicăieri, înainte de a întreba cu voce scăzută:

— Ce te-ar putea face să-mi accepți oferta?

— Poate reușim să ajungem la un compromis, Maiestate. Renunță la impozite pentru proprietățile noastre din Noua Londră și pentru jumătate din suprafața din Almont, iar Biserica va hrăni și va adăposti refugiați, câți încap în patru etaje.

Kelsea se uită la Buzduganu.

— Câți bani de impozite înseamnă asta?

— Numai Arliss poate ști cu siguranță, Maiestate. Dar este vorba despre cel puțin două mii cinci sute de kilometri pătrați de pământ arabil. Impozitele pe un an ar însemna o sumă considerabilă.

— Nu mă refer la un an, exclamă Sfântul Părinte. Ci pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna? repetă Kelsea în șoaptă, nevenindu-i să creadă. Aș putea să-mi construiesc alt blestemat de Arvath numai cu banii pe care i-ar pierde Tearling din impozitele pe cinci ani.

— Ai putea construi, Maiestate, dar nu ai timp. Sfântul Părinte zâmbi și pentru prima oară în privire îi străluci o lumină… numai că nu era deloc o lumină frumoasă. Până în toamnă cei din Mort sunt aici și nu ai de ales. De aia și purtăm această conversație.

— Nu face greșeala de a crede că ești mai mult decât o soluție comodă pentru mine, Sfinția Ta. Nu am nevoie de muntele dumitale de aur.

— Atunci nu face nici dumneata greșeala de a crede *că eu* mă tem de perceptorul dumitale, Maiestate. Până la Anul Nou nu vei mai fi în situația de a percepe niciun impozit de la nimeni.

Același lucru îi trecuse prin minte și lui Kelsea cu cinci minute mai înainte, ceea ce nu făcea decât să-i sporească supărarea. Se întoarse cu totul spre el, fără să se mai prefacă măcar că o interesa spectacolul de magie.

— La ce-ți folosește dumitale tot aurul, Sfinția Ta? Pe cine vrei să impresionezi cu fleșa aceea? Pe Dumnezeu?

— Pe Dumnezeu nu-l interesează asemenea lucruri mărunte.

— Exact asta vreau să spun.

— Enoriașii devotați au donat aurul, Maiestate, în semn de căință și fapte bune. Unchiul dumitale a fost unul dintre ei.

— Unchiul meu a avut șapte concubine și nicio perspectivă de căsătorie. Cât de devotat ar fi putut fi?

— Unchiul dumitale și-a mărturisit aceste păcate Părintelui Timpany, Maiestate și a fost iertat.

— Fascinant sistem. Copiilor de patru ani li se cere mai multă disciplină.

Vocea Sfântului Părinte se înăspri de mânie.

— Dumneata ai legi penale pentru pedepse seculare, Maiestate. Preocuparea mea nu este decât salvarea sufletului.

— Dar aurul ajută, nu-i așa?

— Cum îndrăznești…

— Maiestate! Bradshaw făcu o plecăciune complicată la picioarele podiumului. Pentru scamatoria finală, pot să-i cer unui străjer să se ofere voluntar?

Kelsea zâmbi deschis.

— Kibb.

Kibb coborî treptele, spre hazul celorlalți străjeri, dar Kelsea nu le acordă prea multă atenție. Își încleștase mâinile pe brațele jilțului. Doar atât putea face ca să nu-l strângă de gât pe bărbatul de lângă ea.

Tot spațiul acela, se gândi ea privindu-l fix pe Sfântul Părinte, cu tâmplele bubuindu-i. *Tot spațiul și tot aurul acela. Nu le folosești*, *nu ai nevoie de ele*, *dar nu le poți împărți cu nimeni. Dacă scăpăm de invazie*, *prietene*, *te voi taxa până-ai să urli implorând milă.*

Sfântul Părinte îi susținu privirea, cu aroganța supremă a celui care nu are a se teme de nimic. Kelsea își aminti de observația pe care o făcuse Buzduganu cu câteva săptămâni mai înainte: Sfântul Părinte nu era mai presus de a cădea la înțelegere pe ascuns cu Demesne. Dacă Sfântul Părinte bătuse deja palma, bineînțeles că nu se simțea amenințat de Kelsea; nu trebuia decât să stea și să aștepte venirea armatei din Mort, care ar fi cruțat Arvathul și ar fi distrus tot restul. Kelsea simți cum primele semințe ale disperării prindeau rădăcini în inima ei. De o lună de zile alergase încolo și-ncoace, se zbătuse neobosită între o opțiune și alta, încercând să găsească o soluție, iar acum privea în jur și se vedea înconjurată de canibali.

— În onoarea preasfinților dumitale oaspeți, Maiestate! Bradshaw scoase cana pe care o folosise mai devreme și o umplu cu apă dintr-o mică gamelă, apoi i-o dădu lui Kibb să bea. Vă rog să luați o înghițitură, domnule și să confirmați că este apă.

Kibb sorbi puțin din cană.

— Apă, într-adevăr.

Magicianul aduse cana în fața podiumului și i-o prezentă lui Kelsea, să o cerceteze, așteptând-o să-i facă semn că poate continua. Cu o mică plecăciune politicoasă înspre Sfântul Părinte, Bradshaw acoperi cana cu mâna și pocni din degetele celeilalte. O rază de lumină îi apăru între degete, apoi Bradshaw îi prezentă din nou cana lui Kelsea. Apa din cană era acum de un rubiniu-intens.

— Pentru plăcerea Maiestății Sale! anunță Bradshaw. Unde este asistentul meu cel foarte abil?

Kibb ridică mâna și magicianul se îndreptă spre el în pași de balet, întinzându-i cana.

— Gustă, domnule. Nu-ți va face niciun rău.

Zâmbind cu vagă neliniște, Kibb luă o înghițitură din cană. Pe față i se așternu o expresie de uimire; mai sorbi o dată. Întorcându-se spre Kelsea, anunță cu voce uluită:

— Maiestate, e vin.

Kelsea chicoti, apoi râse încetișor și în cele din urmă nu se putu opri să nu râdă în hohote. Nu-i scăpă privirea furioasă a Sfântului Părinte a cărui figură devenea din ce în ce mai întunecată, ceea ce o făcu să râdă cu și mai multă poftă. La picioarele podiumului, Bradshaw zâmbi, cu un aer de triumf.

— Ridică-te, ridică-te!

Acolitul cel mai scund leșinase și căzuse lat, iar cel înalt îl scutura șuierând diverse ordine. Tânărul era însă ca mort de-a binelea.

Sfântul Părinte se ridică de la locul său, aprins la față ca focul, ceea ce o încânta peste măsură pe Kelsea. Părintele Tyler îi murmură ceva la ureche, dar Sfântul Părinte îl împinse la o parte. Pentru băiatul leșinat pe jos nu avea nicio grijă.

— Nu văd nimic distractiv într-o insultă la adresa oaspeților, spuse cinic Sfântul Părinte. Aceasta glumă este o blasfemie, Maiestate, de prost gust.

— Nu te uita la mine, Sfinția Ta. Eu nu țin artiști la curte. Scamatoriile îi aparțin.

— Aștept scuze! mârâi el și Kelsea, care presupunea că acest fel de mânie caraghioasă făcea parte din fișa postului Sfântului Părinte, ezită, pentru că mânia lui era de-acum autentică. Totuși, nimeni nu putea lua în

serios o scamatorie, chiar dacă Bradshaw ar fi scos-o din pălărie pe Fecioara Maria. Mișcarea înțeleaptă ar fi fost concilierea, dar Kelsea trecuse deja de acest moment. Bătu cu unghiile în brațul jilțului și întrebă cu glas mieros:

— Scuze de la cine?

— De la acest impostor, Maiestate.

— Impostor? Sunt sigură că nu a vrut să pretindă a-l întruchipa pe Cristos, Sfinția Ta.

— Solicit să-și prezinte scuzele.

— Cumva tocmai i-ai dat poruncă Reginei? întrebă Buzduganu cu voce periculos de blândă.

— Exact asta am făcut.

— Respins! izbucni Kelsea. Trebuie să fii prost să te simți ofensat de o iluzie.

— Maiestate, te rog! Părintele Tyler venise lângă Sfântul Părinte, cu fața acum aproape la fel de albă ca hârtia. Toate acestea nu sunt constructive.

— Tacă-ți gura, Tyler! șuieră Sfântul Părinte. Magicienii sunt niște șarlatani, toți! Promit soluții rapide și subminează credința în calea dreaptă și virtuoasă.

Kelsea privi printre gene.

— Nici să nu te gândești să faci pe cucernicul cu mine, Sfinția Ta. Știu totul despre dumneata. Ce-i cu cele două femei pe care le ții la Arvath? Îngenunchează în fața Sfântului Duh în fiecare noapte?

La auzul acestor cuvinte, chipul Sfântului Părinte se coloră într-un roșu de apoplexie și Kelsea regretă că el nu făcuse pur și simplu atac de cord, ca să se prăbușească exact în fața tronului ei și, prin urmare, să fie damnat.

— Ia seama, Maiestate. Nici nu știi cât de fragilă e poziția dumitale.

— Dacă mă mai ameninți o dată, escroc nesătul, te termin.

— Sunt sigur că nu asta a avut de gând, Maiestate! exclamă Părintele Tyler cu voce pițigăiată, panicată. Nu a fost o amenințare, doar…

— Tyler, nu te mai băga! strigă Sfântul Părinte care se întoarse și, zvârlind din braț, îl izbi în piept pe Părintele Tyler.

Tyler se învârti dezechilibrat și căzu pe spate, pe scările podiumului. Kelsea auzi trosnetul uscat, dur, de os rupt și gândurile i se opriră în loc,

vocea rațiunii din mintea el fu redusă la tăcere, fără milă. Sări în picioare, îl împinse la o parte pe Pen și îi trase Sfântului Părinte o palmă peste față.

Buzduganu și Pen se mișcară foarte repede, iar restul gărzii se strânse imediat în spatele lor. În câteva secunde, între Kelsea și Sfântul Părinte se adunaseră mai bine de zece oameni. Străjerii îi blocaseră vederea, dar apucase să zărească și să memoreze urma albă a degetelor ei pe obrazul roșu al Sfântului Părinte, împachetată în mintea ei ca un cadou.

— Sacrilegiu! șuieră acolitul cel înalt de la picioarele treptelor. Nimeni nu-l poate atinge cu mâna pe Sfântul Părinte!

— Dacă ții la ipocritul ăsta, scoate-l chiar acum din Citadela mea.

Acolitul urcă în fugă scările, ca să-l ajute pe Sfântul Părinte. Kelsea se întoarse pe jilțul ei, decisă să-i ignore, dar auzi o respirație îngreunată de dedesubt, în spatele zidului de străjeri.

— Părinte, te simți bine?

— Bine, Maiestate.

Dar vocea Părintelui Tyler trăda durerea.

— Rămâi acolo, îți aducem un doctor.

— Tyler merge cu noi! mârâi Sfântul Părinte, însă Buzduganu coborâse deja treptele și se așezase între Părintele Tyler și ceilalți preoți.

— Regina zice că rămâne aici.

— Se vor ocupa de el doctorii mei.

— Nu cred, Sfinția Ta. Am văzut de ce sunt în stare doctorii dumitale.

Sfântul Părinte căscă ochii mari, plini de uimire și de încă ceva… vinovăție? Înainte să apuce Kelsea să-i înțeleagă reacția, Buzduganu țâșni în cealaltă parte a sălii și-l înșfăcă pe acolitul cel înalt, prinzându-l de gât.

— Îl ținem și pe ăsta. Fratele Matthew, nu-i așa?

— Sub ce acuzație? întrebă Sfântul Părinte revoltat.

— Trădare, enunță sec Buzduganu. Conspirația Thorne. Gura Sfântului Părinte se contorsionă.

— Am venit aici cu promisiunea că suntem în siguranță!

— Am promis siguranță pentru *dumneata*, Sfinția Ta, interveni Kelsea, deși în sinea ei îl blestema pe Buzduganu; ei nu-i spunea niciodată nimic. Acum știa de unde să-l ia pe Fratele Matthew: unul dintre oamenii de la Argive, ghemuit în jurul focului lui Thorne, la miezul nopții. Dumneata ești liber să pleci, dar lingușitorii dumitale au venit aici pe riscul lor.

— Îți sugerez să pleci acum, îi spuse Buzduganu Sfântului Părinte, sporind strânsoarea în jurul gâtului preotului, care se zbătea. Înainte să apuc să-i pun o întrebare nevăstuicii dumitale.

Sfântul Părinte îngustă ochii și dădu cu piciorul în acolitul cel scund, care zăcea în continuare inconștient la pământ.

— Tu! Trezește-te! Plecăm!

Cum, necum, reușiră să-l ridice pe om în două picioare nesigure. Buzduganu îl predă pe Fratele Matthew lui Elston și-i urmă pe cei doi bărbați din Arvath până la ușă. Al doilea acolit, cu fața albă ca laptele, aruncă peste umăr câteva priviri uluite, dar Sfântul Părinte, care mergea țeapăn lângă el, nu se uită deloc în urmă.

Kelsea coborî iute treptele și se ghemui lângă Părintele Tyler, al cărui picior stâng era răsucit într-un unghi înfricoșător. Respira scurt și întretăiat și picături uriașe de sudoare i se prelingeau pe obrajii palizi. Kelsea își adună tivul rochiei ca să-i șteargă fruntea, dar când Coryn încercă să-i examineze piciorul, Părintele Tyler gemu și-i ceru să renunțe.

— E rupt în mai multe locuri, Domniță. Va trebui să-l adormim, ca să-i putem reașeza oasele la locul lor.

— Vom aștepta doctorul, porunci Kelsea, aruncând o privire ucigătoare după Sfântul Părinte, care pleca. Buna lucrare a lui Dumnezeu, presupun.

Părintele Tyler chicoti, un sunet sălbatic, incoerent.

— Am scăpat ieftin, Maiestate. Așa ar spune Seth.

— Cine e Seth?

Dar Părintele Tyler scrâșni din dinți și refuză să răspundă, deși Kelsea puse întrebarea de mai multe ori înainte de venirea doctorului.

Capitolul 5
Dorian

Succesul marilor migrații umane depinde de felul în care se leagă mai multe elemente diferite. Trebuie să existe o nemulțumire față de un status quo dezagreabil, poate chiar intolerabil. Trebuie să existe un idealism care să inițieze mișcarea, viziunea puternică a unei vieți mai bune dincolo de orizont. Trebuie să existe un curaj uriaș în fața tuturor necunoscutelor potențial devastatoare. Însă, mai presus de toate acestea, orice migrație are nevoie de un lider, indispensabila figură charismatică pe care o vor urma cu ochii închiși în abis chiar și cei înspăimântați dintre bărbați și femei.

Trecerea americano-britanică a răspuns din plin acestei cerințe.

— *Orizontul Albastru din Tearling*, GLEE DELAMERE

În curtea din spatele casei, Lily se străduia să înregistreze un mesaj pentru mama ei. Era mult prea cald; probabil că se defectase ceva la sistemul de control al temperaturii. În ultima vreme se întâmpla din ce în ce mai des. Greg spunea că era din cauza separatiștilor și a hackerilor lor, care sabotau sateliții; ofițerii pe care-i întâlnea el la Pentagon reclamau acest lucru deja de săptămâni bune. De câteva zile, temperatura din Noul Canaan urcase spre patruzeci de grade și acum aerul umed, irespirabil, înăbușea grădina.

Cu excepția vremii, fusese o săptămână bună. Greg plecase într-o călătorie de afaceri la Boston, pentru a participa la o conferință a agenților din domeniul militar. Lily își crease despre aceste întruniri imaginea unui soi de versiune extinsă a petrecerilor pe care le organizau la ei acasă: bărbați beți, vorbind din ce în ce mai tare și mai răgușit, pe măsură ce creștea cantitatea de alcool turnată în pahare.

Cu toate astea, era recunoscătoare. Cu Greg plecat, Lily își putea închipui că acesta era căminul ei, că nu trebuia să dea socoteală nimănui pentru ce făcea toată ziua. Nu era nevoie să se ascundă în camera pentru copii; se putea mișca în voie prin toată casa. Numai că în seara aceea Greg urma să se întoarcă și Lily încerca să profite de aceste ultime ore, ca să înregistreze mesajul. Era greu să dea minciunilor un aer de naturalețe, în

special în fața mamei sale, care refuza să audă ce nu-i plăcea. Lily tocmai apăsase din nou pe butonul de înregistrare, când o femeie sări zidul din fundul curții.

Lily ridică privirea speriată. Femeia se rostogoli peste zid, însoțită de un șuierat care-i urmă căderea prin iedera agățată de el. Sfârși în mijlocul tufelor de hortensie, în care dispăru cu un mormăit gros, de om rănit.

Jonathan apăru imediat în ușa bucătăriei, cu arma pregătită.

— Ferește-te, doamnă M!

Lily nu-l băgă în seamă, se ridică din șezlong și se duse în vârful picioarelor până la zidul de piatră. Intrusa culcase la pământ tufa de hortensie. Lily simți mâna lui Jonathan trăgând-o înapoi, dar se uită peste marginile crestate ale tufei, până zări femeia întinsă pe jos.

Seamănă cu Maddy!

Femeia semăna într-adevăr foarte bine cu sora mai mică a lui Lilly. Părul, acum încâlcit printre crengi, nu mai fusese spălat de ceva vreme, dar avea aceeași culoare blondă-prăfuită, chiar și aceeași textură sârmoasă. Avea nasul cârn al lui Maddy, pistruii ei. Era cu câțiva ani prea tânără însă; Lily își mușcă buzele încercând să-și amintească câți ani ar fi avut acum sora ei. Era cu doi ani mai mică decât Lily, deci douăzeci și trei. Fata asta nu putea avea mai mult de optsprezece.

Lily auzi sirene, un vaiet estompat de zidul gros, de piatră. Securitatea nu prea folosea sirene în Noul Canaan; în rarele ocazii în care apărea în cartierul lui Lily, își făcea treaba în liniște, eficient. Însă era evident că femeia aceasta nu era din Noul Canaan. Avea fața pătată cu un fel de grăsime și era îmbrăcată cu jeanși și un pulover sfâșiat, ce părea a fi cu trei numere mai mare. Marginile puloverului erau pline de sânge. Lily se uită mai atent, apoi se trase înapoi șoptind:

— A fost împușcată!

— Intră în casă, doamnă M. O să chem Securitatea.

Femeia deschise ochii de un verde-aprins, strălucitor și remarcabil de limpezi, prea maturi pentru o adolescentă, apoi îi închise la loc. Respira precipitat, întretăiat și ținea mâna chircită pe pata însângerată de la stomac. Părea prea tânără pentru a te putea gândi la crimă și semăna atât de mult cu Maddy, Maddy care dispăruse cu mulți ani în urmă.

— Ești rănită, îi spuse Lily. Trebuie să mergi la spital.

— Fără spital.

— Este o delincventă care a încălcat proprietatea! șuieră Jonathan.

Sirenele se auzeau mai tare, probabil de pe Willow Street. Femeia deschise ochii din nou și Lily citi în ei resemnarea, un fel de acceptare obosită. Maddy avusese aceeași privire când veniseră după ea, ca și când ar fi știut ce avea să urmeze. Lily nu voia să-și amintească de ziua aceea, de Maddy. Jonathan avea dreptate; trebuia să cheme Securitatea. Dar amintirea lui Maddy o copleșise deja pe Lily, care simți că nu era în stare să facă acest lucru, nu era capabilă să o predea pe această femeie.

— Ajută-mă s-o duc în casă.

— Pentru ce? întrebă Jonathan.

— Ajută-mă și taci.

— Ce-o să zică domnul M?

Lily ridică privirea spre el, adresându-i-se pe un ton sever.

— N-ar fi prima oară când nu i-am spune nimic, nu-i așa?

— Dar asta este altceva.

— Hai s-o ridicăm.

— Nu e o delincventă oarecare, doamnă M. Auziți sirenele? Credeți că nu pe ea o caută?

— În casă. O punem în camera pentru copii. El nu trebuie să afle.

— Dar are nevoie de un doctor.

— Atunci o să aducem unul.

— Și după aceea? Doctorii trebuie să raporteze rănile prin împușcare.

Lily o ridică strecurându-și brațul pe sub umerii ei și crispându-se când femeia gemu. Părea vital să se grăbească și s-o ducă înăuntru înainte de a se gândi mai bine la posibilele consecințe, la Greg.

— Haide, înăuntru.

Jonathan puse umărul, bombănind. Împreună, ajutară femeia să traverseze grădina și să intre în casă, o oază de întuneric, cu aer condiționat. Până să ajungă în camera de zi, femeia își pierdu cunoștința și deveni mai grea decât ar fi putut lăsa să se înțeleagă silueta ei scheletică. Lily se opinti cărând-o prin hol, dar în minte cronometra febril tot ce avea de făcut. Mai întâi, sistemul de supraveghere. Lily nu avea o înregistrare de rezervă pentru camera de zi și scări, dar o dată ar fi putut să șteargă imaginile și Greg ar fi presupus că intervenise o defecțiune… *probabil*, adăugă ea în gând. Pantofii femeii separatiste erau plini de noroi și lăsaseră mai multe pete pe covorul din încăpere. Casa se curăța singură, dar nu chiar

atât de repede. Lily va trebui să adune ea însăși noroiul înainte să vină Greg.

Se opintiră să ducă femeia în camera pentru copii, unde o puseră pe canapea. Lily simți privirea aprinsă a lui Jonathan, chiar înainte să se uite la el.

— Ce faceți, doamnă M?

— Nu știu, recunoscu Lily. Doar că…

— Ce?

Îi apăru în minte imaginea Securității: ușa prin care împingeau oameni care nu mai ieșeau niciodată. Pe vremea copilăriei lui Lily nu exitaseră asemenea uși și nici când devenise adultă nu acordase atenție schimbărilor survenite în jur; de multe ori se gândea că, în primul și în primul rând, tocmai această lipsă de atenție pentru implicații o condusese la căsătoria cu Greg. Maddy fusese cea care se implica în politică, cea căreia îi păsa de lumea în care trăiau. Preocupările imediate ale lui Lily erau buna funcționare a casei și relațiile cu Greg, cum să se strecoare printre accesele lui neașteptate de mânie, cum să le prevină. Era o slujbă cu normă întreagă, desigur, totuși nu putea scăpa de un supărător simț al responsabilității față de mulți oameni buni, față de toți cei care plecaseră ochii în pământ, care permiseseră ușii oarbe a Securității să devină un status quo. Maddy nu ar fi permis niciodată acest lucru, dar Maddy dispăruse.

Jonathan aștepta în continuare un răspuns, dar Lily nu-i putea oferi explicații, nu lui. Jonathan fusese pușcaș marin, în etapa finală luptase în Arabia Saudită, în bătălia disperată pentru ultimele resurse de petrol ale lumii. Era un fidel. Era înarmat.

— N-am de gând s-o predau, răspunse Lily în cele din urmă. Îi vei spune lui Greg?

Jonathan se uită la femeia de pe canapea, cântărind-o cu privirea.

— Nu, doamnă. Dar trebuie să-i aduceți un doctor. Altfel, va sângera până va muri aici, pe canapea.

Lily trecu în revistă doctorii pe care-i cunoștea în cartier. Prieteni cu Greg, toți, nu putea avea încredere în niciunul. Medicul lor de familie, doctorul Collins, avea cabinetul la mai puțin de opt kilometri, în centrul orașului, dar nici el nu era o opțiune. Doctorul Collins n-o întrebase niciodată pe Lily dacă își dorea un copil. La ultima consultație îi spusese că

trebuia să fie mai relaxată în timp ce făcea sex, pentru că relaxarea o ajuta să devină mamă.

— Poșeta. Am acolo o carte de vizită. Doctorul meu din New York.

— Davis? Nu e de domeniul lui. E un șarlatan.

— Este specialist în fertilitate!

— Sigur, doamnă M.

Lily îl privi insistent.

— O să-i spui lui Greg?

Jonathan oftă, scoțând din buzunar cheile de la Lexus.

— Rămâneți aici. Țineți apăsat pe rană. Mă întorc cu un doctor.

— Ce doctor?

— Nu vă faceți griji.

— Nu cu vreun prieten de-ai lui Greg?

— *Nu vă faceți griji*, doamnă M. Aveți dreptate; amândoi știm să păstrăm un secret.

Jonathan lipsi mai mult de o oră, lăsându-i lui Lily timp din plin să-și imagineze tot ce putea fi mai rău: Jonathan fusese arestat pentru transportarea unui medic fără drept de practică; Jonathan nu reușise să găsească niciun medic; dar mai ales, Jonathan ducându-se direct la Greg la birou, direct la Securitate, să le spună totul. Jonathan era bodyguardul ei de trei ani, își spuse Lily, și știa totul despre doctorul Davis. Dacă ar fi vrut să-i pricinuiască necazuri, ar fi putut s-o facă de mult.

Totuși îi era frică.

Femeia de pe canapea se deshidrata vizibil, sub ochii lui Lily. Buzele i se albiseră și se crăpaseră, uscate, iar când încercă să vorbească, nu ieșiră decât niște sunete răgușite, asemănătoare unui croncănit. Lily coborî și umplu un castron cu cuburi de gheață. Habar n-avea cum să îngrijească un om bolnav, dar în copilărie avusese pneumonie și timp de o săptămână nu fusese în stare să mănânce decât așchii de gheață. Umezi o cârpă cu apă rece și o scufundă în vasul cu gheață.

Când se întoarse, femeia de pe canapea o întrebă unde se afla. Lily vru să-i spună, dar femeia își pierdu din nou cunoștința, înainte să apuce să vorbească. Încă trei ore și se întorcea Greg. Unde era Jonathan? Iar Lily ce făcea, până la urmă? Pilulele erau una, un secret care trebuia păstrat, dar a ascunde o persoană era cu totul altceva.

— Cum te cheamă? o întrebă Lily pe femeie când se trezi din nou.

— Fără nume, răspunse ea șoptit.

Lily își dădu seama că mai auzise cuvintele acelea cândva, poate într-unul din nenumăratele anunțuri și broșuri de la guvern. Ce căutase femeia la ea? Din când în când, Lily auzea sirene prin cartier, uneori la distanță, alteori foarte aproape. Verifică site-urile de știri pe panoul de pe perete, dar nu găsi nimic, nicio veste despre vreun infractor care încălcase o proprietate, nicio crimă săvârșită în apropiere. Se duse în camera sistemului de supraveghere și șterse înregistrările de după-amiază. Exista întotdeauna posibilitatea ca Greg să le fi văzut în timp real, dar în ziua aceea era puțin probabil; la sfârșitul conferinței, Greg era ocupat să dea mâna cu toată lumea, înainte de a se urca în avion. Pe drumul înapoi în camera pentru copii, Lily curăță noroiul.

Femeia era în continuare în stare de inconștientă. Da, era prea tânără să fie Maddy și un pic prea înaltă, dar totuși, parcă ar fi avut o fantomă pe canapea. Pe măsură ce se însera, lumina soarelui ce pătrundea pe geam își deplasa conturul pe umărul femeii și Lily zări acolo o cicatrice, imediat deasupra claviculei. Lily avea o cicatrice în același loc, o urmă chirurgicală delicată, de la implantarea cipului în copilărie. Dar cicatricea femeii era mult mai vizibilă. Nu era linia subțire, veche, lăsată de un laser. Părea să fi fost făcută cu bisturiul.

Lily se uită lung la cicatrice și în acest răstimp în minte i se înfiripă o idee cu totul neobișnuită: femeia reușise să-și scoată implantul. În teorie, era imposibil; fiecare dispozitiv era prevăzut cu o substanță chimică letală, care era eliberată la impact, dacă cineva încerca să intervină asupra obiectului. Dar cu cât se uita mai mult la cicatrice, cu atât Lily era mai sigură: femeia reușise să scape de implant. Se putea duce nestingherită oriunde dorea, fără ca Securitatea să-i poată urmări fiecare mișcare. Lily nu-și putea nici măcar imagina cum trebuie să fie așa ceva posibil.

Jonathan se întoarse în cele din urmă la ora patru, cu un bărbat scund, grizonant, bine îngrijit. În mintea lui Lily, omulețul arăta exact așa cum ar fi trebuit să arate un doctor: costum gri, cu aer profesional și ochelari cu ramă metalică, demodați; în mână ducea o mică geantă din piele neagră, care zornăi a ceva metalic când fu pusă jos. O ignoră pe Lily cu totul, ducându-se direct la femeia de pe canapea. După o scurtă examinare se întoarse, vorbind de parcă s-ar fi adresat unei asistente.

— Apă fierbinte și niște prosoape. Prosoape de bumbac.

La început, Lily fu prea surprinsă ca să se poată mișca. Nu era obișnuită să-i poruncească cineva în propria casă, spunându-i ce să facă.

Cu excepția lui Greg, îi trecu rapid prin minte un gând și asta o puse în mișcare; ieși din camera pentru copii și se duse la bucătărie. După ce aduse apa se duse la dulapul cu lenjerie și încercă să-și imagineze ce prosoape nu va sesiza Greg că lipsesc. Uneori avea un spirit de observație pentru detaliile din casă, cu totul neobișnuit; Lily ar fi putut arunca un set de așternuturi uzate și deodată, după un an de zile, Greg întreba unde erau cearșafurile respective. Niciunul dintre prosoapele lor nu era suficient de închis la culoare pentru ca petele de sânge să nu se vadă; orice ar fi ales trebuia să fie aruncat apoi.

Ia orice și du-te, fir-ar să fie.

Lily luă un set de prosoape verde-crud, pe care nu le putuse suferi niciodată, un cadou de nuntă de la mătușa lui Greg. Când se întoarse, constată că Jonathan și doctorul mutaseră canapeaua sub fereastră, în peticul de lumină solară. Doctorul scosese puloverul supradimensionat al femeii, care lăsase la vedere maioul bărbătesc decolorat de dedesubt, iar acum îl tăia cu o foarfecă scoasă din geantă. Lily să aplecă să pună prosoapele lângă el.

— Sunt bune, doamnă.

— Lily.

— Fără nume.

Din nou, cuvintele acelea. Simțindu-se mustrată, Lily se întoarse spre Jonathan și observă că acesta își luase arma, un obiect negru, lucios, ce-i provoca permanent neliniște lui Lily, și o tot învârtea în mâini, scoțând gloanțele și punându-le la loc.

— Am nevoie s-o țineți, spuse doctorul.

Lily nu știa cui i se adresa, dar se duseră amândoi, Lily la brațele femeii și Jonathan, îndesându-și arma la loc, la picioare. Privind femeia, Lily văzu o licărire de panică în ochii ei și îi puse mâna pe frunte, simțindu-se cel mai mare impostor din lume când spuse:

— O să fie bine.

Următoarea jumătate de oră avea să-i rămână în minte lui Lily pentru tot restul vieții, în cel mai mic detaliu dezgustător. Doctorul avea un aparat cu laser, măcar atât, dar când începu să înțepe cu el peste tot, brațele femeii

se cabrară până ce fața și gâtul lui Lily se umplură de sudoare în efortul de a le ține nemișcate. Doctorul murmura la fiecare două-trei minute: „Îngropat adânc, nenorocitul”, iar aceste mormăieli erau pentru Lily singurul mijloc de a socoti trecerea timpului.

Cât dură operația, se uită mai ales la Jonathan, încercând să-l citească. Era un bodyguard de nădejde și un șofer priceput, dar mai fusese și soldat în infanteria marină și – așa crezuse Lily întotdeauna – era un om devotat. De unde Dumnezeu cunoștea el un doctor care opera pe ascuns? Cum vor reuși amândoi să țină toate aceste lucruri un secret, să nu afle Greg?

Doctorul găsi în sfârșit glonțul și introduse în rană o pereche de clești mici. Undeva pe la mijlocul acestui proces femeia leșină din nou și, din fericire, brațele i se înmuiară în mâinile lui Lily. Temperatura părea să fi crescut brusc în camera pentru copii, deși panoul de pe perete indica doar douăzeci și trei de grade. Lily era amețită, de parcă i s-ar fi scurs tot sângele din cap. Jonathan, deloc surprinzător, la fel de calm ca de obicei, urmărea cu o figură imobilă intervenția doctorului. Probabil că în Arabia Saudită omorâse oameni cu același chip împietrit.

În cele din urmă, doctorul ridică cleștele și le arătă o bucată de plastic deformată, de pe care picura sânge. Jonathan îi întinse un prosop și doctorul puse glonțul pe el înroșind bumbacul, apoi începu să coase rana.

— A reușit femeia? întrebă doctorul.

— Nu știu, răspunse Jonathan.

— Unul dintre noi va trebui să-i spună și lui că se află aici.

— O să-i spun eu. Cât va trebui să stea?

— Ideal ar fi să se odihnească mai multe zile. A pierdut mult sânge. Oricum, n-avem cum s-o scoatem, cel puțin nu înainte să poată să meargă; presupun că până acum au ridicat blocaje rutiere. Doctorul se uită bănuitor la Lily. Dar poate să rămână *aici*?

— Da, poate, răspunse Lily încercând să pară fermă; în rest, conversația o derutase complet. Ce fel de doctor cârpea răni și nu punea întrebări?

Doctorul se șterse pe mâini cu unul dintre prosoapele de baie ale lui Lily, pe care îl aruncă mai apoi pe fotoliu.

— Va avea nevoie de îngrijire permanentă.

— Mă ocup eu, se oferi Lily. Ziua pot sta aici tot timpul. Noaptea, pot veni la câteva ore.

— Ce legătură are o femeie ca dumneata cu asemenea chestiuni?

Lily se înroși citindu-i în priviri ce credea despre ea. Camera pentru copii era mai mare decât toată locuința unui om de rând. Ar fi vrut să-i vorbească acestui bărbat cumsecade despre Maddy, dar nu știa de unde să înceapă.

— Am, pur și simplu. Va fi în siguranță aici.

Doctorul o mai cercetă o clipă, apoi deschise geanta și răsturnă pe canapea o panoplie întreagă de materiale medicale: bandaje, seringi, cutii cu pilule.

— Va trebui să-i schimbi pansamentele cel puțin o dată pe zi. Dacă face febră, dă-i astea. Ai făcut vreodată o injecție cuiva?

— Da, încuviință Lily dând din cap și simțindu-se mai plină de încredere.

Noile seringi aveau vârfuri care căutau singure vena, dar, chiar dacă seringile doctorului ar fi fost din cele vechi, Maddy fusese diabetică. Lily știa să facă o injecție.

Doctorul alese o seringă într-un ambalaj verde.

— Antibiotice. Fă-i câte o injecție seara, la aceeași oră. Intravenos, în antebraț.

Se întoarse spre Jonathan.

— Poate să rămână aici câteva zile. Dar riscă să dezvolte o infecție în orice moment. Cu cât o s-o scoată de-aici mai repede, cu-atât mai bine.

Cine? se întrebă Lily. Doctorul se exprima cu atâta considerație, încât lui Lily i se păru o clipă că vorbea despre Dumnezeu.

— Trebuie să-l duc pe doctor înapoi, doamnă M., apoi mai am câte ceva de rezolvat. S-ar putea să lipsesc până mai târziu.

Lily făcu un semn de încuviințare.

— O să-i spun lui Greg că te-ai dus în oraș să iei rochia mea cea nouă.

Nu era chiar o minciună. Lily își comandase o rochie nouă la Chanel în urmă cu câteva săptămâni: cincisprezece mii de dolari, mătase de culoarea ametistului și paiete cusute cu mâna. Acum, privind-o pe femeia leșinată pe canapea, îi venea greață.

— Trebuie să plec. Poate să apară soțul ei.

Doctorul își strânse instrumentele, le șterse cu prosopul murdar de sânge și le îndesă la loc în geantă.

— Prosoapele acestea trebuie arse. Nu puteți să le aruncați pur și simplu.

— Știu, zise Lily, adresându-i o privire furioasă, apoi se uită uluită în jos, unde gresia de pe podea începuse să tremure sub picioare.

Afară răsună cu putere ecoul unui tunet, zgomotul unei explozii care o făcu pe Lily să-și acopere urechile, înfundat, din celălalt capăt al casei se auzi zgomot de geamuri sparte. Doctorul își acoperise și el urechile, dar Jonathan rămăsese impasibil, uitându-se afară pe geam, cu un zâmbet vag pe chip. Pereții și ușile continuată să zăngăne câteva secunde, apoi liniște. În oraș se declanșă sirena Securității, un sunet neplăcut și atât de puternic, încât ajunse până la creierul inconștient al femeii de pe canapea; aceasta se întoarse și murmură în somn.

Doctorul întinse mâna și îl apucă pe Jonathan.

— Lumea mai bună.

— Lumea mai bună, repetă Jonathan.

Lily se uită la el cu ochi măriți, o mie de lucruri năvălindu-i în minte. Cunoștințele enciclopedice ale lui Jonathan despre drumurile publice. Decizia lui inexplicabilă de a nu divulga secretele lui Lily. Misterioasele lui treburi din timpul nopții. Acum înțelegea Lily de ce femeia rănită se rostogolise peste zid exact în această grădină: pentru că aici se afla Jonathan. Jonathan separatistul.

— Mă întorc mai târziu, doamnă M.

Lily încuviință dând din cap și-l privi cum pleacă, în adâncul ei, speră că doctorul îi va întinde mâna și ei, dar bărbatul nu o făcu, aruncându-i încă o privire neîncrezătoare la plecare. Lily rămase uitându-se la femeia de pe canapea, în timp ce socotea în minte problemele pe care le avea. Dacă era prinsă găzduind o fugară, avea să fie arestată, închisă. Dar pericolul arestării pălea în comparație cu ce avea să se întâmple dacă o descoperea Greg. Greg îi numea gunoaie pe separatiști. Jubila ori de câte ori era unul prins și se uita cu o plăcere înnegurată, dar tâmpă, pe site-ul guvernului la execuția lor.

Acum trebuie să fiu deșteaptă, se gândi Lily uitându-se la femeia de pe canapea. Se întreba cum era posibil să fii în același timp îngrozită și profund emoționată. La un sfârșit de săptămână, în timpul liceului, fusese la o petrecere, cu mulți ani înainte de a-l cunoaște pe Greg… s-a îmbătat, e adevărat, dar nu era într-atât de beată încât să nu știe ce făcea, iar la

sfârșitul nopții a mers cu un băiat într-o cameră întunecată și a renunțat la virginitate așa, pur și simplu. Lily nu a aflat niciodată numele băiatului, nici măcar a doua zi dimineață, dar fusese timid și blând, iar ea nu a regretat niciodată cele întâmplate, clipa de abandon sălbatic care părea s-o definească, în acel moment și în acel loc.

Sunt aici, se gândi ea acum, îngrozită, dar optimistă, de parcă ar fi plutit prin aer, la mare înălțime. *Cu adevărat*, aici.

După foarte mult timp.

Când Greg intră pe ușă, Lily își dădu seama imediat că urma o noapte grea. Ținea capul în jos, ca un taur, și avea pete de sudoare la subraț. Deși el nu-i mărturisise asta niciodată, Lily era cât se poate de sigură că îi era frică să zboare. Îi simțea mirosul din partea cealaltă a încăperii, un amestec între sudoarea amară a fricii și mirosul de lemn de santal al coloniei cu care se dădea în fiecare zi. Colonia mirosea ca leșul unui animal.

Păcat că nu se dăduse cu ea când l-am cunoscut, se gândi Lily, mușcându-și obrazul ca să nu izbucnească într-un hohot de râs amar, *poate i-aș fi spus să-și ia tălpășița*.

Lily făcuse un duș, își rearanjase coafura și se îmbrăcase cu cea mai bună rochie, știind că Greg va fi supărat când se va întoarce. Site-urile de știri publicaseră informația aproape instantaneu: pe terenurile de testare a avioanelor de la trei baze ale Securității, de pe coasta de est, una amplasată la numai zece kilometri de Noul Canaan, se produseseră un soi de explozii chimice de proporțiile unui cataclism. Nu existau răniți grav; era clar că teroriștii țintiseră echipamentele, nu oamenii, și izbândiseră. Fuseseră distruse peste o sută de avioane. Muriseră doi contractanți civili de la Lockheed, dar niciun muncitor, doar personal de conducere.

Doar personal de conducere. Suna precum ceva ce ar fi putut rosti tatăl lui Lily. Tatăl ei fusese inginer chimist, iar spre sfârșitul vieții ajunsese să facă parte din management; câștiga mai mult de cinci milioane pe an. Dar simpatizase întotdeauna cu muncitorii. Când era Lily mică, tatăl ei încercase chiar să pună bazele unui sindicat la Dow, dar încercarea eșuase odată ce Frewell emisese Legea simplificării muncii. Câțiva ani mai târziu, când automatizarea a fost completată cu controlul calității, nici nu mai existau muncitori care să intre în sindicat. Tatăl ei o ducea bine, da, dar Lily știa că nu era fericit. Murise cu doi ani în urmă și, până în ultima clipă,

stând lângă patul lui de spital, Lily simțise că ducea lipsa lumii lui mai echitabile, că încă visa la ea. Nu putea scăpa de sentimentul că nu ea era fiica care ar fi trebuit să se afle acolo, că el ar fi vrut-o, de fapt, pe Maddy.

Greg își aruncă haina pe canapea și se duse direct la bar. Încă un semn rău. Lily observă cocoașa umerilor lui lați, vizibilă prin costum, felul în care i se înnodaseră sprâncenele pe chipul arătos, încleștarea maxilarului când își turnă gin în pahar. Lichidul se împrăștie pe marginea barului, dar Greg nu-l șterse. Asta era treaba ei, se gândi Lily, surprinsă să constate o împunsătură vagă de furie ieșind la suprafață prin neliniștea ei. Furia se zbătu puțin, apoi dispăru.

Sirenele sunaseră cu intermitență toată după-amiaza în cartier. La ușa lui Lily nu venise nimeni, dar se duseseră la Andrea Torres, mai jos în același cvartal. În rarele ocazii când se întâmpla ceva în Noul Canaan, Andrea era prima luată la întrebări, pentru că soțul ei era mexican și o dată fusese arestat cu suspiciunea că ajutase imigranți ilegali să treacă granița de stat. Doar că Andrea era o femeie micuță, timidă, care abia dacă reușea să-și adune curajul ca să se ducă să-și ridice corespondența de la capătul propriei peluze. Lily o invita întotdeauna la petreceri, mai mult de formă, pentru că erau vecine, dar Andrea nu venea niciodată.

Securitatea căuta o femeie de optsprezece ani, un metru șaizeci și opt, păr blond și ochi verzi. În urmă cu trei luni fusese angajată ca femeie de serviciu în cadrul personalului civil de la Baza Pryor a Securității, iar astăzi reușise cumva să ajungă la pistele de avioane și să amplaseze o bombă. Se trăsese asupra ei în timp ce fugea de la locul faptei și se credea că fusese rănită. Se numea Angela West.

Fără nume, se gândise Lily involuntar. Femeia din camera pentru copii nu era nicio Angela. Lily hotărî în sinea ei că probabil se înșelase cu privire la cicatricea de pe umărul femeii; nimeni nu ar fi obținut aprobarea Securității pentru o bază militară dacă nu ar fi avut implant. Site-urile de știri anunțau că femeia era cunoscută ca membră a Orizontului Albastru, dar nimeni nu părea să știe de ce erau interesați teroriștii autohtoni de avioanele destinate zborurilor internaționale. Site-urile susțineau că separatiștii erau niște nebuni care sabotau pur și simplu orice instalație militară pe lângă care treceau; toată lumea știa că își aveau sediul undeva în Noua Anglie, deși nici Securitatea, nici particularii care vânau recompense nu fuseseră în stare să găsească vreo urmă.

Știrile anunțau că bazele aeriene constituiau o țintă la îndemână.

Explicația nu părea plauzibilă nici măcar pentru Lily. O dată la câteva luni, Greg invita la cină un locotenent de la Securitate, pe nume Arnie Welch, iar ultima dată când venise, după câteva pahare de băutură, Arnie recunoscuse trist că cei de la Orizontul Albastru erau teroriști eficienți și bine organizați; își alegeau țintele cu atenție și de obicei aveau succes. Lily urmărea știrile online pentru că altă sursă nu exista, dar știa că site-urile de știri erau cenzurate riguros. Securitatea era hotărâtă să nu dezvăluie dimensiunea problemei, dar, după al treilea pahar, Arnie putea fi întotdeauna tras de limbă și, după cum spunea el, Orizontul Albastru era o problemă mult mai mare decât își puteau da seama majoritatea civililor.

— Nu m-ai întrebat cum mi-am petrecut ziua.

Lily ridică ochii și-l văzu pe Greg uitându-se fix la ea, cu un aer bănuitor subliniat de buza de jos, mai proeminentă. Se ridică din fotoliu, trase adânc aer în piept și se duse să-l îmbrățișeze. Simți gust de salam și măsline. Băuse deja câteva pahare de Martini în avion.

— Îmi pare rău.

— Am avut o zi proastă, îi spuse el turnându-și niște scotch.

Lily încuviință dând din cap și sperând că exprima înțelegere. Fiecare zi era o zi proastă pentru Greg.

— Călătoria a fost în regulă?

— A fost, până când teroriștii au aruncat în aer toate avioanele de pe Coasta de Est.

— Am văzut la știri.

Greg se uită la ea, iritat, și Lily își dădu seama că ar fi vrut să-i comunice evenimentul ei însuși.

— N-am știut că au fost teroriști. Am crezut că au fost simple accidente. Explozii.

— N-au fost. Trei sabotori primiseră aprobări de la Securitate. Mai mult, unul era o femeie! Nu știu ce dracu' s-a întâmplat cu țara asta, spuse Greg și luă o gură de whisky. Trebuie să plec la Washington în câteva ore. Pentagonul va avea nevoie în mare grabă de mai multe avioane și va dori să mă ocup eu de acest lucru.

— Asta-i bine, zise Lily precaută.

— Nu, nu este! izbucni el. În ultimii doi ani nemernicii de separatiști au aruncat în aer aproape toate uzinele alea nenorocite de avioane de pe

Coasta de Est. Doar două au mai rămas în picioare și produc; celelalte sunt încă în reparații. N-avem cum să scoatem nici măcar o mică parte din avioanele de care va avea nevoie Pentagonul. De câte ori construim ceva, vine Orizontul Albastru și aruncă totul în aer!

Lily ar fi vrut să mai pună întrebări despre femeie, să vadă dacă Greg avea mai multe informații, dar știa că trebuia să se abțină. Îl văzuse pe Greg de mai multe ori în halul acesta în ultimul an și întotdeauna se termina cu lovituri: ambii ochi învinețiți și o noapte la camera de gardă cu mâna ruptă. Ultima dată fusese cel mai rău; Greg voise să facă sex când nici nu intrase bine pe ușă și când Lily îl împinsese la o parte, o pălmuise. În timpul actului în sine, o mușcase de umăr până îi dăduse sângele. Lily își alungă amintirile, o mișcare mentală rapidă, involuntară, aproape vecină cu un fior. Întotdeauna Greg își cerea scuze după aceea și adăuga câte un cadou, fie o pereche de cercei, fie o rochie. Nu putea să facă nimic, doar să uite situațiile de acest fel… până când se întâmplau din nou.

— Acum va trebui să mă duc la Washington, să mă prezint în fața unor generali cu trei stele, dacă nu cumva cu mai multe, și să le explic că ceea ce vor ei nu este posibil.

Lily încercă să exprime empatie, dar nu reuși. De fapt, își dădu seama cu uimire că își dorea să fie lovită de Greg, așa cum ar fi ajuns și el să vrea la un moment dat, pentru ca apoi el să plece. Voia să se întoarcă în camera pentru copii. Nu mai fusese de o oră și femeii îi era sete probabil.

— Cum o chema? întrebă Lily.

— Ha?

Greg începuse s-o mângâie pe fund, un gest pe care ea îl detesta. Se forță să rămână nemișcată, să nu-i dea mâna la o parte.

— Terorista, femeia. Cum o chema de fapt? Au aflat?

— Dorian Rice. A evadat de la Casa de corecție pentru femei din Bronx, anul trecut. Îți vine să crezi?

Lily credea.

— Am timp fix pentru cină înainte să plec.

Lily știa care era rolul ei: trebuia să servească masa de seară, apoi să-l întrebe dacă mai dorea ceva, dacă ea putea să facă ceva pentru el. Simți că Greg aștepta ca ea să-l întrebe; și el cunoștea această rutină, la fel de bine ca ea. Și totuși Lily simți că nu putea face nimic.

Dacă decide că vrea sex, îmi ies din minți cu totul.

Mâna lui Greg n-o mai mângâia, o mică favoare ce părea să merite orice ar fi putut urma. Lily se trase ușor dintre brațele lui.

— Mă duc să-ți pregătesc ceva de mâncare.

O apucă de braț înainte să apuce ea să facă doi pași înspre bucătărie, încleștându-și degetele strâns.

— La ce te gândești?

— La tine.

Lily se întrebă dacă Dorian Rice putea mânca mâncare solidă, în caz că îi era foame. Ar fi trebuit să-l întrebe pe doctor.

— Nu-i adevărat, replică Greg pe un ton suspicios. Te gândești la altceva. Nu-mi place când faci asta.

— Când fac ce?

— Nu-mi place când ești cu gândul în altă parte. Trebuie să fii aici, cu mine.

Pămpălău nenorocit. Lily își mușcă limba, cu putere. *Pămpălău*… era insulta preferată a lui Maddy; până la paisprezece ani o aplicase pentru jumătate din oamenii din Media.

— De ce nu-mi spui că mă iubești? Am avut o zi de tot rahatul.

Lily deschise gura, își ondulă și buzele într-un oval, gata să articuleze cuvintele.

Nu pot s-o spun.

Dar dacă te lovește?

Ei bine, *fir-ar a dracului*, *și ce dacă mă lovește*?

Asta era tot Maddy. Ea și gura ei veșnic spurcată păreau să se fi mutat în mintea lui Lily. Mâna lui Greg se încolăcise în părul ei și îi trase capul spre spate, nu destul de tare încât s-o doară, dar suficient pentru un avertisment. Lily simți un mușchi încordându-i-se la ceafă.

— Cu tot ce fac pentru tine, Lil… Nu mă iubești?

Ea îl privi în ochi (căprui, cu o urmă de verde) și scrâșni din dinți. Avea să fie una dintre acele nopți; ajunseseră prea departe, nu mai avea cum să nu se întâmple așa. Dar putea reduce din daunele ce urmau, jucându-și rolul.

Cu ce preț, *Lil*? *o* întrebase Maddy. Lily avea impresia că reușea s-o vadă zâmbind disprețuitor, cu părul blond legat în codițe în stilul punk, pe care-l adoptase încă de la nouă ani. Maddy nu-l cunoscuse pe Greg; dispăruse deja de doi ani când Lily l-a adus prima oară acasă pe Greg. Și

totuși, încă de la început, când încă aveau parte de zile bune, Lily a știut în sinea ei ce ar fi crezut Maddy.

Greg trăgea mai tare acum, smulgându-i părul lui Lily, rănindu-i scalpul, iar ea deschise gura, nesigură dacă să vorbească sau nu. Chiar dacă Dorian nu putea mânca alimente solide, probabil că avea nevoie de ceva; poate că Lily ar fi trebuit să-i ducă puțină supă. Supă de pui; așa ceva ar fi trebuit să nu pună niciun fel de probleme. În cărți scria că asta mâncau întotdeauna cei suferinzi. Lily ar trebui să-i dea lui Dorian și niște cărți, din rezerva ei ascunsă, ca să nu se plictisească.

— Mă iubești cu adevărat, Lil, nu-i așa?

Dacă nu știe să citească?

— Lil? Spune că mă iubești.

— Nu.

Cuvântul îi scăpase, nu-l mai putea lua înapoi și Greg o azvârli în partea cealaltă a camerei, izbind-o de dulapul din lemn de tec, care adăpostea ecranul. Prima oară se lovi cu fruntea, care i se despică, lăsând o urmă de sânge pe lemnul de culoare închisă. Tăietura n-o durea prea mult, dar mai apoi și trunchiul se zdrobi de colțul dulapului, lăsând-o fără aer. Se simțea ca și cum o lovise cineva în burtă. Lily deschise gura, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt; respirația i se blocase undeva în gât, se străduia să ajungă în plămâni, dar nu ieșea decât o succesiune de hârâituri răgușite. Din ochiul stâng i se prelinse sânge, iar când se uită în sus, îl văzu pe Greg apropiindu-se printr-o pâclă sângerie. Covorul era presărat cu picături de sânge.

— Ce-ai zis?

Bună întrebare. Lily își pusese lacăt la gură de mult, astfel încât totul trebuia să treacă printr-un filtru înainte de a ieși afară. Acum, acolo se găsea o închizătoare foarte palpabilă, fizică; se luptă să tragă aer în piept. Dar cealaltă încuietoare, cea care conta cu adevărat… se deschisese larg. Își șterse sângele de la ochi și se feri când Greg se aplecă spre ea. Era roșu de furie, iar colțurile ochilor se strânseseră în adâncimea orbitelor, dar ochii propriu-ziși… erau goi.

— Vrei să-ți ceri scuze?

O parte din ea voia. Dacă își cerea scuze și o făcea bine, o penetra și apoi o lăsa în pace tot restul nopții. Dacă nu era o actriță chiar atât de bună, o mai rănea zdravăn de câteva ori și pe urmă tot la sex ajungea.

Va fi o noapte grea.

Era pe punctul s-o lovească din nou. Încă nici nu-și strânsese pumnul, dar în ultimul an Lily își dezvoltase un radar eficient pentru asemenea situații. Simți că urma lovitura, poate chiar înainte ca impulsul să fi ieșit din creierul lui Greg. Apucă un crac al pantalonului gri cu mâna însângerată și se ridică în genunchi înainte ca el să poată sări înapoi. Stomacul încă îi zvâcnea, dar când se îndreptă și se ridică, totul se relaxă în ea și putu să tragă o gură de aer curat, adânc, ce păru să-i umple plămânii.

— Mi-ai pătat costumul de sânge. Acum trebuie să mă schimb.

Greg vorbea pe un ton mirat, ca și când Lily ar fi sfidat legea gravitației.

— Ce groaznic pentru tine.

O apucă de păr și o trase afară din colț. Lily se împiedică de măsuța de cafea, julindu-se și aterizând peste un morman de broșuri publicate de Guvern, care zburară în toate părțile, împrăștiindu-se pe podea. Încercă să se ridice, dar Greg era în spatele ei, o împingea din spate în jos, de parcă n-ar fi cântărit nimic, țintuind-o peste măsuța de cafea. Îi ridică rochia și Lily se zbătu mai tare, înțelegând brusc ce urma. Se gândi la femeia din camera pentru copii, cu glonțul în stomac, la cât fusese de curajoasă… rămase agățată strâns de această imagine, în timp ce Greg îi sfâșia lenjeria și o penetra violent. O ținea cu mâna de ceafă ca s-o facă să stea nemișcată, dar Lily se zbătu involuntar și simți ceva sfâșiind-o pe dinăuntru, în partea stângă. Din adâncul gâtului i se desprinse un geamăt, dar își mușcă mâna. Lui Greg i-ar fi plăcut s-o audă gemând de durere. Știa acest lucru pur și simplu, deși aparent era lipsit de logică.

O mișcare zărită peste umăr îi atrase atenția. Se uită în spate, dincolo de brațul cu care îi ținea Greg capul și-l văzu de-a-ndoaselea pe Jonathan în holul de la intrare, în spatele ei, înghețat, cu ochii măriți. Rămăsese cu cheile de la mașină în mână.

Rușinea o zdrobi pe Lily. Făcuse tot posibilul să-și ascundă vânătăile, deși știa foarte bine că nu păcălea pe nimeni. Jonathan era la curent cu ceea ce se petrecea; el o dusese la urgență când Greg îi rupsese mâna. Dar acum era mult mai rău și totul în Lily țipa cerând să fie ținut ascuns. Nu suporta să citească adevărul reflectat în ochii nimănui, în afară de ai săi.

Jonathan făcu în pas înainte, băgă mâna sub haină și scoase arma.

Lily dădu din cap cu disperare. Jonathan ar fi reușit probabil să-l oprească pe Greg și fără armă; Greg era mai solid, dar Jonathan avea mai mult antrenament. Dar ce ar fi urmat după aceea? Greg avea să-l concedieze pe Jonathan fără să se gândească de două ori și avea să-i angajeze lui Lily alt bodyguard. Jonathan putea chiar să ajungă la închisoare. Și ce s-ar fi întâmplat cu femeia din camera pentru copii?

Sau cu mine?

Jonathan mai făcu un pas înainte fără zgomot și ridică arma, cu ochii fixați pe Greg.

Lily trase aer în piept și strigă.

— Nu!

Strigătul nu făcu decât să-l incite pe Greg și mai mult; începu să se miște mai rapid. Dar îl făcu și pe Jonathan să se oprească. Cu arma în mână, pe prima treaptă a livingului.

Lily îi zâmbi printre dinții încleștați, un zâmbet menit să-i transmită că va supraviețui, că aștepta să mai treacă doar câteva minute. Își roti privirea spre stânga, spre camera pentru copii. Femeia separatistă.

Jonathan ezită destul de mult, cu ochi scăpărători, cu mâna încleștată pe balustradă. Apoi băgă arma la loc în haină și dispăru în umbra vestibulului, la fel de neauzit cum venise.

Două ore mai târziu, Lily se îndreptă încet, șchiopătând spre camera pentru copii. Avusese de gând să verifice starea femeii mai de mult, dar în cele din urmă cedase și făcuse o baie fierbinte. Trecuse o oră de când se scufundase în cadă, dar încă reușea cu greu să se deplaseze. Ar fi luat aspirină și s-ar fi băgat în pat, dar ideea că femeia rănită zăcea singură în încăpere, pe întuneric, nu-i dădea pace. Lily nu știa dacă Jonathan se dusese să vadă ce făcea; părea să fi dispărut din nou de pe proprietatea lor.

Greg plecase la Washington pentru reuniunea de criză de la Pentagon. Peste zidul de piatră care împrejmuia grădina, Lily vedea încă inflorescența portocalie a flăcărilor, fumul gros care acoperea luna. Nu reușiseră să limiteze focul și Pryor ardea în continuare. Oare Dorian Rice construise singură bomba? De unde învățase să facă așa ceva, când era atât de tânără? Orizontul Albastru recrutase o mulțime de veterani. Atât bărbați cât și femei, care se întorseseră din războaiele pentru petrol, doar ca să descopere

că rămăseseră fără slujbă. Numai că Dorian era prea tânără ca să fi apucat măcar o zi de muncă.

În camera pentru copii, Lily împinse comutatorul un pic mai sus pe panoul din perete, ca să n-o sperie pe femeie în caz că dormea. Dorian era însă trează, stătea întinsă pe canapea și privea în tavan, părând a fi pentru prima dată lucidă. Lily așeză un castron cu supă și un pahar cu apă pe masa din fața ei și Dorian îi mulțumi înclinând ușor capul. Avea o privire perspicace; urmări fiecare mișcare și fiecare grimasă făcută de Lily, care se deplasa șchiopătând prin cameră.

— Se pare că amândouă am avut probleme azi, observă Dorian. Unde suntem?

— În camera pentru copii, în casa mea.

Lily întinse mâna înspre placa nelipită din perete, dar acum întâmpina o problemă de logistică: nu se putea ghemui, nu în seara aceea. Nu putea decât să lovească placa folosindu-se de degetele de la picioare. După un timp destul de îndelungat, în care simți ochii tinerei ațintiți pe spatele ei, reuși să strecoare o unghie de la picior sub muchia plăcii, pe care o săltă și apoi o răsturnă, îndoi un genunchi și întinse celălalt picior, grațioasă, ca o balerină, scoase două cărți din ascunzătoare și le împinse către Dorian, care le ridică de jos și se apucă să le frunzărească apreciativ.

— De unde are cărți adevărate o femeie ca tine?

Lily își mușcă buza, neștiind prea bine cât să dezvăluie. Dacă femeia ajungea la interogatoriu?

Dorian zâmbi, dezvăluind absența unui incisiv.

— Ești deja în bucluc până peste cap, scumpo.

— Mai sunt câteva neveste în cartier cărora le place să citească. Una dintre ele are rude în California, care au un fel de colecție. Îi aduc cărți ori de câte ori vin în vizită și ni le împrumutăm una alteia.

Michele reușea să facă rost și de analgezice pentru cele care aveau nevoie de așa ceva. Lily ar fi vrut să aibă câteva pilule chiar acum.

— Știe cineva că sunt aici?

— Jonathan știe. S-a dus să-i mai anunțe și pe alții.

— Atunci nu voi sta mult.

— Poți sta oricât dorești.

— E periculos pentru tine. Pun pariu că Securitatea a împânzit orașul.

— Da.

— Pentru că nu mă vor găsi, vor începe să percheziționeze casele.

Încă un motiv de îngrijorare pentru ea. Dar Dorian nu părea să fie prea speriată, așa că Lily ridică din umeri și, adoptând un aer nepăsător și relaxat, luă loc cu precauție în fotoliul preferat. Își încordă tot trupul pregătindu-se să se așeze, scrâșnind din dinți, dar când ajunse să aterizeze în final pe perne, toată durerea izbucni de la capăt. Ar fi trebuit să ia o aspirină.

Dorian căscă.

— Mi se face somn. Dacă te hotărăști să chemi Securitatea, fă-mi favoarea să mă împuști în cap mai întâi.

— Nu voi chema pe nimeni.

— Bine. Pentru că nu mă mai întorc la închisoare.

Lily înghiți în sec. Se gândi din nou la ușa aceea fără însemne, din ziua când fusese în Manhattan, grupul de bărbați în uniformă care împinseseră înăuntru un domn în costum. Nu găsise nicio știre și nicio relatare despre ce se petrecea în spatele acelei uși.

— Cum e?

— Ce anume?

— La închisoare.

— Oh, e grozav. Te servesc cu friptură și whisky, iar când te duci la culcare găsești pe pernă o bomboană cu mentă.

— Sunt curioasă.

— De ce-ți pasă?

— Sora mea… Dar Lily își dădu seama că nu putea duce gândul mai departe. Voia într-adevăr să știe ce se întâmplase cu Maddy în spatele acelei uși? Nimeni nu vorbește despre așa ceva.

Dorian ridică din umeri.

— Este rău. Mai ales pentru femei.

— Pentru femei este rău peste tot.

— Oh, las-o baltă, cucoană bogată. Sigur că ai intrat aici șchiopătând și târându-ți picioarele, dar toate am trecut prin așa ceva. Tu ar trebui să zici mersi că este numai el.

Lily înghiți din nou în sec. Zvâcnetul dintre pulpe, pielea rănită, dintr-odată o durură mai rău.

— Trebuie să dorm. Poți să te duci.

— Rămân până adormi.

— Nu-i nevoie.

Lily se rezemă de speteaza fotoliului, încrucișând brațele.

— În regulă. Doamne, Dumnezeule! spuse Dorian și închise ochii. Trezește-mă dacă vine.

Cine? fu gata să întrebe Lily, apoi își răspunse singură: *fără nume*. Aprinse mica lumânare parfumată de pe măsuța de lângă fotoliu, apoi comandă casei, în șoaptă, să stingă lumina din tavan. Umbrele se întinseră pe perete, desenând-o pe Lily cu un chip matriarhal, o femeie bătrână în balansoarul ei.

Toate am trecut prin așa ceva.

O privi pe Dorian în timp ce o fura somnul. Mintea încerca să se întoarcă la Greg, la cele petrecute în timpul serii, dar Lily se împotrivea. Avea să se gândească la toate acestea mâine, la lumina zilei… nu acum. Numai că imaginile și senzațiile reveneau mereu, până ce i se păru că va sări din scaun urlând.

Ce-ar face Maddy?

Era ușor de răspuns. Maddy nu s-ar fi ferit de amintiri. Maddy ar fi reluat tot filmul, de la început până la sfârșit. Maddy fusese întotdeauna puternică și Lily, pe care o încântase perspectiva de a avea o soră mai mică, fusese curând dezamăgită înțelegând că Maddy nu va dori niciodată să joace jocurile pe care le iubea ea: fără costume, fără salon de frumusețe, fără gătit în bucătăria de jucărie așezată în colțul camerei de zi. Lui Maddy îi plăcea jocul de baseball și insista să poarte pantaloni. La vârsta de doisprezece ani era cel mai bun aruncător din cartier, atât de bun încât băieții nu numai că-i permiteau să joace în liga lor improvizată, dar o și selecționau întotdeauna în primul rând pe ea să facă parte din echipă.

Comportamentul de băiețoi reprezenta doar o parte din personalitatea ei. Maddy era mult mai micuță decât Lily, delicată, ca un spiriduș, dar total intolerantă când venea vorba de prostii. Nu putea să tacă, nici măcar atunci când tăcerea ar fi scutit-o de necazuri și durere. În școala elementară erau doi huligani și, până să ajungă în clasa a șasea, Maddy îi pusese la punct pe amândoi. În clasa a opta a fost suspendată de mai multe ori pentru că a contrazis informațiile servite de guvern, iar profesorul de istorie a reclamat-o. Maddy a fost prima care i-a spus lui Lily că în afara zidurilor care înconjurau Media trăiau milioane de oameni care nu aveau ce să mănânce, oameni care nu aveau destui bani ca să poată scăpa vreodată de datorii.

Până atunci, Lily habar nu avusese că existau oameni care nu trăiau la fel ca familia ei. Tatăl ei i-a spus și el adevărul, dar mulți ani mai târziu, când Lily avea cincisprezece ani. Deși Maddy era mai mică, era evident că ei tata îi vorbise mai de mult despre adevărata stare de fapt.

Femeia, Dorian, gemu în somn, aducând-o din nou pe Lily înapoi la realitate, brusc. Picături de sudoare luceau în lumina lumânării pe fruntea lui Dorian. Lily se uită în jur după punga de gheață pe care o adusese ceva mai devreme. Se ridică anevoie din fotoliu, strâmbându-se de durere, înmuie un prosop în apa rece, îl stoarse și-l așeză cu blândețe pe fruntea lui Dorian. Prosopul se încălzi imediat și Lily îl înmuie din nou și i-l puse iar pe frunte. Ar trebui să-i aducă lui Dorian o aspirină. Dar nu, doctorul lăsase niște pastile pentru febră. Lily părea să nu mai fie sigură de nimic. Stătuse lângă tatăl ei când fusese bolnav, dar nu știa cum să aibă grijă de un suferind. Se ocupaseră asistentele medicale și aparatele. Spre sfârșit, când nu-l mai puteau îndopa cu medicamente, tatăl ei întrebase de Maddy, iar Lily nu-și putu face curaj să-i explice unde era sora ei, să-l facă să mai treacă o dată prin întreaga poveste. Îi spusese că Maddy se dusese să vorbească cu doctorul, dar bătrânul întrebase și tot întrebase, până în ultima clipă. Exista o legătură specială între tatăl ei și Maddy și pentru că legătura părea să fi existat dintotdeauna, Lily nu avusese când să acumuleze vreun resentiment. Vara, tata o ducea pe Maddy la meciurile echipei Philadelphia Phillies, iar noaptea rămâneau amândoi în birou să citească împreună nenumărate cărți. Deși era cu doi ani mai mică decât Lily, Maddy a fost prima care a învățat să citească singură. Aceasta era diferența esențială între ele două și asemănarea fundamentală dintre Maddy și tatăl lor: Maddy se implica profund.

— Dacă am putea fi mai buni, obișnuia ea să spună, dacă ar putea să ne pese unul de altul așa cum ne pasă de noi înșine, gândește-te, Lily! Gândește-te cum ar arăta lumea!

Lily nu se gândea, pentru că teoria suna bine, dar Lily nu avea asemenea porniri serioase; tot ce o preocupa pe ea peste două luni era aruncat la gunoi ca neinteresant. Pasiunile lui Maddy erau obositoare. Cereau nu numai interes, ci și angajament, efort. Uneori Lily regreta că Maddy nu se gândea doar la băieți, haine și muzică, cum făceau toate prietenele lui Lily și cum făcea Lily însăși.

Flacăra lumânării pâlpâi și Lily urmări umbrele grotești aruncate pe pereți, în această lumină, de mobila atât de familiară din camera pentru copii. Casa ar fi trebuit să fie etanșă, ca măsură de protecție în cazul unui atac chimic, dar simți că venea de undeva un curent din cauza căruia îi înghețaseră picioarele. Aerul rece nu o trezise totuși pe Dorian; dormea mai departe liniștită, cu capul atârnat într-o parte, pe pernă. Semăna atât de mult cu Maddy, încât Lily mai că era în stare să creadă că era sora ei… dar umbrele se schimbară încă o dată și iluzia dispăru.

Faptul că Maddy se implicase în politică era de-acum o concluzie depășită. În copilăria lor, timpurile nu au fost potrivite pentru afilieri politice, dar Lily nu a înțeles acest lucru decât mulți ani mai târziu, când a aflat despre administrația Frewell. Unul dintre profesorii de engleză ai lui Lily, domnul Hawthorne, a dispărut la jumătatea clasei a opta, dar Lily nu a pus sub semnul întrebării ceea ce i-a anunțat școala, că domnul Hawthorne se mutase în California. Abia la colegiu și-a amintit că domnul Hawthorne avea obiceiul să exprime aprecieri zdrobitoare referitoare la impactul religiei asupra societății și că le recomanda adesea cărți cu această temă. Pe atunci, statul începuse doar de puțin timp să intervină editorial, la nivel federal, asupra fiecărei lucrări de literatură, iar domnul Hawthorne reușea întotdeauna să facă rost de versiuni originale pentru cei care doreau să citească. Numai că într-o zi a dispărut pur și simplu și a fost înlocuit cu cineva care folosea edițiile aprobate. Domnul Hawthorne a dispărut cam cu două luni înainte de Maddy, iar Lily, căreia nu-i prea păsase atunci, se întreba acum – din nou, în momentele dinaintea somnului, când lucrurile căpătau o importanță exagerată, când până și visele stărilor febrile păreau rezonabile – cum a fost prins. Un student, probabil… un student la fel de lipsit de forță ca Lily a vorbit pentru că îi plăcea să vorbească, fără intenția de a face rău.

O urmărea cineva.

Lily își dădu seama brusc, simți în terminația fiecărui nerv în parte. Cineva stătea lângă ușa dinspre curtea interioară și se uita spre ea. Greg, întors acasă devreme, venit s-o verifice, să vadă ce punea la cale păpușa lui. Greg nu intra în camera pentru copii, dar aceasta nu ar fi fost prima linie încălcată astă-seară, nu-i așa? Dacă ridica privirea, Lily i-ar fi văzut fața rânjind, veselia de brută și nu i-ar mai fi rămas nimic.

Se forță să ridice ochii și fu cât pe ce să se înece de ușurare; nu era Greg. Bărbatul intrase în încăpere fără nici cel mai mic zgomot, iar acum se rezemase de ușa închisă, urmărind-o. Avea în jur de patruzeci de ani, era un om înalt, cu ținută cazonă, evidentă în ciuda atitudinii relaxate. Era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Părul blond era tuns exagerat de scurt, dar se potrivea cu figura de dedesubt: un chip sever, proaspăt ras, tot numai unghiuri și curbe ferm conturate.

— Cum se simte?

Lily fu uimită de accent, nu era american.

— Bine. Are febră, dar doctorul ne-a prevenit că se poate întâmpla. O să stau cu ea până-i cedează.

Bărbatul o cercetă atent, studiindu-i fața.

— Sunteți doamna Mayhew.

Lily dădu din cap afirmativ, identificând accentul: britanic. Nu mai auzise de mult un accent britanic. Trecuseră mai bine de zece ani de când Securitatea închisese granița cu Regatul Unit și îi expulzase pe britanici: oare ce mai făcea acesta pe-aici?

— M-ați mai văzut vreodată? o întrebă bărbatul.

— Nu.

— Sunteți sigură?

— Da.

Era sigură. L-ar fi ținut minte pe bărbatul acesta; avea o putere de atracție, un magnetism pe care Lily îl putea simți din cealaltă parte a camerei. El ridică un sac de pânză neagră, mai mic decât geanta doctorului, dar tot o trusă medicală, era limpede; Lily auzi clinchetul ușor al instrumentelor medicale dinăuntru, când bărbatul o așeză pe masă.

— Nu știu de ce ați ajutat-o, dar vă mulțumesc. Ajutorul neașteptat este cel mai prețios.

— De ce este neașteptat? Pentru că sunt bogată?

— Și de asta, dar și din cauza soțului dumneavoastră.

O clipă Lily nu se putu gândi decât la scena din living. Apoi înțelese că bărbatul se referea la serviciul lui Greg. Greg nu lucra direct pentru guvern, dar acum, deja, Securitatea era practic guvernul; pentru cei din Orizontul Albastru, Greg era la fel de rău ca orice politician. Ochii bărbatului începeau s-o hipnotizeze; Lily făcu un efort și se întoarse spre Dorian.

— De ce a aruncat în aer baza aeriană? Pare atât de lipsit de sens.

— Nimic din ceea ce facem noi nu este lipsit de sens. Judecați așa pentru că nu vedeți tabloul în ansamblu.

— Eu nu judec pe nimeni.

— Ba bineînțeles că da. De ce n-ați face-o? Doar stați cocoțată destul de sus pe cracă.

Lily se înroși și-și dădu seama că ar fi vrut să-l contrazică, să-i povestească despre Greg, să-i explice acestui bărbat că ramura ei nu era chiar atât de sus. Dar nu-i putea spune nimic din toate acestea unui străin. Nu le putea spune nici măcar prietenelor.

— Șefu'? întrebă Dorian de pe canapea.

— Așa te vreau, drăguțo.

Dorian zâmbi, un zâmbet somnoros ce-i transformă trăsăturile într-o figură de copil.

— Știam c-o să vii. Am reușit?

— Superb. Vor trece luni de zile până vor fi în stare să zboare din nou. Ai făcut o treabă bună.

Ochii lui Dorian se luminară.

— Dormi, Dori. Fă-te bine.

Dorian închise ochii. Lily nu știa ce să înțeleagă din acest dialog. O afecțiune clară între ei doi, da, dar ce bărbat este acela care-o trimite pe femeia iubită să amplaseze explozibili, să fie împușcată?

— Trebuie s-o scot de-aici, murmură bărbatul, cu o privire încurcată.

— Poate să rămână cât este nevoie.

— Până vă săturați de noutate și-o predați.

— Nu-i adevărat! replică acid, simțindu-se atacată. N-aș face așa ceva niciodată.

— Iertați-mi scepticismul.

— Doctorul a spus că n-ar trebui să fie mutată din loc! insistă Lily alarmată, pentru că bărbatul se ridicase din fotoliu și era evident că voia s-o ia pe Dorian și s-o scoată afară. Lily sări și ea din fotoliu, dar gemu de durere când toate rănile ei, fiecare în parte, se treziră deodată.

— Ați fost tratată cu brutalitate, nu-i așa, doamnă Mayhew? Cine v-a desfigurat așa?

— Nu-i treaba dumneavoastră.

Bărbatul încuviință înclinând capul, cu o privire scăpărătoare și Lily își dădu seama că el înțelesese… poate nu chiar totul, dar mai mult decât ar

fi vrut ea.

— N-o luați de-aici, vă rog.

— De ce nu?

Lily încercă să-și aducă aminte mai multe din ce spusese doctorul.

— Ar putea exista blocaje pe șosea.

— Sunt trei blocaje în apropiere de Noul Canaan, doamnă Mayhew. Nu reprezintă un impediment pentru mine.

— Vă rog!

Lily își dădu seama îngrozită că era gata să izbucnească în plâns. Toată ziua părea că se prăbușise peste ea dintr-odată: operația oribilă, Greg, Maddy… iar acum bărbatul acesta care voia s-o ia pe Dorian înainte ca Lily să fi putut să ispășească ceva.

— Vă rog s-o lăsați să rămână.

— Ce interes aveți în toată povestea aceasta, doamnă Mayhew? Ați face bine să-mi spuneți pentru că-mi voi da seama dacă mințiți. Încercați să obțineți o recompensă?

— Nu!

Se aplecă spre Dorian din nou. Lily își căuta cuvintele, orice scuză, dar nu găsi nimic. Doar adevărul.

— Am reclamat-o pe sora mea.

Bărbatul o privi sever.

— Ce-ați făcut?

Lily încercă să se oprească, dar cuvintele i se rostogoleau de pe buze.

— Sora mea. Am reclamat-o. N-am vrut, dar am făcut-o. Dorian seamănă foarte mult cu ea.

Bărbatul o cercetă atent o clipă, privind-o printre gene.

— Care este numele dumneavoastră de fată, doamnă Mayhew?

— Freeman.

— Bun nume pentru o separatistă. Ce-a făcut sora dumneavoastră?

— Nimic; Lily închise ochii, simțind că lacrimile amenințau s-o inunde din nou. Ținea în camera ei un manifest. La vremea aceea nu știam ce era.

— L-ați arătat cuiva?

Lily încuviință dând din cap și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Prietenelor mele. Tatăl uneia dintre ele lucra la Securitate, dar nu mă gândisem la acest lucru. Nu voiam decât să știu ce făcea Maddy.

— Câți ani aveați?

— Șaptesprezece. Maddy avea cincisprezece.

— Au venit s-o ia?

Lily făcu din nou semn că da, incapabilă să vorbească. Nu avea cum să explice dimineața aceea, faptul că nu se schimba în memoria ei, oricât de mult ar fi dorit: Lily, lângă dulapul ei de la școală, înconjurată de prietenele ei, toate lipite de telefoane; Maddy, ieșind din clasă, doar câțiva metri mai încolo; și imediat după colț, încă nevăzuți, cei patru ofițeri de la Securitate, apropiindu-se. Uneori Lily avea niște vise, coșmaruri deznădăjduite în care întindea mâna după Maddy, o apuca în ultima clipă și o ajuta să intre repede într-o clasă, să se ascundă în spatele unei uși și apoi să sară afară pe fereastră. Până și în somn își dădea seama că era în zadar, că dintr-un moment într-altul cei patru bărbați urmau să apară de după colț, că doi aveau s-o apuce pe Maddy de mâini și s-o conducă pe coridor, că ultima imagine a lui Lily cu sora ei va fi o străfulgerare de codiță blondă, înainte să se închidă ușile.

La cină, toți trei – mama, tata și Lily – au așteptat-o pe Maddy să apară. Au așteptat apoi toată noaptea și dimineața următoare. Tatăl ei a vorbit la telefon cu toți oamenii importanți pe care-i cunoștea, iar mama a plâns aproape fără încetare, dar Lily a tăcut, în timp ce undeva, în străfundul ființei ei, a început să pună lucrurile cap la cap, să înțeleagă ce făcuse. Tata nu era decât un inginer; influența lui nu era nici pe departe atât de puternică încât să obțină eliberarea unui deținut, în special a unuia suspectat de legături cu separatiștii. Au așteptat zile la rând, apoi săptămâni, dar Maddy nu a mai venit acasă; a dispărut în mecanismul amplu, întunecat al Securității. Doctorii au spus că tata a murit de cancer, dar Lily știa adevărul. Tata murise de mult, murise încet și oribil din cauza dispariției lui Maddy, cu mulți ani înainte. Mama nu voia să vorbească despre acest lucru, nu voia nici măcar să se gândească. Le-a spus prietenilor că Maddy fugise de-acasă, iar când Lily încerca să deschidă subiectul, mama o ignora pur și simplu, dirijând conversația în altă direcție. Atitudinea mamei a fost înnebunitoare, dar durerea tatii a fost mortală.

Eu l-am omorât, își spunea Lily de multe ori, în momentele lipsite de apărare, dinaintea somnului. *N-am vrut s-o fac*, *dar mi-am omorât tatăl*.

Privi în sus la bărbatul din fața ei, așteptând să fie judecată. Dar figura lui era lipsită de orice sentiment.

— Vă frământă, înțeleg.

Lily încuviință.

— Și o folosiți pe Dorian… pentru ce? Ca să vă pedepsiți singură?

— Du-te dracului! șuieră Lily. Nu eu am trimis-o să arunce în aer pistele, de avion.

— S-a oferit voluntar, replică el blând.

— Vă rog. Gruparea dumneavoastră recrutează oameni care nu au unde să se ducă.

— Adevărat, majoritatea nu au unde. Dar nu de asta se oferă voluntar.

— Atunci, de ce?

Bărbatul se aplecă spre ea, cu ochii deosebit de senini strălucind în lumina lumânării. Își rezemă brațele ca într-o piramidă și Lily văzu că avea degetele pline de cicatrici și urme de arsuri. Nimic din ce și-ar fi putut imagina în legătură cu Orizontul Albastru nu se potrivea cu acest bărbat.

— Spuneți-mi, doamnă Mayhew, ați visat vreodată la o lume mai bună?

— Cine n-a visat?

— Toți cei care profită dacă mențin lumea așa cum este. Dumneavoastră și soțul, de exemplu.

— Eu nu profit, mormăi Lily, ștergându-și lacrimile de pe obraz.

— Poate că nu, rosti el uitându-se la tăietura de pe fruntea ei. Profitul este ceva relativ. Cu toate acestea, există undeva o lume mai bună. O văd…

Englezul se întrerupse brusc, înclinând capul într-o parte. În clipa următoare, Lily auzi și ea: o sirenă, la numai câteva străzi distantă.

— E timpul să plec, spuse el, și scotoci în sacoșa medicală de pe masă. Am crezut că veți avea nevoie de ea, dar văd că doctorul a făcut o treabă bună. V-a lăsat antibiotice?

Lily făcu semn că da.

— Trebuie să-i fac o injecție pe zi.

— Bine. Să nu plecați la cumpărături și să uitați.

Lui Lily i se colorară obrajii, dar nu mușcă momeala.

— Poate să rămână?

— Până voi găsi o modalitate sigură s-o scot de-aici. Cel mult câteva zile. Scoase din sacoșă un pachețel alb și i-l întinse lui Lily. Luați asta. Turnați puțin în apa din cadă timp de câteva zile.

— Pentru ce s-o iau?

El o privi de sus, cu o expresie impenetrabilă.

— Vă prefaceți bine, doamnă Mayhew, dar bărbații ca soțul dumneavoastră rareori produc stricăciuni numai la exterior.

Lily luă pachețelul încercând să nu-i atingă degetele.

— Probabil credeți că am de ales.

— Oh, știu că nu aveți, spuse el, și închise capacul genții medicale. Dar nu vă pierdeți orice speranță într-o lume mai bună. Există undeva, atât de aproape încât mai că o putem atinge.

— Care lume mai bună?

Englezul făcu o pauză, gândindu-se. Lily crezuse că ochii lui erau cenușii, dar acum văzu că erau de fapt un argintiu luminos, culoarea lunii reflectate în apă.

— Imaginați-vă o lume în care nu există bogați și săraci. Fără lux, dar în care fiecare este hrănit, îmbrăcat, educat și îngrijit. Dumnezeu nu controlează nimic. Cărțile nu sunt interzise. Femeile nu reprezintă un rang inferior. Culoarea pielii, condițiile nașterii, aceste lucruri nu contează. Bunătatea și omenia sunt totul. Nu există arme, nici supraveghere, nici droguri, datorii, iar lăcomia nu este atotstăpânitoare.

Lily se strădui să reziste vocii lui, dar nu cu destulă convingere, pentru că zări un crâmpei din lumea mai bună, limpede, scăldată în nuanțe de albastru și verde: un sat cu case mici, de lemn, un loc de pură bunătate, lângă un râu, înconjurat de copaci.

Trezește-te, *Lily*!

Își înfipse unghiile în palme.

— Am citit că halucinațiile funcționează mai bine cu stimulente.

Bărbatul râse amuzat.

— Asta se întâmplă seara târziu, doamnă Mayhew. Dar tot e bine că ați pus întrebarea.

Deschise ușa spre curtea interioară și rămase puțin în cadrul ei, ascultând sunetele nopții. Era mai înalt decât Greg, observă Lily, dar în timp ce Greg devenise masiv în anii în care jucase fotbal, omul acesta era agil, cu mușchi flexibili, ca ai unui alergător sau ai unui înotător. Când se întoarse din nou spre ea, observă că avea o cicatrice lungă, zimțată, pe toată lungimea obrazului.

— Vreți să ne ajutați în continuare?

— Cum să vă ajut?

— Informațiile ne prind întotdeauna bine. Orice ne-ați transmite prin Jonathan ne va ajuta.

— Jonathan cum a ajuns la voi?

— Asta trebuie să vă spună el.

— Cum ați trecut peste zidul din Noul Canaan?

— Se poate trece peste orice barieră, doamnă Mayhew.

Lily clipi din ochi, uluită de aerul calm și sigur de sine cu care făcuse această afirmație.

— Cine sunteți?

Știa ce va obține: fără nume. Englezul trecu pragul și Lily nu-i mai acordă nicio atenție, uitându-se ferm la femeia adormită pe canapea. El îi îngăduise lui Dorian să rămână, dar Lily simți că pierduse deja ceva. În curând aveau să dispară, și Dorian și bărbatul acela, iar lui Lily ce-i mai rămânea? O viață lângă Greg, o eternitate compusă din nopți ca aceasta. Imaginea fugară a unei alte vieți avea să facă acest viitor să arate de o mie de ori mai rău. Când bărbatul vorbi, răspunsul lui fu atât de neașteptat încât Lily îngheță în fotoliu, iar când ea ridică privirea, el dispăruse deja în noapte.

— Mă numesc William Tear.

Cartea a II-a

Capitolul 6
Ewen

Chiar și gesturile mărunte de bunătate pot aduce recompense enorme. Numai oamenii înguști la minte cred altceva.

— *Învățăturile Reginei Glynn*,
COMPILATE DE PĂRINTELE TYLER

Ambasadorul cadarez, Ajmal Kattan, era un om capabil să sucească mințile: înalt, spiritual și arătos, cu pielea de culoarea migdalei și un zâmbet alb, năucitor. Kelsea îl plăcu pe loc, deși fusese avertizată de Buzduganu că era exact tipul de ambasador pe care Regele din Cadare l-ar fi trimis întotdeauna femeilor: mieros, credibil și seducător. Kattan nu vorbea perfect limba din Tear, dar până și accentul îi era cuceritor, cu pauzele dinaintea cuvintelor lungi și o coborâre bruscă a tonului pe penultima silabă. I-a adus lui Kelsea un minunat joc de șah, sculptat din marmură, cu regi, ture și nebuni înfățișați cu detalii complicate, iar ea primi darul bucuroasă. Când s-au întors de la Argive, a trimis câteva slugi să facă curat în căsuța lui Carlin și a lui Barty și, printre o mulțime de alte lucruri, slujitorii i-au adus vechiul joc de șah al lui Carlin. Arliss și Buzduganu erau amândoi jucători buni; în două partide din trei Arliss o bătea pe Kelsea. Numai că jocul lui Carlin era vechi, sculptat din lemn – chiar de către Barty, fără îndoială – și începuse să-și arate uzura. Pentru Kelsea avea o valoare sentimentală enormă, dar jocul cel nou avea să fie mai rezistent la întrebuințare.

Buzduganu o avertizase pe Kelsea că cei din Cadare puneau preț în mod deosebit pe aparențe, prin urmare ea a ales ca întâlnirea să nu aibă loc în marea sală centrală din aripa Reginei, folosită de obicei pentru asemenea ocazii. Buzduganu a cedat îndemnului ei și a mutat tronul în ampla sală de audiențe, situată câteva etaje mai jos. Când nu era plină de lume, sala părea o cavernă ridicolă, așa că se văzură nevoiți să deschidă ușile pentru public la această întâlnire. Nobilii din Tear renunțaseră, într-o măsură mai mare sau mai mică, să participe la audiențe, când au înțeles că nu aveau să mai

primească daruri din partea Tronului, iar Buzduganu și Kelsea au luat decizia să aplice un sistem simplu și corect: primele cinci sute de persoane care se prezentau la poarta Citadelei puteau asista la audiență, dacă acceptau să fie percheziționate așa încât să nu poată intra cu arme. Kelsea a constatat că îmbrăcămintea era un indiciu eficient al nivelului de bogăție; unii dintre oamenii care stăteau în fața ei aparțineau în mod evident clasei antreprenorilor, ocupându-se cu prelucrarea lemnului, dacă nu cumva cu ceva mai puțin legal. Dar publicul era format în mare parte din oameni săraci, iar Kelsea se gândea cu regret că cei mai mulți veniseră pentru distracție. Primele ei audiențe cu public s-au desfășurat pe fondul câtorva discuții și fluierături batjocoritoare din mulțime, dar Buzduganu s-a ocupat de ele, anunțând că oricine reușea să-i atragă atenția se putea aștepta la o discuție între patru ochi cu el. Acum, Kelsea nu mai auzea nici musca.

— Stăpânul meu vă poftește să-l onorați cu o vizită, spuse ambasadorul.

— Cândva, poate, răspunse Kelsea văzându-l pe Buzduganu că se încruntă. Deocamdată am prea multe de făcut.

— Într-adevăr, aveți parte de destulă treabă. Ați provocat-o pe Regina Fără Vârstă. Stăpânul meu vă admiră curajul.

— Stăpânul dumitale n-a provocat-o niciodată?

— Nu. Tatăl lui a făcut acest lucru și a primit cât să-și aducă aminte cu durere pentru totdeauna. Acum avem de plătit un tribut de două ori mai mare, constând în cai și sticlă pentru geamuri.

— Poate aici este diferența. Noi plăteam în oameni.

În clipa următoare, Kelsea își aminti că și cadarezii trimiteau sclavi în Mortmesne, dar ambasadorul nu păru ofensat.

— Da, am aflat și asta. Ați interzis traficul de carne vie în acest ținut. Stăpânul meu se distrează de minune.

În această din urmă afirmație se ascundea o insultă, dar Kelsea nu încercă să o scoată la lumină. Avea nevoie de sprijinul regelui cadarez și nu-i putea aduce o ofensă ambasadorului punându-i întrebări în fața propriilor asistenți; pe de altă parte nici nu avea timp să se angajeze în preludiul îndelungat și întortocheat al unei discuții serioase, așa cum era moda în Cadare. În dimineața aceea primise un mesaj de la Hall, cu vești proaste: generalul Ducarte preluase comanda armatei din Mort. În Aripa Reginei toți păreau să știe câte o poveste de groază despre Ducarte și, chiar

dacă sătenii de la graniță fuseseră deja evacuați, iar Bermond începea retragerea și în Almontul de Est, evacuarea reușită nu însemna nimic dacă Ducarte ajungea la Noua Londră. Pe partea de răsărit zidul era înalt, dar prea apropiat de râul Caddell și construit pe teren mlăștinos. Pe partea de vest a cetății nu exista nimic. Mama ei contase pe adăpostul natural al munților Clayton pentru apărare în cazul unui asediu prelungit, dar Kelsea nu era la fel de optimistă. Ea și-ar fi dorit un zid și la vest, dar Buzduganu estima că în mai puțin de două luni de zile oamenii din Mort aveau să ajungă în oraș. Chiar dacă i-ar fi convocat pe toți pietrarii din Noua Londră, n-ar fi reușit să construiască zidul de apărare la timp.

Cadare avea însă numeroși zidari și cei mai buni pietrari din Lumea Nouă. Chiar dacă Regele n-ar fi fost de acord să sprijine armata din Tear cu propriile forțe, poate Kelsea ar fi reușit să-l determine să-i împrumute câțiva meșteri. În cel mai rău caz, trebuia să-l convingă să oprească expedierea cailor în Mortmesne. Exista o vorbă, nu prea departe de adevăr, care spunea că o iapă cadareză bolnavă era mai rapidă decât un mânz sănătos din Tear. Pe înălțimile Dealurilor Mărginașe caii buni nu erau de mare folos pentru cei din Mort, dar îndată ce coborau în Almont, o cavalerie mai înzestrată însemna un avantaj zdrobitor. Kelsea avea nevoie să fructifice aceste negocieri.

— Trecem la treabă, domnule Ambasador?

Kattan ridică din sprâncene.

— Vă mișcați rapid, Maiestate.

— Sunt o femeie ocupată.

Katan se instală mai bine în jilț, cu un aer cam nemulțumit.

— Stăpânul meu dorește să discute despre o alianță.

Lui Kelsea îi tresăltă inima. În sala de audiențe se auzi un murmur, dar Buzduganu nu reacționă; era prea ocupat să-l cerceteze pe Ambasador privindu-l printre gene, cu suspiciune.

— De asemenea, stăpânul meu dorește să micșoreze tributul plătit către Mort, continuă Kattan. Dar nici Cadare, nici Tearling nu sunt suficient de puternice pentru a acționa fiecare pe cont propriu.

— Sunt de acord; și care ar fi termenii alianței?

— Mai domol, maiestate! insistă Kattan dând din mâini și acesta fu indiciul pentru Kelsea că nu-i va plăcea ce urmă: Ambasadorul simțea nevoia să se îndrepte pas cu pas spre țintă. Stăpânul meu vă recunoaște

curajul de a-i sfida pe cei din Mort și ar vrea să vă recompenseze în mod corespunzător.

— Cum să mă recompenseze?

— Făcându-vă prima dintre nevestele lui.

Kelsea îngheță uluită, în timp ce străjerii mormăiau în jurul ei. Înghiți în sec și reuși să răspundă, deși părea să aibă un roi de molii în gât.

— Câte neveste are Regele dumitale?

— Douăzeci și trei, Maiestate.

— Toate sunt cadareze?

— Cu două excepții, Maiestate. Ambele sunt din Mort, daruri ale Reginei Fără Vârstă.

— Ce vârste au aceste neveste?

Ambasadorul își feri privirea și își drese glasul.

— Nu știu exact, Maiestate.

— Înțeleg.

Lui Kelsea îi venea să-și tragă palme. Ar fi trebuit să prevadă lucrul acesta. Buzduganu îi spusese despre cadarezi că erau izolaționiști, că ajutorul lor va veni numai însoțit de condiții stricte. Probabil că nici măcar Buzduganu însuși nu întrevăzuse însă o asemenea ofertă. Se chinui să găsească o contrapropunere.

— Ce rang poartă prima nevastă?

— Este cea care stă la masă imediat lângă Stăpân. Are prima alegere dintre cadourile primite la palat. După ce a adus pe lume un fiu sănătos, are dreptul să refuze atențiile Stăpânului, dacă dorește.

Coryn începuse să bată nervos cu degetele în mânerul sabiei. Elston părea să caute modalități noi de a-i scoate măruntaiele Ambasadorului, iar Kibb îi pusese amenințător mâna pe umăr. Dar Buzduganu… Kelsea era bucuroasă că ambasadorul Kattan nu putea vedea expresia lui Buzduganu, pentru că aceasta trăda dorința de a-l ucide.

— Ce-ați spune de o alianță fără căsătorie?

— Stăpânul meu nu este interesat de o alianță de acest fel.

— De ce nu?

— Regele din Cadare nu poate face o alianță pe picior de egalitate cu o femeie. Căsătoria oferă garanții că Maiestatea Voastră se supune voinței Stăpânului meu în toate privințele.

Buzduganu interveni rapid, așezându-se pavăză în dreapta Reginei. Ea clipi surprinsă, pentru că nu simțise nicio amenințare din partea Ambasadorului sau a străjerilor acestuia. Îi trebuiră câteva momente până să înțeleagă: Buzduganu se poziționase astfel încât să-l protejeze, de fapt, pe Ambasador. Mânia lui Kelsea se mai domoli atunci; îi zâmbi lui Buzduganu și simți un val de afecțiune când acesta îi răspunse tot printr-un zâmbet.

Revenind la Katan, Kelsea întrebă:

— Stăpânul dumitale se așteaptă să împart tronul cu el?

— Este greu pentru un singur om să guverneze două regate, Maiestate. Mai degrabă, stăpânul meu ar numi un – Kattan făcu o pauză, căutându-și cuvintele – castelan, nu-i așa? Un castelan care să vegheze asupra tronului dumneavoastră în numele lui.

— Iar eu aș trăi în Cadare?

— Da, Maiestate, alături de celelalte neveste ale lui.

Elston începu în acest moment să-și trosnească încheieturile, rar și supărător, una câte una. Simțind clar că pășea pe gheață subțire, Kattan nu intră mai mult în detaliile altor bucurii ale traiului în haremul Regelui și se mulțumi să aștepte răspunsul lui Kelsea.

— Aceasta este singura ofertă cu care vii?

— Stăpânul meu nu m-a împuternicit să fac nicio altă ofertă, Maiestate.

Kelsea zâmbi binevoitoare. Dacă ar fi fost conducătoarea pe care încercase s-o formeze Carlin, poate că ar fi acceptat oferta lui Kattan, așa dezgustătoare cum era. Dar ea nu putea face asta. Viața toată păru să-i treacă precum fulgerul prin fața ochilor, înainte de a apuca să-și scoată gândul din cap. Dacă astfel ar fi salvat Ținutul Tearling, și-ar fi dat bucuroasă și viața, și-ar fi înfipt pumnalul în inimă a doua zi chiar. Dar așa… nu putea.

— Refuz.

— Bine, Maiestate, spune Kattan și ridică privirea, în ochii negri strălucind o urmă neașteptată de amuzament. Nu pot spune că sunt surprins.

— De ce nu?

— Am aflat totul despre dumneavoastră, Maiestate, chiar și în Cadare. Aveți o voință de fier.

— Atunci de ce-ai mai făcut oferta?

— Este misiunea mea, Maiestate, să transmit dorințele și ofertele Stăpânului meu. Întâmplător această ofertă rămâne deschisă până ce Stăpânul meu o va retrage. Ambasadorul se aplecă apropiindu-se puțin și coborî vocea. Pentru binele dumneavoastră, mă bucur că nu acceptați. Nu sunteți genul acela de femeie care se mulțumește să facă parte din haremul Stăpânului meu.

Kelsea îi întâlni privirea zâmbitoare și gura i se mișcă spasmodic. Își dădu seama că îl găsea atrăgător… atrăgător în felul în care numai Spectrul mai fusese până atunci. Era un sentiment minunat, aproape la fel ca libertatea.

— Rămâi la noi mai mult timp, domnule Ambasador?

— Din nefericire, Maiestate, trebuie să-i duc răspunsul Stăpânului meu de îndată ce am încheiat negocierile. Vom face apel la ospitalitatea dumneavoastră numai pentru o noapte.

— Păcat.

Dar Kelsea știa că probabil era mai bine așa. Petrecuse deja prea mult timp gândindu-se la Spectru, și încă un bărbat chipeș ar fi distras-o probabil și mai mult de la preocupările ei. În străfundul minții, o voce firavă protestă: oare niciodată nu va merita o mică plăcere pentru ea însăși? Dar Kelsea o înăbuși cu ușurință. Ori de câte ori avea nevoie de precauție, mama ei era prezentă, ivindu-se din gânduri adânc îngropate.

Buzduganu își drese glasul, ca să-i aducă aminte lui Kelsea de datoriile ei de gazdă: ospitalitatea cadarezilor avea reguli bine stabilite și oaspeții se așteptau să ia măcar o dată masa cu Regina înainte de a pleca.

— Ei bine, domnilor, am… începu Kelsea, dar nu apucă să spună mai mult pentru că la ușile din celălalt capăt al sălii tronului izbucni agitația.

Străjerii Reginei strânseră rândurile. Gândul îi zbură înapoi, la ziua îngrozitoare a încoronării ei și umerii i se încordară pe loc, strângându-se laolaltă dedesubtul cicatricii. La ușă se întâmpla ceva; un grup dintre străjerii Reginei și altul din armată se încăieraseră. Mai mulți bărbați ridicaseră vocea încercând să se fac auziți.

— Ce se-ntâmplă acolo? strigă Buzduganu din capătul opus al sălii.

Nimeni nu-i răspunse. Era clar că avea loc o ceartă, soldații se ciorovăiau cu străjerii. Până la urmă, un grup reuși să răzbată, doi bărbați târându-l între ei pe un al treilea. Se apropiară încet de tron, împleticindu-se, urmați îndeaproape de soldați și străjeri.

— Iisuse Hristoase, mormăi Buzduganu.

Kelsea, care nu avea o vedere prea bună, trebui să aștepte puțin, dar când cei trei bărbați veniră mai aproape, rămase cu gura căscată.

În stânga era gardianul închisorii, Ewen; fața lui deschisă, prietenoasă, era schimonosită acum de vânătăi și avea un ochi atât de umflat, încât nici nu-l putea deschide. În dreapta era Javel, deținutul de la Argive. Avea cătușe la mâini, dar nu părea a fi rănit.

Între ei doi, aproape fără cunoștință, legat cu o frânghie groasă și sângerând din răni nenumărate, se afla Arlen Thorpe.

Ewen îl recunoscu pe bărbat de cum îl văzu. N-a avut nevoie pentru asta de tăcerea din capul scărilor temniței, unde doi soldați ar fi trebuit să stea de gardă în permanență. N-a avut nevoie nici de respirația precipitată a femeii din celula doi sau de străfulgerarea din ochii ei când a privit în sus printre zăbrele. N-a avut nevoie nici măcar să vadă cuțitul ascuns de bărbat la spate. Un bărbat înalt, slab ca scândura, cu ochi albaștri-strălucitori, cum spusese Regina… și când Ewen ridică privirea și văzu sperietoarea de ciori, știu.

Cu toate acestea, era ferm hotărât să procedeze ca la carte. Sperietoarea de ciori era înarmată cu un cuțit, iar Ewen trebuia să aibă grijă de trei deținuți. Era suficient de puternic încât să pună sperietoarea la pământ, trăgându-i una zdravănă și gândul că putea face acest lucru fără să recurgă la armă era de natură să-l mai liniștească. Dar mai știa și că era suficient de puternic încât să ucidă sperietoarea de ciori cu o asemenea lovitură, din greșeală. Taica îi amintea în permanență lui Ewen să țină cont de cât de masiv era, iar Regina, își repeta Ewen, îl voia pe omul acesta viu.

— Bună ziua, îl salută sperietoarea de ciori pe Ewen, aplecându-se peste biroul lui.

Javel, deținutul din celula trei, sări în sus de pe pat, ca arcul.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule? întrebă Ewen.

Cu colțul ochiului văzu că ceilalți doi deținuți, Brenna și Bannaker, se apropiaseră de grilaje. Lumina torțelor scotea în evidență cu cruzime urmele de lovituri, pe cale să se vindece, răspândite peste tot pe trupul lui Bannaker, dar pe față i se citeau viclenia și faptul că era în expectativă.

— Regina mi-a poruncit să-i transfer pe cei trei deținuți la închisoarea Centrală din Noua Londră, îi spuse sperietoarea de ciori lui Ewen.

Avea o voce joasă, cam neplăcută, iar Ewen nici nu se întrebă cum de trecuse acest om de soldații din capul scării. Presupuse că aceștia erau morți deja.

— Trebuie să-i escortez chiar eu.

— Acum aflu prima oară de un transfer, răspunse Ewen. Lăsați-mi un răgaz, să notez în registru.

Scoase catastiful și începu să înmoaie tocul în cerneală, încercând să gândească. Taica îi spusese mereu lui Ewen că avea capacitatea să judece lucrurile; numai că avea nevoie de mai mult timp și de ceva efort. După ce termina cu registrul, sperietoarea de ciori s-ar fi așteptat probabil să-l vadă ridicându-se și ducându-se la celule cu cheile. Dacă Ewen ar fi reușit s-o facă pe sperietoare să meargă în fața lui, i-ar fi fost ușor să-i ia arma… dar ceva îi spunea lui Ewen să nu fie prea sigur nici de acest lucru. Sperietoarea era slăbănoagă, e adevărat, dar părea a fi agilă. Purta uniforma neagră a armatei din Tear. Dacă era soldat, era posibil să mai aibă și un al doilea cuțit, ascuns pe undeva.

— Numele dumneavoastră, domnule? întrebă Ewen.

— Căpitanul Frost.

Ewen scrise cât putu de încet, încruntându-se ca și când s-ar fi concentrat în mod deosebit. Așa cum stătea așezat la masă, nu se putea arunca pur și simplu asupra sperietorii de ciori; masa s-ar fi răsturnat și ar fi acționat ca un scut, dacă el nu reușea să omoare omul din prima. Ewen trebuia și să se asigure că pumnalul omului nu ajungea în vreuna dintre celule. Taica îi spusese că deținuții erau în stare să folosească orice obiect ascuțit ca să spargă o încuietoare.

Javel se ridicase și se apropiase de grilajul celulei trei, iar Ewen, care se obișnuise cu figura lui spălăcită, lipsită de orice expresie, fu uluit de ceea ce vedea acum. Javel arăta ca un câine hămesit. Ochii adânci și întunecați nu se dezlipeau de pe spatele sperietorii.

Nu mai putea trage de timp. Ewen împinse scaunul și se ridică în picioare, scoțând inelul cu chei de la brâu, înconjură masa prin capăt, unde sperietoarea era nevoită să se dea la o parte din calea lui și să o ia înainte. Dar sperietoarea făcu doar un pas înapoi și se lipi de perete, întinzând mâna înspre celule.

— După dumneata, temnicerule.

Ewen încuviință dând din cap și trecu înainte, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Își spuse că trebuia să fie atent, dar tot fu luat prin surprindere și nu trecuse o fracțiune de secundă când simți mâna în jurul gâtului și cuțitul pus la beregată. Ridică brațul și cuțitul zbură cât colo, zăngănind pe podea în colțul din spate.

Sperietoarea de ciori sări în cârca lui Ewen, îl prinse de gât cu ambele mâini și începu să strângă. Ewen se aplecă în față, încercând să arunce sperietoarea peste umăr, dar omul se agăță de el ca un șarpe, strângând mâinile cu din ce în ce mai multă forță pe gâtul lui Ewen, până când cuștile din fața lui se acoperiră de pete negre care se lărgiră și mai mult când vru să-și limpezească privirea. Încercă să respire, dar nu avea aer. Sângele îi bubuia în urechi, dar totuși auzi că Brenna îl încuraja cu voce șuierătoare. Bannaker se prinsese și el cu mâinile de grilajul celulei sale și țopăia agitat în sus și-n jos. Iată-l și pe Javel, tăcut, cu ochi mari și nefericiți, cu brațele întinse, ca și când ar fi vrut să alunge ceva. Durerea sfâșietoare din pieptul lui Ewen devenise de-acum un pârjol care distrugea totul, brațele, picioarele, capul, iar el nu avea puterea să scape din mâinile acelui om.

Din palma lui Ewen țâșni durerea. Se gândi puțin și își dădu seama că mai ținea încă în mână inelul cu chei, pe care îl strângea atât de tare, încât îi dăduse sângele. Lumea se scufundase într-o lumină roșie-vineție și Ewen înțelese brusc că, fără aer, fără să respire, avea să moară, că sperietoarea de ciori avea să-l ucidă. Taica era pe moarte, Ewen știa, dar Taica murea din cauza bătrâneții, a bolii. Nu era același lucru. Fața nefericită a lui Javel îi plutea prin fața ochilor și, fără niciun avertisment, mintea lui Ewen făcu una dintre ciudatele ei conexiuni: Javel nu voia să se întâmple acest lucru. Javel era deținut, adevărat, un trădător. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu era prietenul sperietorii de ciori. În capul lui Ewen răsunară toate predicile lui Taica despre atacuri în închisoare, dar până să apuce să se gândească mai bine, aruncase deja cheile spre celula trei. Le văzu cum se loviră de bare și aterizară printre ele și văzu de asemenea o mână murdară bâjbâind după inel.

Apoi lumea cea roșie deveni neagră.

Când se trezi, pe Ewen îl dureau capul și pieptul. Gâtul îl înțepa de parcă ar fi fost zgâriat cu o piatră. Deschise ochii și văzu deasupra tavanul bine cunoscut al închisorii, pietre cenușii invadate de mucegai. Taica

spunea mereu că cel care construise Citadela – cine-o fi fost acela – făcuse o treabă bună, dar odată cu trecerea timpului, fusese din ce în ce mai greu să oprească infiltrațiile de la șanțul de deasupra.

Ce anume îl trezise?

Zgomotul, desigur. Zgomotul care venea din dreapta. Zgomote ca mârâitul unui câine. O bufnitură înfundată, ca a brutarului care izbește prima dată aluatul de masă. În copilărie, Ewen locuise lângă o brutărie și îi plăcuse teribil să se ridice pe vârfuri și să se uite pe fereastră la brutar. Acum ar fi vrut să închidă ochii și să adoarmă la loc, așa cum ar fi făcut duminică dimineață, cu mulți ani în urmă, înainte de a deveni ucenicul lui Taica la închisoare.

Închisoarea!

Ewen deschise ochii de îndată. Văzu din nou desenul familiar al mucegaiului de pe tavan.

— Stai! țipă o femeie și vocea ei se izbi cu ecou de zidurile din jur.

Pe Ewen îl durură urechile. Se uită la dreapta și o văzu pe femeia-stafie agățată de zăbrele, urlând. Pe podea, Javel era ghemuit peste sperietoarea de ciori, pe care o ținea strâns. Javel râdea, un râs sinistru care-l înțepa pe Ewen în brațe. Îl văzu pe Javel luându-și avânt și lovindu-l pe om în plină figură.

— Am o singură întrebare să-ți pun, Arlen! Sporovăiala lui Javel, cu glas ridicat, acoperi țipătul femeii. Mai veni o lovitură și Ewen tresări. Trăsăturile sperietorii de ciori erau scăldate în sânge. Știi să socotești? Știi, Arlen? Știi, ticălos nenorocit?

Ewen se chinui să se ridice, deși capul îi bubuia încât îl făcu să geamă și din ochi îi țâșniră lacrimile. Deschise gura, dar nu articulă nimic. Încercă să-și dreagă glasul doar pentru a simți o nouă durere agonizantă, o sfâșiere ce se rostogoli în jos pe piept și urcă înapoi. Reuși totuși să scoată un croncănit slab.

— Regina!

Javel nu-i băgă în seamă. O lovi din nou pe sperietoarea de ciori, de data aceasta în gât, iar sperietoarea începu să tușească sufocându-se.

Ewen zări cheile, rămase în încuietoarea celulei trei, periculos de aproape de Bannaker. Se târî până acolo și le scoase, apoi se apropie precaut de Javel, venind din spate.

— Oprește-te, șopti Ewen. Se părea că nu reușea să vorbească cu glas tare. Își simțea gâtul de parcă i-ar fi dat cineva foc. Oprește-te! Regina.

Javel nu se opri și Ewen înțelese că va continua să-l lovească pe omul-sperietoare de ciori până ce-l va omorî. Ewen trase adânc aer în piept, cu toată durerea pe care i-o provoca asta, și îl apucă pe Javel de subsuori, îndepărtându-l de lângă bărbatul leșinat. Javel mârâi și se repezi la Ewen, atacându-l cu pumnii, dar Ewen primi loviturile cu calm; Regina nu ar fi vrut nici ca el să-l rănească pe Javel. Iar Ewen cu siguranță nu voia una ca asta; Javel fusese un deținut liniștit și civilizat, iar atunci când îi aruncase cheile, nu-și luase tălpășița. Ewen îl ținu în continuare pe Javel în brațe, într-o îmbrățișare de urs și îl târî la perete, nu-i dădu drumul nici când Javel îl lovi drept în ochi, dându-i capul pe spate și făcându-l să vadă stele verzi. Dădu cu Javel de perete, atât de tare, încât îl izbi cu capul. Javel gemu stins și se frecă în creștet, iar Ewen profită de momentul de acalmie ca să spună croncănit:

— Regina îl vrea pe omul ăsta viu, m-ai auzit? Îl vrea viu.

Javel se uită la el cu ochi scăpărători.

— Regina?

— Regina îl vrea viu. Așa mi-a spus.

Javel zâmbi ca în vis și lui Ewen i se strânse stomacul de îngrijorare. Chiar și după ce Taica îi atrăsese atenția în nenumărate predici să aibă grijă cu gabaritul lui, Ewen îl rănise pe unul dintre frații săi într-o bătaie: îl izbise pe Peter de stâlpul porții și îi rupsese umărul. Poate că și pe Javel îl izbise prea tare de perete. Pentru că și vocea lui Javel părea neobișnuită, tulbure, de parcă ar fi plutit undeva pe deasupra capetelor lor.

— Regina Kelsea. Am văzut-o o dată, știi, pe pajiștea Citadelei. Dar era mai în vârstă. Semăna cu Regina Adevărată. Cred că nimeni nu și-a mai dat seama.

— Cum adică Regina Adevărată? întrebă Ewen, incapabil să-și vină în fire. Ori de câte ori povestea Taica basme, lui Ewen îi plăceau cel mai mult reginele.

— Regina Adevărată, cea care ne-a salvat pe toți.

În spatele lui se auzi un cotcodăcit strident și Ewen se răsuci pe călcâie, convins că sperietoarea de ciori se prefăcuse doar și că reușise cumva să-și recupereze cuțitul. Dar nu era decât femeia, Brenna, care se agățase cu mâinile de grilaj și zâmbea cu toată gura, mulțumită.

— Regina Adevărată, îngână ea cu voce spartă, înspăimântătoare. Va merge la moarte înainte să cadă prima zăpadă. Eu am văzut totul.

Ewen căscă ochii mari și apoi se uită grăbit în jos. Sperietoarea de ciori zăcea încremenită, dar Ewen era sigur că-l văzuse pe om mișcând. Se întoarse spre Javel care încă se mai freca la cap.

— Mă ajuți să-l leg? Am o frânghie.

— Nu pot să-l omor, nu-i așa? întrebă Javel cu părere de rău. Nici măcar acum.

— Nu, răspunse Ewen ferm, sigur măcar de atâta lucru. Regina îl vrea viu.

Aisa mergea târșâind picioarele pe coridor, cu lumânarea aprinsă într-o mână și cu cartea legată în piele roșie, în cealaltă. Cu două săptămâni în urmă împlinise doisprezece ani și Maman îi îngăduise să se dea jos din pat și să citească dacă nu putea să doarmă. Maman nu suferea de insomnii, dar părea să înțeleagă că Aisa era nefericită când zăcea țintuită în pat, singură pe întuneric. Probabil că i-a cerut permisiunea Reginei sau poate chiar și lui Buzduganu, pentru că acum străjerii n-o mai luau în seamă dacă o aflau hoinărind prin Citadelă în cămașă de noapte, strângând cartea în mână.

Se ducea mereu în același loc ca să citească: în sala armelor. Venner și Fell erau prea importanți ca să mai lucreze în tura de noapte, așa că noaptea sala era întotdeauna pustie, cu rarele excepții când venea câte un străjer să-și ascută sabia sau să caute o piesă de schimb pentru armură. Aisei îi plăcea să ia cele cinci manechine de paie pe care Venner le folosea pentru antrenamentul începătorilor, să le stivuiască în colțul cel mai îndepărtat și să se cuibărească acolo, cu cartea. Era un loc bun pentru citit, liniștit și izolat.

Trecu pe lângă Coryn, care stătea rezemat de zid. Săptămâna aceasta era de gardă noaptea. Aisei îi plăcea de Coryn; îi răspundea întotdeauna la întrebări și îi arătase cum era mai bine să apuce cuțitul când voia să-l arunce. Dar știa că nu avea voie să vorbească cu el când era de gardă. Îi făcu un mic semn cu două dintre degetele cu care ținea cartea și îl văzu răspunzându-i cu un zâmbet. Niciunul dintre străjerii aliniați de-a lungul coridorului nu-i era prieten, așa că rămase cu ochii plecați până ce ajunse în sala armelor. Încăperea cavernoasă, mare și scufundată în întuneric, ar fi trebuit să o sperie; multe camere întunecate o înspăimântau. Dar Aisei îi

plăceau lucirile armelor la lumina lumânării, nenumăratele mese pline de săbii, de cuțite și de armuri, mirosul vag de nădușeală. Nici umbrele prelungi, profilate de lumânarea ei, n-o speriau pe fată; toate umbrele acestea păreau a avea silueta înaltă și îngrijită a lui Venner și erau o prezență confortabilă pe întuneric. Aisa știa că devenea o luptătoare din ce în ce mai bună cu fiecare zi; cu câteva zile în urmă se întâmplase chiar să treacă cu cuțitul de apărarea lui Fell, în fluierăturile și chiuiturile străjerilor aliniați de-a lungul peretelui. Pentru Aisa fusese motiv de mândrie faptul că mai mulți străjeri își petrecuseră timpul liber urmărind-o pe ea la antrenament. Devenea din ce în ce mai bună, într-adevăr, dar asta nu era totul. Simțea că putea mai mult. Putea ajunge fără pereche.

Într-o bună zi voi fi cel mai vajnic luptător din Tear. Voi fi Spectrul însuși.

Aisa nu vorbise nimănui despre visul ei, nici măcar lui Maman. Chiar dacă n-ar fi râs nimeni de ea, știa totuși că a povesti visul cu voce tare însemna să-l blestemi, să-i aduci cumva ghinion. Îi adună pe cei cinci oameni de paie într-un colț al sălii armelor și, după ce-i aranjă convenabil, se aruncă peste ei mulțumită și deschise cartea acolo unde pusese semn. Citi câteva ore fără întrerupere, despre o mare bătălie și pretextele unei femei care visa să pună mâna pe sabie și gândul îi zbură la viitor, la ziua când avea să colinde lumea, cu arma în mână, dibuind relele și stârpindu-le cu cuțitul. Gândurile prinseră a i se învârti în minte, repede și mai repede, într-un mare vis și, în cele din urmă, Aisa adormi. Lumânarea continuă să ardă lângă ea încă vreo patruzeci de minute, până ce se consumă și se stinse, lăsând-o pe întuneric.

O trezi sunetul ușii care se deschise și al vocilor. Pornirea ei instinctivă, deprinsă din primii ani de viață, fu să rămână nemișcată, să se facă nevăzută. Scăpase astfel de tatăl ei, dar se întâmplase când era trează și atunci nu contase. O mică parte din ea era întotdeauna trează și aștepta mișcarea lui greoaie, masivă, prin întuneric.

Întredeschise ochii și văzu o lumină palidă, de torță, croindu-și drum lent pe lângă masă. Își adună genunchii la piept, strângându-se în cel mai mic ghem posibil. Erau doi bărbați, își dădu ea seama după o clipă: unul mai tânăr, cu voce mai subțire, și celălalt mai bătrân, cu tonul gutural al unuia care fusese toată viața străjerul Reginei. Nu-i trebuiră mai mult de

câteva secunde până recunoscu a doua voce: Buzduganu. În ultimul timp Aisa auzise mârâitul lui supărat destul de des încât să-l poată recunoaște și acum, când vorbea calm și nu prea tare.

— Ai petrecut bine? întrebă Buzduganu.

Avea un ton neagresiv, dar Aisa simți nemulțumirea de dedesubt, așezată la pândă. Probabil că și celălalt bărbat o sesiză, pentru că vocea cu care răspunse era slabă și defensivă.

— Nu sunt beat.

— Nu asta mă interesează. Știu că n-o să mai faci niciodată greșeala asta.

— Atunci, ce te interesează? întrebă omul mai tânăr pe un ton certăreț.

— Tu și ea.

Aisa se ghemui și mai mult, ascultând cu atenție. Era vorba despre Marguerite, cu siguranță. Toți străjerii, inclusiv Coryn, aveau o anumită privire când o urmăreau pe Marguerite, chiar dacă ea nu făcea decât să treacă prin încăpere. Aisa fusese un pic geloasă, dar pe urmă își adusese aminte că Coryn era bătrân, avea treizeci și opt de ani. Prea bătrân pentru Aisa, chiar și în viața ei imaginară.

Vocea lui Buzduganu rămase măsurată și precaută, dar își păstră tonul acela ciudat care pândea pe dedesubt.

— Nu te poți ascunde de mine, pricepi? Te cunosc de prea multă vreme. Nu ești imparțial. Asta nu-i nimic; probabil că niciunul nu suntem. Dar niciunul nu facem ceea ce ai tu de făcut.

— Las-o baltă! mârâi cel mai tânăr.

— Nu-ți vărsa supărarea pe mine, răspunse Buzduganu îngăduitor. Nu eu ți-am făcut asta.

— Doar că este… greu.

— Atunci, ai remarcat la ea schimbarea.

— Nu mi-a păsat niciodată cum arată.

— Aha. Deci nu e ceva nou.

— Nu.

— Atunci e cu atât mai rău, cred. Vrei să găsesc pe altcineva în locul tău?

— Nu

Aisa încruntă sprâncenele. Era ceva ce-i zgândărea memoria; identitatea străjerului tânăr nu-i era străină, era o persoană cunoscută. Se

gândi să se aplece pe după colțul mesei și să tragă cu ochiul, dar nu îndrăzni. Buzduganu observa totul; fără îndoială avea să vadă ivindu-i-se creștetul capului. El însuși avea obiceiul să privească pe furiș, dar nu tolera când trăgea cineva cu urechea. Iar dacă o prindeau, probabil că nu i-ar mai fi dat voie să vină noaptea aici să citească.

— Abilitățile mele nu au de suferit, insistă străjerul cel tânăr. E neplăcut, dar nu este o problemă.

Buzduganu rămase o vreme tăcut, dar când vorbi din nou, Aisa fu surprinsă să constate că avea o voce mai blândă.

— Poate crezi că ești primul căruia i s-a întâmplat așa ceva, dar te asigur că problema este veche pentru străjerii foarte apropiați. Eu înțeleg bine, te rog să mă crezi. Nu sunt sigur că nu te face, de fapt, un străjer și mai bun. Te-ai arunca în fața pumnalului fără să te gândești prea mult, adevărat?

— Așa este, răspunse tânărul mohorât și, în cele din urmă, Aisa îl recunoscu: Pen Alcott. Se ghemui mai jos și încercă să țină minte conversația, să și-o lămurească mai târziu.

— Dar femeia aceea pe care ai cunoscut-o? întrebă Buzduganu. Ea nu-ți face viața mai ușoară?

Pen râse lipsit de umor.

— Zece minute mai ușoare, de fiecare dată.

— Putem găsi alt scut, îți dai seama, îi spuse Buzduganu. Sunt pregătiți mai mulți. Elston n-ar ezita, dacă s-ar ivi ocazia.

— Nu. Frământarea ar fi mai mare dacă aș rămâne în afara camerei, decât înăuntru.

— Așa spui acum, dar gândește-te, Pen. Gândește-te că și-ar putea lua un soț sau un bărbat pentru numai o noapte. Atunci cum o să te simți, rămânând imediat în spatele ușii?

— Poate nu-și va lua.

— Își va lua, răspunse Buzduganu ferm. Are nesăbuința maică-sii, iar gândirea i se maturizează în fiecare zi. Nu va trece mult până va descoperi această descătușare.

Pen rămase multă vreme tăcut.

— Nu vreau să fiu înlocuit. Influențat sau nu, eu sunt cel mai bun pentru sarcina asta, iar tu știi acest lucru.

— Bine. Vocea lui Buzduganu își pierdu tonul înțelegător și deveni dură ca fierul când continuă. Dar ia aminte: voi fi cu ochii pe tine și, dacă văd un singur semn de conduită părtinitoare, ești terminat, nu numai în acest post, ci ca străjer. M-ai înțeles?

Tăcere. Stiva de manechine de paie începu să alunece în spatele Aisei și fetița se propti pe călcâie, strângând cartea în mâini, încercând să împiedice muntele să se prăbușească într-o avalanșă.

— Am înțeles, răspunse Pen categoric. Îmi pare rău că te pun în această situație.

— Pentru Dumnezeu, Pen, toți am trecut prin așa ceva. Nu vei găsi niciun bărbat în garda mamei ei care să nu fi trecut prin asta într-un moment sau altul. Este o problemă veche. Un lucru dificil.

Aisa pierdea teren. Se opinti cu picioarele, împinse cu spatele spre colț, ca să țină pe loc grămada de oameni din paie. Numai de-ar fi plecat odată cei doi!

— La treabă acum. În câteva ore se trezește!

— Da, domnule.

Pașii se îndreptară spre ușă.

— Pen?

— Domnule?

— Faci o treabă bună. N-o deranjează că stai la numai câțiva centimetri de ea, îmi dau foarte bine seama și asta este o realizare cu adevărat remarcabilă. Nu știu dacă pe altul nu l-ar fi omorât până acum.

Pen nu răspunse. În clipa următoare, Aisa auzi ușa deschizându-se și închizându-se. Se relaxă și simți cum unul dintre oamenii de paie se rostogoli la podea în dreapta ei.

— Și tu, pisică sălbatică?

Aisa scoase un țipăt slab. Buzduganu apăruse deasupra ei, cu mâinile încleștate pe marginea mesei. Cu toată spaima, Aisa nu-și putea lua ochii de la mâinile acelea, acoperite de cicatrice. Venner și Fell îi spuseseră că Buzduganu era un mare luptător, unul dintre cei mai mari din Tear. Dacă avea mâinile așa, însemna că luptase o viață întreagă.

Asta vreau să fiu și eu, își dădu seama Aisa, cu ochii nedezlipiți de trei cicatrice albe, tăiate peste încheietura degetelor. La fel de periculoasă. La fel de temută.

— Am auzit de rătăcirile tale nocturne, fetițo. Venner și Fell zic că ești foarte îndemânatică când vine vorba de mânuirea cuțitului.

Aisa dădu afirmativ din cap și se înroși ușor de plăcere.

— Vii aici în fiecare noapte?

— Aproape. Îmi pare rău că nu pot dormi aici. Buzduganu nu se lăsă târât în această discuție.

— Ai auzit ceva ce nu ar fi trebuit să auzi. Ceva ce ar putea fi foarte periculos pentru Regină.

— De ce?

— Nu face pe proasta cu mine. Te-am urmărit. Ești destul de perspicace.

Aisa făcu o pauză.

— Sunt perspicace. Dar nu voi spune nimănui ce-am auzit.

— Nu e simplu cu tine. Buzduganu o privi atent și Aisa făcu un pas în spate. Ochii lui erau teribili, invazivi, păreau că o întorc pe toate părțile cu privirea lor. Ce vrei să faci cu cuțitul într-o bună zi? Dacă ești atât de talentată cum spun Venner și Fell?

— Voi fi străjer al Reginei, răspunse Aisa prompt.

Luase această hotărâre cu trei zile în urmă, chiar în momentul în care, reușind să se strecoare pe sub apărarea lui Fell, îl împunsese cu cuțitul în jugulară.

— De ce?

Aisa își căută cuvintele, dar nu-i veni niciunul, doar imaginea îngropată în adâncurile minții, a umbrei tatălui ei pe perete, în timpul nopții. Asta era ceva despre care nu-i putea vorbi lui Buzduganu; chiar dacă ar fi reușit să-i explice cuiva despre tatăl ei, porțiuni întregi din amintire dispăruseră, porțiuni întunecate din care primii ani ai copilăriei Aisei se șterseseră pur și simplu. Era o poveste imposibil de depănat.

Dar locul acesta, aripa Reginei, era desigur un adăpost bun și bine luminat, în care puteau rămâne pentru totdeauna. Maman spunea că erau într-un pericol permanent aici, dar Aisa se putea obișnui cu pericolul pe care-l reprezentau săbiile. În primul rând înțelegea că Maman era cea care îi adusese în acest loc, într-un fel sau altul, o ciudățenie din partea ei; dar Regina exista mai presus de Maman, o figură de zeiță îmbrăcată în negru și Aisa știa că nu va mai fi niciodată nevoită să vadă umbra tatălui ei pe perete.

Nu-i putea spune lui Buzduganu nimic din toate acestea. Nu-i putea spune decât atât:

— Nu i-aș face niciun rău Reginei. Aș ucide pe oricine ar încerca acest lucru.

Privirea lui Buzduganu, pătrunzătoare ca o săgeată, mai zăbovi puțin asupra ei, părând să o spintece ca un pumnal. Apoi el încuviință clătinând capul.

— Îți acord încredere, pisică sălbatică. Mai mult decât atât, voi considera că aceasta este prima probă pentru tine. Priceperea de a mânui sabia este o calitate importantă pentru un străjer al Reginei, dar mai sunt și altele, esențiale, iar una dintre acestea este capacitatea de a păstra un secret.

— Eu pot să păstrez secretul, domnule. Probabil mai bine decât majoritatea oamenilor mari.

Buzduganu făcu un gest afirmativ, cu privirea plină de milă și Aisa înțelese că știa probabil totul despre tatăl ei. Maman stătea în apropierea imediată a Reginei în fiecare zi, îi ducea de mâncare și de băut. Probabil că aflaseră tot ce se putea afla despre ea, iar tatăl ei nu fusese necunoscut în vecinătate. Când Aisa era mică, niciun copil nu avusese voie să vină în casa lor ca să se joace.

— Domnule Căpitan?

— Poftim?

— Chiar dacă eu nu spun nimic, alții tot ar putea să afle. Ar putea să citească pe fața lui Pen, așa cum ai făcut și dumneata.

— Tu ai citit?

— Nu, dar eu am doisprezece ani.

— Ai dreptate, răspunse Buzduganu cu seriozitate. Dar să spunem că eu pot citi chipul unui om mai bine decât o fac alții. Cred că secretul lui e în siguranță pentru o vreme, rămâne între noi doi.

— Da, domnule.

— La culcare, pisică sălbatică.

Aisa se ridică în picioare, își luă cartea și lumânarea și ieși. În dormitorul familiei, așeză cu grijă pe noptieră cartea legată în piele roșie și se urcă în pat. Dar încă nu putea să doarmă; mintea îi era prea plină de tot ce văzuse și auzise.

Pen Alcott o iubea pe Regină. Dar Regina nu se putea căsători cu unul dintre străjeri – până și Aisa înțelegea acest lucru, deși n-ar fi putut spune

de ce. Așa că Pen era total lipsit de speranță. Încercă să simtă ceva compasiune pentru el, dar nu reuși să adune decât foarte puțină. Pen trebuia să stea foarte aproape de Regină toată ziua, apărând-o cu sabia de restul lumii. Cu siguranță aceasta era o recompensă suficientă.

Iubirea era ceva real, se gândi Aisa, dar secundar. Cu siguranță iubirea nu era ceva la fel de concret ca sabia ei.

Capitolul 7
Galeria

Cei din Mort nu fac nimic cu jumătate de măsură.

— ANONIM

— Copac.

Tyler ridică o altă bucată de carton. Buzduganu se uită la el o clipă, cu aceeași expresie iritată, feroce, pe care o avea întotdeauna la ședințele de acest fel.

— Pâine.

Tyler ridică încă un carton, ținându-și respirația. După câteva ezitări, se hotărî să introducă câteva cuvinte dificile în acest lot, pentru că acest elev, în mod special, nu voia să fie cocoloșit. Buzduganu se uită lung la cuvânt, ochii alergându-i înainte și înapoi peste silabe. Tyler îl încurajase să rostească cu voce tare cuvintele, dar Buzduganu refuzase. Voia să facă totul în minte. Capacitatea lui de a citi progresa într-un ritm aproape alarmant.

— Diferență, spuse Buzduganu într-un târziu.

— Bine. Tyler lăsă cartoanele jos. Este foarte bine.

Buzduganu își șterse fruntea; asudase.

— Încă mai confund C și K.

— E dificil, admise Tyler fără să se uite în ochii lui Buzduganu.

Tyler era ca un acrobat pe sârmă în timpul lecțiilor acestora, alegând cu grijă între o atitudine încurajatoare și una plină de solicitudine, pentru că, dacă Buzduganu ar fi avut impresia că-l trata ca pe un copil, probabil l-ar fi snopit în bătaie. Cu toate acestea, Tyler constată că aștepta lecțiile cu nerăbdare. Îi plăcea să predea și regreta că așteptase până la șaptezeci și unu de ani ca să facă această descoperire.

Era însă singura parte agreabilă a vieții lui Tyler. Piciorul cu tibia fracturată era îmbrăcat în ghips, amintindu-i permanent de furia Sfântului Părinte. Arvathul întreg părea să fie la curent cu faptul că Tyler avea probleme, prin urmare ceilalți preoți îl evitau. Doar lui Wyde, care era prea bătrân ca să-l mai intereseze ce loc ocupa în ierarhia Arvathului, părea să nu-i pese dacă era văzut în compania lui Tyler.

Buzduganu îl privea rămânând în expectativă, așteptând să primească noi instrucțiuni. Dar dintr-odată, Părintele Tyler își pierdu entuziasmul pentru lecție. Puse cartoanele unul peste altul pe birou și-l privi pe Buzduganu cu curiozitate.

— Cum te-ai descurcat fără să citești toți anii aceștia?

Buzduganu se încruntă precaut.

— Ce importanță are?

— Nu are. Sunt doar curios. Eu cu siguranță nu aș fi reușit să ies basma curată.

Buzduganu ridică indiferent din umeri. Era imun la lingușeli.

— Caroll era la curent. Avea nevoie de priceperea mea în gardă, așa că m-a ajutat să păstrez secretul. Am avut o înțelegere.

— De ce nu te-a învățat el?

— S-a oferit, spuse Buzduganu și privi în altă parte. Eu am refuzat. Atunci oricum nu avea importanță. Elyssa avea tot atât de multă nevoie de cărți cât are pisica de biciul de călărie. Dar acum…

Tyler citi imediat gândul nerostit de Buzduganu. Poate că Regina Elyssa habar nu avea de analfabetism, dar pe Regina Kelsea o interesa problema, foarte mult.

— Dar Regina nu te va da niciodată afară din gardă.

— Bineînțeles că nu mă va da. Dar nu vreau să știe.

Tyler încuviință cu o înclinare a capului, întrebându-se, așa cum făcea adesea, dacă Buzduganu era tatăl Reginei. De multe ori atitudinea lui față de ea era aceea a unui părinte exasperat. Numai că identitatea tatălui Reginei era unul dintre secretele cele mai bine păzite ale Gărzii. Tyler nu era convins nici măcar că Regina însăși știa.

— Ce urmează?

Tyler se gândi puțin.

— Exerciții de înșiruire a cuvintelor individuale. În biblioteca Reginei se află mai multe cărți de un anume Dahl. Alege una și încearcă să o parcurgi. Nu sări peste cuvintele mai lungi; rostește-le cu glas tare și data viitoare când vii, adu cartea cu dumneata.

Buzduganu încuviință din cap.

— Cred…

Bătăi puternice răsunară la ușa lui Tyler.

Buzduganu sări de pe scaun, cu o mișcare rapidă, fără niciun zgomot. Când Tyler se uită în jur, camera era goală, iar ușa ascunsă din spatele biroului tocmai se închidea.

— Intrați, vă rog.

Ușa se deschise și Tyler îngheță când în cameră intră Sfântul Părinte. În spatele lui se afla Fratele Jennings, pe a cărui față rotundă se citea curiozitatea. Dar Sfântul Părinte îl lăsă afară și închise ușa. Tyler apucă între mâini marginea mesei și se ridică în picioare, rămânând cu piciorul rupt ridicat de la podea.

— Bună ziua, Tyler.

— Sfinția Ta.

Tyler îi oferi scaunul cel bun, dar Anders îl refuză cu un gest al mâinii.

— Șezi, Tyler, șezi. Doar tu ești cel cu piciorul rupt. Nefericit accident.

Tyler se așeză uitându-se la Anders, ai cărui ochi cotrobăiau prin toată încăperea, înregistrând totul, în timp ce fața îi rămăsese impasibilă. Era un gest care-i amintea de celălalt Sfânt Părinte, căruia nu-i scăpa nimic. Tot sentimentul lui Tyler de curaj, de până atunci, părea să se fi evaporat, rapid și fără niciun zgomot, iar acum își simțea din plin vârsta înaintată și fragilitatea în comparație cu acest bărbat viguros, de vârstă mijlocie.

— Mă aflu într-o situație dificilă, Tyler. Sfântul Părinte scoase un oftat adânc, melodramatic. Regina… a pus mâinile pe mine, înțelegi.

Tyler dădu din cap că da. Nimeni nu avea voie să atingă un preot din Biserica Domnului – nu în public, în orice caz – cu atât mai puțin o femeie, să-l atingă cu mâna pe însuși Sfântul Părinte. Abia trecuse o săptămână, dar Wyde, care lucra dimineața la bucătăriile pentru oamenii fără adăpost, zicea că întreg orașul părea să fi aflat deja ce se întâmplase la cina cu Regina. Wyde auzise chiar un zvon cum că Regina i-ar fi tras o bătaie zdravănă Sfântului Părinte, cu mâinile goale. Poveștile acestea erau vătămătoare pentru Regină, desigur; enoriașii erau revoltați. Dar pentru Sfântul Părinte erau încă și mai dăunătoare.

— Nu putem tolera, Tyler. Dacă Regina nu va suporta consecințele pentru acțiunile ei, atunci vom rămâne cu toții de izbeliște pe lumea asta. Puterea politică a Arvathului se va duce pe apa sâmbetei. Înțelegi?

Tyler încuviință din nou înclinând capul.

— Dar dacă ar cădea asupra ei mânia lui Dumnezeu, repede… gândește-te, Tyler! Ochii Sfântului Părinte se aprinseră, strălucind cu aceeași satisfacție teribilă ca în seara dedicată Părintelui Seth. Gândește-te cât ar avea de câștigat Biserica Domnului! Convertirile ar crește. Zeciuiala ar crește. A slăbit credința, Tyler și trebuie să dăm un exemplu. Un exemplu public. Înțelegi?

Tyler nu înțelegea, nu prea bine, dar nu-i plăcea în ce direcție o lua conversația. Anders nu se mai plimba dintr-o parte într-alta și se oprise fix în dreptul rafturilor cu cărți ale lui Tyler. Scoase *O oglindă îndepărtată* și Tyler, încordat dintr-odată, își împreună degetele la brâu. Când Anders deschise cartea și urmări rândurile cu degetul pe una dintre paginile din mijloc, lui Tyler i se încreți carnea sub piele.

— Regina nu este vulnerabilă! izbucni el. Există Buzduganu, iar ea are puterea magiei…

— Magie?

Cu o mișcare bruscă, puternică, Anders sfâșie cartea pe cotor, rupând-o în două. Tyler țipă întinzând automat mâinile, înainte să le retragă grăbit. Nu era plin de fiere ca Regina; nu-l putea atinge cu mâinile pe Sfântul Părinte. Nu putea decât să-l privească pe Anders cum deșiră o jumătate de carte și începu să smulgă pagini din cealaltă jumătate, una câte una. Acestea plutiră lin, legănându-se de colo colo, până la podea.

— Magie, Tyler? întrebă Anders șoptit. Și dumneata ești preot?

Se auzi un ciocănit ușor și Fratele Jennings se aplecă prin ușa întredeschisă, cuprinzând cu o privire avidă întreaga scenă.

— E totul în regulă, Sfinția Ta?

— Este perfect, răspunse Anders, privindu-l fix pe Tyler. Mai adu câțiva frați. Avem de lucru aici.

Părintele Jennings încuviință din cap și ieși. Tyler privi mut cărțile din rafturi. Erau atât de multe.

— Vă rog, își auzi el vocea rugătoare. Nu, vă rog. Nu v-au făcut niciodată niciun rău.

— Acestea sunt cărți laice, Tyler, și le-ai păstrat la Arvath. Este dreptul meu să le ard.

— Dar nu fac rău nimănui! Eu sunt singurul care le citește!

Fratele Jennings bătu și intră. Îl urmau mai mulți preoți, între care și Wyde, care, pășind pe ușă, îi aruncă lui Tyler o privire rău prevestitoare.

Anders le arătă rafturile.

— Luați cărțile și rafturile și duceți-le în apartamentele mele private.

Preoții tineri trecură la treabă imediat, dar Wyde ezită, uitându-se fix la Tyler.

— Vreo problemă, Părinte Wyde? întrebă Sfântul Părinte. Wyde scutură din cap și întinse brațele ca să primească un teanc de cărți de pe raft. Nu se uită la Tyler a doua oară. În timp ce ei își vedeau de treabă, Anders continuă să rupă paginile din volumul *O oglindă îndepărtată*. Una ateriză la picioarele lui Tyler și, când privi în jos, văzu scris cu litere îngroșate „Capitolul 7”. Ochii i se umplură de lacrimi și fu nevoit să-și muște buzele ca să le stăvilească. Ridicând privirea, descoperi cu durere că Anders se distra de minune, ochii îi sclipeau de plăcere. Preoții continuau să intre și să iasă din încăpere, până ce rafturile rămaseră goale pe perete. Văzându-le, Tyler simți nevoia să se dezlănțuie și să plângă în voie. Fratele Jennings desprinse rafturile de pe perete, le răsturnă la orizontală și Wyde îi aruncă lui Tyler o privire pe furiș, cerându-și parcă scuze, înainte de a le apuca de un capăt. În clipa următoare, dispărură. Peretele era gol; doar două dreptunghiuri albe rămase pe zid mai arătau unde fuseseră cărțile lui Tyler. El le privi amorțit și lacrimile îl copleșiră, imposibil de stăvilit.

— Tyler?

Cu inima bubuindu-i în piept, Tyler se întoarse spre Sfântul Părinte. Pentru prima oară în viața de om adult, se simți cuprins de dorința de a comite un act de violență împotriva altei persoane. În mânecile robei i se încleștaseră pumnii.

Anders vârî și el mâna în propria-i robă și scoase o fiolă mică, conținând un lichid limpede, incolor. O trecu gânditor dintr-o mână într-alta, înainte de a vorbi.

— Regina nu se ferește de dumneata. Te-am văzut întinzându-i pâinea la cină. Ceea ce bea trece vreodată prin mâinile dumitale?

Tyler încuviință cu mișcări sacadate. Fața îi împietrise.

— Ceaiul.

— Buzduganu nu te poate considera o amenințare, altfel nu ar tolera asemenea situație. Sfântul Părinte îi întinse fiola. Părea șlefuită în mâna lui, aproape alunecoasă și Tyler se holbă la ea cu ochii goi, incapabil să accepte.

— Nu-ţi voi insulta inteligenţa, Tyler, explicându-ţi ce să faci cu ea. Dar vreau să termini treaba într-o lună de zile. Dacă nu, o să vezi cum înmoi fiecare dintre cărţile dumitale în ulei și aprind chibritul. Voi face eu însumi acest lucru, pe scara principala din Arvath, iar dumneata vei ședea și vei privi.

Tyler se uită în jur căutând un răspuns, dar nu găsi nimic în afara mormanului de pagini rupte și căzute pe jos.

— Ia-o, Tyler.

El luă fiola.

— Vino cu mine, îi porunci Sfântul Părinte, deschizând ușa.

Tyler își luă cârjele și îl urmă împleticindu-se. Mai mulţi fraţi și preoţi aveau ușile deschise și se uitară lung când trecu Tyler, urmându-l pe Sfântul Părinte pe coridor, către casa scărilor. Tyler le simţi prezenţa, dar nu-i văzu, pentru că mintea i se golise complet. I se părea important să nu se gândească la cărţile lui și asta însemna să nu mai gândească deloc.

La capătul coridorului, ajunseră pe palierul din capul scărilor. Tyler se strădui să ţină ochii în pământ, dar în ultima clipă nu se putu abţine să ridice privirea. Seth se afla acolo, așezat pe un taburet, așa cum făcuse în fiecare zi în ultimele două săptămâni, cu picioarele depărtate ca să-și arate zona mutilată dintre ele. Rana propriu-zisă fusese cauterizată și cusută cumva, dar ceea ce rămăsese era și mai rău, un peisaj de carne roșie, arsă și cusută. Fâșii de culoare roz, răsfirate ca niște raze se prelungeau pe partea interioară a coapselor, semnalând începuturile infecţiei. Pe o placă atârnată la gâtul lui fusese scrijelit un cuvânt:

MONSTRUOZITATE

Seth se holba spre coridor cu o privire goală și atât de fixă încât Tyler se întrebă dacă nu cumva îl ţineau anesteziat cu vreun fel de narcotic. Dar nu, ceea ce ar fi anihilat durerea ar fi anihilat și semnificaţia lecţiei primite, nu-i așa? În prima săptămână, gemetele de durere ale lui Seth răsunaseră pe tot coridorul și niciunul dintre ei nu mai dormise zile la rând.

Tyler închise ochii și apoi, din fericire, trecură de Seth și porniră să coboare scările. Anders începu să vorbească din nou, cu voce suficient de ascuţită încât să-l audă Tyler, dar nu și Fratele Jennings, care-i urma tăcut la câţiva metri mai în spate.

— Îmi dau seama, Tyler, că aceasta este o sarcină neplăcută pentru dumneata. Și fiecare sarcină neplăcută cere nu numai pedeapsă dacă nu este îndeplinită, ci și recompensă pentru succes.

Tyler îl urma în tăcere, încă încercând să-și alunge din minte imaginea lui Seth. Discursul Sfântului Părinte despre recompensă nu-l înveseli; în copilărie, Tyler văzuse câini din sat antrenați pentru ring cam în același fel. Când animalul era bătut suficient de rău, muncea numai ca să nu fie bătut din nou și se considera răsplătit cum se cuvine. Starea de fapt se putea schimba în orice moment.

Cărțile mele.

Amorțeala dispăru încetul cu încetul și Tyler simți agonia rămasă în locul ei, la pândă, ca apa rece sub pojghița de gheață. Se concentra asupra mersului, simțind fiecare pas ca pe o durere separată. Fostul Sfânt Părinte folosise întotdeauna liftul ca să-l transporte de la un etaj la altul, dar Anders rareori proceda la fel. Părea că-i făcea plăcere să-și demonstreze propria condiție fizică, iar acum cu siguranță se bucura de neputința lui Tyler. Artrita se reactivase, făcând durerea să zvâcnească în șoldul beteag al lui Tyler. Piciorul rupt dădea semne de suferință la fiecare pas, deși Tyler avea grijă permanent să nu-l pună în pământ. Se concentra asupra fiecăreia dintre aceste neplăceri în parte, aproape bucurându-se de ele, dureri ușoare, strict de natură fizică.

După un șir nesfârșit de scări, trecură de parter și continuată să coboare treptele spre subsolul Arvathului. Tyler nu mai fusese niciodată în subsol, care servea doar ca loc de odihnă veșnică pentru Sfinții Părinți decedați. Nimeni nu cobora aici, cu excepția a doi frați amărâți, care primiseră sarcina ingrată de a feri criptele de insecte și șobolani. Cei doi bărbați, pe care Tyler nu-i cunoștea, săriră în picioare și făcură o plecăciune când intră Sfântul Părinte, urmat îndeaproape de Tyler, ca de o stafie.

Anders luă torța pe care i-o întinse unul dintre tineri și îl conduse pe Tyler la morminte. Era frig de-ți înghețau oasele, jos aici, și Tyler tremură în roba lui subțire. Trecură de intrările mai multor cripte, arcuri de piatră cu ornamentații care se întindeau mult deasupra lor, de o parte și de cealaltă. Cadavrele Sfinților Părinți erau întotdeauna îmbălsămate înainte de a fi depuse în locul de odihnă, însă Tyler avea impresia că mirosea a moarte în locul acela. Pe scurt, se întreba dacă Anders îl adusese aici ca să-l omoare, apoi alungă ideea. Avea nevoie de el.

Arată-mi, Doamne, calea spre ieșire.

Criptele rămăseseră acum în urmă. În față nu mai era decât o ușă de piatră, acoperită cu un strat de praf. Când se apropiară de ea, Anders scoase o cheie simplă, de fier.

— Uită-te la mine, Tyler.

Tyler ridică privirea, dar își dădu seama că nu se putea uita în ochii celuilalt. În schimb, își fixă privirea pe puntea nasului lui Anders.

— Numai eu am cheia acestei uși, Tyler. Dar dacă vei duce sarcina la îndeplinire cu succes, îți voi încredința ție această cheie.

Descuie ușa, deși trebui să răsucească cheia de mai multe ori până să reușească. Ușa scârțâi trist când Sfântul Părinte o împinse ca s-o deschidă; nimeni nu mai pășise în această încăpere de multă vreme. Sfântul Părinte îl îndemnă să intre, dar Tyler știu, într-un fel sau altul, ce se afla acolo, iar când lumina torței căzu pe pereți, inima lui Tyler fu învăluită de disperare.

Încăperea gemea de cărți. Cineva construise rafturi pentru ele, de felul mobilei aceleia tăiate grosolan, caracteristică perioadei de după Descindere, când până și uneltele simple erau greu de găsit. Ochii lui Tyler rătăciră neajutorați prin încăpere: rafturi după rafturi de cărți, până departe, la peretele din capătul opus.

Înaintă ca atras de un magnet și, fără putință să se opună, întinse mâinile să atingă cărțile pe rafturi. Unele erau legate în piele, altele aveau coperte de carton. Nimeni nu se îngrijise de ele și nu-și bătuse capul să le organizeze; titluri și autori fuseseră aruncați laolaltă la întâmplare, stivuiți orizontal pe rafturi. Totul era acoperit de un strat gros de praf. Imaginea îi răni inima lui Tyler.

— Tyler!

Tresări. Pentru o clipă uitase că Sfântul Părinte era acolo.

— Dacă reușești, spuse Sfântul Părinte cu voce domoală, nu numai că vei avea cheia de la această încăpere, dar vei deveni primul bibliotecar al Arvathului. Nu vei mai fi Preotul Citadelei și te voi scuti de orice altă îndatorire. Nimeni nu te va mai bate vreodată la cap. Singura dumitale sarcină va fi să trăiești aici jos și să ai grijă de aceste cărți.

Tyler se întoarse să privească încăperea, trăgând în plămâni mirosul de hârtie veche. Putea să-și petreacă tot restul vieții aici și să nu citească aceeași carte de două ori.

— Otrava are efect întârziat, continuă Sfântul Părinte. Regina va simți primele simptome după două sau trei ore. Aceasta este fereastra de timp în care te vei întoarce la Arvath.

— Vor veni după mine. Buzduganu va veni.

— Poate. Dar nici măcar Buzduganu nu va îndrăzni să te ia de la Arvath fără permisiunea mea. Ai văzut cum au fost nevoiți să-l ademenească pe Matthew la Citadelă ca să pună mâna pe el. Este posibil să nu mai ieși din Arvath niciodată, dar dacă vei reuși să vii înapoi, vei fi la adăpost de represalii și îți vei putea trăi viața aici, printre cărți.

Gândindu-se la misterioasa capacitate a lui Buzduganu de a apărea și a dispărea trecând prin pereți după bunul-plac, lui Tyler îi veni să zâmbească. Buzduganu l-ar fi găsit oriunde s-ar fi dus, dar Tyler nu-și bătu capul să-l corecteze pe Sfântul Părinte. Se întrebă ce-ar spune Regina dacă ar vedea încăperea aceasta.

— Ce se va întâmpla după moartea ei? întrebă el, mirându-se de sine însuși.

— Va fi puțină agitație, desigur, dar în cele din urmă Tear va deveni protectorat al Regatului Mort.

Tyler rămase uimit.

— Regina Roșie este recunoscută pentru lipsa de credință. Nu va fi mai rău pentru Biserică în această situație?

— Nu, spuse Anders cu un zâmbet care îi înflori în colțul buzelor. Totul este deja aranjat.

Bieți aliați de doi lei, se gândi Tyler cu greață, amintindu-și cuvintele lui Buzduganu.

— Piciorul meu este încă prea slăbit, Sfinția Ta. Aș vrea să mă întorc sus.

— Desigur, îi răspunse Anders, plin de solicitudine. Plecăm imediat.

Anders încuie ușa în urma sa și porniră încet printre morminte. Piciorul îl durea atât de rău pe Tyler, încât începu să se poticnească.

— Vom lua liftul, Tyler, ca să-ți protejăm piciorul.

Se înghesuiră unul lângă altul pe platforma groasă de lemn de lângă scări și Anders le făcu semn celor doi preoți care îi așteptau acolo.

— Spre aripa Fraților.

Tyler se apucă cu mâna de balustradă, cuprins din nou de greață, iar liftul începu să urce.

— Aceasta este o încercare, Tyler. Dumnezeu îți pune la încercare credința, loialitatea.

Tyler înclină capul în semn de înțelegere, dar se simțea pierdut și uluit. Își petrecuse la Arvath toată perioada de maturitate, îl considera casa lui. Acum însă i se părea un peisaj straniu, presărat cu nebănuite pericole. Când ajunseră la destinație, se îndepărtă de Sfântul Părinte fără un cuvânt, trecu de Seth, o luă pe coridor, printre privirile cercetătoare ale fraților, trecu pe lângă Wyde, care aștepta la ușa lui Tyler, cu ochii în pământ.

— Îmi pare rău, murmură Wyde. Eu n-am vrut, Tyler, dar…

Tyler îi închise ușa în nas și se duse să se așeze pe pat. Pereții goi păreau să strige la el și încercă să-i ignore, încercă să se roage. Dar nu se putu elibera de sentimentul că nu-l asculta nimeni, că Dumnezeu își îndreptase atenția în altă parte. În cele din urmă renunță și scoase mica fiolă din robă, o răsuci cu ambele mâini, își trecu degetul mare peste sigiliul de ceară. Lichidul din interior era perfect limpede; Tyler putea privi prin el pentru a vedea o imagine distorsionată a cămăruței din jur, camera în care, nu cu mult timp în urmă, se așteptase să trăiască mulțumit tot restul vieții. Se gândi la biblioteca Reginei, la felul în care timpul părea să dispară când se afla acolo, topindu-se totul până când Tyler simțea că făcea parte dintr-o lume mai bună. Nu putea să facă lucrul care i se ceruse, dar nu putea nici să-și abandoneze cărțile. Părea că nu exista nicio ieșire.

Tyler se ridică și puse mâna pe perete, pipăind cu palma piatra albă. Pentru el nu exista ajutor în rugăciune, își dădea acum seama de asta, și nici nu-și putea permite să aștepte miracole. Dumnezeu nu avea de gând să facă din Tyler un exemplu. Dacă voia salvare, trebuia să se salveze singur.

— E o misiune pentru nebuni, bombăni Buzduganu.

— Dumneata crezi că toate misiunile mele sunt prostești, Lazarus. Nu mă impresionezi.

Se deplasau pe întuneric, printr-unul dintre numeroasele tuneluri ale lui Buzduganu care păreau să străbată Citadela ca într-un stup. Singura lumină venea de la o torță pe care o purta Părintele Tyler, care șchiopăta alături de Pen. La lumina palidă a ambrei, fața preotului părea mai palidă ca niciodată. Kelsea îl întrebase pe Buzduganu ce se petrecea la Arvath de îl făcuse pe Părintele Tyler atât de nefericit, dar Buzduganu, după cum îi era

firea, refuzase să-i spună, zicând doar că Sfântul Părinte cel nou era mai rău decât cel vechi.

Părintele Tyler era cel care o trimisese pe Kelsea în această mică hoinăreală. Apariția lui William Tear o aruncase într-un soi de frenezie și, în ultima săptămână, răscolise toată biblioteca lui Carlin, hotărâtă să găsească informații despre Lily Mayhew, despre Greg Mayhew, despre Dorian Rice, despre oricare dintre ei. Când sosise Părintele Tyler în această dimineață, ea stătea în bibliotecă pe jos, nedormită, cu un sentiment de eșec, înconjurată de cărțile lui Carlin; pe părinte îl primi ca pe ultima speranță. Existau scrieri despre anii din preajma Trecerii, despre viața lui William Tear? După Trecere nu mai apăruseră publicații, desigur, dar poate era pe undeva o istorie scrisă de mână. Poate că cineva ținuse totuși un jurnal.

Părintele Tyler dădu din cap cu regret. Mulți din generația inițială de utopiști ținuseră într-adevăr jurnale, dar în perioada neagră de după asasinarea lui Tear majoritatea dispăruseră. La Arvath se păstraseră câteva fragmente și Părintele Tyler le văzuse, dar acestea prezentau problemele de zi cu zi legate de supraviețuire: insuficiența alimentelor, munca de construire a satului inițial care avea să devină într-o bună zi orașul Noua Londră. Cele mai multe dintre informațiile Părintelui Tyler despre Trecere se bazau pe istoria orală, același folclor care se răspândise în întreg Ținutul Tearling. Scrieri adevărate nu supraviețuiseră.

— Dar există ceva, Maiestate, spuse Tyler, după o clipă de gândire. Părintele Timpany obișnuia să vorbească despre o galerie de portrete, undeva la etajele de jos ale Citadelei. Regentul avea obiceiul să viziteze galeria din când în când și Timpany spunea că acolo există un portret al lui William Tear.

— De ce Dumnezeu ar vizita unchiul meu o galerie de portrete?

— Este galeria strămoșilor dumitale, Maiestate. Timpany spunea că atunci când era beat, Regentului îi plăcea să coboare acolo și să țipe la portretul bunicii dumitale.

Se dovedi că Buzduganu știa exact unde se afla galeria: două etaje mai jos, la același nivel cu spălătoria. Coborând scările în formă de spirală, Kelsea auzi prin pereți o mulțime de oameni vorbind. Deși ea avea o spălătorie separată – Buzduganu, care se temea de otrăvurile de contact, insistase asupra acestui lucru – Kelsea păstrase deschisă și spălătoria

Citadelei, unde trimitea restul lenjeriei din aripa Reginei. Pe vremea unchiului ei, Citadela întrebuințase un personal numeros pentru servicii fără sens, dar Kelsea nu se îndurase să dea afară atât de mulți oameni. Îi concediase pe cei mai slabi dintre servitorii din Citadelă, maseurii și escortele, cei pe care pur și simplu nu-i accepta pe statul ei de plată. Dar încercase să găsească câte ceva de făcut pentru toți ceilalți. La capătul scării nu putu vedea dincolo de cercul mic și palid al luminii aruncate de torță în jurul lor, dar simți deasupra capului un spațiu gol, enorm.

— Cine a construit toate tunelurile acestea?

— Fac parte din arhitectura inițială, Domniță. Există culoare ascunse din vârful Citadelei tocmai până jos, la temniță. Sunt și câteva pasaje care ies afară, în oraș.

Referirea la închisoare o făcu pe Kelsea să se gândească la Thorne, care zăcea acum în celula construită special pentru el, câteva etaje mai sus. Kelsea nu avea încredere în el ca să-l țină în temnițele Citadelei, nici măcar dacă-l păzea în permanență Elston. Îi mai trecuse prin cap și că Thorne ar trebui ținut separat de femeia albinoasă, Brenna. Așa că rămânea complet izolat, singura prezență străină fiind Elston, care-l păzea cu ochii în patru, de dincolo de zăbrelele celulei. Kelsea nu știa ce ar fi trebuit să facă cu Thorne. Să-l supună unei judecăți? În ultimele șase săptămâni, Kelsea și Arliss transformaseră Biroul de Recensământ într-o agenție de colectare a impozitelor, dar îi și retrăseseră pe cei cinstiți din Birou și îi mutaseră înapoi, în sistemul judiciar. Crearea unui sistem al justiției mergea greu; în Tearling existau legi puține și niciuna nu fusese scrisă sistematic nicăieri. De când armata din Mort se apropiase de graniță, Kelsea nu prea mai găsise timp pentru acest demers, dar la solicitarea ei, Arliss se ocupase el să-l ducă mai departe și acum Noua Londră avea patru instanțe publice, unde oricine se putea adresa unui judecător pentru corectarea nedreptăților. Coroana îl putea judeca pe Thorne printr-un proces la tribunal, dar ce se întâmpla dacă ar fi fost achitat? Judecător sau juriu, oricare ar fi putut fi cumpărat. Și invers, chiar dacă vinovăția lui Thorne nu ar fi fost mai presus de orice bănuială, mulți jurați l-ar fi putut condamna indiferent de dovezi. După Regent, Thorne era persoana cea mai hulită din întregul Tear. Un proces nu avea niciun rost și totuși Kelsea simțea că ar fi trebuit să aibă loc.

Buzduganu dorea pur și simplu ca Thorne să fie executat. Omul era detestat de toată lumea, fără excepție, așa că nimeni n-ar fi protestat dacă se

punea problema unei execuții rapide, mai ales dacă Kelsea poruncea să fie publică. Kelsea vedea înțelepciunea din sfatul lui Buzduganu; o asemenea măsură ar fi adus pentru domnia ei sprijinul de netăgăduit al tuturor celor care fuseseră în situația, cel puțin o dată, să-și vadă în cușcă o ființă dragă. Zilele acestea nici măcar Arvathul nu protesta față de pedeapsa capitală, iar Kelsea cu siguranță nu avea nimic împotriva ei. Și totuși, ceva dinăuntrul ei îi cerea un proces, chiar și un proces înscenat, ceva care să legitimeze acțiunea. Exista precedent legal pentru execuțiile sumare: dacă era să fie crezut folclorul de care vorbea Părintele Tyler, William Tear le practica și făcuse una chiar cu mâna lui.

Ca și mine, se gândi Kelsea, brusc înfrigurată. Vedea cu ochii minții sânge, gros și fierbinte, țâșnindu-i peste mâna dreaptă și picurându-i de pe braț. Lumea din afară presupunea că Mhurn fusese doar o victimă colaterală în bătălia de la Argive. Buzduganu lăsase să se răspândească această convingere, dar Kelsea și ceilalți din garda ei știau mai bine cum stăteau lucrurile și, oricât ar fi încercat să-și alunge problema din minte, imaginea continua să-i revină: mâna ținând cuțitul, scăldată în sânge. Părea extrem de important ca Thorne să aibă parte de un proces.

— Acoperă-ți ochii, Domniță.

Kelsea își feri ochii de lumina zilei, care izbucni în întunericul din fața lor. Trecu printr-una din ușile secrete ale lui Buzduganu și se trezi într-o încăpere lungă și îngustă, cu tavan înalt. Lumina pătrundea în încăpere printr-o suită de ferestre de pe peretele opus. Privind afară pe ele, Kelsea înțelese că se aflau în extremitatea de vest a Citadelei; văzu mai întâi colinele ondulate pe care se întindea orașul și apoi, dincolo de ele, conturul întunecat al Munților Clayton.

— Aici, Maiestate! anunță Părintele Tyler din celălalt capăt al încăperii.

Kelsea se întoarse și constată că zidul prin care intraseră era plin de portrete. Se întindeau pe toată lungimea galeriei, în ambele direcții. Părintele Tyler se dusese la ultimul tablou și pusese mâna pe marginea de jos a ramei, unde se afla o placă de lemn, inscripționată. Portretul îl arăta pe bărbatul care apăruse în viziunea ei: un bărbat înalt, sever, cu păr blond tuns scurt, cu trăsături întipărite ferm pe figură. Lui Kelsea îi tresăltă inima. Știuse, desigur, că viziunile ei erau reale, dar era totuși o enormă ușurare să constate că existau dovezi.

— William Tear, anunță Părintele Tyler, așezând torța într-un suport gol de pe perete.

Soarele pătrundea în sală atât de strălucitor, încât nu era nevoie de flacăra torței. Placa spunea că portretul fusese pictat la cinci ani după Trecere.

Kelsea se apropie uitându-se atent în sus, la primul rege din Tear. Stătea în picioare în fața unui șemineu uriaș din Citadelă, foarte asemănător cu cel din căsuța în care crescuse ea. Artistul nu reușise să ascundă nemulțumirea lui Tear pus să stea nemișcat; expresia lui trăda foarte multă nerăbdare. Probabil că portretul fusese ideea altcuiva. În fundal, Kelsea zări imaginea vagă a unui raft plin de cărți, dar pe suprafața portretului se acumulase un strat gros de murdărie și nu putea desluși titlurile.

— Vreau să le curețe pe toate un servitor din Citadelă, îi spuse lui Buzduganu. Cu siguranță au destul timp la dispoziție.

Buzduganu încuviință și Kelsea trecu la portretul următor: un tânăr blond, abia ieșit din adolescentă. Era chipeș, dar Kelsea îi putea citi o umbră de îngrijorare în priviri, chiar și prin straturile de praf. Pipăi rama cu degetele, căutând o plăcuță cu înscris și o găsi acoperită și ea de praf. O lustrui cu degetul arătător, apoi își șterse degetul murdar de poalele rochiei și se aplecă să citească. „Jonathan Tear”.

„Jonathan cel Bun”, murmură Părintele Tyler lângă ea.

Kelsea zări un safir pe pieptul lui Jonathan Tear unul din cele două ale sale, atârnat pe lanț. Se uită repede înapoi, la portretul lui William Tear. El nu purta nicio bijuterie, cel puțin Kelsea nu putea să vadă niciuna. Între cele două portrete, cel al lui William și cel al lui Jonathan, se afla un spațiu larg, suficient de mare cât s-o facă pe Kelsea să se întrebe dacă acolo nu atârnase cândva alt portret.

— Cine a fost mama lui Jonathan Tear?

Părintele Tyler scutură din cap.

— Asta nu știu, Maiestate. William Tear nu a avut regină; legenda spune că el nu credea în căsătorie. Dar nu există nicio îndoială consemnată cu privire la faptul că Jonathan cel Bun a fost fiul lui. Asemănarea este evidentă.

— De ce crezi că era Jonathan atât de îngrijorat?

— Poate se temea de moarte, Domniță, răspunse Coryn din spatele ei. Avea douăzeci de ani când a fost ucis. Portretul acesta nu putea fi făcut cu mai mult de câțiva ani înainte.

— Cine l-a ucis?

— Nimeni nu știe, dar au reușit să treacă de garda din Tear. Cel mai urât episod din istoria noastră, acel…

Coryn se întrerupse brusc, iar ea își dădu seama că el se gândea la Mhum. Barty spusese același lucru despre asasinarea lui Tear: greșeala Gărzii. Cu părere de rău pentru stânjeneala lui Coryn, Kelsea renunță la restul întrebărilor despre Jonathan Tear și trecu mai departe la următorul portret: o femeie cu aer inocent, un cap frumos, înconjurat de o coamă de păr roșu-castaniu care-i cădea pe umeri ca un râu și se despărțea în cosițe lungi pe spate. Zâmbea cu fericire de pe pânză. Kelsea verifică plăcuța gravată: „Caitlyn Tear”. Soția lui Jonathan Tear. După asasinat, Caitlyn Tear fusese urmărită și măcelărită. Deși femeia din portret murise demult, lui Kelsea i se frânse inima. Femeia aceasta arăta de parcă nici nu ar fi putut concepe ceva rău, cu atât mai puțin să îndure.

Următorul portret o făcu pe Kelsea să-și țină respirația. L-ar fi recunoscut oriunde pe bărbatul acela: stătuse în fața șemineului ei în urmă cu două săptămâni, chiar el, cel mai frumos bărbat din lume. Era așezat pe tronul dinastiei Tear – spătarul bogat sculptat era inconfundabil – și zâmbea cu zâmbetul superficial al unui politician. Ochii de chihlimbar îi erau însă reci și printr-un artificiu neobișnuit al artistului, părea s-o urmărească pe Kelsea oriunde s-ar fi așezat. Nerăbdătoare, pipăi în lungul ramei, dar nu găsi nimic, doar o zgârietură ciudată în lemn, care sugera că placa, dacă existase vreodată, fusese smulsă demult. Se miră de prezența acestui bărbat chipeș în galeria regilor din Tear dar nu spuse nimic.

— Chipeș diavolul, remarcă Buzduganu. Totuși n-am idee cine este. Părinte?

Părintele Tyler dădu din cap.

— Nu se potrivește cu niciunul dintre monarhii Raleigh de care am auzit eu. Într-adevăr, arată foarte bine; poate a fost partenerul vreuneia dintre reginele Raleigh. Au fost mai multe care nu s-au măritat niciodată, dar toate au lăsat moștenitori. Aveau ochiul format pentru bărbații chipeși.

Kelsea alese taman acel moment nefericit să se uite la Pen și văzu că și el o privea. Noaptea în care o respinsese stătea între ei ca o prăpastie

uriașă și Kelsea avea sentimentul îngrozitor că niciodată nu vor mai reveni la prietenia sinceră de dinainte. Ar fi vrut să-i spună ceva, dar erau prea multe persoane în apropiere și într-o secundă îi dispăru orice pornire de reconciliere. Ochii bărbatului de lângă șemineu aveau puteri hipnotice, dar Kelsea se smulse și trecu la portretul următor. Ajunseseră acum la familia Raleigh; toate portretele acestora aveau plăcuțele intacte și înscrisurile deveneau tot mai lizibile, mai puțin uzate de timp, pe măsură ce Kelsea se apropia de prezent.

Toți cei ce se numeau Raleigh purtau ambele safire, iar bijuteriile apăreau identic de la un tablou la altul. Aceștia erau strămoșii lui Kelsea, sângele ei, dar ea îi găsi cumva mai puțin importanți decât familia Tear, mai puțin reali. Carlin nu-i admirase niciodată pe membrii familiei Raleigh; poate că prejudecățile ei în această privință, ca și în multe altele, i se transmiseseră pur și simplu lui Kelsea de-a lungul anilor.

În cel de-al zecelea portret, Kelsea se trezi în fața unei femei atât de frumoase încât aproape că nu putea fi descrisă. Avea același păr blond și aceiași ochi verzi ca multe dintre reginele Raleigh, dar fața ei era albă ca laptele și perfectă și avea gâtul cel mai frumos proporționat pe care îl văzuse Kelsea vreodată la o femeie. Spre deosebire de celelalte portrete care înfățișau pe rând câte o singură persoană, în acest portret se afla și un copil, o fetiță drăguță de vreo șase ani, așezată în brațele mamei. Iar în acest portret Kelsea observă un element nou: femeia purta unul dintre safire, iar copila pe celălalt. Kelsea se aplecă spre plăcuța atașată și citi: „Amanda Raleigh”.

— Ah, Regina cea Frumoasă!

Părintele Tyler veni lângă ea în fața portretului. Străjerii lui Kelsea, care se împrăștiaseră, majoritatea, prin celălalt capăt al încăperii, cam plictisiți, se apropiată și ei uitându-se avizi la portret. Kelsea simți mușcătura iritării, în ciuda voinței ei, dar pe urmă văzu încă un copil în portret, aproape ascuns între fustele Reginei celei Frumoase. Fetița era și mai mică decât copilul din brațele Reginei, nu putea avea mai mult de trei sau patru ani, dar avea deja părul negru și un aer taciturn și îi aminti brusc lui Kelsea de propria înfățișare din vremea copilăriei, cea care se uitase la ea din oglinda bălții din spatele casei. În strălucirea Reginei celei Frumoase și a fiicei ei, era ușor s-o pierzi din vedere pe această fetiță și Kelsea

înțelese că fusese probabil alegerea deliberată a artistului: să pună în evidență un copil și să-l lase în umbră pe celălalt.

— Regina cea Frumoasă a avut un singur copil, mi s-a spus. Probabil că în brațe este Regina Elaine, spuse Kelsea și arătă cu degetul fetița care se ascundea după fustele Reginei celei Frumoase. Atunci, ea cine este?

Buzduganu ridică din umeri.

— Habar n-am.

Părintele Tyler o cercetă pe fetiță

— Un copil căzut în dizgrație, aș zice eu. Amanda Raleigh a avut un soț, pe Thomas Amess. Acesta a fost tatăl lui Elaine. Dar am auzit că Amanda nu-i era prea fidelă lui Amess, așa că s-ar putea să mai fi existat și alți copii. Copiii în dizgrație apar uneori în portretele regale din perioada dinaintea Trecerii, dar niciodată în poziții proeminente. Era cu adevărat o cruzime, aproape mai rău decât să nu apară deloc. Părintele Tyler studie puțin portretul, înainte de a remarca: Acesta este cazul cel mai rău pe care l-am văzut vreodată. Copilul este complet marginalizat.

Kelsea se uită lung la copilă, cuprinsă de milă în sinea ei. Spre deosebire de prințesa zâmbitoare din brațele Reginei celei Frumoase, fetița ascunsă avea ochi negri, nefericiți. Nu se uita la artist, precum ceilalți doi subiecți, ci se uita mai degrabă în sus, la Regina cea Frumoasă, cu un regret cu greu ascuns în privire. Kelsea simți deodată nevoia să plângă și nu știa dacă pentru fetiță sau pentru ea însăși.

În portretul următor, fetița care stătuse în brațele Reginei crescuse și avea propriul ei copil. Înscrisul o identifică a fi Regina Elaine și Prințesa Regală Arla. Elaine nu era la fel de frumoasă ca mama ei – dar cine ar fi putut să fie? se întrebă Kelsea cu amărăciune – totuși îi amintea lui Kelsea de cineva. Andalie? Nu, pentru că, deși această femeie era brunetă, nu avea frumusețea palidă, subtilă a lui Andalie. Regina Elaine nu zâmbea pentru artist; și ea părea extrem de plictisită pentru că trebuia să pozeze.

— Uite-aici, Domniță! arătă Dyer cu degetul spre fața lui Elaine. Are maxilarul încleștat cu aceeași determinare ca și dumneata!

— Nostim, mormăi Kelsea, dar nu putea nega că exista o asemănare, chiar și acum, când propria ei figură suferise atât de multe transformări.

Înainte să apuce Dyer să mai facă vreo remarcă, ea trecu la portretul următor.

Arla cea Dreaptă stătea pe tronul din Tear fără niciun copil prin preajmă, cu ambele safire la gât și coroana Regatului Tear pe cap. Kelsea se uită fascinată la coroană, un singur cerc elegant de argint, încrustat cu patru sau cinci safire. Bătu cu degetul în pânză.

— Avem noroc să găsim ce căutăm, Lazarus?

— Nu încă, Domniță.

Kelsea încuviință dând din cap, dezamăgită, dar nu surprinsă, și reveni la portret. Regina Arla nu fusese extrem de frumoasă, dar avea un magnetism vizibil în tablou. Era mult mai bătrână decât celelalte femei Raleigh și Kelsea își aminti că Regina Elaine trăise mult, iar fiica ei nu fusese încoronată înainte de a fi ajuns la vârsta mijlocie. Arla fusese o autocrată și așa o arăta și portretul, o femeie hotărâtă să obțină tot ceea ce-și dorea. Avea un zâmbet atât de satisfăcut, încât părea de-a dreptul îngustă la minte, iradiind o mândrie vecină cu aroganța. În cele din urmă însă, mândria îi adusese necazuri Arlei.

Barbari la zidurile Citadelei, șopti Kelsea în gând, *iar ea i-a provocat*, *la fel ca tine*.

Alungă gândul, trecu repede la portretul următor și se trezi că o privea pe mama ei.

Regina Elyssa nu arăta deloc așa cum își închipuise Kelsea. Certată de Carlin, care se supărase pe ea, Kelsea trăise în căsuța cea mică zile lungi în care se consola imaginându-și-o pe femeia enigmatică ce-o adusese pe lume: delicată, mlădioasă, coborâtă parcă din basmele Fraților Grimm. Elyssa din acest portret nu arăta însă deloc fragilă; era înaltă, mai înaltă decât Kelsea, și radia de sănătate și putere, o femeie blondă uimitoare, cu ochi verzi, strălucitori. Stătea lângă o masă masivă, lipsită de podoabe, dar zâmbea cu aerul senin al unei femei căreia nimic pe lumea aceasta nu-i putea crea griji. Kelsea, pe care această versiune a mamei ei o mulțumea îndeajuns, își dădu seama că stăruia asupra zâmbetului ei. Chiar dacă portretul ar fi fost pictat imediat după ce Elyssa urcase pe tron, era pe vremea când armata din Mort își croia deja drum prin satele din Tear. Tratatul cu Mort, loteria, toate aceste lucruri nu puteau fi prea departe, iar expresia de totală detașare a mamei îi spori lui Kelsea fermitatea, hotărârea ca nimeni să nu sufere de pe urma greșelilor sale.

— Domniță, murmură Buzduganu.

— Ce-i?

— Nu are niciun rost să rămâi agăţată de trecut. Acum viitorul… este totul.

Faptul că Buzduganu îi citise gândurile cu atâta uşurinţă o irită pe Kelsea. Dar văzu imediat pe figura lui că nu o judeca, că avea doar un adevăr al său, propriu, aşa că se relaxă, ridicând din umeri.

— Şi totuşi, uneori răspunsul pentru viitor se regăseşte în trecut, Lazarus.

Buzduganu se întoarse şi ordonă sever:

— Răspândirea, toţi!

Străjerii lui Kelsea ocupară poziţii în toate colţurile încăperii. Kelsea se uită uluită la Buzduganu, dar acesta se apropie doar şi murmură:

— Acolo te refugiezi noaptea, Domniţă, în raidurile dumitale? În trecut?

Lui Kelsea i se puse un nod în gât şi nu mai putu să respire.

— Ce te face să crezi că mă duc undeva?

— Lui Pen i-a scăpat, în seara aceea de săptămâna trecută. Se afla la uşa bibliotecii. Dar eu eram chiar lângă dumneata, Domniţă. Ai spus: „Există undeva o lume mai bună. Atât de aproape, încât am putea-o atinge". Am mai auzit aceste cuvinte; erau cuvintele unui cântec din satul în care am crescut eu. Un cântec despre Trecere.

— Umblam în somn.

Buzduganu chicoti.

— Eşti tot atât de somnambulă cum este şi fetiţa lui Andalie, Domniţă. Noaptea trecută am găsit-o în biroul lui Arliss. Când Arliss e plecat, biroul lui este întotdeauna închis. Cu toate acestea, Glee a reuşit să intre.

— Ce vrei să spui, Lazarus?

— În noaptea aceea, pentru o clipă, chiar înainte de a ieşi din transă, păreai să… te evapori.

— Să mă evapor? Cuvântul îi dădu lui Kelsea fiori, totuşi reuşi să scoată un hohot fals.

— N-ai decât să râzi, Domniţă, dacă asta vrei, dar eu am văzut. Buzduganu se apropie şi mai mult şi coborî vocea până rămase doar o şoaptă. Te-ai gândit vreodată, Domniţă, că ar fi mai bine să le scoţi pur şi simplu de la gât şi să le arunci?

Kelsea ridică mâna cu un gest reflex și strânse giuvaierurile în pumn. Nici nu mai știa dacă mai erau funcționale sau dacă acum exista altceva care o influența. Dar totul în ființa ei se răsculă împotriva ideii de a le scoate de la gât.

Buzduganu dădu din cap și-i zâmbi cu durere.

— Bine, măcar am încercat.

— Privește, Domniță! strigă Coryn, arătând spre următorul portret.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, oftă Kelsea.

Chipul unchiului o privea zâmbind de pe perete: mai tânăr decât bărbatul pe care-l cunoscuse ea, iar nasul încă nu avea culoarea roșie a alcoolismului pe care o căpătase mai târziu, dar acel aer de drept ce i se cuvine, sentimentul de a fi trimisul lui Dumnezeu pe pământ, toate acestea emanau din pânza picturii în mod evident.

— Dați jos prostia aceea! izbucni Kelsea. Nu este un monarh din dinastia Tear și nu a fost niciodată. Faceți-l să dispară.

— Mă ocup eu, Domniță, răspunse Buzduganu. Habar n-am avut că și-a instalat portretul în galerie. N-am mai coborât aici de ani buni.

— Nu folosește nimeni galeria aceasta?

— Cred că nu. La cât praf este…

Kelsea se întoarse și se uită furioasă la portretul mamei ei. Chiar dacă reușise să găsească o rezolvare pentru coșmarul armatei din Mort, care se profila la orizont, aceasta nu însemna nimic pentru cei cincizeci de mii de oameni din Tear care plecaseră deja în Mortmesne, darul mamei ei pentru omenire. Era un teritoriu familiar, o problemă fără soluție.

— Pot să te întreb ceva, Domniță? zise Dyer.

— Te rog.

— Aș vrea să știu dacă ai hotărât ce facem cu deținutul Javel.

— O să-i dau drumul din închisoare, desigur, dar nu m-am gândit decât la o singură modalitate de a-l împiedica să bea până cade jos.

Kelsea se întoarse cu spatele la portrete, ca să-i privească pe cei cinci străjeri așezați în fața ferestrelor însorite, ca pionii pe tabla de șah.

— Nu știu ce să fac nici cu băiatul acesta, gardianul. Merită o recompensă, dar pe cuvântul meu, nu știu ce să-i ofer. Nu are niciun prieten, pe nimeni care îl cunoaște bine?

Interveni Coryn. Îl știa puțin pe tatăl lui, fostul gardian.

— E la pensie acum. Pot să-l întreb.

— Întreabă-l. Nu vreau să fie o recompensă lipsită de sens. Ne-au făcut un mare cadou, Ewen și Javel.

— Și ce vei face cu acest cadou? întrebă Pen; era prima propoziție întreagă pe care o auzea Kelsea de la el după mai multe zile, dar i-ar fi plăcut să-l ignore. Dar cu Thorne ce faci?

— Nu știu.

— Ar fi bine să decizi repede, Domniță, interveni Dyer. Tot regatul îi vrea sângele neapărat.

— Da, numai că îl vrea din alte motive. Oamenii vor să-l vadă suferind din cauza anilor în care a fost administratorul recensământului. Numai că aceea a fost o responsabilitate conferită de guvern și, oricât de cumplite ar fi părut, intervențiile lui Thorne în calitate de administrator au fost legale în timpul regenței. Nu pot lăsa statul de drept să se încline sub presiunea publicului. Dacă îl execut pe Thorne, trebuie să fie din cauza fărădelegilor lui.

— Se face vinovat de trădare, Domniță.

— Dar nu acesta va fi motivul pentru care va veni toată populația regatului să-l vadă spânzurat.

Cei cinci străjeri se holbară la ea și Kelsea simți mai mult decât oricând că și ea se afla pe o tablă de șah, un pion față în față cu cinci piese puternice.

— Toți sunteți de aceeași părere? Că ar trebui să-l execut?

Toți încuviințară din cap, chiar și Pen, despre care Kelsea credea că ar putea opune vetoul neașteptat.

— Voi lua o decizie în curând, dar nu încă. Doar i-am promis lui Elston că va avea cu ce să se distreze.

Lăsându-i să se amuze în urma ei, Kelsea se întoarse la prima parte a galeriei, să se mai uite o dată la bărbatul care-i apăruse în fața șemineului. La lumina zilei era și mai uimitor și, în pofida faptului că portretul era foarte vechi, el nu îmbătrânise niciun pic. Ochii lui o urmăriră când se apropie și, chiar dacă știa că era o prostie, Kelsea avu sentimentul că el o vedea, de la distanță.

— Dați-l jos și pe acesta, spuse ea în cele din urmă. Nu știu cine e, dar nu este monarh. Nu-și are locul pe acest perete.

— Să-l aruncăm?

— Nu. Duceți-l sus. Căută cu privirea printre străjeri, până ce-l găsi pe Părintele Tyler, care se uita pe fereastră. Îți mulțumesc, Părinte. Locul acesta este deosebit de interesant.

— Da, Domniță, răspunse părintele absent, care rămase cu privirea mohorâtă ațintită asupra munților.

Ce i-au făcut? se întrebă Kelsea încă o dată. Ochii i se opriră asupra ghipsului de la picior. Era ea însăși surprinsă că simțea pentru preot un sentiment protector. Era un om bătrân, care nu voia decât să stea și să citească, să se gândească la trecut. În ultima perioadă, Kelsea îl găsise pe Părintele Tyler de mai multe ori adormit, dimineața, pe canapeaua lui preferată din bibliotecă, de parcă n-ar mai fi vrut să-și petreacă nopțile la Arvath. Îi făcuse Sfântul Părinte ceva? Dacă cumva…

Oprește-te, își spuse Kelsea. Nu putea încerca să-și extindă autoritatea asupra treburilor interne ale Arvathului. Ar fi fost drumul spre dezastru. Își scoase Biserica Domnului din minte și astfel îi veni brusc o idee, o soluție posibilă… nu pentru Părintele Tyler, ci pentru altă problemă.

— Lazarus, avem vreun gardian care știe limba din Mortmesne?

Buzduganu rămase surprins.

— Kibb, Dyer și Galen, Domniță. Și eu.

— Vorbește vreunul suficient de bine, încât să fie luat drept locuitor din Mort?

— Numai Galen, într-adevăr, răspunse Buzduganu și se încruntă. Ce-ți trece prin minte?

— Ne întoarcem sus, acum. Dar nu toți. Doi dintre voi să coboare în temniță și să mi-l aducă pe Javel. Încercați să-l treziți puțin.

Peste o oră, însă, când Javel intră în aripa Reginei, Kelsea constată cu dezamăgire că era la fel de apatic ca și mai înainte. Se uită în jurul lui fără niciun interes în timp ce Coryn îl escortă până la podium, apoi rămase cu ochii în pământ. Unde era bărbatul care se repezise cu toporul la cușca în flăcări, de unul singur? Kelsea se întrebă dacă-l văzuse pe adevăratul Javel în ziua în care Thorne dăduse buzna în închisoare. Ewen fusese foarte precaut povestind ce se întâmplase atunci, dar Buzduganu reușise până la urmă să afle adevărul: dacă n-ar fi intervenit Ewen, Javel îl omora în bătaie pe Thorne, cu mâinile goale. Acela era bărbatul pe care voia Kelsea să-l vadă.

Fu mulțumită să constate măcar că Ewen nu-i mai pusese lui Javel cătușe. Nu era nevoie de măsuri atât de aspre; Javel nu făcea decât să șadă drept și înfrânt, de parcă și-ar fi așteptat propria execuție.

— Javel.

Fără să ridice privirea, răspunse fără nicio inflexiune.

— Maiestate.

— Mi-ai făcut un mare serviciu capturându-l pe Arlen Thorne.

— Da, Maiestate. Mulțumesc.

— Te-am iertat. Acum ești liber să pleci din Citadelă oricând și să te duci unde vrei. Dar eu te-aș ruga să rămâi și să-mi asculți propunerea.

— Ce propunere?

— Mi s-a spus că nevasta dumitale a fost trimisă în Mortmesne cu transportul, acum șase ani. E adevărat?

— Da.

— Mai trăiește?

— Nu știu, răspunse Javel apatic. Așa a zis Thorne. Mi-a spus că ar putea s-o aducă înapoi. Dar eu cred că a fost o minciună și că a murit.

— De ce?

— Era femeie frumoasă, Allie a mea. Cele ca ea nu rezistă mult.

Kelsea tresări, dar insistă mai departe.

— Allie era frumoasă și slabă, Javel? Sau era frumoasă și puternică?

— Mult mai puternică decât mine, Domniță, deși asta nu spune prea multe.

— Și totuși, crezi că nu ar fi putut supraviețui timp de șase ani într-un bordel din Mort?

Javel ridică ochii din pământ și Kelsea fu mulțumită să citească în ei o umbră de mânie.

— De ce-mi spui asta, Domniță? Vrei să faci totul mai rău decât este?

— Vreau să văd dacă-ți mai pasă de ceva. Crezi că nevasta dumitale s-ar bucura să te vadă acum aici, așa cum ești?

— Asta e între mine și ea. Javel privi în jur și păru a-l vedea pentru prima dată pe Coryn. Ai zis că sunt liber să plec.

— Da, ești. Ușa e în spatele dumitale.

Javel se întoarse să plece. Kelsea îl simți pe Buzduganu zburlindu-se lângă ea, dar, spre cinstea lui, se stăpâni.

— Ce vei face în continuare, Javel? strigă Kelsea după el.

— O să găsesc cârciuma cea mai apropiată.
— Asta ar fi vrut nevasta dumitale?
— Ea e moartă.
— Nu știi asta.
Javel merse mai departe.
— Nu vrei să afli?
El se opri, la numai câțiva pași de ușă.
— Am oprit loteria, Javel, continuă Kelsea, cu ochii ațintiți la spatele lui. Cât domnesc eu, din țara aceasta nu va mai pleca niciun transport. Dar asta nu corectează nedreptățile din trecut, nu-i ajută pe oamenii din Tear aflați acum în Mortmesne. Ce să fac eu pentru toți aceia, pentru toți sclavii? Răspunsul este clar: trebuie să-i scot de-acolo.
Javel rămase pe loc, dar Kelsea văzu că umerii i se înălțată deodată, într-o mișcare involuntară.
— Lazarus consideră că sunt alte lucruri pentru care ar trebui să-mi fac griji, continuă ea, arătând spre Buzduganu, și are dreptate. Poporul meu moare de foame și este needucat. Nu avem un sistem medical adevărat. La granița de răsărit se află o armată care ne va zdrobi, ne va reduce la neant. Toate sunt probleme reale, așa că pentru o vreme le-am lăsat la o parte pe celelalte. Dar mai departe, eu și Lazarus avem idei puțin diferite. El crede că a evita nedreptățile pentru viitor este mai important decât a corecta nedreptățile trecutului.
— Așa și este, mormăi Buzduganu și Kelsea îi aruncă un zâmbet scurt, plin de durere. Îi părea rău că nu era de față și Părintele Tyler; el ar fi înțeles. Dar se întorsese deja la Arvath.
— Lazarus este bine intenționat, dar greșește. Nedreptățile din trecut nu sunt mai puțin importante, sunt doar mai greu de reparat. Și cu cât le ignori mai mult acordând întâietate chestiunilor mai presante, cu atât dauna crește, până când problemele din trecut ajung să dea naștere unor probleme în viitor. Și iată cum ajungem înapoi la Allie a dumitale.
Javel se întoarse spre ea și Kelsea observă că avea ochii umezi.
— Să presupunem, de dragul argumentației, că soția dumitale este încă în viață, Javel. Să zicem că în Mortmesne i s-a întâmplat tot ce poate fi mai rău, lucrul cel mai teribil pe care ți l-ai putea imagina. Ai mai dori-o înapoi?
— Bineînțeles! izbucni Javel. Crezi că a fost ușor s-o văd transportată în cușcă? Aș face orice să schimb această situație!

— N-o poți schimba. Și pentru că n-o poți schimba, te mai întreb o dată: o vrei totuși înapoi?

— Da.

— Atunci, uite care este propunerea mea. Vei merge în Mortmesne cu doi dintre străjerii mei. Eu vă dau arme și bani. Iar dacă reușești s-o scoți pe Allie a dumitale, înseamnă că îi putem scoate și pe alții.

Javel făcu ochii mari, cu un aer care arăta că se cam îndoiește de propunere.

— Eu nu sunt un luptător prea bun, Domniță. Nici măcar nu vorbesc limba din Mortmesne.

— Și ești și bețiv, remarcă Dyer de lângă perete.

— Taci, Dyer! îl apostrofă Kelsea cu gândul la Barty. Acum bănuia că Barty fusese alcoolic. Nu putea fi sigură, dar toată copilăria ei era presărată cu mii de indicii. Obiceiul tău de a bea, Javel, nu este o preocupare principală pentru mine. Am nevoie de cineva dedicat trup și suflet acestei încercări.

— Eu nu vreau altceva decât pe Allie a mea înapoi.

— Iar eu doar atât îți cer.

— Mă duc. Ochii lui Javel străluciră… nu de prea multă vioiciune, nu încă, ci pentru că exista un scop. Nu știu cum putem reuși, dar mă duc.

— Perfect. Ia-ți câteva zile, pune-ți treburile în ordine. Lazarus va ține legătura cu dumneata.

Javel se descumpăni; el înțelesese că plecau chiar atunci. Buzduganu făcu un pas în față și mârâi.

— Și fă ceva bun pentru dumneata, străjer al porții, ține-te la distanță de cârciumi. Urmează o treabă dificilă chiar și pentru cineva cu capul limpede.

— Pot s-o fac.

— În regulă. Devin, escortează-l până la poartă.

Javel ieși pe ușă urmându-l pe străjer cu pași nesiguri, de parcă n-ar fi știut unde se ducea.

— Ești nebună, Domniță, mormăi Lazarus. Când mă gândesc câte șanse sunt să nu iasă nimic… nici măcar nu reușesc să le enumăr. Și vrei să trimiți doi dintre oamenii mei cei mai buni împreună cu măgarul ăsta.

— În caz de eșec, într-adevăr se numește nebunie, Lazarus. Dar în caz de reușită, se numește geniu, iar geniul vei fi dumneata, pentru că îți

încredințez această operațiune în totalitate. Eu nu mai vreau să știu nimic despre ea.

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru astfel de măruntișuri.

Kelsea zâmbi, dar când ușile se închiseră, vocea îi plesni ca biciul.

— Dyer!

Străjerul făcu un pas în față.

— Gura dumitale este o nesecată sursă de amuzament pentru mine. Dar asta nu valorează nimic dacă nu știi când s-o ții închisă.

— Îmi cer iertare, Maiestate.

— Vorbești limba Mortmesne acceptabil, nu-i așa?

Dyer căscă ochii mari.

— Da, Domniță. N-am un accent prea bun, dar vorbesc fluent. De ce?

Kelsea se uită la Buzduganu care încuviință din cap cu un gest aproape imperceptibil. Dyer se uită atent la ei o clipă, apoi mormăi:

— Oh, Domniță, să nu-mi spui…

— Pleci, prietene, interveni Buzduganu. Tu și Galen.

Dyer se uită în sus la Kelsea și ea fu surprinsă să citească în ochii lui durere.

— Mă pedepsești, Domniță?

— Bineînțeles că nu. Este o treabă importantă.

— Să scot o singură sclavă din Mortmesne?

— Gândește la scară mare, prostule, mormăi Buzduganu. Eu sunt cel care te trimite acolo. Crezi că nu vei avea decât o singură misiune?

De data aceasta, Kelsea fu cea care făcu ochii mari, dar își reveni repede. Dacă ea gândea deja mai departe, nu era de mirare că și Buzduganu făcea la fel. Rebeliunea din Mort, asta trebuia să fie; în timpul lui liber, Buzduganu făcuse din ea proiectul lui preferat. Sub coordonarea lui, Coroana trimisese deja mai multe transporturi de bunuri pentru rebelii din Cite Marche.

— Îmi cer iertare, Maiestate, zise Dyer.

— Se acceptă. Kelsea se uită la ceas. Nu e ora pentru cină?

— Milla zice că în treizeci de minute, Maiestate! anunță un slujitor nou din ușa bucătăriei.

— Cheamă-mă când e gata, îi spuse Kelsea lui Buzduganu, coborând de pe tron. M-ați obosit toți astăzi.

În camera ei găsi portretul pe care îl aduseseră din galerie și care acum stătea rezemat de perete, lângă vatră. Kelsea se uită îndelung la el, apoi se întoarse spre Pen.

— Pleacă.

— Domniță…

— Ce este?

Pen deschise larg brațele.

— Lucrurile nu pot continua așa veșnic. Trebuie să lăsăm în urmă ce s-a întâmplat.

— Eu am lăsat în urmă!

— Nu-i adevărat. Pen vorbi liniștit, dar Kelsea simți umbra de supărare din vocea lui.

— A fost un moment de slăbiciune și nu se va mai repeta.

— Eu sunt străjer al Reginei, Domniță. Trebuie să înțelegi acest lucru.

— Înțeleg că ești la fel ca toți ceilalți bărbați de pe lumea asta. Pleacă.

Pen răsuflă șuierând printre dinți și Kelsea se bucură să vadă o durere adevărată în ochii lui, pentru o clipă, înainte ca el să iasă din încăpere. Dar imediat ce el trase draperia peste ușă, Kelsea se prăbuși în fotoliu, regretând propriile cuvinte. Fusese ocazia perfectă pentru a repara situația, iar ea îi dăduse cu piciorul.

De ce trebuie să mă port ca un copil?

Uitându-se în sus, Kelsea se zări în oglindă și rămase stană de piatră. Nu mai era un copil; ceva se schimbase din nou în înfățișarea ei. Din oglindă se uita la ea o femeie drăguță, chiar dacă severă. Deși lumina focului era slabă, Kelsea își putu da seama că pomeții îi deveniseră mai proeminenți; păreau a da formă întregii fețe, dirijând trăsăturile înspre gura ce devenise, cumva, senzuală.

Pe Kelsea o umflă râsul. Dacă avea pe undeva o zână bună, atunci pesemne că ocrotitoarea ei era senilă, pentru că îi îndeplinea dorințele anapoda, în primul rând pe cele care contau cel mai puțin. Regatul Tear era la pământ, iar armata din Mort începuse asaltul la graniță, în schimb Kelsea se făcea tot mai frumoasă pe zi ce trecea.

Poate că este ceea ce mi-am dorit, se gândi ea privindu-se în oglindă. *Poate că este ceea ce mi-am dorit mai mult decât orice*. Își reaminti o frază dintr-una din cărțile lui Carlin: sângele va spune. Kelsea se gândi la portretul aflat două etaje mai jos, la femeia blondă și zâmbitoare lipsită de

orice altă preocupare în afară de propria-i plăcere și simți că-i venea să urle. Dar fața din oglindă rămase senină, misterioasă, pe punctul de a deveni încă și mai frumoasă.

— Regina Adevărată, mormăi Kelsea cu amărăciune și își auzi vocea frângându-se.

Reflexia se tulbură pentru o clipă, deveni vagă. Ea clipi derutată, apoi constată că se estompa, avu senzația aceea neobișnuită de transformare incipientă, de devenire într-o altă persoană, o experiență prin care mai trecuse. Ar fi trebuit să-l cheme pe Pen, să-l prevină că intra într-una din transele ei, dar umilința o copleși și pe moment nu-și putu regăsi vocea. Mai ales forța acelei amintiri părea a nu se stinge odată cu trecerea timpului; putea crește în orice clipă, copleșind-o pe Kelsea și înecând-o în oceanul rușinii. De ce să-i spună lui Pen ce urma? Pen își merita soarta dacă ea se izbea de un perete sau de o piesă de mobilier, dacă se rănea în timpul serviciului lui.

Ești chiar ca un copil. Acestea nu sunt probleme adevărate. Lily are probleme adevărate. Tearling are probleme adevărate. Micile tale drame nici nu intră în discuție.

Kelsea încercă să pună căluș vocii, dar avea prea multă dreptate pentru a putea fi ignorată și pe moment simți că detesta partea ei rațională, miezul pragmatic care nu-i mai permitea luxul de a avea toane. Încăperea se estompă în jurul ei, ondulându-se, și Kelsea se simți cuprinsă de uimire înțelegând cât de apropiate păreau a fi cele două lumi. Viața lui Lily și a ei… uneori părea a se desfășura una lângă cealaltă, într-o aliniere perfectă, ca și cum Kelsea ar fi putut păși peste o anumită linie și a trece astfel, simplu, într-un alt timp, în America dispărută.

— Pen!

Tânărul apăru imediat, cu o figură rigidă.

— Plec, murmură Kelsea.

Camera se estompa de-acum, iar când Pen se apropie, Kelsea își dădu seama că și el se stingea, până când ajunse să privească prin el, într-o cameră inundată de soare.

— E în regulă, Domniță. N-o să te las să cazi.

O prinsese de braț cu un gest plăcut, puternic, reconfortant, dar Kelsea simți că în timp și acesta avea să dispară.

Capitolul 8
Row Finn

Administrația Frewell dorea să consacre minciuna convențională, veche de când lumea, cum că femeile ar fi creaturi plăpânde și indecise, cu o disperată nevoie de a avea un cămin și un soț care să le dea un rost și să le îndrume. Numai că ultimii ani de dinaintea Trecerii arată cu totul altceva, chiar și la cea mai superficială privire. Americancele erau în acea perioadă pline de resurse, trebuia să fie, pentru a supraviețui într-o lume care le aprecia pentru un singur lucru. Este adevărat că multe femei erau forțate să trăiască o viață secretă, despre care cunoaștem foarte puțin și despre care soții lor nu știau, cu siguranță, nimic.

— *Noaptea neagră a Americii*, GLEE DELAMERE

În două zile Lily rămăsese fără cărți. Dorian era o cititoare avidă și trecu prin teancul ascuns de Lily, ca fulgerul. Lily îi oferi un dispozitiv electronic, dar Dorian îl refuză cu dispreț.

— Toate cărțile electronice sunt modificate și cenzurate. O vreme am lucrat într-o unitate de producție de smartbooks și oamenii guvernului erau peste tot, controlau conținutul. Rămâi la exemplarele pe hârtie; sunt mai greu de modificat odată ce au fost publicate. În lumea mai bună nu vor mai exista cărți electronice deloc.

Lumea mai bună. Lily crezuse că acesta era doar un slogan, o etichetă folosită de Orizontul Albastru pentru a da un aer inofensiv propriilor acțiuni. Acum însă își punea întrebări. Englezul acela înalt, Tear lăsase impresia că vorbea despre o certitudine.

— Nu există o lume mai bună.

— Va exista, răspunse calm Dorian. Este aproape… atât de aproape, încât parcă o putem atinge cu mâna.

Tear spusese același lucru. Cuvintele sunau ca o predică, dar Dorian părea să fie prea pragmatică pentru a rosti așa ceva. Ca și Tear de altfel. În ultimele zile, Lily căutase informații pe internet în repetate rânduri, dar acestea erau parcimonioase. Găsise înregistrată nașterea unui anume William Tear din Southport, Anglia, în 2046, iar în urmă cu unsprezece ani,

un oarecare William Tear fusese decorat cu Crucea Militară pentru eroism de către Serviciul Aviației Speciale. Lily presupunea că Serviciul Aviației Speciale era versiunea britanică a Forțelor Aeriene Americane, dar după mai multe căutări, află că analogul american al SAS era, de fapt, SEAL[2]. Acum era sigură că dăduse peste omul care o interesa. Întâlnise o mulțime de cadre paramilitare prin intermediul lui Greg și toți oamenii aceia lăsau impresia că erau invincibili. La fel și Tear, dar la el invincibilitatea se combina cu încă o trăsătură, cu ceva înrudit cu omnisciența. Când se întâlniseră în camera pentru copii, Lily simțise pentru o clipă, cu o certitudine absurdă, că el știa totul despre ea.

Alte informații nu existau despre Tear, ceea ce i se părea imposibil. Lily reușea să afle rețetele prescrise prietenelor ei – cel puțin pe acelea legale, genealogiile, fișele medicale, declarațiile de impozit, chiar și secvențele ADN-ului, dacă avea chef. Dar William Tear se născuse, făcuse serviciul militar la forțele speciale britanice și atât. Restul vieții lui dispăruse. Când o căută pe Dorian Rice, Lily se lovi de aceeași situație. Obținea numeroase știri, dar toate fuseseră publicate recent și aveau legătură cu explozia de la baza aeriană. Greg spusese că Dorian evadase de la Centrul de Detenție pentru Femei din Bronx, dar online nu exista un dosar de arestare. Nu se făcea nicio referire la familia lui Dorian, nu apărea niciun certificat de naștere. Era ca și cum cineva i-ar fi șters din istorie pe Dorian și pe Tear. Atâta doar că Securitatea era singura care putea șterge informații din rețea; zilele în care cetățenii puteau edita orice informație doreau ei dispăruseră odată cu intrarea în vigoare a Legii puterilor emergente.

Lily ardea să o descoase pe Dorian despre viața ei, dar nu voia ca fata să afle că o spionase. Dorian se obișnuise să nu mai tresară la orice, dar încă mai avea manifestări neobișnuite de paranoia, care o apucau și îi treceau. Despre William Tear refuza să vorbească; ori de câte ori se referea Lily la el, sărea imediat: „Fără nume!”, făcând-o pe Lily să simtă că ar fi rostit o blasfemie. Dorian reușea deja să se ridice în capul oaselor, să meargă dintr-un capăt în celălalt al camerei, dar în continuare îngheța ori de câte ori auzea telefonul și nu-i plăcea să fie atinsă. Insista să-și facă injecțiile singură.

Tear nu era singurul subiect inabordabil. Când discuția ajungea la lumea mai bună, Dorian rămânea enervant de evazivă, folosea expresii vagi

și nu dădea niciun răspuns valid. Lily nu-și dădea seama dacă îi ascundea ceva; poate că nici discipolii lui Tear nu înțelegeau prea bine lumea mai bună, poate că și ei erau tot în întuneric. Cu toate acestea, Lily dorea cu disperare să afle. Viziunea pe care o avusese când apăruse Tear pusese stăpânire pe gândurile ei: un teren vast, deschis, acoperit cu lanuri de grâu și panglica albastră a unui râu. Fără gardieni ori ziduri și fără puncte de control, numai case mici de lemn, oameni care se mișcau liberi dintr-o parte într-alta, copii alergând prin holde.

— Când va veni lumea aceasta mai bună? întrebă Lily.

— Nu știu, răspunse Dorian. Dar cred că nu mai este mult până atunci.

Duminică, Lily fu nevoită s-o lase singură pe Dorian, ca să se ducă la biserică și, cât a durat slujba, a fost foarte agitată. Abia dacă a ascultat predica preotului despre păcatele femeii lipsite de copii, deși, ca întotdeauna, preotul se uitase direct la Lily și la celelalte delincvente din congregație. Greg puse o mână pe spatele lui Lily, încercând să-i transmită compătimire, presupunea ea, dar sclipirile adânci din ochii lui o neliniștеau. Greg punea ceva la cale, cu siguranță, și nu putea fi ceva de bine. O clipă se întrebă dacă se pregătea să divorțeze; chiar și după adoptarea Codului Frewell, guvernul stăruia mai departe să sprijine cadrele bogate care voiau să se debaraseze de soțiile sterpe. Numai că Lily începuse să înțeleagă acum ceva ce nu sesizase până atunci: pentru Greg ea era o proprietate, iar Greg nu era omul care să renunțe la o proprietate, nici măcar dacă nu era în starea adecvată. Lily se întreba dacă lucrurile aveau să se schimbe într-o bună zi, atunci când avea să devină clar că ea nu va avea copii niciodată.

Înveselește-te, *fricoaso*, îi șoptise Maddy și Lily făcu ochii mari. De când apăruse Dorian sărind peste zidul din fundul grădinii, Maddy părea a fi omniprezentă, gata în permanență să-și spună părerea. Numai că rareori era ceea ce ar fi vrut Lily să audă.

După biserică, Greg îi ceru șoferului, Phil, să-i ducă la club. Prânzul la club făcea parte din rutina zilei de duminică, dar Lily ar fi vrut să se învoiască. Astăzi nu putea suporta gândul că se va întâlni cu prietenii lor. Lily voia să fie din nou în camera pentru copii, cu Dorian, încercând să deslușească misterul lumii mai bune.

Când ieșiră din parcarea bisericii, Greg apăsă pe butonul care ridica panoul separator, astfel încât Phil să nu-i poată auzi. Lily se neliniști văzându-i ochii strălucind de nerăbdare.

— Am găsit un doctor.
— Un doctor, repetă Lily precaută.
— Nu este ieftin, dar are autorizație și este dispus.
— Dispus să ce?
— Să-ți facă fertilizare.
La început Lily nu știu despre ce vorbea. Cuvântul inseminare o făcea să se gândească la implantul din umăr. Dar nu, Greg se referea la altceva. În mintea lui Lily se ivi o idee cu totul oribilă, pe care o refuză… dar, totodată, știa că era exact ce voia să spună Greg.
— In vitro?
— Desigur! Greg o luă de mână și se aplecă spre ea. Ascultă. Doctorul spune că poate să folosească sperma mea și să o introducă în oul altei femei. Copilul îl iei tu și nimeni nu trebuie să afle.
Lui Lily i se șterse din minte orice gând. O clipă îi veni pur și simplu să deschidă ușa mașinii, să se rostogolească afară din mers și să dispară… încotro?
— Dar dacă problema nu sunt ovulele mele?
Greg se încruntă, iar buza de jos îi ieși mai mult în afară. Se așteptase ca ideea lui să fie întâmpinată cu entuziasm, își dădu seama Lily, și disprețul nealterat care-și ițise capul în noaptea sosirii lui Dorian (a *violului*, îi reaminti Maddy) păru să sporească și să supureze în sinea ei. Greg crezuse că venise cu o idee grozavă, că implantarea cu forța a oului altei femei i-ar fi părut lui Lily un dar de la Dumnezeu. Și pentru prima oară, lui Lily îi trecu prin cap să se întrebe dacă Greg își dădea seama că o violase. După Frewell, devenise imposibil să demonstrezi un viol, iar violul între soți nu mai fusese sancționat de justiție de ani de zile. Oare ce însemna consimțământul pentru Greg? Cea mai mare parte a educației lui sexuale părea să fi venit de la tatăl lui și de la banda lui de tovarăși, dar niciunul dintre aceștia nu-i purtaseră lui de grijă.
Lily își drese glasul, forțându-se să scoată cuvintele din gură, de parcă ar fi fost legate cu lanțuri. I-ar fi fost mult mai ușor să nu spună nimic, dar trebuia să afle.
— Seara trecută…
— Îmi pare rău, Lil. Greg o luă de mână, întrerupând-o. N-am avut intenția să mă descarc pe tine. Lăsând la o parte incidentul cu bomba, mi-a fost foarte greu la muncă în ultima vreme.

— M-ai violat.

Greg rămase cu gura căscată, pe față i se așternuse o expresie de surpriză totală, încât Lily înțelese că avusese dreptate: el chiar nu-și dădea seama.

Întoarse capul și privi pe fereastră. Tocmai treceau pe sub arcul de piatră de la Clubul Noul Canaan, dincolo de care întinderea vastă de iarbă verde a terenului de golf ajungea până la linia orizontului. Greg își drese glasul și Lily știu ce urma, chiar înainte de a fi rostite cuvintele.

— Ești soția mea.

Înainte să-și dea seama ce face, Lily izbucni în râs. Greg se întunecă la față, dar nu știa că Lily nu râdea de el, ci de ea însăși. Prostia lui Frewell avusese efect și asupra ei, pentru că, până seara trecută, crezuse cu sinceritate că mariajul transforma bărbații, făcându-i mai buni, mai protectori. Numai că mariajul nu schimba pe nimeni. Lily se căsătorise cu un bărbat format de tatăl său, același tată care la masa de repetiție pentru nuntă îi pusese lui Lily mâna pe fund și o întrebase dacă putea primi mai devreme o felie din tort. Era surprinsă, mai ales acum, când iată unde ajunseseră? Avea măcar voie să se plângă?

Implantul, *Lil*, șoptise Maddy și avea dreptate. Implantul era marele element egalizator. Lily nu putea să fugă, pentru că oriunde ar fi fugit, toți banii din lume nu-l puteau împiedica pe Greg s-o găsească, iar Securitatea n-ar fi ridicat un deget măcar ca să-l împiedice s-o ia înapoi; dimpotrivă, ar fi făcut orice ca să-l ajute pe unul de-ai lor.

Mașina trase la intrare și Lily îl simți pe Greg ușurat că discuția luase sfârșit. Lily fusese cuprinsă de o stare de indiferență, de calcul făcut cu sânge rece. Pentru prima dată își dădu seama că ar fi fost posibil să se confrunte cu probleme încă și mai mari decât cele din seara trecută. Știa ce necazuri avea Greg din punct de vedere profesional pentru că nu făceau copii; era o piedică în cariera lui. Dar ea nu evaluase corect disperarea lui Greg, cât de departe era dispus să meargă. Traversau holul uriaș de marmură de la intrarea în club, un edificiu pe care Lily îl admira de obicei, dar pe care abia dacă-l vedea acum, în timp ce gândurile continuau pe acest drum neplăcut. Fertilizarea in vitro devenise ilegală de pe vremea când Lily era elevă la liceu, dar constituia o piață neagră înfloritoare pentru cuplurile de bogați, pentru care copiii în plus reprezentau o cale facilă de a băga în buzunar scutirile de taxă din Codul Frewell. Dacă Greg găsise un specialist

în fertilizarea in vitro, era acesta în stare să-și dea seama că Lily lua pilule contraceptive? Exista vreo posibilitate să elimine cumva hormonii din organism? Nu putea pune întrebarea pe internet; o căutare de acest fel îți aducea pe cap vizita oamenilor de la Securitate.

De ce nu-i spui că nu vrei copii?

Acum nu mai era posibil, dacă fusese vreodată. Îi spusese lui Greg, îi dăduse de înțeles, de mult. Dar el nu era în stare să audă. Iar dacă noaptea trecută dovedise ceva, acela era faptul că ceea ce dorea Lily nu conta absolut deloc. Era nevoită să găsească o modalitate de a-l evita pe specialistul în fertilizare in vitro, așa cum păcălea întotdeauna și sistemul de supraveghere din casă. Deocamdată însă nu-i venea nimic în minte. Atâția ani de căsnicie, în care făcuse eforturi supraomenești să scape din această capcană… iar acum lațul părea să i se strângă în jurul gâtului. Lily aprecie că-i rămăsese un spațiu de numai câțiva centimetri până ca strânsoarea să fie completă.

La restaurant, șeful de sală îi conduse la o masă unde, văzu Lily, se așezaseră deja mai mulți prieteni; erau soții Palmer și Keith Thompson. Lily nu agrea plictiseala și pierderea de vreme care veneau de obicei la pachet cu prânzul cu amicii de golf ai lui Greg și cu nevestele acestora, dar prezența lor i se păru de această dată un dar de la Dumnezeu, infinit mai bună decât să șadă vizavi de Greg, singuri, doar ei doi. Iar Keith nici nu era chiar atât de prost, categoric îi plăcea cel mai mult dintre prietenii lui Greg. El nu se uita ciudat la ea, nu făcea aluzii deocheate și nu o înțepa pe Lily pe motiv că nu reușea să aibă copii. Era un omuleț grăbit, care se ridicase pe propriile-i puteri până la poziția de președinte al lanțului de băcănii al familiei; tatăl lui era președintele. Într-o seară, la una dintre petreceri, Keith, beat criță, ajunsese în bucătărie, unde Lily se ocupa de desert; stătuseră mult de vorbă, iar el îi mărturisise lui Lily că aștepta pur și simplu moartea tatălui său. Azi însă, bea numai apă, iar zâmbetul abia schițat arăta că nu-i plăcea compania de la masa de prânz.

— Mayhew!

Mark Palmer se ridică în picioare și Lily văzu că era deja amețit; era roșu în obraji și trebui să se sprijine de marginea mesei ca să-și țină echilibrul. Michele, lângă el, era și ea puțin amețită; avea privirea tulbure și abia înclină puțin capul când Lily o salută și se așeză. Când fuzionaseră Dow și Pfizer, compania nou-formată îl păstrase pe Mark, dar o concediase

pe Michele, numai că Michele mai avea încă prieteni pe undeva, în ciclul de producție. Vindea analgezice la negru pentru jumătate din populația din Noul Canaan și scotea un profit frumos. Pe Lily încă o mai durea tot corpul când se așeză și o clipă se gândi să facă azi o mică afacere cu Michele, dar renunță la idee. Ascundea o teroristă în camera pentru copii, iar Greg voia s-o care la un doctor de pe o alee dosnică. Analgezicele o puteau face pe Lily tot pe-atât de neatrăgătoare ca Michele, client fidel pentru ea însăși, iar Lily nu-și permitea așa ceva. La un moment dat însă tot vor trebui să se ducă la toaletă, pentru ca Lily să-i poată restitui cărțile lui Michele și să-i ceară altele.

Greg comandă whisky, aruncându-i lui Lily încă o privire ranchiunoasă, după ce plecă chelnerul. Din pricina ei bea, părea să spună privirea lui. Nu era niciun pic de introspecție în ea; cuvântul viol părea să fi trecut peste el ca apa. Deodată Lily își aminti de o zi cu mulți ani în urmă, un sfârșit de săptămână din timpul colegiului când se duseseră cu mașina pe faleză, fără o țintă precisă, la plimbare pur și simplu. Lily își scosese picioarele afară, pe geamul pasagerului, Greg cu mâna stângă pe coapsa ei. Ce se întâmplase cu puștii aceia doi? Unde dispăruseră?

Masa fu servită, dar Sarah și Ford nu apăruseră, ceea ce era neobișnuit. Ei luau prânzul la club duminica, cu regularitate. Lily nu-i zărise nici la biserică.

— Unde este Sarah? o întrebă în cele din urmă pe Michele.

La masă se lăsă tăcerea și Lily își dădu seama că toți știau ceva ce ea nu aflase. Michele dădu din cap evaziv și Mark se grăbi să se lanseze în povestea unei încurcături de la birou. Câteva minute mai târziu, Michele îi făcu un semn mut înspre vestibul și Lily se ridică.

— Unde te duci?

Greg o apucase de încheietură și se uita la ea cu ochi mijiți, suspicioși. Lily își dădu brusc seama că-l ura pe soțul ei, îl ura mai mult decât urâse ceva sau pe cineva vreodată în toată viața ei.

— La baie. Cu Michele.

Greg dădu drumul mâinii, cu o smucitură, și Lily plecă de la masă împiedicându-se ușor. Keith Thompson se uită după ea cu o privire îngrijorată; Lily ar fi vrut să-i spună că era în regulă, ceea ce ar fi însemnat însă un optimism extrem.

La baie Lily puse întrebarea din nou.

— Ce s-a întâmplat cu Sarah?

Michele, care își refăcea conturul ochilor cu creionul dermatograf, se întrerupse.

— S-a întâmplat acum trei zile. Cum de nu știi?

Întrebare corectă. În Noul Canaan nu existau secrete; de obicei Lily afla scandalurile din vecini înainte să le descopere ei înșiși.

— Am fost ocupată.

— Cu ce?

— Nimic deosebit. Ce s-a întâmplat?

— Sarah a fost reținută.

— Pentru ce?

— A încercat să-și scoată implantul.

La început, Lily nu zise nimic, încercând să facă o legătură între această informație și Sarah, care îi spusese la un moment dat că soțul ei se folosea de pumni numai pentru că o iubea atât de mult. Dintre toate prietenele lui Lily, Sarah părea cel mai puțin înclinată spre un gest atât de grav.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Michele începu să-și aplice rujul. S-a tăiat singură la umăr cu un cuțit. N-a nimerit implantul, în schimb era să moară din cauza pierderii de sânge. Ford a denunțat-o.

Iată ceva ce într-adevăr îi stătea în fire. Odată, pe când se aflau în vacanță, Ford o uitase pe Sarah la un popas de pe autostrada Pennsylvania Turnpike. Dacă Sarah nu i-ar fi telefonat după câteva minute, el ar fi ajuns la Harrisburg fără să-și dea seama că ea nu mai era cu el.

— Ce-o să se întâmple acum cu ea?

Michele ridică din umeri și Lily înțelese că Michele începuse deja s-o dea uitării pe Sarah, trecuse mai departe. Uitarea era ceva ce învățai când dispărea cineva, răspunsul era atât de adânc înrădăcinat, încât părea de prost gust să reacționezi altfel. Lily n-o putuse uita pe Maddy, dar asta era altceva. Era vina ei.

— Ți-am adus cărțile. Lily le scoase din geantă, dar înainte de-a apuca să i le înmâneze, Michele se întoarse, se aplecă și vomită în chiuvetă. Nici nu terminase bine și mecanismul de autocurățare al chiuvetei începu să spele, cu sunete slabe, ritmice.

— Te simți bine? întrebă Lily, dar Michele îi făcu semn cu mâna s-o lase în pace. Când reuși să vorbească, nu era vocea ei. Sunt gravidă din nou.

— Felicitări, răspunse Lily în mod automat. Băiat sau fată?

Michele scuipă în chiuvetă.

— Băiat, mare noroc. Dacă ar fi fost tot fată, Mark ar fi vrut să scăpăm de ea.

— Poftim?

— Oricum nu-mi pasă, nici așa, nici așa.

Lily se uită fix la ea. Michele nu mai vorbise niciodată în felul acesta și, chiar dacă Lily își imaginase că nu era o plăcere să fii nevasta lui Mark Palmer, presupusese întotdeauna că Michele era la fel ca toate celelalte prietene ale ei: fericită să fie mamă. Michele se ducea mereu la meciuri de fotbal și se lăuda cu notele copiilor ei. Lily încercă încă o dată să-i dea cărțile și Michele le aruncă în geanta ei enormă. Mărimea genților lui Michele devenise subiect de glumă în grupul lor de prietene, dar ea avea nevoie de spațiu pentru obiectele de contrabandă pe care le transporta peste tot în Noul Canaan. Michele își desfășura mare parte din afaceri chiar în această baie, unul dintre puținele locuri din oraș în care nu existau camere de supraveghere.

— Ce-o să faci? întrebă Lily.

— O să-l nasc. Ce altceva aș putea să fac? Mark se laudă deja în fața tuturor la serviciu.

— Și analgezicele?

Michele o privi printre gene.

— Ce-i cu ele?

Lily țuguie buzele, cu sentimentul că se comporta ca însoțitoarea cicălitoare la o petrecere.

— Nu-i fac rău copilului?

— Cui îi pasă? Optzeci la sută dintre mamele cu venituri mari iau frecvent tranchilizante și analgezice sau ambele. Știai?

— Nu.

— Bineînțeles că nu. Producătorii de medicamente nu vor să ajungă în spațiul public asemenea informații. Oamenii ar putea întreba de ce. Michele îi aruncă o privire dezgustată. Și pe urmă, sunt cele ca tine. Tu nu rămâi însărcinată, nu-i așa? Niciodată nu va trebui să devii mamă.

Lily se replie. Ea și Michele nu fuseseră niciodată prietene apropiate, dar s-au înțeles destul de bine… iar acum Lily își dădu seama cât de puțin însemna acest lucru.

— Mark râde tot timpul de voi doi… Greg și cuptorul lui gol. Dar tu nu vei avea niciodată patru copii care se agață de tine urlând neîntrerupt, nu-i așa?

Lily se îndepărtă din fața lui Michele, al cărei chip, de obicei frumos, era acum contorsionat de ură – și de gelozie? Într-adevăr, crezu Lily. Dar făcând pasul, simți totodată că o cuprinde furia. Imaginea pe care o arăta Michele era stereotipul unei femei care trebuia să hrănească prea multe guri. Lily văzuse aceeași imagine pe afișele montate de guvern ori de câte ori trebuia să treacă prin Congres o lege legată de serviciile sociale. Numai că Michele avea două guvernante care o ajutau să crească trei copii. Unii dintre prietenii lor aveau câte trei sau patru. Michele era efectiv mamă poate doar o oră pe zi.

Michele scoase o cutie cu pilule și înghiți indiferentă două. Mecanismul automat își terminase treaba și chiuveta strălucea acum de curățenie, la fel ca atunci când intraseră ele. Michele își dădu cu apă pe față și se șterse cu un prosop.

— Ar trebui să ieșim și să ne întoarcem.

Când se așezară la masă, Keith se aplecă spre Lily și o întrebă:

— Ești bine?

Ea înclină capul în semn că da, arborând un zâmbet senin. Cât dură prânzul, încercă să nu se mai uite la Michele, dar nu reuși să se abțină. Toate prietenele ei erau la fel de nefericite în sinea lor? Sarah răspunsese la această întrebare. Jessa, poate; soțul ei, Paul, era un tip destul de cumsecade, dacă nu se îmbăta. Christine? Lily nu avea un răspuns. Ochii lui Christine aveau în permanență o strălucire sticloasă, care putea proveni fie de la droguri, fie de la fervoarea credinței; Christine conducea la biserica lor Cercul Femeilor pentru Studierea Bibliei. Lily nu avea încredere în niciuna dintre aceste prietene, dar crezuse că le cunoștea pe toate.

La masă, Lily încercă să stea de vorbă cu Keith, care o întrebă ce făcea mama ei și ce planuri avea pentru restul verii. Dar Greg se uita acum fix și la Keith, cu aceeași privire evaluatoare, bănuitoare. De multe ori Lily văzuse aceeași privire la câinele lor, Henry, căruia nu-i plăcea să-și împartă

jucăriile cu nimeni. Aici era adevărata păcăleală: ea nu-și mai aparținea. Devenise o păpușă, o păpușă pe care Greg o cumpărase, plătind pentru ea.

Există mijloace de a scăpa de-aici, îi șoptise Maddy, ceea ce nu o ajutase însă pe Lily să-și domolească anxietatea. Unul dintre ele era clinica doctorului Davis, dar să găsești un medic care să-ți facă un avort… era un cu totul alt nivel de ilegalitate. Își aminti brusc de femeia cu sarcină foarte avansată, pe care o văzuse la clinică, cea care umpluse scaunul de sânge. Era posibil ca doctorul Davis să fi făcut și întreruperi de sarcină? Lily nu auzise nimic despre așa ceva, dar desigur, nici nu ar fi avut cum să audă. Nu era ceva despre care să se vorbească în gura mare.

Greg rămase la club, să joace golf cu Mark și încă niște prieteni, așa că Lily plecă singură, bucuroasă de liniștea de pe bancheta din spate a mașinii. După ce Phil o lăsă acasă, Lily pregăti puțină supă de carne pentru Dorian și i-o duse în camera pentru copii, împreună cu o sticlă de apă. Se temuse să-i dea altceva în afară de supă, de pui sau de vacă, dar Dorian nu spusese nimic, chiar dacă se plictisise, poate, de acest meniu. Când intră în camera pentru copii, Dorian făcea gimnastică pe podea, întinzându-se, aplecându-se până la vârful picioarelor. Avea cămașa scăldată de sudoare. Probabil că se simțea mai bine dacă se putea întinde așa, dar era încă foarte palidă.

— Nu se vor rupe suturile? întrebă Lily.

— Nu contează, mormăi Dorian. Își strânsese părul în două codițe încâlcite, care o făceau să semene cu Maddy mai mult ca oricând. Nu-mi pot permite să zac.

— Sunt sigură că dorința lui ar fi să te faci bine mai întâi.

Din considerație pentru Dorian, Lily nu rosti cu glas tare numele lui Tear. Dar se întrebă: atât de pretențios era englezul încât s-ar fi așteptat ca Dorian să se poată ridica și mișca în voie la numai două zile după ce fusese împușcată? Sau ea se suprasolicita singură în acest fel?

— Este drăguță camera asta, remarcă Dorian. Dar nu aud niciun copil alergând pe-aici.

Lily chicoti involuntar.

— Nu-mi doresc copii.

— Nici eu.

— Nu, vreau să spun, poate că mi-aș dori. Dar nu aici. Arătă cu mâna casa, în general. Nu așa. Iau pilulele.

Sperase s-o surprindă pe Dorian, poate chiar s-o impresioneze, dar Dorian nu făcu decât să încuviinţeze dând din cap şi continuă cu gimnastica.

— Ai fost vreodată căsătorită?

— Doamne fereşte, nu. Sunt lesbiană.

Lily se trase înapoi, şocată.

— Faci sex cu femei?

— Sigur.

Nonşalanţa cu care făcu Dorian mărturisirea o ului pe Lily şi o reduse la tăcere. Să-i mărturiseşti deschis o infracţiune unui străin, în special o infracţiune gravă, precum homosexualitatea… părea a fi libertatea desăvârşită. Arătă spre cicatricea de pe umărul lui Dorian.

— Este de la implant?

— Îhî! Primul lucru pe care îl facem este să scoatem ticăloşia asta.

— Cum?

— Nu-ţi pot spune, răspunse Dorian, răsuflând greu, atingându-şi cu mâna degetele de la picioare. Informaţie preţioasă, dacă ai fi reţinută.

— N-aş spune nimic.

Dorian zâmbi trist.

— Toţi vorbesc până la urmă.

— Vreau să spun că poţi avea încredere.

— Atunci, spune-mi un secret. Unde ascunzi pilulele?

Lily îi arătă lui Dorian placa desprinsă din colţul camerei, marfa de contrabandă din spatele ei.

— E în regulă, camuflajul este bun. Câte ascunzători ai?

— Numai asta.

— Nu e bine. Întotdeauna trebuie să ai mai multe ascunzători.

— Nu pot ascunde nimic în altă parte. Greg va descoperi. Are obiceiul să controleze. Dar aici nu intră niciodată.

— Jonathan zice că ai umblat la sistemul de supraveghere din camera asta. Dorian îi aruncă o privire admirativă, sinceră. De unde a învăţat o păpuşă ca tine să facă aşa ceva?

— Sora mea. Se pricepea la calculatoare.

— Ei bine, eu tot mi-aş face încă o ascunzătoare. Una singură nu este niciodată destul.

— Tu câte ai?

— Când eram copil, zeci. Dar acum nu mai am niciuna. Dorian se ridică și își luă farfuria cu supă. În lumea mai bună nu trebuie să mai ascundem nimic.

— Nu înțeleg. Vorbești de o lume mai bună în sens biblic? Vor pogorî îngerii și vor face curat pe pământ?

— Doamne sfinte, nu! răspunse Dorian râzând. În lumea mai bună nimeni nu va avea nevoie de religie.

— Nu înțeleg, repetă Lily.

— Păi, de ce ai înțelege? Lumea mai bună nu este pentru oameni ca tine.

Lily se trase un pas înapoi, de parcă ar fi fost pălmuită. Dorian nu observă; era ocupată să mănânce supa, privind prin ușa cu geam spre curtea interioară. Aștepta, își dădu seama Lily, îl aștepta pe englez să vină și s-o ia. O parte din ea plecase deja.

Lily ieși din camera pentru copii, închizând cu grijă ușa în urma ei și coborî. Totul era o prostie, își spuse ea. Tear și oamenii lui erau probabil nebuni, cu toții. Și totuși, avea senzația că pe ea o lăsaseră în urmă.

Când Kelsea își veni în fire din nou, auzi tunete.

Ridică privirea și descoperi confortul binecuvântat al rafturilor cu cărțile lui Carlin, șirurile lungi de volume, fiecare la locul lui. Întinse mâna să le atingă, dar mâhnirea lui Lily îi răsună în minte, trăgând-o înapoi peste secole.

De ce văd aceste lucruri? De ce trebuie să sufăr împreună cu ea, când povestea ei s-a încheiat deja?

Zgomotul tunetelor răzbătu din nou și odată cu ele amintirile legate de Lily se stinseră, iar Kelsea deveni din nou foarte prezentă. Nu erau tunete, ci tropot de picioare care mărșăluiau pe coridor. Kelsea lăsă cărțile și, când se întoarse, îl văzu pe Pen imediat în spatele ei, ascultând încordat, cu un aer atât de grav, încât Kelsea uită să se arate supărată pe el.

— Pen? Ce se întâmplă?

— Mă gândeam să mă duc să văd, Domniță, dar în asemenea momente nu trebuie să te las singură.

Kelsea percepu un geamăt surd, înăbușit, venind de departe, de la capătul coridorului.

— Haide să vedem.

— Cred că este Kibb, Domniță. E bolnav de două zile și se simte din ce în ce mai rău.
— Bolnav de ce?
— Nu știe nimeni. Poate de gripă.
— De ce nu mi-a spus nimeni nimic?
— Nu ne-a lăsat Kibb, Domniță.
— Bine, vino.
Porni înainte pe coridor, unde nu mișca nimic, doar tremurai torțelor. În lumina obscură, coridorul arăta de două ori mai lung; părea să se întindă pe kilometri întregi, de la ușa întunecată a aripii Gărzii, până la sala de audiențe, bine luminată.
— Cât e ceasul? întrebă ea în șoaptă.
— Unsprezece și jumătate.
Geamătul surd se auzi din nou: o durere înăbușită, mai slabă de această dată, în apropierea sediului gărzii.
— Lui Buzduganu nu i-ar plăcea să intrați acolo, Domniță.
— Vino.
Pen nu încercă s-o oprească, ceea ce îi dădu lui Kelsea o mică satisfacție. O lumină slabă ieșea pe ușa deschisă a unei încăperi de la capătul coridorului și Kelsea grăbi pasul, o zoreau picioarele.
Trecu de colț și se trezi în ceea ce era, în mod evident, dormitorul unui bărbat. Totul părea întunecat, cu foarte puține ornamente, dar lui Kelsea îi plăcu austeritatea camerei; era exact cum își imaginase ea aripa străjerilor.
Kibb zăcea întins în pat, cu fruntea scăldată de sudoare și dezbrăcat până la coapse. Peste el era aplecat Schmidt, doctorul preferat de Buzduganu, în caz de urgență. Elston, Coryn și Wellmer stăteau lângă pat, iar Buzduganu, ghemuit la picioarele acestuia, completa tabloul. Când intră Kelsea, Buzduganu se întunecă la față, dar nu zise decât:
— Domniță?
— Cum se simte?
Schmidt nu făcu plecăciunea, dar Kelsea nu se simți jignită; nimeni nu părea a fi mai important decât doctorul chemat la un caz. Vocea îi trădă puternicul accent din Mortmesne.
— Apendicele, Maiestate. Aș putea încerca să-l operez, dar n-ar ajuta la nimic. S-ar sparge înainte să apuc eu să ajung la el. Dacă aș interveni cu

graba necesară, ar muri din cauza pierderii de sânge. I-am administrat morfină, pentru durere, dar nu pot face mai mult.

Kelsea căscă ochii mari, îngrozită. Apendicectomia fusese o operație de rutină în perioada dinaintea Trecerii, atât de frecventă și de simplă încât în cazul lui Lily fusese făcută de aparate și mai puțin de o mână omenească. Numai că expresia posacă a doctorului spunea mai mult decât ar fi fost nevoie.

— Am promis că vom avea grijă de mama lui, Domniță, murmură Buzduganu. Am făcut tot posibilul să-i oferim puțină alinare. Nu prea mai avem ce să facem. N-ar trebui să asiști la așa ceva.

— Poate că nu, dar acum e cam târziu să plec.

— El? întrebă Kibb. Vocea era greu inteligibilă, din cauza narcoticelor.

— Aici sunt, prostule, mormăi Elston. Nu mă duc nicăieri.

Kelsea văzu că Elston îl ținea pe Kibb de mână. Arăta ciudat, mâna micuță a lui Kibb, îngropată în pumnul uriaș al lui Elston, dar ea nu reuși nici măcar să zâmbească. Făceau tot împreună, Elston și Kibb, iar Kelsea nu-și amintea vreo clipă în care să-l fi văzut pe unul fără celălalt. Cei mai buni prieteni… dar acum, uitându-se la mâinile lor împreunate, la durerea pe care Elston încerca cu disperare s-o ascundă, mintea lui Kelsea veni cu a treia informație și cu a patra: nici Elston, nici Kibb nu aveau o nevastă în Citadelă, iar dormitoarele lor se învecinau.

Elston ridică privirea spre ea, mut, iar Kelsea făcu tot posibilul să nu se înroșească. Apucă cealaltă mână a lui Kibb, întinsă pe lângă el cu pumnul strâns. Ținea ochii închiși și dinții încleștați ca să nu geamă din nou, iar venele i se umflaseră la gât. Kelsea văzu cum i se rostogoleau picăturile de sudoare pe tâmple și pe obraji, pătrunzând la rădăcina părului. Simțindu-i atingerea, Kibb deschise din nou ochii și încercă să zâmbească prin încleștarea dinților.

— Maiestate, horcăi el. Sunt străjer al Reginei din Tearling.

— Da, răspunse Kelsea neștiind ce altceva să zică.

Propria-i neputință îi legase limba. Mâinile i se încălziră în încleștarea lui, îl simți strângându-i-le ușor.

— Am onoarea, Domniță.

Kibb zâmbi, un zâmbet controlat de droguri, apoi ochii i se închiseră din nou. Elston scoase un sunet înecat și se depărtă, dar Kelsea nu fu în stare. Schmidt era, fără îndoială, cel mai bun doctor pe care îl putuse găsi

Buzduganu, dar era doar umbra speciei dispărute. Nu mai exista medicină adevărată; pierise cu totul odată cu Corabia Albă, când personalul medical fusese părăsit în voia valurilor stârnite de furtună. Ce n-ar fi dat Kelsea să-l aibă acum măcar pe unul dintre doctorii aceia!

Se gândi la frigul brutal pe care-l suportaseră probabil supraviețuitorii, zbătându-se în apă, în mijlocul Oceanului Domnului, până ce s-au scufundat sub valuri, epuizați, în cele din urmă, probabil că au cedat. Aerul rece păru s-o copleșească și pe Kelsea, care începu să tremure incontrolabil și picioarele i se chirciră. Vederea i se întunecă.

— Domniță?

Un șoc puternic o izbi pe Kelsea în piept, atât de tare încât rămase fără aer. Pen o prinse în brațe, altfel ar fi căzut pe spate. Îl apucă pe Kibb de mână mai strâns, străduindu-se să rămână agățată de el, conștientă, cumva, că dacă îi va da drumul, vraja avea să se destrame și nu se mai putea face nimic.

Stomacul i se strânse de durere. Kelsea încleștă buzele, dar în spatele lor se acumulă țipătul și corpul îi țâșni eliberându-se. O presiune insuportabilă îi sfâșie abdomenul și părea să-i smulgă mușchii, întinzându-i dincolo de capacitatea lor.

— Țineți-o! Forțați-o să deschidă gura!

Mai multe mâini o țineau de brațe și de picioare, dar Kelsea nici nu le simțea. Presiunea i se dublă în abdomen, i se triplă și continuă să crească, să crească, o senzație pe care Kelsea nu putu s-o compare decât cu șuieratul din ce în ce mai puternic al ceainicului. Corpul îi era scuturat în continuare de convulsii, călcâiele se împingeau în podea, dar în interiorul ei Kelsea era la multe mile depărtare, luptându-se în întunecimea Oceanului Domnului, străduindu-se să nu se scufunde. Un val de apă înghețată se sparse deasupra ei, îi trecu peste cap și Kelsea simți gustul sărat-amărui.

Câteva degete reușiră cumva să-i deschidă gura, știa că erau degetele lui Pen și se luptau să-i apuce limba, dar totul părea foarte îndepărtat. Pentru ea nu exista decât durerea sfâșietoare din abdomen și frigul, un frig paralizant ce părea să fi acoperit lumea întreagă. Kelsea respiră scurt înăbușindu-se, încercând să nu vomite din cauza degetelor care îi prinseseră limba.

— Tu! Doctore! Vino-ncoace!

Acum simțea mâini pe umeri, mâini care răneau, mâini care o țineau cu toată forța. Mâinile lui Buzduganu, fața lui deasupra ei, desfigurată de îngrijorare, strigând ordine pentru că așa reacționa Buzduganu în situațiile de criză, părea uneori că nu știe decât să dea ordine…

Durerea dispăru.

Kelsea trase adânc aer în piept și rămase nemișcată. După câteva clipe, mâinile care o țineau se relaxară, deși nu-i dădură drumul cu totul. Ridică privirea și-i văzu pe toți aplecați deasupra ei: Buzduganu, Pen, Elston, Coryn și Wellmer. Tavanul de mai sus era o masă nedeslușită de plăci.

Murmurând câteva scuze, Pen își retrase degetele din gura ei. Kelsea își simți trupul ușor, curat, ca și când sângele i-ar fi fost înlocuit cu apă… apa țâșnită din izvorul de lângă căsuță, atât de limpede încât puteau găti cu ea, luând-o direct din iaz. Frigul nefiresc dispăruse și el și Kelsea se încălzi din nou, cuprinsă de somn, de parcă cineva ar fi învelit-o cu o pătură.

— Domniță? Te doare ceva?

Kelsea strângea încă între degete un obiect dur: mâna lui Kibb. Se ridică în capul oaselor și îl simți pe Pen schimbându-și poziția, astfel încât s-o sprijine de umeri. Kibb zăcea acum complet nemișcat, cu ochii închiși.

— A murit?

Schmidt se aplecă deasupra lui, mișcându-și mâinile cu rapiditate și profesionalism, ceea ce Kelsea aprecie: de la frunte la puls și înapoi la frunte. Verifică aceste zone cu agitație sporită, înainte de a se întoarce la Kelsea, cu o figură inexpresivă.

— Nu, Maiestate. Pacientul respiră fără dificultate.

Palpă abdomenul lui Kibb, precaut, gata să-și retragă mâna la cea mai mică tresărire. Dar, nimic. Kelsea putu vedea ea însăși cum pieptul lui Kibb se ridica acum și cobora în ritmul adânc, regulat, al omului scufundat în cea mai profundă adâncime a inconștientului.

— Febra i-a scăzut, murmură Schmidt, apăsând de această dată cu putere pe abdomenul lui Kibb, parcă disperat să obțină o reacție. De fapt, ar trebui să-l ștergem de apă și să-l acoperim, ca să nu răcească.

— Apendicele? întrebă Buzduganu.

Schmidt dădu din cap, revenind cu toată talpa pe podea. Kelsea duse mâna la cele două safire. Nu-i mai spuseseră nimic de la Argive, dar greutatea lor îi dădea siguranță, un obiect solid de care să se sprijine.

— Domnule? Unul dintre străjerii noi strecurase capul pe după ușă. S-a întâmplat ceva? Am auzit…

— Totul este în regulă, răspunse Buzduganu, aruncând o privire amenințătoare către toți cei din încăpere. Du-te înapoi la locul tău, Aaron, și închide ușa după tine.

— Da, domnule, spuse Aaron și dispăru.

— Îi e bine acum? șopti Wellmer.

Avea fața palidă și juvenilă, exact la fel ca în urmă cu mai multe luni, când îl cunoscuse Kelsea, înainte ca viața să fi apucat să-l mai maturizeze puțin. Buzduganu nu răspunse, se mulțumi să se întoarcă spre Schmidt cu o expresie resemnată, chipul omului care așteaptă verdictul, știindu-se deja condamnat.

Doctorul își șterse fruntea.

— Abcesul a dispărut. Pare a fi complet sănătos, mai este doar transpirația… dar și aceasta ar putea fi explicată prin coșmar, teroarea prin care a trecut astă-noapte.

Se întoarseră cu toții spre Kelsea, toți, cu excepția lui Elston, care rămăsese cu privirile pironite pe Kibb.

— Te simți bine, Domniță? întrebă Pen în cele din urmă.

— Mă simt bine, răspunse Kelsea.

Se gândi la acea primă noapte, în care se tăiase singură pe braț. Făcuse același lucru de mai multe ori de atunci; era un mecanism care o ajuta să facă față situației, iar propriul trup reprezenta un loc bun asupra căruia să-și dirijeze furia. Picioarele erau mai bune de tăiat, pentru că le putea ascunde mai ușor. Dar ceea ce se întâmplase acum era același lucru sau era ceva diferit? Dacă era vorba despre giuvaieruri, de ce nu-i dăduseră ele niciun semn? Kelsea își simțea umerii de plumb.

— Sunt obosită. Voi avea nevoie de somn, cât de curând.

Figura lui Schmidt era imaginea însăși a supărării, iar ochii îi fugeau rapid de la Kelsea la Kibb și înapoi.

— Maiestate, nu știu la ce am asistat chiar acum, dar…

Buzduganu îl apucă pe doctor de încheietura mâinii.

— N-ai văzut nimic.

— Poftim?

— N-ați văzut nimic niciunul. Kibb a fost bolnav, dar peste noapte a început să se simtă mai bine.

Kelsea încuviință dând din cap.

— Dar…

— Wellmer, folosește-ți creierul pe care ți l-a dat Dumnezeu! îl repezi Buzduganu. Ce se întâmplă dacă se răspândește zvonul că Regina poate vindeca bolnavii?

— Oh! Wellmer cântări afirmația.

Kelsea încercă să se gândească și ea, dar era prea obosită. Cuvintele lui Buzduganu îi răsunară în minte: a vindeca bolnavii…

Ce am făcut?

— Înțeleg, Domnule, răspunse Wellmer în cele din urmă. Toată lumea are o mamă bolnavă, un copil bolnav…

— Kibb! Buzduganu se aplecă și-l scutură pe Kibb de umeri, apoi îi trase ușor o palmă peste față. Elston tresări, dar nu zise nimic. Kibb, trezește-te!

Kibb deschise ochii și, la lumina confuză a torței, lui Kelsea i se păru că avea pupilele aproape transparente, de parcă ar fi fost curățate și înlocuite cu… cu ce? Cu lumină? apoi își dirijă simțurile asupra propriei persoane și își examină propriul trup, bătăile inimii. Totul se mișca mai rapid. Scutură capul, încercând să scape de razele care păreau să-i strălucească în minte. Dispărură, dar cu o scânteie poznașă, care nu o ajută să scape de sentimentul învăluitor că trăia un vis.

— Cum te simți, Kibb? întrebă Buzduganu.

— Ca o lumină, mormăi Kibb. Totul e lumină.

Kelsea ridică privirea și constată că doctorul o fixa cu privirea.

— Îți amintești ceva?

Kibb râse încetișor.

— Mă aflam pe marginea unei prăpăstii și începusem să alunec. Regina m-a prins și m-a adus înapoi. Totul a fost foarte clar…

Buzduganu încrucișă brațele, cu maxilarul încleștat de frustrare.

— Se poartă ca un om care a consumat opiu.

— O să-și revină, Domniță? întrebă Coryn.

— De unde vrei să știu eu? se miră Kelsea.

Toți, chiar și Pen, o priveau cu suspiciune, de parcă le ascundea ceva, un secret străvechi care ieșea acum, în fine, la suprafață. Se gândi din nou la tăieturile pe care și le făcuse pe brațe și pe picioare, dar se strădui să alunge gândul.

Buzduganu mormăi exasperat.

— Să sperăm că-și revine. Lăsați-l aici și cineva să stea de pază. Fără vizitatori. Domniță, ar trebui să te duci și să te bagi în pat.

Vorbele îi sunară atât de frumos lui Kelsea, încât încuviință dând din cap și plecă târându-și picioarele, ignorând pașii neauziți ai lui Pen, în urma sa. Voia să lămurească niște lucruri, dar era prea epuizată ca să se gândească acum. Dacă avea capacitatea de a vindeca bolnavii… dar scutură capul, fără să ducă gândul până la capăt. Era vorba despre o putere, într-adevăr, dar un soi de putere care te ruinează. Mai simțea și acum firimituri ale acestei idei zvârcolindu-i-se în cap.

A vindeca bolnavii, *a vindeca bolnavii*.

Cuvintele lui Buzduganu îi răsunau în minte precum clopotele, oricât s-ar fi străduit să scape de ele.

În seara următoare, după cină, Kelsea era în toiul obișnuitei discuții contradictorii cu Arliss, când sosi un sol cu mesajul de care se temea cel mai mult: cu șase zile în urmă, armata din Mortmesne străpunsese granița. După ce fusese respins de mai multe ori de către arcașii postați prin copaci, Ducarte aplicase în cele din urmă metoda cea mai directă și dăduse pur și simplu foc vegetației pe pantele Dealurilor Mărginașe, în totalitate. Hall avusese înțelepciunea să-și retragă batalionul spre Almont și să evite confruntarea directă, dar aproape toți arcașii fuseseră surprinși de flăcări și muriseră arși de vii în cuiburile lor de păsări, din vârful copacilor. Acum, probabil că cei din Mortmesne erau ocupați să-și transporte echipamentul greu peste dealuri, în timp ce grosul infanteriei ajunsese deja jos, în Almont. La ordinele lui Bermond, armata din Tearling se retrăsese până la Caddell. Focul făcea în continuare ravagii pe Dealurile Mărginașe; dacă nu începea să plouă, mii de acri de lemn de cea mai bună calitate aveau să fie complet distruși.

Kelsea se considerase pregătită pentru această veste; doar situația fusese inevitabilă încă de la bun început. Și totuși, ideea prezenței soldaților din Mortmesne pe pământul Regatului Tearling o lovi în plin. De două săptămâni, o aripă desprinsă din armata din Mort luase cu asalt Pasul Argive, exact așa cum o avertizase Bermond că avea să se întâmple; Calea Mortmesne era un traseu mult mai convenabil pentru deplasarea proviziilor de la Demesne, în comparație cu terenul accidentat al Dealurilor

Mărginașe. Dar Argive rezistase până acum și, atâta timp cât cei din Mort fuseseră blocați în propriul teritoriu, invazia păruse, cumva, mai puțin reală. Soldații din Mortmesne nu aveau cum să găsească vreo recompensă în Almont; jumătatea estică a regatului era aproape goală de-acum, cu excepția unui număr foarte mic de sate din extremitatea nordică și din cea sudică, ai căror locuitori, ocupați cu lucrarea terenurilor agricole, preferaseră să rămână pe loc. Oștenii din Mort nu aveau ce să jefuiască, totuși Kelsea ura ideea prezenței lor acolo, deplasându-se precum o maree neagră pe teritoriul ei. Mototoli mesajul în pumn, simțind că i se deschide o nouă tăietură pe partea interioară a coapsei. Tăieturile îi rețineau mânia în trup, o împiedicau să se reverse asupra oamenilor din apropiere, dar faptul că trebuia să se înfrâneze permanent devenise frustrant. Kelsea ar fi dorit din toată inima să aibă un țap ispășitor, pe cineva care să poată fi rănit, iar această nevoie o determina să-și facă singură tăieturi tot mai adânci, prin care să elibereze durerea, chiar dacă sângera. Tăieturile se vindecau cu o viteză incredibilă, uneori chiar în aceeași zi, de aceea era destul de ușor să le ascundă de toată lumea… toată lumea cu excepția lui Andalie, care se îngrijea de lenjeria lui Kelsea. Andalie nu spunea nimic, dar Kelsea știa că femeia era îngrijorată. În ciuda căldurii zilelor de vară, Kelsea își luase obiceiul să poarte numai rochii negre groase, cu mâneci lungi, ceea ce accentua înrudirea cu Lily Mayhew, care avea atât de multe de ascuns. Kelsea petrecea mult timp încercând s-o înțeleagă pe Lily, să deslușească ce legătură putea exista între ele, căci Kelsea nu era convinsă că reușea să vadă totul în amănunt și în asemenea măsură aievea, fără un motiv anume. Cu ajutorul Părintelui Tyler citise toate cărțile de istorie ale lui Carlin, dar nicăieri nu găsise vreo referire la Lily. Din punct de vedere istoric, Lily era un personaj total lipsit de importanță… dar Kelsea nu resimțea niciodată acest lucru când era împreună cu ea, captivă în interiorul vieții ei. Totuși întrerupsese cercetările, pentru că nu avea timp mai mult să i-l acorde lui Lily sau trecutului. Prezentul devenise prea amenințător.

Strângând în mână mesajul lui Bermond, Kelsea ieși din biroul lui Arliss și porni ca o furtună pe coridor, îndreptându-se spre camera ei. Trase draperia blocându-i accesul lui Pen și se precipită spre șemineu. Portretul bărbatului chipeș rămăsese sprijinit de perete, acoperit cu o pânză. Kelsea constatase că pictura o stânjenea; ochii bărbatului o urmăreau într-adevăr oriunde s-ar fi dus și păreau să-i surâdă afectat. Nici lui Andalie nu-i plăcea

deloc bărbatul din portret. Andalie nu mărturisise dacă ea sau Glee mai avuseseră și alte viziuni, dar trata portretul de parcă ar fi fost otravă și cearșaful înfășurat peste figura bărbatului, ea îl pusese.

Kelsea dădu cearșaful la o parte și se uită lung la portret. Măcar atât se putea spune despre bărbatul ieșit din șemineu, că era extrem de arătos, o plăcere să-l privești. Andalie susținea că era întruchiparea răului, și pe bună dreptate; Kelsea simțea acest lucru chiar și în portret, îi ghicea în zâmbet cruzimea. Dar, după cum își dădea seama Kelsea, totul venea la pachet. Avusese o mulțime de vise legate de bărbatul acela, de unele abia își mai aducea aminte, vise în care se vedea dezbrăcată în fața lui pe ceea ce părea a fi un pat de foc. Kelsea se trezea întotdeauna înainte să aibă loc vreun contact fizic, în cearșafuri muiate de sudoare. Era ceva diferit de ceea ce simțea pentru Spectru care, în ciuda faptelor sale rele, rămânea în limite fundamental decente. Răutatea acestui bărbat o atrăgea ca un magnet. Își plimbă degetul peste pânză, cântărind. Bărbatul îi spusese că știa cum putea fi înfrântă Regina Roșie. Kelsea îl crezuse numai pe jumătate, dar armata din Mortmesne era acum aici, iar ea nu-și mai permitea să nu se agațe fie și de un singur pai. Bărbatul spusese că voia să fie liber. Spusese că va veni când îl va chema ea.

Kelsea se așeză pe jos în fața focului, cu picioarele strânse sub ea. Focul ardea încețit și căldura lui îi încingea obrajii.

Nu fac decât să păstrez deschise toate opțiunile, își spuse ea ferm. *Nu e nimic rău în asta*.

— Unde ești? șopti ea.

Ceva întunecat păru să se adune în fața flăcărilor, ca și când s-ar fi compactat praful de cărbune, și în clipa următoare apăru el, exact în fața șemineului, înalt și real. Kelsea reacționă în prezența lui mai intens decât prima oară, simți cum pulsul i se accelerează și o cuprinde emoția, dar se strădui să și le țină sub control. Dorința o făcea să fie proastă, își dădea seama… și nu-și putea permite să fie proastă în fața acestei creaturi.

De unde vii? îl întrebă ea. *Trăiești în foc*?

Trăiesc în întuneric, *Moștenitoare din Tearling*. *Aștept de mulți ani să văd soarele*.

Kelsea arătă cu degetul spre portret. *Tabloul acesta este foarte vechi*. *Ești o stafie*?

El cercetă portretul cu un zâmbet lipsit de umor.

Poți să te gândești la mine ca la o stafie, dar sunt făcut din carne și oase. Convinge-te singură.

Puse o mână pe pieptul lui Kelsea, imediat deasupra sânilor. Ea ridică involuntar umerii, dar el nu băgă de seamă și o privi cercetător. *Ești mai puternică, Moștenitoare din Tearling. Ce-ai pățit?*

Vreau să negociem.

Cum, nu avem timp de lucruri plăcute? Bărbatul zâmbi și Kelsea se sperie de propriul răspuns în fața acelui zâmbet. *Plăcerea face viața suportabilă, știi?*

Kelsea închise ochii, concentrându-se, apoi șuieră când pe brațe se deschise o nouă tăietură. Era adâncă și dureroasă, dar o făcu să se liniștească, potolindu-i pulsul și durerea din piept. *Ai spus că știi cum poate fi înfrântă Regina din Mortmesne.*

Așa este, știu. Nu este invulnerabilă, deși i-ar plăcea să fie.

Cum poate fi bătută?

Ce oferi în schimb, Moștenitoare din Tearling? Pe tine însăți?

Nu pe mine mă vrei. Vrei să-ți recapeți libertatea.

Vreau multe.

Ce poate să vrea din lumea fizică o creatură ca tine?

Încă mă bucur de senzațiile corpului fizic. Trebuie să mă întrețin.

Cum să te întreții?

El zâmbi, deși în ochi îi scânteie o flacără roșie. *Ești iute, Moștenitoare din Tearling. Și pui întrebările corecte.*

Ce dorești? Fii explicit.

Vom face o târguială, precum tratatul care a doborât-o pe mama dumitale?

I te-ai înfățișat în felul acesta și mamei mele?

Mama dumitale nu a fost demnă de atenția mea.

Rostise cuvintele cu intenția de a-i face un compliment, își dădu seama Kelsea, și obținu efectul scontat, creând în ea o mică strălucire, caldă. Dar ea continuă, știind că nu-și putea permite să divagheze. *Dacă negociem, vreau s-o facem în termeni foarte clari.*

În regulă. Tu o să-mi redai libertatea, iar eu îți voi spune care este vulnerabilitatea Reginei Roșii. Este corectă negocierea?

Kelsea ezită. Avansau prea repede. Armata din Mort era întârziată de propriul echipament de asediu; potrivit estimărilor lui Hall, Kelsea avea la

dispoziție cel puțin o lună până să ajungă în oraș. Nu era mult timp, dar era suficient cât să chibzuiască, să ia o decizie bună. Și acum, o nouă îngrijorare i se ivi lui Kelsea: chiar dacă, într-un fel sau altul, ar fi reușit să o distrugă pe Regina Roșie, asta ar fi însemnat obligatoriu și înfrângerea armatei ei? Va muri cu capul tăiat sau îi va crește unul nou, ca unei hidre?

Aici sunt prea multe necunoscute, *Kelsea*, șopti Carlin, și Kelsea știu că avea dreptate.

Mă voi gândi, îi spuse bărbatului din fața ei. El clipi des, ca și când ar fi obosit, și Kelsea își dădu seama că arăta, cumva, mai puțină consistență… închizând ochii pe jumătate, își dădu seama că focul din spatele lui se vedea foarte limpede, iar flăcările străluceau stins nu numai prin îmbrăcămintea lui, ci și prin zona în care ar fi trebuit să fie coastele. Fața i se albise și ea de oboseală.

Observând direcția în care privea Kelsea, bărbatul se încruntă. Închise o clipă ochii, părând că se solidifica direct în fața ei, cu un zâmbet atât de cald și calculat senzual, încât Kelsea făcu un pas în spate. Excitarea ei se stinse instantaneu, însoțită de spaimă.

Ce ești tu?

Privirea lui trecu dincolo de Kelsea, peste umărul ei stâng și fața i se strânse într-un rânjet, buzele i se retraseră de pe dinții albi. Ochii îi străluciră roșii, aruncând pe neașteptate săgeți aprinse de ură, care o făcură pe Kelsea să dea înapoi împleticindu-se, împiedicându-se în rochie. Fu gata-gata să cadă pe spate cu un zgomot surd, dar înainte s-o facă, o prinse cineva pe sub brațe. Când Kelsea ridică privirea, ultimii tăciuni se stinseseră în vatră, dar brațele erau în continuare acolo și o susțineau din spate, iar ea se luptă, lovind cu picioarele în podea.

— Ușor, Regină din Tearling, îi murmură o voce la ureche și Kelsea se liniști.

— Tu? Cum ai trecut de Pen?

— Zace inconștient.

— A pățit ceva?

— E bine. L-am scos puțin din acțiune, numai atât cât să putem pune lucrurile la punct.

Să punem lucrurile la punct. Desigur este vorba despre un acord.

— Dă-mi drumul. O să aprind o lumânare.

Spectrul îi dădu drumul, după ce o repuse ferm pe picioare și Kelsea șovăi până ajunse la noptieră. Obrajii îi erau încă pară de foc și simțea că îi ardea sângele în ei. Zăbovi până să aprindă lumânarea, încercând să-și recâștige stăpânirea de sine, dar în timp ce ea cotrobăia după chibrituri, vocea lui răsună în spate.

— Cinci centimetri mai la stânga.

Deci e adevărat că poate vedea pe întuneric, se gândi Kelsea iritată. Când, în cele din urmă, aprinse lumânarea și se întoarse cu fața la el, se aștepta să-l vadă pe bărbatul pe care îl ținea minte, cu zâmbetul pe buze și ochii jucăuși. Însă el purta pe chip un aer grav, la lumina lumânării.

— Știam că mai devreme sau mai târziu va veni. Ce ți-a cerut?

— Nimic, răspunse Kelsea. Dar știa că roșul din obraji o va trăda. Niciodată nu fusese în stare să mintă convingător și cu siguranță nu în fața Spectrului.

El o privi îndelung.

— Să-ți dau un sfat prietenesc, Regină din Tearling. O cunosc pe creatura aceasta de multă vreme. Nu-i da nimic. Nici măcar nu sta de vorbă cu ea. Nu va face decât să-ți aducă durere.

— Cine este?

— A fost cândva un bărbat, un bărbat puternic. Ai auzit poate de Rowland Finn.

Numele i se păru cunoscut, undeva în străfundul amintirilor. Carlin menționase o dată numele Finn, ceva în legătură cu Descinderea… despre ce fusese vorba?

Spectrul veni mai aproape. Se uita fix la fața ei, își dădu seama Kelsea, înregistra schimbările, iar ea lăsă capul în jos, prefăcându-se că cerceta podeaua, dar privindu-l din când în când pe furiș. Avea un aer de sănătate, deși părea ceva mai slab decât ultima oară când îl văzuse Kelsea. Avea tenul ușor bronzat, de parcă ar fi fost în sud. Încă o atrăgea, la fel de mult ca întotdeauna, dar atracția era însoțită de o distrugătoare senzație de pierdere, pe care Kelsea o resimțea direct în stomac. Toată pasiunea ce pusese stăpânire pe trupul ei în ultimele minute, se transferase ușor asupra Spectrului și acum își dădea seama cât de superficiale fuseseră reacțiile ei anterioare; ceea ce simțea ea pentru acest bărbat făcea nesemnificativ orice alt sentiment pentru altcineva. Visase la ziua când avea să-l întâlnească din

nou și să-l întâmpine nu ca o fetiță cu fața rotundă, ci ca o femeie atrăgătoare, poate chiar frumoasă.

— Cine ești dumneata, domnule Spectru? Ai și un nume adevărat?

— Am multe nume. Toate sunt utile.

— De ce nu mi-l spui pe cel adevărat?

— Numele înseamnă putere, Regină din Tearling. Numele tău a fost cândva Raleigh și acum este Glynn. Schimbarea aceasta nu a însemnat nimic?

Kelsea clipi uimită, pentru că întrebarea o făcu să se gândească nu la Barty și la Carlin, nici măcar la mama ei, ci la Tratatul cu Mortmesne, la semnătura cu cerneală roșie din josul paginii. Regina din Mortmesne, al cărei nume rămăsese ascuns în fața lumii. De ce îl ascundea cu atâta grijă? Kelsea se numea acum Glynn, dar Glynn se numise și în copilărie, pentru că toată lumea căuta o fetiță pe nume Raleigh. De ce, însă, o femeie atât de puternică precum Regina Roșie ar avea nevoie să-și ascundă numele cu care se născuse? Dorea atât de mult să lase trecutul în urmă?

Cine era ea, de fapt?

Spectrul se apropiase de biroul ei și răsfoia hârtiile pe care le găsise acolo.

— Ai slăbit, Regină din Tearling. Nu mănânci destul?

— Mănânc suficient.

— Atunci nu mai încerca să-ți ascunzi chipul. Lasă-mă să văd ce ți-ai făcut.

Nu avea cum să scape. Kelsea se întoarse pentru a fi cercetată, păstrând privirea în pământ.

— Te-ai schimbat, remarcă Spectrul fără nicio inflexiune în glas. Este ceea ce ți-ai dorit?

— Ce vrei să spui?

El arătă înspre safire.

— Nu știu prea multe despre pietrele acelea. Dar nu e prima dată când le văd îndeplinind o dorință. La Argive ai avut o reușită extraordinară. Ce altceva ai mai fost în stare să faci?

Kelsea încleștă maxilarele.

— Nimic.

— Știu când minți, Regină din Tearling.

Kelsea se trase înapoi. Avea un ton ciudat de asemănător cu al lui Carlin, când o certa pe Kelsea pentru greșeli minore: șterpelise o prăjitură în plus din bucătărie sau făcuse o treabă de mântuială.

— Nimic. Uneori am anumite vise. Viziuni.

— Despre ce?

— Perioada dinaintea Trecerii. O anumită femeie. Ce importanță are?

Spectrul o privi printre gene.

— De când ne cunoaștem, când ai fost cea care a decis ce este important?

Calmul lui Kelsea păru a se frânge, ca o grindă făcută dintr-un lemn prea moale.

— Nu mai sunt un copil în tabăra ta! Nu-mi vorbi mie așa!

— În ochii mei, Regină din Teariing, ești un copil. Și încă unul mic.

Lui Kelsea i se umplură ochii de lacrimi de supărare, dar se strădui să și le rețină, trăgând puternic aer în piept și repetându-și în minte același gând trist: Nu așa trebuia să se întâmple.

— Cum arată femeia aceasta de dinaintea Trecerii? întrebă Spectrul.

— Este înaltă, drăguță și nefericită. Nu zâmbește aproape niciodată.

— Și cum o cheamă?

— Lily Mayhew.

Spectrul zâmbi, un zâmbet care se așeză pe chipul lui lent, sincer, subminând mânia lui Kelsea, destabilizându-i temelia, precum valul de maree.

— Este vreo fată pe-acolo? O fată cu părul lung, roșu?

Kelsea clipi nedumerită. Scotocind rapid printre amintirile lui Lily, dădu din cap că nu și fu uimită să constate dezamăgirea de pe chipul Spectrului. Sperase că ea va spune da, avusese mare nevoie de acest da.

— Cine este Lily Mayhew?

Spectrul dădu din cap. Ochii îi sclipiră, aproape scăldați în lacrimi, deși Kelsea refuză să admită acest lucru, pentru că nu văzuse niciodată un bărbat mișcat de ceva.

— O femeie oarecare, presupun.

— Dacă ai de gând doar să pui întrebări și să nu dai niciun răspuns, atunci du-te dracului.

— Ce urât vorbești, Regină din Tearling.

— Vorbesc serios. Spune ceva clar sau ieși afară.

— Bine. Spectrul se așeză în fotoliu și se rezemă de spătar, picior peste picior, fără nicio urmă de emoție. În Mortmesne se pregătește o acțiune de protest.

— Am auzit de ea. Lazarus le-a trimis protestatarilor câte ceva.

— Au nevoie de mai mult sprijin.

— Atunci, sprijiniți-i. Regatul meu abia are bani destui pentru arme.

— Eu îi sprijin. Am canalizat în direcția aceea o parte considerabilă din propria mea avere.

— Aha. Deci tu ești. Levieux, nu-i așa? Cel bătrân? Te-ai gândit să dirijezi o parte din averea ta și către Tearling?

— Până de curând, Regină din Tearling, mi-aș fi investit averea mai degrabă în fasolea fermecată. Acum m-am angajat față de acești oameni, care se agită pentru mai multă echitate în Mortmesne. Dar ca să poată rezista au nevoie de victorii. Un sprijin deschis din partea Regatului Tearling le-ar susține moralul.

— Dar cadarezii?

— Cadarezii au început deja să taie din tributul pe care-l plătesc Regatului Mortmesne, ceea ce stârnește o confuzie utilă. Dar cei din Mort nu-i prea apreciază pe cadarezi, în timp ce tu ești o figură care le stârnește curiozitatea, în special printre cei săraci.

— O să mă gândesc. Trebuie să mă sfătuiesc cu Lazarus.

— Știi că armata din Mort a străpuns granița.

— Da.

— Ce vei face când vor ajunge aici?

— Până atunci, toată populația se va fi adunat în Noua Londră. Va fi aglomerație, dar orașul îi poate primi, cel puțin pentru o perioadă de timp. Am un batalion întreg care a strâns provizii pentru asediu și fortifică partea din spate a orașului.

— Vor doborî zidurile în cele din urmă.

Kelsea se încruntă.

— Știu asta.

— Și ce vei face?

Kelsea tăcu, ferindu-și privirea de vatră. Spectrul nu mai insistă, doar își sprijini bărbia în pumn, privind-o cu un amuzament nedisimulat.

— Ai o minte fascinantă, Regină din Tearling. În permanentă mișcare.

Ea încuviință dând din cap și traversă încăperea, înspre birou. Kelsea își dădu seama că încerca să se pună în evidență, să-l forțeze să o remarce, așa cum și ea îl remarca pe el întotdeauna. Dintr-odată i se păru că era demnă de tot disprețul. Era aceeași Kelsea dintotdeauna, iar el nu o dorise. Dacă ar fi vrut-o acum, când avea un chip frumos și un corp frumos, ce fel de bărbat ar fi fost?

Nu pot câștiga. Vechea ei înfățișare fusese autentică și nu-i adusese nimic bun. Dar noua ei înfățișare era mai rea, goală și falsă și orice ar fi câștigat prin intermediul ei ar fi purtat stigmatul acestui fals, ca pe o boală. Dacă acesta era efectul giuvaierurilor ei, Kelsea nu avea nevoie de el.

— Te-ai făcut frumoasă, Regină din Tearling.

Kelsea se înroși. Afirmația, care i-ar fi făcut plăcere cu câteva clipe mai devreme, o făcu acum să se simtă prost.

— Ce vei face cu noua ta frumusețe? Îți vei găsi un bărbat bogat?

— Nu voi împărți tronul cu nimeni.

— Dar un moștenitor?

— Există și alte căi de a obține unul.

El își dădu capul pe spate într-un hohot de râs.

— Practică, Regină din Tearling.

Kelsea privi spre draperie, cu gândul la Pen. Dacă Spectrul nu l-a trezit cu râsul lui, mai mult ca sigur că a murit.

— N-a pățit nimic străjerul tău. O să-l trezesc când plec. Dacă te consolează în vreun fel, să știi că este mai de nădejde decât au fost vreodată străjerii unchiului tău; măcar Alcott nu adoarme în timpul serviciului.

Sesizând ocazia de a schimba subiectul, Kelsea nu rată prilejul ivit.

— Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc pentru ornamentația pajiștii mele.

Spectrul deveni serios și gânditor.

— Thomas a murit cum se cuvine, deși mă doare să recunosc. A murit ca un bărbat.

Să mori cum se cuvine. Kelsea închise ochii și văzu din nou cum înaintează armata din Mort, traversând râul Caddell și sfărâmând zidurile. Unde era acum bărbatul acela chipeș, Rowland Finn? La ce se întorsese el?

— Nu te gândi la el, Regină din Tearling.

Se răsuci spre el ca o zvârlugă.

— Poți citi mintea omului?

— Nu e nevoie. Mie nu mi-ai ascuns niciodată nimic. Nu-l pot opri să vină aici oricând dorește, dar te avertizez din nou: nu-i da nimic. Nimic din tot ce cere, niciun locșor în mintea ta. Este o ființă seducătoare, știu…

Kelsea îl privi uluită, simțindu-se prinsă asupra faptului.

— Și eu am fost înșelat odată, de mult.

— Cât de de mult? izbucni Kelsea. Câți ani?

— Prea mulți.

— De ce nu ai murit?

— O pedeapsă.

— Pentru ce ești pedepsit?

— Cea mai aprigă dintre crime, Regină din Tearling. Acum taci și ascultă.

Kelsea tresări. Spectrul folosise din nou tonul lui Carlin, tonul pe care l-ai adopta cu un copil capricios și Kelsea simți o nevoie imperioasă de a-i demonstra că se înșela, că ea nu mai era copil. Numai că nu știa cum.

— Row Finn, omul, era un mincinos, continuă Spectrul. Și acum este tot un mincinos. Regina din Mortmesne i-a cedat; a fost o proastă. Și tu ești o proastă?

— Nu, murmură Kelsea, deși știa că era.

Se făcuse frumușică și nu mai era copil. Dar era cea mai mare proastă din lume, deoarece credea că aceste lucruri aveau să conteze pentru Spectru. Era imposibil să ajungă la el, la fel ca până acum.

— M-ai impresionat, Regină din Tearling. Nu strica totul acum.

Spectrul se ridică din fotoliu, scoase ceva din buzunar și Kelsea văzu că era masca lui, aceea oribilă pe care îi plăcea s-o poarte când umbla prin țară. Avea de gând să plece. Asta era tot ce obținuse ea.

Pagubă-n ciuperci, îi șopti o voce în gând. Dar Kelsea înțelese despre ce era vorba: mintea ei încerca patetic să se apere singură. Spectrul urma să dispară, lăsând-o fără nimic. Iar ea simțea o nevoie disperată să se agațe de ceva și nevoia atrase după sine supărarea. Era cea mai puternică femeie din Tearling și totuși acest bărbat era capabil s-o dărâme cu numai câteva cuvinte. Așa avea să fie mereu?

Nu mereu. Nu pentru totdeauna, te rog, Doamne. Arată-mi o luminiță la capătul tunelului.

Trase adânc aer în piept și când vorbi, observă cu satisfacție că vocea îi devenise mai puternică, mai fermă.

— Să nu te mai arăți niciodată aici neinvitat. Nu ești bine-venit.

— Voi veni și voi pleca după bunu-mi plac, Regină din Tearling. Ca întotdeauna. Tu să fii sigură doar că nu trebuie să vin după tine. Își puse masca pe cap. Ne-am înțeles.

— Ducă-se dracului înțelegerea! izbucni Kelsea. Creatura aceea, Finn, se oferă să mă ajute concret. Tu ce mi-ai oferit vreodată?

— Doar viața ta, plod ingrat.

— Ieși afară.

Spectrul se înclină batjocoritor, ochii strălucindu-i pe sub mască.

— Cu timpul, vei ajunge, poate, la fel de frumoasă ca maică-ta.

Kelsea luă cartea de pe noptieră și o azvârli după el. Se izbi de umărul lui și apoi sări mai departe fără niciun efect. Spectrul râse, un râs amar care răsună găunos pe gura măștii.

— Nu mă poți răni, Regină din Tearling. Nimeni nu poate. Nu mă pot răni nici măcar singur.

Se strecură fără zgomot în camera lui Pen, trase draperia în urma lui și dispăru.

Kelsea se prăbuși pe pat, își îngropa fața în pernă și începu să plângă. Nu mai plânsese de luni bune, iar lacrimile erau acum o ușurare, eliberând o tensiune interioară care se acumulase din abundență. Dar durerea din piept n-o lăsa.

Nu va fi niciodată al meu. Rosti vorbele în pernă, aproape cu voce tare, dar Spectrul rămânea acolo, ferecat în pieptul și în gâtul ei de parcă îl înghițise, prea mare pentru a se lupta cu el. Nu exista nicio cale de a-l face să dispară.

O mână îi atinse umărul, blând, făcând-o să tresară. Uitându-se în sus cu privirea încețoșată, îl zări pe Pen la marginea patului. Ridică o mână să-i spună că se simțea bine, dar el continua să o privească consternat și neliniștea din ochii lui o făcu să verse și mai multe lacrimi.

Acesta este bărbatul de care ar fi trebuit să mă îndrăgostesc, se gândi ea, ceea ce o făcu să plângă și mai tare. Pen se așeză pe marginea patului și își puse blând mâna peste mâna ei, strângându-i degetele. Micul gest o sfâșie pe Kelsea, care începu să plângă în hohote, fața i se umflă și începu să-i curgă nasul. Atât de multe lucruri din viață se dovediseră mai grele decât ar fi trebuit să fie. Îi lipseau Barty și Carlin. Îi lipsea căsuța, cu obiceiurile ei liniștite, unde totul era familiar. Îi lipsea copilul Kelsea, care

nu fusese nevoit să ia decizii cu urmări pe mai mult timp decât o singură zi și să-și facă griji mai mari decât cele copilărești. Îi lipsea seninătatea acelei perioade.

După câteva minute, Pen o trase de pe pernă și o cuprinse în brațe, o lipi de pieptul lui, legănând-o așa cum obișnuia Barty după ce trăgea vreo căzătură. Pen nu avea de gând să-i pună întrebări, își dădu seama Kelsea, și gestul i se păru un dar neprețuit, așa încât lacrimile începură să dispară, rămânând doar sughițurile și oftatul. Se cuibări la pieptul gol al lui Pen, mulțumită să-l simtă: cald și puternic, o alinare de care își lipi obrazul.

Ar putea fi un secret, îi șopti un gând, venit din neant, dar o clipă mai târziu Kelsea înțelese că vocea avea dreptate. Ar putea fi un secret. Nu trebuia să afle nimeni, nici măcar Buzduganu. Viața privată a lui Kelsea, alegerile ei de taină erau treaba ei, așa că se trezi șoptind, rostindu-și gândul.

— Ar putea fi un secret, Pen.

Pen se trase înapoi, o privi lung și Kelsea văzu, ușurată, că el știa exact ce-i oferea ea, că nu trebuia să-i explice.

— Nu mă iubești, Domniță.

Kelsea dădu din cap.

— Atunci, de ce ai dori acest lucru?

Era o întrebare bună, totuși Kelsea era nemulțumită că Pen întrebase. Am nouăsprezece ani! ar fi vrut să-i strige. Nouăsprezece ani și încă sunt virgină! Nu e de-ajuns? Nu-l iubea pe Pen, iar el nu o iubea pe ea, dar îi plăcea cum arăta el fără cămașă și i se părea deosebit de important să demonstreze că nu mai era un copil. Nu avea nevoie de un motiv pentru a dori ceea ce toată lumea își dorește.

Dar nu-i putea spune lui Pen toate acestea. Nu ar fi făcut altceva decât să-l rănească.

— Nu știu. Pur și simplu.

Pen închise ochii, cu maxilarele încleștate și Kelsea se replie, amintindu-și deodată care era raportul de putere dintre ei; oare el credea că ea îi poruncea să se culce cu ea? Pen avea principii și, așa cum scosese în evidență, era străjer al Reginei. Poate că nu era suficient să nu știe altcineva; Pen ar fi știut, aceasta era problema.

— Alegerea îți aparține în întregime, Pen, îi spuse ea așezându-și palma pe gâtul lui. În clipa asta nu sunt Regina, sunt doar…

Pen o sărută.

Nu semăna cu nimic din ce citise prin cărți. Kelsea nu avu timp nici să-și dea seama ce simțea; era preocupată străduindu-se să nu pară ineptă, încercând să înțeleagă ce trebuia să facă cu limba. O mulțime de treabă, se gândi ea, ușor dezamăgită, dar pe urmă mâna lui Pen i se așeză pe sân și asta era ceva mai bine, mai aproape de ceea ce gândise ea că trebuia să se întâmple. Kelsea se întrebă dacă ar fi trebuit să-și scoată singură rochia sau să-l lase pe Pen să i-o dea jos și atunci își dădu seama că el i-o luase cu mult înainte, că jumătate din nasturi erau deja desfăcuți. În cameră era frig, dar ea asudase, iar când buzele lui Pen găsiră un sfârc, tresări, înăbușindu-și un geamăt. El îi scoase rochia cu totul și înțepeni.

Kelsea privi în jos și văzu ce vedea și Pen: brațele și picioarele ei brăzdate de o rețea de răni, aflate în diferite stadii de vindecare. Nu arătau chiar atât de rău ca la lumina zilei, dar până și Kelsea, care era obișnuită cu propriile leziuni, știa că membrele ei ofereau o imagine înspăimântătoare.

— Ce ți-ai făcut?

Kelsea apucă rochia și își trase mânecile la loc. Dăduse chix și de această dată, așa cum părea că reușea să distrugă totul atunci când încerca din răsputeri să se comporte ca un adult.

Pen o opri, prinzând-o ușor de încheieturi, cu o figură impenetrabilă.

— Nu poți vorbi despre asta?

Kelsea scutură din cap, uitându-se furioasă în pământ. Pen își trecu ușor degetul peste cicatricea de pe coapsă și Kelsea își dădu brusc seama că era aproape dezbrăcată, cu un bărbat care își plimba privirea pe corpul ei, iar ea nici măcar nu roșea. Poate că, până la urmă, se maturizase un pic.

— Înțeleg, spuse Pen. Nu e treaba mea.

Kelsea ridică privirea, surprinsă.

— Trăiești într-o lume pe care niciunul dintre noi nu o poate vedea, Domniță. Accept. Iar alegerile îți aparțin.

Kelsea îl privi lung. Apoi îi luă mâna așezată pe coapsă și o împinse ușor între picioare. Pen o sărută și Kelsea se trezi că propriile mâini străbăteau tot trupul lui, de parcă n-ar fi reușit să-l aducă suficient de aproape.

— S-ar putea să te doară, îi șopti el. Se întâmplă de obicei, prima oară.

Kelsea îl privi fix pe bărbatul care de luni de zile nu făcuse decât s-o păzească de pericole și înțelese că majoritatea cărților ei o induseseră în

eroare. Ele descriau dragostea ca pe o situație de totul sau nimic. Ceea ce simțea pentru Pen nu semăna deloc cu ceea ce simțea pentru Spectru… dar era iubire cu toate acestea; îl mângâie pe obraz.

— N-o să mă faci să sufăr, Pen. Sunt rezistentă.

Pen zâmbi, vechiul lui zâmbet, cel pe care Kelsea nu-l mai văzuse de o bună bucată de vreme. Când o penetră, o duru, într-adevăr, o arsură usturătoare înaintea căreia și-ar fi strâns picioarele, dar Kelsea n-ar fi vrut în ruptul capului să-i spună lui Pen, așa că se ridică spre el, încercând să intre în ritmul mișcărilor lui. Durerea se înteți, dar nu mai exista cale de întors; Kelsea simți că traversase o prăpastie, un pod care se sfărâmase în urma ei. Cei din Mort erau acolo, o așteptau. Kelsea dădu din cap, încercând să se scuture de acest gând. Invazia n-ar trebui să intervină aici, nu în acest moment. Încercă să se concentreze asupra lui Pen, asupra trupului ei, dar își dădu seama că nu se putea elibera de imagine: în fața ei, așteptând precum un val uriaș de maree, oastea din Mort.

Capitolul 9
Creatura întunecatĂ

Vai, *ce-ascunde-un om când*, *iată*.
'N chip de înger se arată!
— *Măsură pentru măsură*, WILLIAM SHAKESPEARE[3]
(Anglia dinaintea Trecerii)

Veni luna august, orbitoare și înfierbântată. Orașul mirosea greu din cauza arșiței; de câte ori ieșea pe balcon, Kelsea simțea duhoarea ordurilor și mirosul mai puțin zdrobitor, dar la fel de neplăcut al cărnii de animal lăsate la fezandat în soare. În lipsa pășunilor, multe animale aduse de refugiați cu ei începuseră să moară de foame. După ce se sfătuise în grabă cu Buzduganu, Kelsea poruncise ca toate animalele domestice din oraș și din jurul acestuia, cu excepția vacilor și caprelor care dădeau lapte, să fie sacrificate neîntârziat, iar carnea să fie conservată pentru asediu. Decizia nu fusese pe placul crescătorilor de vite din Almont, dar nemulțumirea lor era de preferat molimelor ce s-ar fi răspândit cu siguranță dacă animalele mureau și putrezeau pe malurile râului Caddell sau pe pajiștea Citadelei, contaminând rezervele de apă ale orașului.

Javel, Dyer și Galen plecară la Demesne pe 2 august. Porniră la drum când încă nu se luminase de ziuă, fără zarvă, în așa mare taină încât nici Kelsea nu află decât după aceea. S-a înfuriat la aflarea veștii, dar Buzduganu îi aduse aminte, în felul lui laconic, că-i încredințase lui operațiunea, iar Kelsea nu mai avu nimic de zis.

Pe 4 august Kelsea o găsi pe Andalie singură în camera ei și închise ușa, lăsându-l pe Pen de partea cealaltă. Îi trebuiseră mai multe zile pentru a-și aduna curajul și, cu toate acestea, în fața privirii întrebătoare a lui Andalie, aproape că-și pierdu cumpătul. Se mai culcase cu Pen de încă trei ori și, chiar dacă se simțise din ce în ce mai bine, un adevăr neplăcut se impunea tot mai apăsător în mintea lui Kelsea.

— Andalie, pot să-ți cer o favoare?

— Da, Domniță.

— Când te duci în târg, afli… afli dacă se pot cumpăra pe sub mână diverse lucruri?

Andalie deveni suspicioasă.

— Ce-ți trebuie, Domniță?

— Vreau… Kelsea se uită pe furiș înspre ușă, asigurându-se că Pen nu se strecurase, într-un fel sau altul, în încăpere. Am nevoie de contraceptive. Am aflat că s-ar găsi.

Chiar dacă fu surprinsă, Andalie nu lăsă să se vadă nimic.

— Se găsesc, Domniță. Problema este cum să le deosebim pe cele adevărate de cele false. Iar cele adevărate sunt întotdeauna foarte scumpe.

— Am bani. Te descurci? Nu vreau să afle nimeni.

— Mă descurc, Domniță. Dar mă întreb dacă te-ai gândit la urmări.

Kelsea se încruntă.

— Ai obiecții de ordin moral?

— Doamne sfinte, nu! chicoti Andalie. Aș fi luat și eu din astea, dar noi n-aveam bani. Abia dacă îmi ajungeau să le dau copiilor două mese pe zi. Nu te condamn, Maiestate. Vreau să spun că am auzit și eu ce se spune prin oraș. Poporul vrea un moștenitor. Nu știu ce s-ar întâmpla dacă iei contraceptive și se află.

— Opinia publică mă preocupă cel mai puțin în momentul acesta. Am nouăsprezece ani. Regatul nu este proprietar pe fiecare părticică din mine.

— Oamenii nu vor fi de acord în această privință. Oricum ar fi însă, pot să fac rost de sirop, dacă asta vrei.

— Asta vreau, răspunse Kelsea hotărâtă. Când te duci la târg?

— Joi.

— O să-ți dau aurul. Rămân recunoscătoare.

— Fii cu băgare de seamă, Domniță, o avertiză Andalie. Cunosc zburdălnicia tinereții, crede-mă. Dar regretul are o tenacitate îngrozitoare de a urmări omul, mult după ce tinerețea a trecut.

— Bine. Kelsea, care se uitase în pământ, ridică brusc ochii și o privi pe Andalie aproape rugător. Vreau doar să-mi pot trăi viața, asta-i tot. Viața, la fel ca orice fată de vârsta mea. Este chiar atât de îngrozitor?

— Nu este îngrozitor deloc, Maiestate, răspunse Andalie. Numai că, oricât ți-ai dori o viață normală, n-o vei avea. Ești Regina din Tearling. Există lucruri care nu-ți îngăduie să alegi.

Câteva zile mai târziu, Kelsea își făcu, în cele din urmă, curaj să întreprindă ceva ce amâna de aproape o lună. Adunându-i pe Buzduganu, Pen și Coryn, ieși din aripa Reginei, urcă trei scări, o luă la stânga, apoi la dreapta și din nou la stânga și intră într-o încăpere amplă, fără ferestre, de la etajul al doisprezecelea al Citadelei.

Elston se ridică dintr-un jilț așezat imediat lângă ușă. De această dată, Kibb nu era cu el. Deși părea să-și fi revenit din punct de vedere fizic, Buzduganu era încă precaut, încă îl testa pe Kibb, să vadă dacă se schimbase ceva.

— Te distrezi, Elston?

— Mai bine decât îți închipui, Domniță.

Încăperea era luminată de foarte multe torțe, iar în centru se afla o cușcă de oțel, înaltă până aproape de tavan. Barele erau subțiri, dar păreau extrem de rezistente, în mijlocul cuștii, Arlen Thorne stătea așezat pe un scaun simplu, de lemn, cu capul dat pe spate, cu privirea fixată pe tavan. Scaunul era singurul mobilier din cușcă.

— N-are nici măcar un pat? îl întrebă Kelsea pe Buzduganu, cu glas scăzut.

— Poate dormi foarte bine pe podea.

— Dar o pătură?

Buzduganu încruntă sprâncenele.

— De unde simpatia asta neașteptată pentru Thorne, Domniță?

— Nu simpatie, preocupare. Până și criminalii înrăiți ar merita o pătură.

— Ai venit ca să te bucuri, Maiestate? îi strigă Thorne din mijlocul încăperii. Sau o să stați toată ziua să mormăiți așa, unul la altul?

— Ah, Arlen! Cât de jos au căzut cei de sus!

Kelsea se apropie la trei metri de zăbrele și Pen o urmă, postându-se între ea și cușcă. Pentru o clipă, fu distrasă de silueta suplă, de spadasin, a lui Pen, pe care îl vedea acum într-o lumină cu totul nouă; sexul mergea din ce în ce mai bine și îi venea greu să nu se gândească la trupul lui gol. Căzuseră însă de acord să țină totul secret și așa avea să rămână.

— Coryn, poți să-mi dai ceva pe care să mă așez, te rog?

— Domniță.

— Cum stă treaba cu invazia, Maiestate? întrebă Thorne.

— Prost, recunoscu Kelsea. Oștirea din Mort înaintează din ce în ce mai adânc peste graniță. Armata mea nu va mai rezista mult.

Thorne ridică din umeri.

— Rezultatul inevitabil.

— Trebuie să recunosc, Arlen: cel puțin nu te prefaci că ai avea remușcări.

— Pentru ce să am remușcări? Am jucat cât am putut de bine cu cărțile pe care le-am primit. Dar ghinionul este ghinion. Thorne se apleacă înainte, sfredelind lumina slabă cu ochii de un albastru-deschis. Cum ai aflat de transportul meu special, Domniță? Mă tot întreb. A ciripit careva?

— Nu.

— Atunci de unde ai știut?

— Prin magie.

— Ah, bine. Thorne reveni la locul lui. Am văzut magia funcționând, o dată sau de două ori.

— Nu-ți pasă de nimic, Arlen?

— A-ți păsa este un risc, Maiestate.

Coryn reapăru cu un scaun și Kelsea se așeză în fața cuștii.

— Și Brenna? Cu siguranță de ea îți pasă. Sau am fost informată greșit?

— Brenna este un instrument util. Iar ei îi place să fie folosită.

Kelsea strâmbă din gură cu dezgust, dar pe urmă își aduse aminte de femeia care scuipa și se zbătea, jos, în temniță. Poate era ceva în ceea ce spunea Thorne.

— Cum a ajuns Brenna să fie ceea ce este?

— Mediul, Maiestate. Brenna și cu mine am crescut în cel mai cumplit infern imaginabil. Thorne înclină capul spre Buzduganu, cu gura contorsionată de răutate. Tu știi despre ce vorbesc. Te-am văzut acolo.

— Greșești, răspunse Buzduganu fără nicio inflexiune în glas.

Thorne zâmbi.

— Oh, nu, domnule căpitan al străjerilor, sunt sigur că tu ai fost.

În clipa următoare, buzduganul căpeteniei străjerilor fu aruncat spre bare, cu zgomotul asurzitor al fierului izbit de fier într-un spațiu închis.

— Spune mai departe, Thorne, zise Buzduganu cu voce scăzută și te termin.

— Și de ce mi-ar păsa, căpitane? Tu sau ștreangul, pentru mine este același lucru.

— Ce-ar fi s-o trimit pe pupila ta în Mortmesne, lui Laffitte?

Buzduganu se apucă cu mâinile de gratii, lipindu-se de cușcă și Kelsea fu mulțumită să nu-i vadă fața. Buzduganu nu se lăsa zguduit în felul acesta; probabil că Thorne atinsese o coardă extrem de sensibilă.

— Albinoșii sunt o curiozitate, după cum bine știi. O femeie ca ea va atrage numeroși clienți.

— N-ai niciun motiv să-i faci rău Brennei.

— Dar o să-i fac, Thorne, dacă mă vei forța. Ține-ți gura.

Thorne ridică din sprâncene.

— Permiți așa ceva, Maiestate?

Kelsea era stânjenită de întorsătura conversației, dar înclină capul ferm, încuviințând.

— Sprijin tot ce decide Lazarus să facă.

— Înțeleg, știam eu. Kelsea virtuoasa. Kelsea altruista. Thorne dădu din cap, râzând înfundat. Bieții nenorociți de-afară, pe care i-ai amăgit, sunt nebuni după tine, Maiestate. Ei cred c-o să-i salvezi de oștenii din Mort. Inteligentă mișcarea ta, dar eu am știut întotdeauna că nu ești cu nimic mai bună decât noi, toți ceilalți.

— N-am pretins niciodată că sunt virtuoasă ori altruistă, îi răspunse Kelsea. Și nu-mi dau seama cum poți tocmai tu să vorbești despre precepte morale.

— Dar eu nu fac un secret din ceea ce sunt, Kelsea Raleigh – Glynn, cred că-ți zici acum, nu-i așa? Aceste amăgiri pe care le trăiți voi, ceilalți… atâta muncă, atâta strategie ca să vă convingeți că sunteți mai buni, mai puri. Ne dorim cu toții ce ne dorim și sunt puține lucruri pe care nu suntem dispuși să le facem pentru a obține asta. Spune-ți cum îți place, Regină Kelsea, dar ești o Raleigh din cap până-n picioare. În ascendența dumitale nu există altruism.

— Nu vreau să mor, Arlen, dar mi-aș sacrifica viața pentru oricare dintre oamenii aceștia, cum ar face și ei pentru mine. Sacrificiul e ceva real, dar tu nu vei înțelege asta niciodată.

— Ba da, înțeleg. Am o informație care te-ar interesa, Maiestate, atât de valoroasă încât m-am gândit de multe ori că aș putea-o negocia în schimbul vieții. Dar n-o voi face.

— Ce informație?

— Prețul meu, mai întâi: viața și bunăstarea Brennei.

Buzduganu începu să zică ceva, pe un ton lătrat, dar Kelsea îl întrerupse.

— Definește bunăstarea.

— Se știe că Brenna este slăbiciunea mea. Când eu nu voi mai fi, mulți vor căuta să-și descarce mânia asupra ei. Are nevoie de protecție.

— Nu încerca să faci din albinoasa ta o nevinovată, Thorne. Este o ființă periculoasă.

— Este o nefericită, Maiestate. Brenna și cu mine am fost crescuți ca niște animale. Dacă n-ar fi avut puțin noroc, chiar și Buzduganu, al dumitale, ar fi putut avea exact aceeași soartă.

Buzduganu se repezi la gratii, cu mâinile lui mari întinse spre Thorne. Acesta însă nu se clinti; nici măcar brațele lungi ale lui Buzduganu nu puteau ajunge prea departe printre bare.

— Ce-i? întrebă Thorne. Nu vrei să-ți aduci aminte împreună cu mine? Nici măcar despre inel?

— Elston, spuse Buzduganu și se întoarse, mârâind. Cheile.

— Elston, să nu îndrăznești!

— Lasă-ne să-i facem felul, Domniță! răspunse Elston nerăbdător, înaintând și scoțând cheile de la brâu. Te rog, te implor!

— Stai jos, Elston! Și tu, Lazarus, destul. Acest bărbat va muri în fața oamenilor pe care i-a nedreptățit. Nu în fața voastră.

Buzduganu făcuse din nou câțiva pași înainte, dar se opri.

— Îl vei executa?

— Da. M-am hotărât. Duminica viitoare, în piață.

— Mie Thorne mi-a făcut rău, Domniță, zise Elston liniștit. Durerea mea este la fel cu a oricui altcuiva din Tearling. Lasă-mă să fiu eu acela.

— Doamne, Dumnezeule, maturizează-te! izbucni Thorne. A fost un accident. Habar n-am avut ce erai. Au trecut douăzeci de ani și tu tot nu-ți poți vedea de viață mai departe!

— Tu, codoș…

— Destul! strigă Kelsea pierzându-și răbdarea. Ieșiți afară! Toți, mai puțin Pen!

— Domniță…

— Ieși, Lazarus!

Buzduganu avu bunul-simț să se arate puțin rușinat când plecă, luându-i cu el pe Elston și Coryn. Ușa se închise trântită.

— Mulțumesc, Doamne, măcar pentru atât, mormăi Thorne, apoi se prăbuși pe scaun, dădu capul pe spate și închise ochii.

Kelsea era tulburată. Conversația o luase brusc pe un teren necunoscut. Buzduganu îi lăsase impresia că Albinoasa era o rămășiță a trecutului lui Thorne, un fetiș pe care-l purta cu el, ca pe un talisman. Dar, dacă Thorne nu juca aici un rol mai ascuns – și Kelsea nu-și putea imagina care ar fi putut fi acela – ceea ce vedea în fața ochilor era un gest de altruism pur, care nu se potrivea deloc cu Arlen Thorne.

— Unde ai crescut, Arlen?

— Mă vei executa duminica viitoare, Maiestate. Nu-ți sunt dator cu biografia mea.

— Poate că nu. Dacă totuși ai suferit ceva cu adevărat oribil în copilărie, poate aș reuși să împiedic să li se întâmple și altora același lucru.

— Ce li se întâmplă altora este treaba lor. Mie îmi pasă numai de ce i se întâmplă Brennei.

Kelsea suspină. Altruismul, dacă despre așa ceva era vorba, nu se întindea mai mult de atât, era clar.

— Să presupunem că mă interesează ceea ce ai de vânzare, ce-ai vrea să fac cu femeia?

— Vreau un loc pentru Brenna aici.

— În Citadelă? întrebă Kelsea fără să-i vină să creadă.

— N-ar fi în siguranță în altă parte, Maiestate. N-o poți ascunde; este foarte ușor de recunoscut. Vreau să stea într-un loc decent, să fie hrănită și îmbrăcată și să fie protejată de un străjer loial, care să nu poată fi cumpărat cu mită.

— Și cel mai loial străjer poate fi frânt, Arlen. L-ai distrus pe unul dintre ai mei.

— Morfina l-a distrus pe Mhurn, Domniță, așa cum i-a distrus pe mulți proști care încearcă să fugă de locul și momentul prezentului. Eu nu sunt decât cel care-a găsit cadavrul, l-a scuturat de praf și l-a folosit cum a putut.

— Doamne, ești de gheață, Arlen.

— Mi s-a mai spus, Maiestate. Dar faptele rămân, numai un prost dă vina pe dealer.

Kelsea trase adânc aer în piept și își alungă din minte orice gând la Mhurn.

— Ce te face să crezi că Brenna ar accepta protecția mea? Nu pare să-i pese prea mult de mine.

— Puțin spus, Domniță, sunt sigur. Dar va accepta.

— Și ce oferi la schimb?

— O monedă de târguială împotriva Reginei Roșii.

Kelsea îl privi cu scepticism.

— Ne cunoaștem de multă vreme, Maiestate. Nimeni nu știe totul despre Regina Roșie, dar aș îndrăzni să spun că eu o cunosc mai bine decât toți bărbații care mai sunt în viață și ar putea povesti.

— Moneda ta de schimb ar putea însemna că Regina Roșie ne întoarce spatele și-și trimite armata acasă?

— Nu, Maiestate. Dacă asta ar fi, ne-am tocmi și pentru viața mea, nu numai pentru a Brennei.

— Dacă informația ta nu salvează Tearling, de ce mi-aș mai bate capul?

— Asta numai dumneata poți spune, Domniță, spuse Thorne și ridică din umeri. Eu însă n-am regretat niciodată că am achiziționat această monedă de schimb. Asemenea lucruri apar pe nepusă masă, când ne așteptăm mai puțin.

Kelsea tresări, simțindu-se manipulată. Omul acesta era un mincinos, unul dintre cei mai iscusiți din Tearling… și totuși ea îl credea. Părea resemnat cu propria soartă. Și, în mare, ceea ce cerea era foarte puțin.

— Eu nu-mi calc cuvântul, Maiestate și, din câte am auzit, nici dumneata. Ochii lui Thorne, de un albastru-deschis, sclipiră printre barele cuștii. Nu încerc să trișez. Un târg cinstit: siguranța și libertatea Brennei mele, pentru o informație prețioasă. Accepți?

Un târg cu diavolul, se gândi Kelsea. Ar fi trebuit să-l cheme pe Buzduganu, să vadă ce părere avea și el. Dar, într-un anume fel, aceasta părea a fi o decizie numai a ei. Se mai gândi un timp, apoi oftă și încuviință.

— Batem palma, Arlen.

Arlen îi întinse mâna printre gratii, dar Kelsea refuză să i-o întindă pe a ei și dădu din cap.

— Nici gând. Care este informația?

— Cele două safire ale dumitale, Maiestate. Le vrea mai mult decât îți poți imagina.

— Acestea? Kelsea se uită în jos la ele, dar deja dusese mâinile, instinctiv, să apuce safirele, care erau acum ascunse vederii. De ce nu i le-a cerut pur și simplu mamei mele, ca parte a Tratatului? Ar fi putut s-o facă.

— Cred că pe vremea aceea nu le dorea la fel de mult ca acum, Maiestate. În orice caz, dorise mai mult sclavii. Dar am avut cu ea o relație de conlucrare îndelungată și roditoare și, pe vremea când dumneata stăteai încă ascunsă, am văzut-o tânjind după giuvaierurile acestea de parcă era bolnavă. Era la fel de disperată să afle ce se întâmplă cu ele cum era să obțină capul dumitale și cu fiecare an în care unchiul dumitale nu reușea să pună mâna pe ele, disprețul ei creștea.

— Mai exact, de ce le vrea?

— Nu mi-a spus niciodată, Maiestate.

— Ai putea încerca să-ți dai seama?

Thorne ridică din umeri.

— Este o femeie îngrozită de moarte, de sfârșitul existenței. Am băgat de seamă acest lucru de multe ori, deși încearcă cu disperare să-l ascundă. Poate bijuteriile ar ajuta-o în acest sens?

Gândul lui Kelsea zbură imediat la Kibb, pe care-l văzuse zăcând bolnav în pat, scăldat în sudoare. Se gândi la oferta lui Row Finn: un mijloc de a o distruge pe Regina Roșie. Buzduganu zicea că trecuseră ani buni de când nu mai încercase nimeni s-o asasineze pe Regina Roșie; toată lumea presupunea că nu putea fi omorâtă. Era posibil ca Regina Roșie să fie totuși vulnerabilă fizic? Chiar dacă Row Finn ar fi fost la curent cu această slăbiciune a ei, cum ar fi putut-o ajuta pe Kelsea această informație? Între Noua Londră și Demesne se afla o armată de cincisprezece mii de oameni.

— Este vorba de o supoziție, Maiestate, continuă Thorne. Cei din Mort spun că este o adevărată *maniacă*… ceea ce noi am numi o persoană obsedată să dețină controlul. Dumneata, safirele, lucrurile de acest fel reprezintă niște variabile, iar Regina Roșie nu este un om care să suporte variabilele, nici măcar pe cele plăcute.

Kelsea îl privi fix, fascinată și în același timp dezgustată.

— Te-ai culcat cu ea, Arlen?

— A vrut. Se culcă cu un bărbat și apoi crede că el este proprietatea ei, îl include într-o categorie și îl colecționează. Eu însă nu fac parte din

colecția nimănui.

Thorne se ridică în picioare și se întinse. Avea brațe atât de lungi, încât aproape atingeau plafonul cuștii.

— De ce să amâni execuția mea până duminică, Maiestate? Am obosit să aștept și cu siguranță m-a obosit și compania lui Elston. De ce n-o faci chiar acum?

— Pentru că și mort, Arlen, tot vei fi util. Execuția dumitale va fi un eveniment public și vestea morții tale se va răspândi în toate colțurile regatului. Poporul își dorește lucrul ăsta, iar eu i-l ofer.

— Ah, plăcerea gloatei. Este o mișcare înțeleaptă, presupun.

— Nu te temi de moarte?

Thorne ridică din umeri.

— Joci șah, Maiestate?

— Da, dar nu prea bine.

— Eu joc șah mult și joc bine. Nu pierd des, dar s-a întâmplat. În asemenea jocuri, există întotdeauna un moment în care îți dai seama că nu vei putea câștiga, că peste patru, sau zece sau douăsprezece mișcări vei fi făcut șah mat. O școală de gândire zice că ar trebui să faci cel mai bun sfârșit de meci de care ești în stare, luptând până la amarul sfârșit. Dar eu n-am înțeles niciodată ce rost ar avea. Mi-am făcut socotelile și mi-am dat seama că eram șah mat din momentul în care oamenii dumitale au pus mâna pe Brenna mea. Din acel moment, toate mișcările n-au fost decât inutile ciorovăieli de pioni.

— Ce reprezintă Brenna pentru dumneata? întrebă Kelsea. De ce înseamnă ea atât de mult, când alți oameni nu înseamnă nimic?

— Ah… asta este o poveste care te va costa, la schimb, viața mea, Maiestate. Ești dispusă să te târguiești?

— Nu. Dar o s-o aduc aici sus pe Brenna și o să te las să-ți iei rămas-bun.

— Nu e suficient.

— Atunci, eu am terminat. Kelsea se ridică de pe scaun. Dacă te răzgândești, spune-i asta lui Elston.

Ajunsese la jumătatea drumului spre ușă, când Thorne strigă după ea.

— Regină Glynn?

— Poftim?

— N-o să-ți spun povestea vieții mele și nici Brenna nu o va face. Dar ar putea să ți-o spună Buzduganu, dacă vei reuși s-o scoți de la el.

Kelsea se opri, îl măsură din priviri, apoi îi răspunse.

— Ești transparent, Arlen. Vrei doar să produci o fisură între noi.

Buzele lui Thorne se subțiară într-un zâmbet.

— Perspicace, Maiestate. Dar curiozitatea este lucru groaznic. Presupun că fisura se va lărgi cu timpul.

— Am crezut că nu mai aveai nimic de spus.

— Există distracție chiar și la șah mat.

Thorne se așeză la loc pe scaun, făcându-i un mic semn de rămas-bun, cu mâna.

— La revedere, Regină Glynn.

— Măriți doza.

— Poftim?

— Măriți doza! izbucni Regina, străduindu-se să-și facă vocea auzită prin panoul gros de sticlă.

Medire încuviință dând din cap și începu să se agite în jurul mesei de examinare pe care era legată o sclavă din Callae. Sclava nu știa, dar era deja moartă. Singura întrebare care se mai punea era cât avea să dureze. O dâră subțire de spumă de culoare roșiatică începu să-și croiască drum pe la colțul gurii și femeia inspiră spasmodic, strângând și desfăcând degetele pe lângă corp. Regina se întrebă dacă femeia scotea vreun sunet; panoul de sticlă izola de zgomot aproape perfect, una dintre cele mai mari realizări ale cadarezilor. Verifică ceasul pe care-l ținea în mână și își dădu seama că trecuseră aproape șaptezeci de secunde. Femeia suspină o ultimă dată și gura i se rotunji ca la pești. Apoi ochii i se fixară pe tavan și rămase nemișcată. Medire îi controlă încheietura mâinii, măsură puțin pulsul și făcu un semn afirmativ spre Regină, care se uită încă o dată la ceas.

— Șaptezeci și patru de secunde, îi spuse lui Emmene, care stătea lângă ea cu tocul și hârtia în mână.

— Mai bine decât la ultima încercare.

— Mult mai bine. Dar trebuie să perfecționăm în continuare, dacă se poate.

Oricât ar fi părut de ciudat, Regina datora această ultimă descoperire celor din Tearling. Peste o mie o sută de soldați muriseră de mușcătura

șerpilor lângă lacul Karczmar, iar cadavrele recuperate sosiseră la Demeste înnegrite și umflate de venin. Otrava fusese dificil de recoltat și mulți soldați muriseră încercând să obțină mostre, dar recompensele meritaseră. Veninul nu numai că ucidea rapid, atât injectat cât și înghițit, dar avea și un gust dulce, ceea ce îl făcea ușor de disimulat în vin sau mied. O mulțime de otrăvuri erau amare; aceasta avea să fie un adaos valoros la colecția Reginei.

— Maiestate.

Beryll intrase și ajunsese în spatele ei, fără să i se audă pașii ușori. Venea rareori în laboratorul ei; Beryll era cel mai eficient bărbat pe care-l cunoscuse vreodată Regina, dar nu avea nervii tari, necesari experimentelor ei. Își ferea ochii cu precauție de panoul de sticlă.

— Ce este?

— Un sol de la generalul Ducarte. În Almont armata a străpuns linia de apărare a celor din Tear iar acum coboară spre Crithe. Oastea din Tearling se retrage.

Regina zâmbi, un zâmbet adevărat, cum nu mai afișase de săptămâni întregi. Avuseseră parte de atât de puține vești bune în ultimul timp.

— Trimite câțiva soli să anunțe, aici și în Cite Marche. Asta ar trebui să pună capăt gâlcevii.

— Generalul crede că va înainta cel puțin cinci kilometri pe zi.

— Estimările lui Ducarte sunt întotdeauna corecte. Transmite-i felicitările mele.

Beryll consultă scrisoarea pe care o ținea în mână.

— Mai raportează că satele din Almontul de Răsărit au fost evacuate înaintea sosirii armatei. N-au avut loc jafuri; armata n-a găsit decât câteva animale bolnave, lăsate în urmă. Și restul Almontului ar putea fi abandonat la fel.

— Prin urmare?

— Ostașii lui Ducarte sunt din ce în ce mai nemulțumiți, Maiestate. Prada face parte din recompensa lor.

— Nu-mi pasă de pradă, mormăi Regina, cu voce ezitantă. Aur, sclavi, animale, lemn… lucrurile acestea aveau mare importanță pentru armată, da, dar pentru ea nu mai contau. Ea își dorea să ajungă la Noua Londră.

Cu toate acestea, se gândi ea, vestea picase la țanc. Producția încetinise în toate domeniile economiei din Mort, dar lovitura cea mai grea

o primise mineritul, unde rata accidentelor în care erau implicați sclavi fusese întotdeauna foarte mare. Propunerea Reginei pentru maiștri, de a fi mai puțin aspri cu sclavii, fusese primită cu ridiculizări prea puțin voalate. Mineritul în Mortmesne era un joc de noroc, caracterizat prin condiții periculoase și bilanț greu. Moara avea nevoie de grâu de măcinat și fiecare nouă zi părea să aducă un val de plângeri înnoite de la comunitățile de mineri din nordul țării.

Se auzi bătaia unor degete în panoul de geam. Medire, cu sprâncenele ridicate, arăta spre femeie, întrebând dacă terminaseră. Regina dădu afirmativ din cap și se întoarse, iar el aruncă o pânză peste cadavru. Beryll aștepta încă nerăbdător.

— Ce este?

— Avem un mesaj și de la Locotenentul Martin, din nord. Încă trei atacuri în Cite Marche. Spionii lui arată că rebelii planifică să se extindă și în alte orașe, inclusiv în Demesne.

— Nimic despre Levieux?

— În scrisoare nimic, Maiestate.

— Minunat.

Regina se întreba dacă făcuse într-adevăr o greșeală dislocându-l pe Ducarte pe front. Cu siguranță el ar fi obținut ceva rezultate până acum. Dar era prea târziu; Ducarte se afla deja la jumătatea drumului prin Almont și nu ar fi primit bucuros să fie mutat de colo-colo.

— Ce am pentru astă-seară?

Beryll închise ochii, scotocind prin memorie. Avea peste nouăzeci de ani, căzuse pradă mai multor slăbiciuni, dar mintea îi rămăsese puternică și ordonată.

— Cina cu familia Bells, dar nu vor veni mai devreme de ora șase. Ai timp suficient.

— Am nevoie de un pui de somn.

— Prea des ai nevoie de un pui de somn, Maiestate, murmură Beryll pe un ton de profundă dezaprobare.

— N-am ce să fac. Nu mai pot dormi noaptea.

Era adevărat. La mijloc era visul care nu o mai părăsea de ceva vreme: infernul, bărbatul în gri, fata. Regina nu reușea să scape de sentimentul unui dezastru iminent.

— De ce nu iei unul dintre preparatele lui Medire? întrebă Beryll.

— Pentru că m-aș obișnui cu ele și ar trebui să le iau mereu, Ryll. Nu vreau să devin dependentă.

— Ești dependentă de mine, Maiestate.

Regina râse încetișor. Ceilalți servitori păstrau o distanță protocolară, necesară, dar de multe ori obositoare, dar Beryll fusese în serviciul ei de când avea șapte ani, când îl alesese dintr-un lot de nobili din Mortmesne care așteptau să fie executați. Părinții îi muriseră deja în răscoală și Regina fusese mișcată de copilul solitar, având întipărită pe chip o durere pe care Regina o recunoscu și pe care o ținea minte vag din propria copilărie: aceea a abandonului și a pierderii.

— Într-adevăr, depind de tine, Ryll. Am avut o viață lungă, tu și cu mine.

— N-aș fi schimbat-o pentru lumea întreagă, Doamnă.

Beryll zâmbi, aerul bățos și ferm îmblânzindu-se o clipă, iar în acel zâmbet Regina întrevăzu copilul pe care îl salvase din groapa inundată de sânge. Ea întinsese mâna în jos, băiatul o prinsese… amintirea era dureroasă. În ultima vreme, timpul părea să se întindă peste o distanță de neacoperit. Regina își roti privirea de jur-împrejur, căutând ceva pentru a mai destinde atmosfera.

— În orice caz, Medire nu e nici pe jumătate farmacistul care se crede a fi. Am auzit câteva zvonuri urâte despre efectele secundare. Erupții și pete.

— Îi neliniștește pe paji, Maiestate, să afle că nu dormi. Pe urmă anxietatea lor se transmite ierarhic mai departe.

— După ce cucerim Regatul Tearling voi dormi foarte bine.

— Cum spui, Maiestate, răspunse el pe un ton care trăda lipsa de convingere.

Când ajunseră în capul scărilor, Beryll se despărți de ea îndreptându-se spre sala tronului, în timp ce Regina își continuă drumul fără să se grăbească, cu gândul la cele două mesaje pe care i le transmisese Beryll. Nota de la Ducarte era precum omul care o trimisese, succintă și la obiect: invazia se desfășura așa cum trebuia, corpul principal al armatei din Mortmesne înainta constant prin câmpia Almont. Dar cuvintele lui Martin fuseseră scrise la repezeală, pe un ton vecin cu panica: trei dintre anchetatorii lui fuseseră răpiți pe stradă, iar patru zile mai târziu apăruseră spânzurați pe ziduri. Două clădiri ale Arsenalului Coroanei arseseră din

temelii. Vallee fusese nimerit în genunchi de o săgeată trasă de un țintaș de elită. Neliniștea lui Martin nu era de niciun ajutor. De îndată ce Ducarte va fi ajuns la Noua Londră și își va fi făcut plinul cu ce poftea el de acolo, avea să-l aducă înapoi pentru această… această…

Rebeliune.

Mintea i se feri de cuvânt, dar după o clipă de gândire fu nevoită să recunoască adevărul lui fundamental. Se confrunta cu o rebeliune și niciunul dintre oamenii ei nu era în stare s-o înăbușe.

Pe coridorul larg, cu tavan înalt, care ducea spre încăperile ei private, Regina întâlni cinci slujnice adunate laolaltă, care discutau cu voce joasă.

— Sunt sigură că ați avea și altceva de făcut cu timpul vostru, remarcă ea acid și fu mulțumită să le vadă tresărind la auzul vocii ei. Plecați și faceți-vă treaba cu folos.

Femeile se retraseră murmurând scuze în surdină, pe care Regina nu le acceptă. Slujnicele ei erau respectuoase, dar toate trădau din când în când insolența tinereții, nerăbdarea de a servi o femeie pe care o considerau bătrână. Înainte de a intra în camera ei, Regina se opri și se privi din cap până-n picioare într-o oglindă înaltă, așezată lângă ușă. Nu era tânără, nu, nu ca fetele acelea fără riduri în jurul ochilor și cu sânii fermi. Dar nu era nici bătrână. Era o femeie în toată puterea cuvântului, o femeie care știa ce voia.

Sunt neschimbată, își spuse Regina cu mândrie. Vulnerabilă la arme și răni, desigur, dar vârsta, acea neostoită lamă cu două tăișuri, decăderea și boala, nu aveau s-o mai atingă niciodată. Regina redeveni sobră, se încruntă. Nu va îmbătrâni niciodată și, cu toate acestea, timpul își lăsase amprenta asupra ei în ultima vreme: un sentiment al timpului înțeles ca putere, ca forță ce exercita o presiune incredibilă. Avusese o viață lungă, dar mare parte trecuse pe lângă ea fără să fie valorificată. Regina începuse abia de curând să simtă pe umeri trecerea anilor și nu era vorba despre ceva simplu, precum timpul… era istoria.

Intră în iatac și închise ușa în urma ei. Beryll avea să-i aducă puțină ciocolată caldă și aceasta avea s-o ajute să doarmă cel puțin vreo oră, două. Camera era plăcută și călduroasă, perfectă pentru somn. Avea să…

Regina aproape că se împiedică dând cu picioarele peste o grămadă fără formă, fără viață. Se uită în jos și o văzu pe Mina, una dintre femeile-

paj, întinsă pe podea, cu gâtul răsucit atât de tare, încât fața îi era întoarsă la spate.

Regina se întoarse dintr-o mișcare, cu ochii țintă la vatră. Vâlvătaia ardea sfârâind, o coloană de flăcări atât de puternice încât le simțea căldura din celălalt colț al încăperii.

— Nu… începu ea, apoi o mână i se strânse în jurul gâtului.

— N-ai niciun pic de credință, Regină din Mort, îi șuieră vocea la ureche.

Încercă să strige, dar mâna creaturii întunecate începuse deja s-o strângă, obturându-i cu forță căile respiratorii. Își adună toate puterile și o respinse, azvârlind-o în partea cealaltă a camerei, unde ateriză peste masa din colț, zdrobind lemnul cu un trosnet înfundat.

Regina se repezi în spatele canapelei, chinuindu-se să respire, cu gâtul rănit și fără să-și ia ochii de la blocul acela diform, întunecat, care începea să se desfășoare în colț. Se întinse brusc, ridicându-se în picioare dintr-o singură mișcare ciudată, cu totul nenaturală, de parcă ar fi fost trasă cu praștia și Regina urlă. Un clovn vopsit o privi chiorâș din umbră, o figură palidă cu buzele contorsionate în rânjet. Avea ochii de un roșu aprins, precum cărbunii încinși.

Regina lovi din nou, împingând creatura înapoi, la pământ. Dar nu putea izbi mai tare decât cu privirea. Carnea făpturii era neobișnuită, își schimba forma și consistența; nu-i putea determina conturul, nu găsea membre, nici organe, nici țesut. Nu exista nimic pe care să-și poată opri gândurile.

Din foc țâșni un jet strălucitor, care se îndreptă direct spre ea. Se lăsă în jos, rostogolindu-se spre perete, simțind suflul de aer cald dinspre canapeaua cuprinsă de flăcări, în spatele ei. Camera începu să miroasă a țesături pârlite. Regina încercă să se ridice în picioare, dar o mână o prinse și o azvârli în cealaltă parte a încăperii, izbind-o de perete. Ceva se fărâmă undeva în adâncimea umărului și Regina țipă, un țipăt puternic, răgușit. Se prăbuși în genunchi și constată că nu se mai putea ridica înapoi, în picioare. Căldura îi frigea obrajii; covorul enorm din fața vetrei fusese și el cuprins de flăcări. Umărul era un desiș sfâșiat de o durere agonizantă.

Bubuituri răsunară în ușă și Regina auzi o bolboroseală de voci în exterior. Dar nu putea aștepta și nici nu o putea ajuta cineva. Descoperi din nou creatura, venea înspre ea, mișcându-se fără zgomot prin fum. O prinse

de păr și o smuci în sus ridicând-o în picioare, iar Regina șuieră când părul îi fu smuls șuvițe din cap. Creatura întunecată o ridică și o zgudui făcând-o să se bălăngăne suspendată în vârful picioarelor.

— Am avut o înțelegere, târfă din Mort.

— Fata, spuse ea printre suspine. Încă mai pot să pun mâna pe fată.

— Fata este a mea deja. A fost o pradă chiar și mai ușoară decât tine. Rânji larg, scuturând-o încoace și încolo. Regina țipă din nou; umărul părea să i se rupă în două. Fata îmi aparține, nu mai am nevoie de tine, Evelyn Raleigh. Absolut deloc.

Ușa camerei se deschise cu o izbitură și încuietoarea sări cât colo. O clipă de neatenție a făpturii întunecate, o clipă doar, dar suficient pentru ca Regina să vadă clar: o formă de argint strălucitor în mintea ei, oase conturate de o lumină roșie. Găsi cușca coastelor, o apucă și o strânse, strivind toată partea mediană în menghina gândurilor ei. Creatura întunecată mârâi, dar Regina o ținu strâns, din ce în ce mai strâns, până ce făptura dădu drumul părului ei și o lăsă să cadă cu picioarele pe podea. Ochii sângerii ai făpturii se aflau acum la numai doi centimetri de ai ei și Regina se cutremură citind în ei disprețul: dispreț nu numai pentru ea, ci pentru toată omenirea, pentru umanitatea întreagă, pentru orice i-ar fi ieșit în cale.

— Nu mă poți ucide, Regină din Mort, șopti creatura, deschizându-ți buzele roșii într-o grimasă. Respirația îi mirosea a sânge, a carne în putrefacție. Nu ești destul de puternică. Fata mă va elibera și nu voi avea nevoie de foc ca să te găsesc.

Regina simți că străjerii dădeau buzna pe ușă, forme vagi învăluite în fum. Printre ei și Beryll; îl simțea, loialitate și neliniște laolaltă, în partea cealaltă a iatacului ei. Creatura întunecată se zvârcoli în strânsoarea ei, o senzație înfricoșătoare, de parcă în minte i se înnodau viermi. Încercă s-o strivească, dar pur și simplu îi lipsea puterea.

— Stingeți focul! le strigă ea străjerilor. Tot focul! Stingeți-l!

Străjerii ascultară ordinul instinctiv, repezindu-se înspre pat, să ia cearșafurile. Creatura întunecată încercă să se elibereze, dar Regina o strânse și mai tare. Conturul făpturii îi era extrem de clar în minte, dar marginile ei îi provocau durere, un curent asemănător fulgerului, care se mișca pe sub mâinile ei.

Putere, se gândi Regina amețită. *Cum a acumulat atât de multă*?

Creatura întunecată râse înfundat, un hohot extravagant, cât pe ce s-o facă s-o scape din strânsoare.

— Nu vei avea niciodată ceea ce cauți, Regină din Mort. Niciodată nu vei fi nemuritoare.

— Voi fi, gâfâi ea. Simțea că ceva slăbea între coastele făpturii, dar nu era prea sigură. Senzația că ceva sfârâia sub mâinile ei o împiedica să judece limpede. Voi fi.

— Am văzut cum zburai, știi. Urmărită de un bărbat în gri, cu fata alături. Am văzut cataclismul din urma ta.

Regina închise ochii, dar nu putea opri sunetul cuvintelor.

— Cei nemuritori nu au nevoie să fugă, Regină din Mort. Dar tu, tu vei fugi și vei muri, și toate chinurile iadului te vor aștepta. Crede-mă, Regină din Mort, pentru că am fost acolo. Regina își dezveli dinții pentru că simți ceva cedând înăuntrul creaturii, un defect mic care devenea tot mai mare. Creatura întunecată scoase un țipăt ascuțit și Regina răcni triumfătoare. Din nas începu să-i curgă sânge, dar ea abia dacă băgă de seamă. Rănise făptura. Doar puțin, dar era destul. Forma aceea întunecată nu era nici ea nemuritoare. Poate că nu avea ea destulă putere s-o omoare, dar putea fi omorâtă.

Vag, simți că străjerii reușiseră să stăpânească focul. Dar încă ignorau șemineul.

— Tot focul, netrebnicilor! Și focul din vatră!

Dincolo de umărul creaturii întunecate se contură o umbră, o umbră care se dovedi a fi Beryll; venea spre ei ținând în mână, ca pe o bâtă, un scaun de lemn. Îl azvârli spre capul creaturii întunecate și Regina simți impactul reverberând în tot trupul ei, în timp ce silueta creaturii întunecate se cutremură în mintea ei. Creatura șuieră, întoarse capul și-l văzu pe Beryll.

— Nu! urlă Regina, dar era prea târziu.

Nu reuși să-și păstreze concentrarea. Creatura întunecată se eliberă din strânsoarea ei, îl înșfăcă pe Beryll de ceafă și îi frânse bătrânului gâtul cu o singură răsucire a mâinilor. Beryll se prăbuși fără să scoată un sunet și în același moment focul se stinse, scufundând camera în întuneric. Forma strălucitoare din mintea Reginei pâlpâi, se estompă și, în cele din urmă, dispăru. Regina se prăbuși la pământ, respirând întretăiat, ținându-se cu mâna de umărul dislocat.

— Maiestate! strigă căpitanul străjerilor. Unde ești?

— Sunt bine, Ghislaine. Aprinde o lumânare. Doar o lumânare, ai grijă.

Cuvintele îi fură urmate de confuzie și poticneli. Regina se târî într-o parte, rezemându-se pe umărul cel bun și poticnindu-se cu cel fărâmat, până ce ajunse la trupul inert al lui Beryll, cald încă, lângă perete. Când flacăra firavă a lumânării începu să lumineze încăperea, văzu că o privea cu ochii larg deschiși. Beryll trăise o viață îndelungată, e-adevărat, și era un om bătrân, dar Regina nu vedea decât copilul pe care îl trăsese afară din groapă: un copil înalt, slab, cu ochi inteligenți și surâsul veșnic pe buze. Ceva se crispă înăuntrul ei; ar fi vrut să plângă. Dar așa ceva era de neconceput. Nu mai vărsase nicio lacrimă de mai bine de o sută de ani.

Regina ridică privirea și văzu că străjerii se adunaseră în jurul ei și așteptau, în mod vădit speriați: credeau că aveau să fie învinuiți pentru acest dezastru. Într-adevăr, cineva trebuia să fie învinovățit și, după ce se gândi puțin, Regina înțelese unde se afla vina.

— Slujnicele. Aduceți-le aici.

Când cele cinci femei fură aliniate în fața ei, Regina le cercetă pe fiecare în parte, întrebându-se unde zăcea trădarea. Juliette, care provenea dintr-una din cele cele mai bune familii din Demesne și care râvnea să ajungă Regină într-o bună zi? Bre, care fusese biciuită odată, pentru că stricase o rochie de-a Reginei? Sau poate Genevieve, care făcea comentarii și se pretindea a fi o răzvrătită, pentru a-și atrage simpatie. Regina nu era niciodată mai conștientă de vârsta ei decât atunci când le avea în față pe toate cinci, un zid rezistent de tinerețe crudă.

— Care dintre voi a aprins focul?

Asistă la o defilare de emoții de tot felul pe figurile lor: surpriză, cugetare, indignare. În cele din urmă, toate afișară o expresie exagerată de inocență. Regina se încruntă.

— Mina a murit, dar nu a fost Mina. N-a fost niciodată în stare să aprindă focul ca lumea, nici măcar ca să-și salveze viața. Mă cunoașteți bine, doamnelor. Nu mă preocupă dreptatea. Dacă niciuna nu-și recunoaște vinovăția, veți fi pedepsite toate. Cine a sfidat porunca mea clară și a aprins focul?

Nu răspunse niciuna. Regina simți că se uniseră toate împotriva ei. Se uită la trupul lui Beryll, întins pe jos, și în aceeași clipă înțelese adevărul:

nu mai exista loialitate. Beryll, Liriane… oamenii ei muriseră toți și era înconjurată de tineri străini, acaparatori. Balonul de mânie din minte se dezumflă rapid, scufundând-o în durere și epuizare, într-un sentiment neobișnuit de zădărnicie. Îi putea pedepsi pe toți, adevărat, dar ce-ar fi obținut?

— Puteți pleca, toți. Ieșiți afară.

Străjerii plecară, dar slujnicele rămaseră pe loc, cu ochii mari, neștiind ce să înțeleagă. Una blondă, una roșcată, una brunetă, chiar și o cadareză măslinie, exotică, pe nume Marina. Ce naiba o apucase pe Regină să le aleagă pe acestei femei? Ar fi trebuit să se înconjoare numai de bărbați. Bărbații te abordau direct, cu pumnii încleștați. Nu se furișau pe la spate, cu cuțitul.

— Putem pleca, Maiestate? avu curajul să întrebe Juliette, nevenindu-i să creadă.

— Duceți-vă. Găsiți-mi pe cineva s-o înlocuiască pe Mina.

— Ce facem cu cadavrele?

— Afară! strigă Regina. Simțea că-și pierde controlul, încetul cu încetul, și nu avea niciun mijloc să-l rețină, ieșiți afară de-aici!

Slujnicele se făcură nevăzute.

Regina își târî picioarele până la birou, adusă de spate într-o postură nefirească, pentru a-și feri umărul. Era dislocat rău; zvâcnea pe sub piele; Regina simțea cât de gravă era problema, o contorsionare a musculaturii. Dacă ar fi încercat să stea dreaptă ar fi durut-o înfiorător. Figura creaturii întunecate îi rămăsese în fața ochilor, cu ochii ei strălucitori și veseli. Credea că pusese stăpânire pe fată, iar fata era tot ce își dorea. Mai rău, îi spusese Reginei pe nume.

De unde știa? se înfurie în sinea ei. Nimeni nu avea de unde să știe; își acoperise urmele extrem de bine. Evelyn Raleigh murise. Cu toate acestea, creatura întunecată i se adresase rostindu-i numele.

Evie! Vocea îi răsună într-un colț al minții, vocea mamei ei, mereu cam nerăbdătoare, permanent exasperată de defectele fiicei sale. *Evie*, *unde te-ai dus*?

Regina se așeză la birou. Mișcându-se cu băgare de seamă, ca să-și protejeze umărul dislocat, deschise un sertar și scoase un portret de mici dimensiuni, într-o ramă de lemn sablat. Portretul era singurul obiect tangibil ce-i mai rămăsese Reginei din primii ei ani de viață și uneori o tenta ideea

să-l arunce. Numai că fusese extrem de important pentru fata tânără și disperată și căpătase importanța unui talisman; o perioadă scurtă de timp, credea Regina, portretul fusese cel care o ținuse în viață. Ori de câte ori încerca să-l arunce, o reținea ceva.

Femeia din imagine nu era mama Reginei, dar în tinerețe Regina ar fi dat orice ca să fie așa. Subiectul era o brunetă în ultimele luni de sarcină, cu pielea bronzată după nenumăratele ore petrecute la soare. Era un portret vechi; femeia purta haine cu desăvârșire lipsite de stil, care nu puteau proveni decât din perioada Descinderii, iar prins în curele de-a curmezișul spatelui ducea un arc. Avea un chip plăcut, dar nu era frumusețea suavă, senină a niciuneia dintre reginele Raleigh. Femeia aceasta cunoscuse suferința; avea cicatrice pe claviculă și pe gât, iar fața purta ridurile unei dureri de mult vindecate. Cu toate acestea, nu arăta amărăciune. Râdea, iar ochii radiau bunătate. Avea flori împletite în păr. Când fusese tânără, Regina petrecuse ore întregi contemplând portretul, cu stomacul strâns de gelozie… nu din cauza femeii, ci a copilului din burta ei. Îi părea rău că nu aflase numele femeii, dar nici măcar în galeria din Citadelă portretul nu avusese o plăcuță de identificare.

Evie! *De ce mă lași să aștept*?

— Tacă-ți gura! șopti Regina. Ești moartă!

Era o greșeală să se gândească la trecut. Aruncă portretul la loc și închise sertarul trântindu-l. Dacă creatura întunecată nu mai avea nevoie de ea, ei nu-i mai rămânea nicio pârghie. Nu putea interzice definitiv aprinderea focului; mai devreme sau mai târziu, ceea ce s-a întâmplat astăzi avea să se repete. Iar dacă fata reușise într-adevăr să elibereze creatura întunecată, într-un fel sau altul, nu mai exista nicio posibilitate de apărare. Ultimele fărâme de amintiri i se șterseră din minte și ea reveni cu totul în prezent. Fata, fata era problema și indiferent ce ar fi spus creatura, Regina nu considera că fata era o pradă ușoară. Nu se putea tocmi cum făcuse cu Elyssa, pentru că fata refuzase să trimită măcar un singur sclav în Mortmesne. Pentru o clipă și în mod cu totul neobișnuit, Regina regretă că nu putea să stea față în față cu fata, să vorbească de la egal la egal cu ea. Dar giuvaierurile făceau imposibilă o asemenea discuție. Regina mai ezită puțin, cumpănind, apoi apăsă butonul de aur din perete.

După câteva clipe, Juliette intră în încăpere, cu pași șovăitori, cu privirea în pământ. Fată deșteaptă, Juliette, nu voia să-și forțeze norocul.

— Maiestate?

— Pregătește-mi bagajele pentru călătorie, îi spuse Regina, întorcându-se spre șemineu. Duse mâna la spate și își apucă încheietura mâinii stângi cu mâna dreaptă. Pentru mai multe săptămâni. Vei merge cu mine. Plecăm mâine.

— Unde mergem, Maiestate?

Regina trase adânc aer în piept și își smuci în spate brațul stâng, în același timp împingând înainte gâtul și partea de sus a trunchiului. Durerea fu bruscă și atroce, aprinzându-i tot umărul ca un foc și un țipăt îi crescu Reginei în străfundul gâtului. Dar își ținu buzele ferecate și peste o clipă se auzi trosnetul mulțumitor al osaturii puse la loc. Durerea se stinse rapid, rămânând doar o jenă care putea fi vindecată ușor cu medicamente.

Regina se întoarse din nou spre Juliette, cu un zâmbet plăcut, deși sudoarea i se scursese în sprâncene. Juliette avea o expresie îngrozită, culoarea îi pierise cu totul din obraji. Regina făcu un pas înainte, doar ca să vadă ce efect producea și avu satisfacția s-o vadă pe Juliette repezindu-se înapoi, gata să iasă pe ușă.

— Pregătește pentru vreme caldă și condiții aspre de trai.

— Unde ne ducem, Maiestate? întrebă Juliette cu glas tremurător.

Chiar crezuse Regina, ceva mai devreme, că fata putea intimida pe cineva? Nu avea a se teme de nimic, nu din partea cuiva atât de tânăr.

— Pe front, Julie, răspunse Regina încheind discuția și ducându-se să se uite pe fereastră. În Tearling.

Cât urcară scările, Ewen rămase cu ochii pironiți pe spatele lui Buzduganu. Îi era frică, dar nu se punea problema să nu-l urmeze; măcar atât știa Ewen de la Taica. Când erai convocat de căpitanul străjerilor, te prezentai și gata. Buzduganu ducea sub braț o boccea mare, cenușie, și nu se uită nici măcar o singură dată la Ewen de când ieșiseră din temniță. Mai mult de-atât, Buzduganu lăsase alt gardian să-i țină locul lui Ewen cât se duceau ei sus. Gardianul cel nou nu era la fel de puternic ca Ewen, dar cu siguranță era inteligent și își mișca ochii repede dintr-o parte în cealaltă a închisorii. Singurul deținut rămas în temniță, Bannaker, scăpase complet de răni și Ewen, știind că un Bannaker sănătos avea să fie periculos, îl mutase în celula doi. Primul lucru pe care l-a făcut noul gardian a fost să verifice încuietorile celulei doi și acest lucru îl înfuriase pe Ewen: de parcă el ar fi

lăsat o celulă descuiată, când înăuntru se afla un deținut! Bărbatul cel nou s-a așezat la birou de parcă ar fi fost stăpânul locului, și-a pus picioarele pe mobilier și Ewen știu, în acel moment, că Regina îl scotea din post. Fusese un gardian bun timp de cinci ani, dar probabil că Regina aflase că era încet la minte. Cu fiecare treaptă pe care o urca, lui Ewen i se făcea greață din ce în ce mai rău. Cei din familia lui fuseseră de pază la temnița din Citadelă de când se știau, încă de pe vremea bunicului lui Taica. Iar Taica renunțase la această slujbă numai pentru că nu mai putea să meargă. Ewen nu putea îndura să-i dea părintelui său această veste. Fără legătura lui de chei, se simțea în pielea goală.

Dar nu ieșiră din casa scării la etajul al nouălea, unde se afla aripa Reginei. Ci continuată să mai urce câteva etaje, până ce Buzduganu îl conduse într-o încăpere spațioasă, iluminată ca un pom de Crăciun de peste o duzină de torțe agățate pe pereți. Doi dintre străjerii Reginei, unul solid și altul mai mic, ședeau pe scaune imediat lângă ușă, iar în centrul încăperii se afla o cușcă-înaltă, dar Ewen nu putu distinge ce era înăuntrul ei.

— Bună dimineața, băieți.

— Bună dimineața, domnule, răspunseră amândoi, ridicându-se în picioare.

Bărbatul cel scund avea niște ochi atât de deschiși la culoare, încât păreau albi, și îi amintiră lui Ewen de femeie, de Brenna. Străjerii Reginei o luaseră din temniță în urmă cu câteva zile, ceea ce fusese o enormă ușurare pentru Ewen. Oricât l-ar fi trădat ochii pe Bannaker că urzea să evadeze, el tot părea mai puțin periculos decât femeia. O vrăjitoare, Ewen era sigur, puternică și înfricoșătoare, exact așa cum le descria Taica în basme.

— El! Cheile.

Străjerul cel solid veni la lumină și Ewen îl recunoscu: omul cu dinți înfricoșători. Îi aruncă cheile lui Buzduganu, care le izbi de zăbrele, un zăngănit metalic ce îi zgârie auzul lui Ewen.

— Trezește-te, Arlen! A sosit ziua cea mare.

— Nu dorm.

O formă subțire, ca o stafie, se desfăcu de pe podeaua cuștii și Ewen recunoscu sperietoarea de ciori. Numai că acum era îmbrăcat altfel, în cămașă și pantaloni de in alb, despre care până și Ewen știa ce însemnau: era uniforma deținuților condamnați la moarte.

— O să te porți cum trebuie, Arlen? întrebă Buzduganu.

— Am încheiat un târg.

— Bine. Buzduganu descuie cușca. Legați-l.

Ewen începu să se întrebe dacă Buzduganu uitase de prezența lui acolo, dar ochii pătrunzători îl găsiră.

— Tu! Ewen! Vino-ncoace.

Ewen se apropie călcând aproape în vârful picioarelor.

— Ascultă cu atenție, băiete, pentru că nu avem prea mult timp. Buzduganu scoase bocceaua de sub braț și o scutură, iar Ewen văzu că era o pelerină lungă, de culoare cenușie. Ai demonstrat mult curaj când l-ai prins pe omul acesta și Regina îți este recunoscătoare. Așa că astăzi vei fi străjer al Reginei.

Ewen se uită cu ochii mari la pelerina cenușie, hipnotizat.

— Tu și Elston îl veți transporta pe deținut până la Piața Noii Londre. Elston este șeful. Tu nu trebuie decât să-l păzești pe deținut, să fii sigur că nu scapă. Înțelegi?

Ewen înghiți în sec, dându-și seama că avea gâtul atât de uscat încât abia putea vorbi.

— Da, domnule.

— Bine. Poftim. Buzduganu îi întinse pelerina. Îmbrac-o și vino să ne ajuți.

Țesătura cenușie era moale, mai moale decât orice îmbrăcăminte pe care o purtase Ewen vreodată. Își prinse pelerina pe umeri, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Știa că el nu putea să fie un străjer al Reginei; nu era suficient de inteligent. Dar era așteptat lângă cușcă, așa că se apropie în grabă și luă poziție de drepți. Străjerul cel scund legase deja mâinile deținutului.

— Îl scoatem pe poartă.

— Doamne Sfinte, îl vor ucide înainte să apuce ea să-l execute.

— Poate, dar ea vrea să le ofere un spectacol.

Împreună porniră cu prizonierul între ei, ieșiră pe ușă și coborâră pe scări. Iată, în sfârșit, ceva ce Ewen putea să înțeleagă, lecții învățate în timpul anilor petrecuți în slujba de la temniță. Își ținea privirile fixate pe spatele deținutului, urmărind și cea mai mică tresărire, cel mai vag semn că deținutul voia să facă vreun salt. Când prizonierul tuși, Ewen duse rapid mâna la armă. Coborând scările, își verifică poziția cuțitului și îl găsi exact acolo unde trebuia să fie, înfipt la cingătoare.

O *treabă*, îi spusese Taica, *și numai una singură*: *să te asiguri că prizonierii nu fug*. *Restul este treaba altuia*.

La capătul scărilor, trecură de colț și ajunseră la poarta Citadelei, unde Ewen văzu un grup de călăreți. Regina era și ea acolo, pe un cal arămiu, învelit cu valtrapuri negre, desfășurate în falduri de o parte și de cealaltă. Ewen se gândi să facă o plecăciune, apoi se răzgândi, văzând că nici ceilalți trei străjeri nu făceau. Nu era el un străjer al Reginei adevărat, dar se putea comporta ca unul.

— El, leagă-l, ordonă Buzduganu. Asigură-te că nu-l poate răpi nimeni.

Lângă cai se afla o căruță deschisă. Ewen îl ajută pe străjerul cel solid să-l împingă pe deținut pe capra căruței, apoi se urcă și el gândindu-se: *Nimeni n-a evadat de sub supravegherea mea*. Se agăță cu mintea ferm de această idee, în timp ce străjerul cel voinic o prinse pe sperietoarea de ciori cu cătușele de căruță. Ewen nu lăsase să-i scape niciun deținut și așa ceva nu avea să se întâmple nici acum. Taica avea dreptate. Restul era treaba altcuiva.

Poarta Citadelei se deschise în fața lor, lumina soarelui se revărsa pe zidurile întunecate. Dar zgomotul… Ewen se uită afară și văzu oameni, cu sutele, poate chiar cu miile, așteptând dincolo de fortificații. Când fu coborât podul, strigătele deveniră parcă de două ori mai puternice. Zgomotul era înspăimântător, îi rănea auzul lui Ewen, dar pe urmă își aminti că era străjer al Reginei, iar străjerii Reginei nu știau ce este frica. Își îndreptă spatele, ținându-se strâns de marginile căruței ca să-și mențină echilibrul când aceasta porni din loc.

Îi trebuiră lui Ewen numai câteva minute până să-și dea seama ce era cu tot zgomotul acela: sperietoarea de ciori. Oamenii îi strigau numele, Thorne, amestecându-l cu sudălmi și amenințări. Mulți aruncau cu tot felul de obiecte: ouă, fructe, chiar și o grămadă proaspătă de rahat de câine, care trecu chiar pe lângă Ewen și ateriză în mijlocul căruței. Ewen regreta că nu-l putea întreba pe Taica ce făcuse sperietoarea de ciori, dar bătrânul era mult prea bolnav ca să mai poată vizita temnița. Ewen nu-l mai văzuse de câteva săptămâni bune.

Trecură de pajiștea Citadelei și porniră pe Marele Bulevard. Cineva instalase aici bariere de lemn, ca să țină mulțimea departe de mijlocul drumului, iar marea de oameni se îmbulzea pe lângă bariere, cât pe ce să le

dărâme, urlând înspre căruță. Când procesiunea trecu pe lângă magazinul de dulciuri Powell, Ewen văzu că domnul și doamna Powell ieșiseră afară. Magazinul de dulciuri al familiei Powell fusese întotdeauna preferatul lui, încă de când era mic, când Mama îi ducea acolo duminica, pe el și pe frații lui, dacă fuseseră cuminți la biserică. Doamna Powell se purta mai frumos cu Ewen decât cu frații lui; întotdeauna îi strecura în gentuță câteva caramele în plus. Acum însă, doamna Powell privea cu o figură schimonosită și încruntată. Îi întâlni privirea lui Ewen, dar nu păru să-l recunoască și nici nu se opri din strigat, strigăte ascuțite, furioase, care nu însemnau nimic.

— Hei, Ew! EW!

Ewen se uită în jur și-l văzu pe fratele lui, Peter, agățat cu o mână în vârful unui stâlp de iluminat și cu cealaltă făcându-i semne agitat. Peter arătă în jos și Ewen văzu că erau acolo cu toții: Arthur și David, frații lui mai mici, și Taica. În ciuda poziției sale, Ewen tot reuși să vadă că bătrânul se sprijinea cu toată greutatea de brațul lui Arthur, că ar fi căzut din picioare fără ajutorul lui. Ewen ar fi vrut foarte mult să-i facă semn cu mâna lui Taica, însă nu putea; era străjer al Reginei și simți că Buzduganu stătea cu ochii pe el, pândindu-i orice greșeală. Tatăl său nu-i făcu nici el cu mâna; era prea slăbit. Dar ochii bătrâni îi străluceau și zâmbi când Ewen trecu pe lângă el.

Când ieșiră de pe bulevard și pătrunseră în labirintul complicat al străduțelor ce duceau spre piață, Ewen își îndreptă în fine atenția către căruță. Mulțimea îi urma urlând, cerând sânge și omor, dar Ewen nu o mai auzea. Niciodată nu-și putuse imagina că o singură clipă a vieții putea fi atât de importantă. Era străjer al Reginei și Taica văzuse, iar bătrânul era acum mândru.

În primele minute, Kelsea se convinse că mulțimea exprima doar o supărare sănătoasă. După șaptesprezece ani de loterie era nevoie de o descătușare, iar Thorne era ținta perfectă, pentru că stătea nepăsător în căruță, zâmbind de parcă nu avea nicio grijă pe lume, de parcă se ducea la picnic la sfârșit de săptămână și nu spre propria moarte. Mulțimea azvârlea obiecte către Thorne, urlând ca animalele și, până să ajungă în piață, Kelsea nu mai putea pretinde că nu știa exact despre ce era vorba. Aceasta nu era o

mulțime, ci o gloată care se ambala din ce în ce mai tare, pe măsură ce procesiunea avansa.

Piața era noua agora, neoficială, din Noua Londră, un spațiu oval de mari dimensiuni, pavat cu piatră, în centrul orașului. Era convenabilă ca loc de întruniri, pentru că era amplasată la intersecția a cinci străzi, iar pe margini se înșirau numeroase cârciumi. Astăzi însă, piața era dominată de o construcție înaltă, de lemn: un eșafod, ridicat de meșteri în ultima săptămână. Platforma era mai înaltă decât se așteptase Kelsea, să fi avut vreo trei metri, iar eșafodul propriu-zis părea să subjuge mulțimea de dedesubt.

Trei frânghii lungi, împletite, terminate cu câte o buclă, atârnau de bara transversală. Două dintre ele erau ocupate deja, strânse de gâtul lui Liam Bannaker și al Fratelui Matthew. Kelsea se așteptase la o oarecare opoziție din partea Arvathului; din punct de vedere strict tehnic, numai Sfântul Părinte putea condamna un om la moarte. Dar Sfântul Părinte nu mai dăduse niciun semn de mai multe zile, nu formulase nicio reclamație, nicio solicitare. Aștepta ceva, spusese Buzduganu, dar, dacă Buzduganu știa ce era acel ceva, ținuse informația pentru el.

Kelsea sperase că imaginea spânzurătorii avea să-l emoționeze pe Thorne, măcar puțin, dar el continua să zâmbească deschis și mulțimea urlă și mai tare; furia oamenilor îi alimenta zâmbetul și zâmbetul lui alimenta furia oamenilor, până când se făcu de parcă venea sfârșitul lumii. Oriunde își întorcea privirea, Kelsea nu vedea decât ură, ochi, fețe și guri care ardeau de ură. Până și refugiații – bărbați și femei îmbrăcați în portul din Dealurile Mărginașe și din Almontul de Răsărit, cu pantaloni groși, peticiți, și cămăși largi – veniseră să-l vadă pe Thorne spânzurat. Iar lui Thorne părea să nu-i pese.

Trebuie să fie ceva la mijloc, se gândi Kelsea, cu ochii nedezlipiți de el. *Ceva care să-l frângă*.

Se întoarse spre Buzduganu, dar el era cu ochii pe băiat, pe Ewen, îl urmărea să nu-i fie distrasă atenția. Buzduganu credea că toată energia aceasta cheltuită pentru Ewen reprezenta o pierdere de timp, dar erau lucruri pe care nu i le puteai explica lui Buzduganu. Pentru a mia oară, probabil, Kelsea se întrebă ce i s-o fi întâmplat de-l făcuse imun la bunătate. Măcar în această privință, Thorne câștigase jocul de șah: Kelsea nu contenea să-și pună întrebări despre Buzduganu, despre copilăria ciudată în

care Buzduganu, Thorne și Brenna ajunseseră cumva să se întâlnească. Dar dacă l-ar fi întrebat pe Buzduganu, el nu i-ar fi răspuns, iar dacă i-ar fi poruncit, ar fi considerat-o un tiran și tot nu i-ar fi spus nimic. Thorne refuzase să mai zică vreun cuvânt, până la sfârșit, dar Kelsea își respectase partea ei din târguială. Brenna era instalată acum în Citadelă – cinci etaje mai jos de aripa Reginei, spre ușurarea lui Kelsea – și în fiecare zi un nefericit de străjer trebuia să coboare ca să-i ducă hrană și să-i păzească încăperea pe tot parcursul zilei. Buzduganu începuse să trateze această îndatorire ca pe o pedeapsă pentru mici acte de indisciplină ale străjerilor și, după părerea lui, demersul fusese surprinzător de eficient. Kelsea ar fi putut-o întreba pe Brenna despre originea lui Buzduganu, probabil, dar nu-și închipuia că albinoasa ar fi fost dispusă să-i spună ei ceva. Se gândise și să o aducă astăzi aici pe Brenna, dar în cele din urmă considerase că ar fi fost o faptă prea crudă. Acum regreta că n-o făcuse, doar pentru a vedea expresia de pe figura lui Thorne. Înnebunitor, să ai atâtea întrebări ale căror răspunsuri rămâneau ascunse într-o minte atât de nemiloasă.

Kelsea era mulțumită să constate că măcar fizicul lui Ewen reprezenta un avantaj în situația dată. După ce căruța se opri, Ewen îl apucă pe Thorne de mâini, în timp ce Elston îi desfăcea legăturile. În mod normal ar fi fost Kibb și Elston, ca întotdeauna, dar Buzduganu îl ținea încă sub observație pe Kibb, încercând să analizeze ce se schimbase după boală. Kibb era într-adevăr schimbat, până și Kelsea își dădea seama. Cânta mai puțin, râdea mai puțin, părea mai introvertit. Din când în când, Kelsea îl surprindea uitându-se la ea fix, nedumerit, ca și când ar fi încercat să descifreze un cod pe care numai ei doi îl înțelegeau.

La picioarele eșafodului Kelsea descălecă și urcă scările până la platformă, înconjurată de străjeri. Mulțimea urla în jurul ei, un zgomot de coșmar care nu o mai deranja însă, deoarece vacarmul se potrivea stării ei de spirit. După atâtea luni de zile cât îl vânase pe Thorne, aceasta ar fi trebuit să fie ziua ei de triumf, dar într-un fel sau altul, totul se dusese de râpă. Thorne nu avusese parte de o judecată în sistemul de justiție, iar în adâncul cugetului ei, Kelsea simțea dezaprobarea lui Carlin ca pe o durere de cap. Cu opt zile mai înainte, oastea din Mort trecuse râul Crithe și nicio invenție a lui Hall sau Bermond nu se putea opune efectivului ei atât de numeros; în curând Kelsea avea să fie nevoită să evacueze tabăra întinsă la marginile orașului și să-i mute pe refugiați în Citadelă. Acum, ori de câte

ori închidea ochii îi vedea pe cei din Mort: o hoardă neagră fără chip, așteptând la capătul Podului Noii Londre. *Ce așteptau*? Kelsea evită să-și răspundă.

Regina îl chemă pe vestitorul ei, Jordan, care se ținuse departe de grupul străjerilor Reginei, în mod clar stânjenit. Străjerii nu se purtau dezagreabil cu el, dar nu încăpea îndoială că Jordan era un șoricel printre vulturi.

— Vezi dacă reușești să-i faci să se liniștească.

Jordan avansă până la marginea eșafodului și începu să strige, agitându-și brațele. Vocea lui era suficient de bubuitoare încât să facă să vibreze scândurile de sub picioarele lui Kelsea, cu toate acestea trecură câteva minute bune până ce o tăcere neliniștită se așternu peste mulțime, întreruptă de fluierături și mormăieli. Escortat de Elston și Ewen până în vârful eșafodului, Thorne stătea cu mâinile legate, privind fix în depărtare, pe deasupra mulțimii.

— Arlen Thorne, Fratele Matthew și Liam Bannaker. Kelsea fu mulțumită să audă cum cuvintele ei răsună în piață și se ciocnesc de pereții clădirilor. Sunteți vinovați de trădare și Coroana v-a condamnat la moarte. Dacă aveți ceva de spus înainte de a fi spânzurați, Coroana vă ascultă.

O clipă, crezu că Thorne va dori să spună ceva. Cerceta din ochi mulțimea și Kelsea știu fără tăgadă că o căuta din priviri pe Brenna, pe blestemata aceea de femeie albinoasă care îl stăpânea într-un mod cu totul de neînțeles.

Vorbește, *Arlen*!

Dar el nu spuse nimic și pe urmă ocazia se risipi. Kelsea o simți cum trecu pe lângă ea, un vânt rece de promisiune veștejită.

— Fiară! strigă o femeie și toți începură să urle din nou și să blesteme.

Nu mai era nimic de făcut; Kelsea înclină capul în semn de încuviințare către Buzduganu și Coryn, care ieșiră în față și le făcură vânt de pe eșafod lui Bannaker și preotului.

Gâtul lui Bannaker se frânse în aceeași clipă, o pocnitură scurtă ca o palmă și trupul fără viață se legănă dintr-o parte în cealaltă, descriind în fața mulțimii arcuri din ce în ce mai mici. Dar Fratele Matthew se luptă cu lațul, înecându-se. Mulțimea începu să arunce din nou cu tot felul de obiecte, încercând să-i nimerească pe cei doi bărbați care se legănau.

Majoritatea acestor obiecte ricoșară inofensiv în structura de lemn, dar unul căzu lângă Kelsea, cu un trosnet înfundat: o bucată de cărămidă cu o formă neregulată și muchiile ciobite. Lângă cărămidă zăcea pe platformă o carte de joc, cu fața în jos, uitată fără îndoială de un dulgher în timpul pauzei de lucru la eșafod. Fără să știe de ce, Kelsea se aplecă și o luă de jos. Răsucind-o, văzu că era regina de pică.

Kelsea se uită lung la carte, transfigurată: o femeie înaltă, înveșmântată în negru din cap până-n picioare, ținând câte o armă în fiecare mână. Privirea atotștiutoare a Reginei o țintui locului pe Kelsea, de parcă ar fi citit fiecare gând din mintea ei.

Dar nu, se gândi Kelsea, *nu este nicidecum vorba despre așa ceva*. Nopțile în care își făcuse tăieturi în propria carne, incidentul cu Kibb, procesul de conștientizare a propriei puteri… totul se reducea la un singur punct, distilând-o pe Kelsea până la propria esență. Strânse pumnul cu putere, simțind cum se mototolește cartea.

Eu sunt ea: *femeia înaltă*, *întunecată*, *care ține moartea în fiecare mână*. *Iar ea este persoana mea*.

— Faceți liniște! strigă ea.

Tăcerea se lăsă peste mulțime, rapid și sigur, la fel cum cade o cortină. Fratele Matthew se zbătea încă în convulsii, sufocându-se la capătul frânghiei, dar Kelsea nu luă în seamă elementul contrastant. Se duse până la capătul eșafodului, atât de aproape de margine încât Pen, lângă ea ca întotdeauna, o prinse zdravăn de rochie. Păreau să se fi strâns metri întregi de material în jurul taliei lui Kelsea, acolo unde țesătura șezuse perfect întinsă toată viața ei. Regina se transformase, devenise mai mult decât ea însăși, devenise extraordinară.

Regina de pică.

— Ați venit să-l vedeți pe acest om murind! anunță ea. Dar vă cunosc, oameni ai Regatului Tearling! Voi nu veniți să vedeți cum este spânzurat un om! Voi veniți pentru sânge!

— Totdeauna! strigară sute de voci răspunzându-i.

— Fă-l să verse sânge, Domniță!

— Dă-ni-l nouă!

— Nu.

Ceva se desfăcea înăuntrul lui Kelsea, se desfășura pe furiș, ca o pereche întunecată de aripi întinzându-se în noapte, iar ea dorea să le

deschidă larg, să le simtă anvergura. Fusese întotdeauna un copil al luminii, iubise soarele cald intrat pe fereastra căsuței, când totul părea a fi corect și bun. Dar lumea era plină și de întuneric, un abis rece și ademenitor. Oamenii erau flămânzi de violență și deodată Kelsea vru, mai mult decât orice, să le-o ofere.

Corupție. Vocea lui Carlin, un ecou stins, într-o dimineață cu mult timp în urmă, în biblioteca inundată de lumină. *Corupția începe de la un singur moment de slăbiciune*.

Dar Kelsea nu era slabă. Era puternică… mai puternică decât și-ar fi putut imagina vreodată Carlin. Toată ființa ei părea a fi plină de o lumină strălucitoare.

— Arlen.

Era doar o șoaptă, dar Thorne se întoarse cu fața la ea, tresărind, o marionetă dirijată de fire nevăzute.

Este proprietatea mea, își dădu seama Kelsea în mintea ei, ca o minune întunecată. *Fiecare celulă*, *fiecare moleculă*. *L-aș putea forța să vorbească*. *L-aș putea forța să-mi spună tot ce vreau să aflu*.

Dar nu avea niciun rost. Timpul pentru discuții venise și trecuse.

— Domniță?

Buzduganu o prinse de braț și, când se întoarse, Kelsea văzu că îi oferea cu o mână bucla funiei. O ignoră însă, privindu-l fix pe Thorne, întipărindu-și în minte forma lui, învățându-i conturul. El o privea placid și Kelsea înțelese că bărbatul acela nu avea niciun regret, nici măcar acum. În peisajul alb și pustiu al minții sale era sigur că acțiunile lui erau justificate, că nimeni altcineva nu ar fi făcut altceva. Șaptesprezece ani în care înlesnise transportul… dar nu, rolul lui Thorne fusese și mai rău. În străfundul minții sale, Kelsea găsi o amintire ca un fulger: o mână întinzând un toc, o voce lină, persuasivă, murmurând. *Mă tem că nu ai de ales*, *Maiestate*. *Nu există o opțiune mai bună*.

Furia se zvârcoli în Kelsea, o furie bolnăvicioasă, venită parcă din neant, năpustindu-se ca un animal cu gheare sfâșietoare și colți ascuțiți.

O crestătură întunecată se deschise chiar deasupra ochiului stâng al lui Thorne. El urlă, se lovi cu mâna pe frunte și Kelsea văzu cu plăcere cum sângele îi țâșni printre degete și se scurse în jos pe obraz. Mulțimea se porni să vuiască acum, întrerupând momentul de tăcere, împingându-se spre eșafod. Kelsea se aplecă în față, fără să mai țină cont de faptul că Pen o

ținea strâns de rochie, și-l prinse pe Thorne de păr, dându-i capul pe spate. Ochii lui albaștri strălucitori o priviră de pe fața plină de sânge.

— Am o veste pentru tine, Arlen. Ne aflăm pe tabla mea de șah acum.

O tăietură neagră apăru pe obrazul lui Thorne, deschizându-se de la linia părului în jos, până la colțul gurii. Thorne gemu și Kelsea simți acel ceva din adâncul ei cum crește, gâfâie, disperat să-și rupă zăgazurile. Crestă gâtul lui Thorne, periculos de aproape de jugulară și privi sângele înflorind pe cămașa lui de in. Thorne țipă și sunetul sună ca o muzică pentru urechile lui Kelsea, urletul de aprobare al mulțimii întărâtând-o. Se văzu așa cum o vedeau probabil ei: o femeie frumoasă, cu părul lung și negru fluturând în vânt, o figură care inspiră o mare putere și… mai ce, teroare? Kelsea ezită, privind scena din fața ei dintr-un alt unghi, ca și când o a treia persoană ar fi stat lângă ea, observând cu detașare. Thorne sângera dintr-o jumătate de duzină de răni. Căzuse în genunchi. Mulțimea, în nerăbdarea ei, se apropiase de eșafod, unii întinzându-se pe stâlpi și încercând să ajungă la Thorne, să-l apuce cu mâinile de picioare. Dar se feriră de Kelsea. Chiar și cei mai înfocați avură grijă să nu ajungă cu mâinile în apropierea ei, nici măcar să nu-i atingă tivul rochiei. Teroare, da… asta trebuie să fie, și gândul lui Kelsea se întinse până la umbra neagră a armatei din Mort, undeva în lunca dintre Caddell și Crithe.

Regatul meu, își spuse ea în gând și aripile dinăuntrul ei se deschiseră amplu, pregătite pentru un zbor de neînchipuit. Mintea îi fugi o clipă înapoi, la noaptea în care Kibb zăcuse pe moarte, când îl smulsese și îl adusese înapoi. Aceea fusese putere, da, dar nu avea să salveze Ținutul Tearling. Regatul ei era descoperit, bun de masacrat, iar ea nu putea să ofere decât întuneric. Aripile negre se pliară, cuprinzând-o pe Kelsea în îmbrățișarea lor, iar ea aproape oftă de ușurarea pe care o simți între ele, un abis nesfârșit în care lumina nu strălucea niciodată, unde alegerile erau întotdeauna ușoare pentru că toate se reduceau de fapt la o singură alegere.

Reveni la Thorne trecând dincolo de suprafața pielii, căutând carnea de dedesubt. Mintea îi deveni o lamă ucigașă cu care se năpusti asupra creaturii din fața sa, tăind tot ce-i ieșea în cale, tot mai întărâtată pe măsură ce țesutul se desprindea de pe oase. Thorne urlă, cu trupul desfigurat de revolta interioară dezlănțuită pe pielea lui. Sângele îi țâșni pe nas, împroșcând tivul rochiei lui Kelsea, dar ea nici nu băgă de seamă. Săpa deja în carnea de pe pieptul lui, în căutarea plămânilor. Găsi unul, îl sugrumă și

îl simți plesnind cu o ușurință înnebunitoare. Valuri de sânge se revărsară pe gura lui Thorne și, văzând culoarea roșie scurgându-se pe bărbie, Kelsea simți din nou: o plăcere vecină cu leșinul, foarte asemănătoare aceleia pe care o simțea când o atingea Pen, noaptea. Aceasta era însă mai viscerală, ca un pumn tras chiar în miezul ei. Cel de-al doilea plămân al lui Thorne cedă și bărbatul căzu cu fața în jos pe eșafod, cuprins de convulsii. Mulțimea urlă de încântare și sunetul o ațâță pe Kelsea. Tot trupul ei părea încărcat, plin de electricitate.

— Sunt Regina din Tearling! strigă ea și mulțimea amuți imediat.

Privindu-i de sus, cum stăteau cu gurile căscate, cu ochii mari deschiși, fixați asupra ei, Kelsea avu senzația că ținea în mâini lumea întreagă. Mai simțise acest lucru și altă dată, dar nu-și putea aminti când. Călcă cu cizma pe gâtul lui Thorne și apăsă puternic, îi plăcu să-l simtă zvârcolindu-se, îi plăcu să-i simtă gâtul sub picior.

— Acesta este prețul trădării în Tearling! Luați aminte și nu uitați!

Gâtul lui Thorne trosni. El tuși înecat o ultimă oară și înțepeni, cu spinarea arcuită. Apoi își dădu sufletul. Kelsea îl simți murind, ca frunza purtată de vânt, dar întunecimea sălbatică din străfundul ei nu se micșoră, în schimb, o împingea să meargă mai departe, să găsească încă un trădător, să verse mai mult sânge. Kelsea se stăpâni, simțind că era o tentație seducătoare, care trebuia controlată cu atenție. Se uită în jos la cadavrul lui Thorne, la urma năclăită lăsată de cizma ei pe gâtul lui. Întunecimea din mintea ei se estompă și se albi, apoi dispăru.

— În cinstea Reginei! strigă o voce de femeie.

— În cinstea Reginei!

Kelsea ridică privirea și văzu cupe ridicate în toată mulțimea. Veniseră pregătiți să sărbătorească după încheierea execuției. Dăduse mulțimii ceea ce-și dorise, ceea ce-i trebuise… dar Kelsea încă ezita, o urmă de anxietate fierbându-i în stomac acum.

Cine a făcut toate acestea? *Regina de pică*? *Sau eu*?

Buzduganu îi puse o cupă în mână și Kelsea înțelese atunci că a bea făcea parte din ritual. Înălță cupa spre mulțime, întrebându-se dacă trebuia să spună ceva anume. Nu; era Regina. Putea folosi orice cuvinte dorea, putea inventa propriul ritual, iar ei aveau să lase deoparte tot ce cunoscuseră înainte.

— În sănătatea poporului meu! strigă ea. Pentru Regatul Tearling!

Mulțimea repetă ultimele ei cuvinte și apoi bău. Kelsea sorbi o înghițitură și își dădu seama că, deși venise pregătit, Buzduganu nu era prost; lichidul din cupa ei era doar apă. Totuși avea un gust dulce și Kelsea îl bău până la capăt. Când se întoarse să dea înapoi cupa, văzu că Buzduganu mai ținea încă în mână ștreangul. Chiar dacă nu citea nimic pe chipul lui, Kelsea îi simți dezaprobarea.

— Ei bine, Lazarus?

— Te-ai schimbat, Domniță. N-am crezut c-o să te văd vreodată înclinându-te în fața voinței mulțimii.

Kelsea se înroși. Descoperirea că Buzduganu putea încă obține acest lucru, s-o facă să se rușineze cu o singură remarcă tăioasă, nu era binevenită.

— Eu nu mă înclin în fața nimănui.

— Sunt convins că nu.

Buzduganu dădu să plece, dar Kelsea îl prinse de braț, disperată să-l facă să înțeleagă.

— Nu m-am schimbat, Lazarus. Am îmbătrânit, atâta tot. Dar sunt tot eu.

— Nu, Domniță; Buzduganu oftă și oftatul lui păru să treacă prin Kelsea, o respirație a destinului, purtată pe aripi reci. Poți să-ți spui oricâte povești frumoase dorești, dar nu ești fata pe care am luat-o noi de la căsuță. Ai devenit altcineva.

Capitolul 10
PĂrintele Tyler

Întotdeauna credem că știm ce este curajul. Dacă aș fi chemat, obișnuim să ne spunem, aș răspunde chemării. N-aș ezita. Până când vine momentul și atunci ne dăm seama că adevăratele situații în care trebuie să avem curaj sunt foarte diferite de ceea ce am presupus noi, cândva, într-o dimineață luminoasă, când ne-am simțit bravi.

— *Antologia de predici ale Părintelui Tyler*.
DIN ARHIVA ARVATHULUI

Scările Arvathului erau construite din blocuri de piatră, piatră albită, extrasă din carierele din vecinătatea Capătului Trecerii. Totuși, la fiecare pas Tyler devenea tot mai atent, chinuit de certitudinea irațională că treptele de piatră aveau să scârțâie sub tălpile lui. Urca încet, târându-și piciorul rupt.

Din când în când întâlnea câte un frate care cobora scara și îi arunca o privire fugară înainte să treacă mai departe. Funcția de preot al Citadelei îi conferea lui Tyler anvergură și ar fi putut justifica o eventuală invitație în apartamentul privat al Sfântului Părinte la o oră atât de târzie în noapte. Tyler trebuia să numere etajele ca să știe unde se afla. Niciodată nu mai urcase atât de sus în Arvath. Nu știa dacă va mai coborî vreodată.

Când ajunse la etajul al nouălea se îndepărtă grăbit de scări și se ascunse într-o nișă din capătul celălalt al holului. Opulența decorului îl amețea pe Tyler, căci ornamentațiile de la acest nivel erau departe de pereții simpli de piatră și covoarele țesute de mână care împodobeau încăperile rezervate fraților la etajele de jos. Aurul și argintul străluceau în lumina torțelor: sfeșnice, mese, statuete. Pardoselile erau din marmură de Cadare. Pereții erau drapați cu catifea roșie și purpurie.

Holul înainta drept încă vreo cincisprezece metri, apoi cotea la stânga spre apartamentele rezervate Sfântului Părinte. Nu se zărea nici țipenie de om, dar Tyler știa că după colț se aflau cel mai probabil străjerii și acoliții, măcar câțiva, lipiți de ușa Sfântului Părinte. Era doar puțin trecut de ora

două noaptea. Dacă Tyler avea noroc, Sfântul Părinte dormea, însă probabil că spera la prea mult dacă se aștepta să doarmă și străjerii și servitorii lui. Deși mergea în vârful picioarelor, Tyler făcea un tărăboi asurzitor cu pantofii pe holul cavernos.

Îmi iau cărțile și-am plecat, își repetă el. Doar zece cărți; Tyler le alesese deja, pentru a nu fi tentat să ia mai multe decât putea duce. Îi plăcea importanța istorică a numărului zece, simetria cu Trecerea. Cărțile fuseseră printre puținele obiecte personale pe care William Tear le îngăduise oamenilor săi, zece volume de fiecare. Cine încerca să strecoare la bord și alte obiecte nu mai urca pe vas. Era un secret, unul dintre miile de crâmpeie de informații despre Trecere pe care reușise să le obțină Tyler într-o viață întreagă. Dar nu uitase niciunul.

Dacă voi supraviețui acestui moment, se hotărî Tyler, *voi scrie prima istorie a Trecerii*. *O s-o leg eu însumi*, *apoi o să i-o prezint Reginei*, *ca s-o tipărească*.

Îi făcea bine să-și spună lucrul acesta, un vis măreț. Totuși nu se alesese nimic din ambiția Reginei de a înființa o tiparniță. Nimeni din Tearling nu avea idee de unde să înceapă s-o construiască. Nu exista niciun mecanism de a distribui pe scară largă cuvântul scris.

Dar va exista.

Tyler închise ochii. Vocea era implacabilă. El era convins.

Privind cu precauție după colț, își dădu seama că teama îl făcuse excesiv de prudent. În fața ușii Sfântului Părinte se aflau numai doi oameni, iar aceștia erau dintre acoliți, nu străjerii înarmați până în dinți care îl însoțeau pe Sfântul Părinte ori de câte ori ieșea din zona bine păzită a Arvathului. Dacă Fratele Matthew ar mai fi fost și acum mâna dreaptă a Sfântului Părinte, i-ar fi venit mult mai greu, dar Fratele Matthew fusese executat cu o duminică mai înainte, iar cei doi care stăteau acum la ușă păreau tineri și neexperimentați și poate nu câștigaseră încă deplina încredere a Sfântului Părinte. Când se apropie, ridicară spre el o privire somnoroasă.

— Bună seara, frații mei. Trebuie să vorbesc cu Sfinția Sa.

Acoliții schimbară între ei o privire agitată. Îi răspunse unul dintre ei, un băietan abia ieșit din adolescență, cu o dantură extrem de proeminentă pe maxilarul superior.

— Sfinția Sa nu primește musafiri astă-seară.

— Sfântul Părinte mi-a spus să vin la el cu această informație de îndată.

Cei doi se priviră din nou, șovăind. Cam nehotărâți și prost pregătiți. Iată încă o diferență majoră între Anders și fostul Sfânt Părinte, care nu permitea nimănui să-l reprezinte în fața străinilor, dacă nu era la fel de competent ca el.

— Precis nu putem aștepta până mâine dimineață? întrebă al doilea tânăr; era și mai necopt decât primul, suficient de copilandru pentru a avea încă fața punctată de ciorchini de coșuri.

— Nu putem, răspunse Tyler ferm. Este o informație de importanță vitală.

Acoliții se întoarseră cu spatele la el și se sfătuită strânși unul în celălalt. În ciuda propriei neliniști, Tyler se amuză auzindu-i că încep un joc pe numărate pentru a stabili cine va intra să-l conducă. După trei încercări, tânărul cu defectul de dentiție pierdu și se strecură, alb la față, prin masiva ușă dublă. Celălalt acolit făcu tot posibilul să pară un profesionist cât dură așteptarea, dar căsca întruna, ceea ce distruse iluzia. Tyler nu-și putea înfrâna un sentiment de milă pentru el, pentru acest băiat care creștea direct sub ochii și tutela lui Anders. Nu-și putea imagina ce credea acest copil despre Biserică și Dumnezeu.

— Ar trebui să vă controlez sacoșa, se aventură băiatul după câteva minute.

Tyler îi întinse tolba și acolitul se uită înăuntru, dar nu văzu decât vechea Biblie a lui Tyler, un volum greu, cu coperți cartonate, pe care i-o dăduse Părintele Alan când împlinise opt ani. Acolitul îi înapoie tolba și Tyler își trecu la loc cureaua peste cap, așezând-o de-a curmezișul pieptului. De ceva vreme teama i se mai domolise, lăsând în urmă o senzație de emoție puternică. Părea că nu-i mai încăpea inima în piept.

Pe ușă se ivi capul celuilalt acolit și Părintelui Tyler nu-i scăpă expresia de ușurare de pe chipul lui: Tyler era acceptat.

— Vă rog să intrați.

Băiatul deschise ușa larg și Tyler îl urmă intrând în ceea ce părea a fi o încăpere obișnuită, uriașă, cu tavan înalt și covoare groase. Tablouri în ulei acopereau pereții și canapele de catifea erau împrăștiate peste tot. Acolitul nu se uită la niciuna dintre acestea, ținându-și privirea ațintită înainte. Dar Tyler, care cercetă camera cu curiozitate, nu-și putu reține o exclamație de

surpriză. La dreapta, pe o canapea, stătea întinsă o femeie complet dezbrăcată, cu membrele răsfirate, nelăsând nimic ascuns privirii. Era prima dată când Tyler vedea sânii unei femei și își întoarse rapid privirea, stânjenit și pentru ea, și pentru el. Numai că femeia părea să ignore complet prezența lor, cu ochii larg deschiși și privirea rătăcită.

— Vă rog să așteptați aici, îi spuse acolitul și Tyler se opri pe loc în timp ce băiatul se duse mai departe, spre o ușă mare, arcuită în partea de sus, amplasată în celălalt capăt al încăperii. Rămas singur, Tyler nu-și putu lua ochii de la femeia de pe canapea, de la sânii ei și triunghiul întunecat dintre coapse. Deși nu simțea nicio atracție – vârsta îl făcuse să depășească această infamie – imaginea era fascinantă. Femeia avea un păr negru, lung, care se revărsa peste marginile canapelei și îi susținu privirea fără nicio rușine. Când ochii i se obișnuiră cu lumina slabă a lumânărilor, Tyler zări o seringă la încheietura brațului, cu acul încă îngropat adânc în venă. Mai apoi nu putu să nu observe și alte lucruri: o fiolă cu un praf alb, încă nedeschisă, pe măsuța dintre ei; o lingură îndoită și răsucită de prea multă întrebuințare; vânătăi urâte întinse pe jumătate din celălalt braț al femeii. Nu era tânără, dar avea încă un trup mlădios, iar pentru privirea lui Tyler, acul din braț părea o pierzanie, o pervertire a potențialului.

— Dumneata cine ești? îl întrebă ea pe Tyler cu voce neclară, de om amețit. Nu te-am mai văzut pân-acum.

— Tyler.

— Ești preot?

— Da.

Femeia se îndreptă puțin, sprijinindu-se într-un cot. Privirea îi devenise ceva mai atentă.

— N-ai mai văzut până acum o femeie dezbrăcată, nu-i așa?

— Nu, răspunse Tyler, lăsând ochii în jos și uitându-se în podea. Îmi pare rău.

— N-ai de ce. Nu mă deranjează dacă se uită.

— La cine vă referiți?

— Oh… Femeia privi în gol spre colțul camerei, din nou cu o privire tulbure. Ei, toți. Ceilalți preoți. Cei care vin în vizită. Niciodată nu se mulțumesc doar să privească.

Ceva se răsuci în stomacul lui Tyler.

— Nu vrei să pui mâna, nu-i așa?

— Nu.

— Să tragi ceva vrei?

— Nu, mulțumesc. Tyler scoase vechea Biblie din tolbă, pipăindu-i muchiile, atingând paginile. O simțea grea în mână. Cum vă numiți?

— Maya.

— Tyler! Ce te-aduce la mine atât de târziu în noapte?

Dar Sfântul Părinte știa deja. Fața lui radia bună dispoziție. Purta o robă de mătase neagră, îmbrăcată în grabă și avea părul ciufulit, dar nu făcu niciun gest să-și îndrepte ținuta și Tyler își aminti deodată că exista și o a doua femeie aici, că Sfântul Părinte avea două. Uitase să ia în calcul cele două femei când își făcuse planul, iar prezența acestora însemna un pericol în plus pentru demersul lui. O clipă Tyler avu pornirea să se retragă, să-i pună o minciună Sfântului Părinte și să plece apoi de la Arvath, la adăpostul nopții. Pe urmă însă, gândindu-se la cărți, își adună tot curajul, își luă o mină gravă și anunță:

— S-a comis, Sfinția Ta.

— Regina a înghițit substanța?

— Da.

— La ora asta?

— Regina doarme puțin în ultima vreme, Sfinția Ta.

Măcar acest lucru era adevărat. Tyler, care în ultima vreme dormise mai multe nopți pe canapeaua din biblioteca Reginei, fusese trezit de câteva ori chiar de către Regină, care se plimba pe lângă rafturile de cărți, pipăindu-le pe fiecare în parte. Colinda Citadela, urmată de Pen Alcott ca de un câine credincios, dar se întorcea întotdeauna în bibliotecă, atunci când voia să fie singură. Din acest punct de vedere ei doi se asemănau, Tyler și Regina, dar orice ar fi fost ceea ce căuta ea, nu putea găsi acolo. Cu excepția ocaziilor când cădea în stările ei catatonice – despre care Sfântul Părinte nu știa nimic, slavă Domnului – Regina părea să doarmă foarte puțin.

— A băut-o cu ceaiul, să fie deja vreo oră.

— Ei bine, iată o veste minunată, Tyler!

Sfântul Părinte îl bătu pe spate și Tyler trebui să facă efortul de a nu se feri. Maya se uita fix la amândoi, cu ochii îngustați și atenți.

— Cărțile mele, Sfinția Ta?

— Ei bine, cred că ar trebui să așteptăm ca să fim siguri de efect, Tyler. Mă înțelegi.

Sfântul Părinte zâmbi, un zâmbet de prădător, care îi cuprinse întreaga figură.

Tyler își încleștă mâinile pe Biblie, dar încuviință înclinând capul.

— Nu pot nici măcar să-mi arunc o privire asupra cărților, Sfinția Ta? îmi lipsesc.

Sfântul Părinte îl privi cu ochi mari, un moment ce păru nesfârșit.

— Desigur, Tyler. Vino cu mine. Sunt în dormitorul meu.

Tyler văzu cu colțul ochilor că Maya rămăsese cu gura căscată de uimire. Prezența ei putea compromite totul, dar acum nu mai avea cum să dea înapoi. În momentul în care Sfântul Părinte se întoarse cu spatele, Tyler îl izbi cu Biblia cu toată puterea, așa cum ar lovi cu toporul un tăietor de lemne. Cartea cea grea nimeri din plin capul Sfântului Părinte și îl puse la pământ, dar lovitura nu fu suficient de puternică; Sfântul Părinte se ridică în mâini și pe genunchi, trase aer în piept și era gata să strige.

— Te rog, Doamne, răsuflă Tyler, apoi înaintă șchiopătând, ridică Biblia și o lăsă să cadă direct pe ceafa Sfântului Părinte. Acesta se prăbuși pe covor fără niciun zgomot și de această dată rămase nemișcat.

Tyler ridică privirea și constată că Maya se holba la el cu ochi uluiți. Îndesă Biblia la loc, în sac, și ridică mâinile ca să-i arate că ei nu voia să-i facă niciun rău.

— Cărțile mele. Mințea, nu-i așa? Nu sunt aici.

— Le-au luat acum o săptămână. Le-au dus în pivniță.

Acest lucru, mai mult decât orice altceva, îi arătă lui Tyler că promisiunea recompensei nu fusese decât o minciună. Dacă ar fi comis fapta, Sfântul Părinte ar fi… ce-ar fi făcut? L-ar fi ucis? Tyler îl cântări o clipă pe omul căzut la podea – respira, observă Tyler cu gratitudine – înainte să înțeleagă tot planul, mișcarea deșteaptă: Sfântul Părinte l-ar fi predat lui Buzduganu.

— Îți mulțumesc, Doamne, răsuflă Tyler, că nu am făcut-o.

— Ești preotul Reginei, zise Maya.

— Da.

Tyler se îndreptă spre ușă, trăgând cu urechea, dar nu se auzea niciun zgomot de afară. Totuși, ar fi trebuit să plece de-acum, înainte de a-și

reveni în simțiri Sfântul Părinte, înainte de a da alarma femeia. Apucă clanța ușii, dar vocea ei îl opri.

— Este bună Regina?

Tyler se întoarse și văzu că ochii Mayei se umpluseră de o dorință alarmantă. Mai văzuse asemenea disperare, cu mult timp în urmă, undeva la țară, când credincioșii din parohie, pe patul de moarte, îi cereau încă nehirotonisitului Tyler să le asculte ultima spovedanie. Pentru un motiv sau altul, de ordin personal, Maya avea nevoie de răspunsul lui afirmativ.

— Da, este bună. Vrea să îndrepte lucrurile.

— Să le îndrepte pentru cine?

— Pentru toți.

Maya se mai uită puțin la el, apoi se ridică de pe canapea. Tyler nu mai era stânjenit de goliciunea ei, de fapt, pentru câteva clipe uită cu totul de ea. Maya se repezi la trupul răstignit al Sfântului Părinte, băgă o mână dedesubt și îi scoase lanțul din jurul gâtului. Pe lanț se afla o cheie mică, de argint.

— Trebuie să plec, îi spuse Tyler.

Nu voia s-o abandoneze pe femeie acolo, pentru că era atât de rău tulburată, dar nici n-o putea lua cu el, chiar dacă ea ar fi vrut să fugă. Adrenalina se consumase și acum îi lua locul înțelegerea deplină a ceea ce comisese. Piciorul îl durea mai tare decât se așteptase; urcatul scărilor îl forțase peste măsură. Coborâtul avea să fie îngrozitor.

— Mama a fost pro, părinte.

— Ce a fost?

— Pro. Prostituată.

Maya traversă încăperea și se ghemui în fața unui dulăpior de stejar, lăcuit, cu mișcări precise. Tyler abia dacă o mai recunoștea pe consumatoarea placidă de droguri, de adineauri.

— Mama obișnuia să ne povestească despre ceea ce avea de gând să facă într-o bună zi, ceva important care să șteargă toți anii de dinainte. Nu ai la dispoziție decât o secundă, ne spunea mama și când va veni acea secundă, trebuie să sari, cu orice preț.

— Chiar trebuie să…

— El ne vorbește despre invazie. Cei din Mort vor ajunge în curând la ziduri și sunt prea mulți pentru a-i respinge. Ar fi nevoie de un miracol.

Încuietoarea scoase un clic și Maya deschise dulapul, apoi se uită în sus la el, cu o expresie de dibăcie.

— Dar se spune că Regina poate face miracole.

Când se ridică în picioare, ținea în brațe o cutie mare de lemn, care fusese lustruită la perfecție; lemnul de cireș strălucea ca oglinda pe părțile ei laterale.

— Trebuie să i-o dai înapoi. Nu trebuie s-o păstreze el aici.

— Ce este?

Femeia deschise capacul și Tyler văzu uluit coroana Regatului Tearling, așezată în fața lui pe o pernă de catifea roșie. Argintul și safirele scânteiară, aruncând reflexii orbitoare pe capacul deschis al cutiei.

— Aceasta este secunda mea, părinte, îi spuse Maya, împingându-i cutia în brațe. Ia-o și du-te.

Tyler o cântări un moment, cu gândul la țăranii pe care-i cunoscuse în tinerețe, pe moarte în colibele lor, disperați să se mărturisească, și regretă că nu putea opri timpul, măcar o oră, ca să poată sta de vorbă cu femeia aceasta, pe care n-o ascultase nimeni, niciodată. Ochii ei negri erau pe deplin limpezi acum, în ciuda ridurilor care îi umbreau.

— Andy? O voce de femeie se auzi din spatele ușii arcuite, somnoroasă și confuză. Andy? Unde ai plecat?

— Du-te, părinte, îi porunci Maya. Pe ea o s-o potolesc eu, dar dumneata ai foarte puțin timp la dispoziție.

Tyler mai ezită o clipă, apoi luă cutia și o îndesă în tolbă împreună cu Biblia. Preț de o clipă, durerea pentru cărțile pierdute păru să-l copleșească, dar nu avea să îngăduie una ca asta, îi era rușine și pentru că o simțea. El își pierduse biblioteca, dar femeia din fața lui își risca viața.

— Du-te, îi mai spuse ea o dată și Tyler șchiopătă până la ușă, apoi deschise un canat atât cât să se poată strecura afară.

Pe Maya o mai văzu o fracțiune de secundă uitându-se la fiola de pe masă, apoi închise ușa în urma sa. Cei doi acoliți se rezemaseră de perete de o parte și de cealaltă a ușii, atât de nepăsători încât Tyler se întrebă dacă adormiseră. Cel cu dinții proeminenți îl privi printre gene și întrebă:

— Sfântul Părinte are nevoie de noi?

— Nu. Cred că vrea să se odihnească restul nopții.

Tyler se întoarse și porni pe hol, dar nu făcu decât câțiva pași când o mână i se așeză pe umăr.

— Ce ai în sac? întrebă cel cu dinții proeminenți.

— Biblia.

— Și mai ce?

— Noua mea robă, răspunse Tyler, uimit cât de ușor îi venea să mintă. Sfântul Părinte tocmai m-a făcut episcop.

Amândoi se traseră un pas îndărăt, privindu-se cu suspiciune. În structura ierarhică a Arvathului, asistenții personali ai Sfântului Părinte, chiar și acoliții, aveau mai multă autoritate decât orice preot. Dar un episcop era altceva; nu i te puteai opune nici măcar celui mai lipsit de importanță membru al colegiului episcopilor. De parcă s-ar fi înțeles între ei, cei doi acoliți făcură o plecăciune și se retraseră.

— Noapte bună, Eminență.

Tyler le întoarse spatele și continuă șchiopătând până la capătul holului. Bănuia că avea două minute, cel mult, până să-și dea ei seama că povestea era absurdă. Sfântul Părinte nu avea depozit de robe de rezervă pentru episcopi, pe care să le distribuie ca pe niște bomboane. Iar cea de a doua femeie putea da alarma în orice moment.

Tyler se opri în capul scărilor, uitându-se în jos la treptele ei concentrice, de parcă ar fi văzut un dușman. Piciorul îi zvâcnea deja, săgetându-l cu dureri ascuțite de la șold până în vârful degetelor. I-ar fi plăcut să ia liftul, care funcționa doar parțial în timpul nopții, numai pentru etajul Sfântului Părinte. Gărzile ar fi fost, poate, de acord să-l coboare până la etajul fraților. Dar ar fi trebuit să aștepte venirea liftului – platforma era staționată la etajul cel mai de jos al Arvathului, pe timpul nopții – iar dacă se dădea alarma cât el se afla încă în lift, avea să rămână captiv, blocat între etaje până ar fi veni străjerii lui Anders să-l ridice. Nu, trebuia să coboare pe scări și, având în vedere durerea care-i cuprinsese acum piciorul, probabil că nu avea să ajungă prea departe când va fi nevoit să se oprească.

Tyler se strâmbă, își mușcă limba și porni în jos, rezemându-se cu toată greutatea de balustradă. Tolba i se lovea de șold la fiecare mișcare, o bătaie ritmică ce nu-l ajuta deloc la artrita lui. Un etaj mai jos apucă sacul încercând să-l țină nemișcat și simți conturul ascuțit al cutiei de lemn din interior.

Sunt o parte a măreței lucrări a Domnului.

Gândul acesta nu-i mai trecuse prin minte de multă vreme. Se gândi la femeie, la Maya, și un val uriaș de vinovăție îl strivi. O lăsase acolo, în fața unei mese pline cu morfină, să îndure pedeapsa pe care o putea născoci Anders. Două etaje mai jos. Tyler țopăia de-acum, cu piciorul bolnav

ridicat, strângând mâinile pe balustradă ca să rămână în viață și propulsându-se în jos printr-un mic salt. Începea să-l doară și piciorul sănătos, iar mușchii atâta timp nefolosiți amenințau să se lase cuprinși de crampe. Nu știa ce se putea întâmpla dacă piciorul îi ceda înainte de a ajunge la capătul scării. Trei etaje mai jos. Ambele picioare îi urlau de durere, dar nu le băgă în seamă. Patru etaje mai jos. Adrenalina îi revenise, slavă Domnului, cântându-i în vene când abordă ultimul grup de trepte și, oricât de neverosimil ar fi părut, Tyler constată că zâmbea ca un copil. Acum un an… era bibliotecar și un ascet, cine ar fi putut ghici că avea să ajungă aici, țopăind ca un iepure în jos pe scări? După a doua cotitură a scărilor, două rampe mai jos zări umerii căzuți și capul aproape chel al unui bărbat. Zâmbetul îi îngheță pe buze.

Seth.

Tyler se opri și percepu un sunet înfundat mult deasupra lui. Încă o clipă, apoi liniștea se făcu țăndări în zăngănitul răsunător al clopotelor. Alarma. Ecourile se rostogoliră pe scări și Tyler auzi tropăit de picioare câteva etaje mai sus. Nici ei nu mai voiseră să aștepte liftul. Tyler începu să țopăie din nou, trecând după colț, la ultima rampă a scării. Când se apropie, văzu că Seth adormise, dar transpira și avea pielea precum ceara în lumina slabă. Nu se vindeca. Nu-i era sortit. Când preoții din Arvath vor fi încetat să mai aibă coșmaruri, când Seth își va fi epuizat utilitatea, Sfântul Părinte avea să pună să fie luat de acolo, la fel de curat și fără urme cum pusese să-i fie luate lui cărțile. Tyler ajunse la palierul lui Seth și se trezi față în față cu placheta de la gâtul lui: „Monstruozitate”. Cuvântul părea să-l sfredelească adânc pe Tyler, deschizând larg poarta pentru lucruri care n-ar fi trebuit să existe. Când se constituise Biserica Domnului, după Trecere, fusese o biserică aspră, o reflexie a timpurilor respective, dar o biserică bună. Nu-și atinsese scopurile prin ură, prin rușine. Iar acum…

— Seth, șopti Tyler, fără să-și dea seama că va vorbi înainte de a-și auzi cuvintele. Seth, trezește-te!

Dar Seth continua să viseze, cu buzele tremurând în penumbră.

— Seth!

Seth se trezi tresărind și scoase un țipăt scurt. Ridică privirea, cu ochii tulburi.

— Ty!

— Eu sunt.

Tyler apucă plăcuța și o trase peste capul lui Seth. Deasupra lor răsunau pași; străjerii Sfântului Părinte nu puteau fi mai sus de două etaje. Tyler aruncă plăcuța peste balustradă, iar aceasta pluti și apoi dispăru.

— Haide, Seth.

Își petrecu brațul peste talia lui Seth și îl trase în sus de pe scaun. Seth șuieră de durere, dar nu se opuse.

— Unde ne ducem?

— Plecăm de-aici. Tyler îl trase pe coridor. Nu te pot duce, Seth. Mă doare rău piciorul. Trebuie să mă ajuți.

— O să încerc.

Seth își încordă brațul în spatele lui Tyler, oferindu-i sprijin, și cei doi bărbați își continuată drumul șchiopătând. Gura lui Tyler se lăbărță într-un zâmbet amar.

Ce mai pereche facem. Bătrâni, schilozi și mutilați.

Frântura aceasta de umor negru îi stârni totuși amintiri și Tyler evocă un moment din copilărie, o imagine de pe tapiseriile Părintelui Alan: Iisus Christos, Regele Iudeilor, pe drum spre Galilea, conducându-i pe orbi, ajutându-i pe schilozi, mângâindu-i pe leproși. Tyler obișnuia să rămână minute în șir în fața tapiseriei, singura operă de artă din casa Părintelui Alan care nu înfățișa un Dumnezeu mânios. Iisus cel din tapiserie avea un chip blând și binevoitor și, chiar dacă în jurul lui se adunase toată mizeria lumii, el nu-și întorsese privirea.

Acesta este Dumnezeul meu, își dădu seama Tyler, și acum, după mai bine de șaizeci de ani, când străbătea coridorul sărind într-un picior, se simți exaltat de această amintire. Piciorul fărâmat se îndoi sub el și Tyler crezu că se va prăbuși, trăgându-l pe Seth după el, că se vor rostogoli amândoi pe dalele de piatră până se vor opri în perete. Și atunci Tyler le simți: mâini invizibile apucându-l de picioare, întărindu-i genunchii și ajutându-l să fugă.

— Seth! suspină el. Seth! El este cu noi!

Seth râse sugrumat, cu mâna încleștată pe coastele lui Tyler.

— Ce? Chiar și acum?

— Mai ales acum! Tyler începu să râdă la rândul lui, cu vocea pițigăiată și isterizată. Mărețe Doamne, încă puțin!

Strigătele din urma lor se auzeau tot mai tare, iar acum Tyler putea realmente să simtă pașii urmăritorilor sub propriile picioare, vibrând pe

pardoseala de piatră pe măsură ce pătrundeau dinspre casa scării. Pe pragul fiecărei uși părea să fie câte un frate trezit din somn, holbându-se la Tyler și la Seth cu ochii măriți, dar nimeni nu făcu nicio mișcare să-i oprească din înaintarea lor stângace pe coridor. Mâinile invizibile dispăruseră de-acum și cei doi se sprijineau unul pe celălalt, mersul târșâit și șchiopătat al fiecăruia armonizându-se cu al celuilalt, o cursă pe trei picioare care îi purta tot mai departe. Când ajunseră la ușa lui Tyler, intrară șchiopătând și Tyler ferecă zăvorul.

Străjerii Sfântului Părinte avură nevoie de aproape două minute ca să găsească o bucată de lemn suficient de solidă cât să dărâme ușa. Când dreptunghiul din stejar masiv fu smuls în cele din urmă din balamale, mai mulți străjeri se prăbușiră în chilia Părintelui Tyler, în graba lor căzând unul peste altul, grămadă peste ușa spartă. Își reveniră apoi rapid, se ridicară și priviră în jur, cu săbiile scoase din teacă, pregătiți să întâmpine rezistență.

Tot ce găsiră, însă, fu o încăpere goală.

Kelsea se târî în sus pe ultimele trepte ale scării, încercând să nu gâfâie. Ducea pe picioare o greutate mai mică, dar schimbarea miraculoasă prin care trecuse exteriorul ei nu-i adusese și o condiție fizică mai bună. Buzduganu era lângă ea; Pen își luase libere zilele de la sfârșitul săptămânii. Kelsea nu avusese ocazia să vorbească cu el între patru ochi înainte să plece și nu se putea abține să nu se gândească dacă nu cumva se dusese s-o vadă pe femeia cealaltă. Nu era treaba ei, își spunea Kelsea, și cu toate acestea, după cinci minute se trezea că se gândea din nou la același lucru. Intenționase să păstreze relația lor fără nicio semnificație pentru niciunul dintre ei, dar descoperi curând că lucrurile nu funcționau în acest fel.

Ajunse în capul scărilor și privi pe deasupra zidurilor înalte ce împrejmuiau Noua Londră spre răsărit. Din acest loc putea privi dincolo de râul Caddell, până la câmpia Almont, pictată cu verde și cafeniu în acest sfârșit de vară.

La poalele zidului orașului, pe celălalt mal al râului, se întindea tabăra refugiaților: aproape doi kilometri de corturi și adăposturi răspândite pe mal. De la distanță, oamenii din tabără se vedeau ca niște furnici, dar erau adunați peste o jumătate de milion acolo, jos. Caddell furniza apă din belșug, dar evacuarea ordurilor începea să fie o problemă și, în pofida

proviziilor uriașe pe care le adusese Buzduganu, tabăra avea să rămână în curând și fără alimente. Anotimpul recoltei era în toi, dar nimeni nu se ocupa de agricultură în Almont. Chiar dacă oamenii din Tearling o scoteau cumva la capăt până trecea invazia, rezervele de fructe și legume erau decimate pentru ani de zile. Mai multe familii din partea de nord, în apropiere de Fairwitch, aleseseră să rămână pe loc, asumându-și riscul, și la fel făcuseră câteva sate izolate de la granița cadareză. Dar majoritatea populației din Tearling era acum înghesuită în Noua Londră și în împrejurimi, iar Kelsea simțea că regatul din fața ei rămăsese un vast teren al nimănui sub cerul cenușiu, doar sate părăsite și câmpuri goale, bântuite.

La o depărtare de circa șaisprezece kilometri, lăbărțată aproape de linia orizontului, se desfășura armata din Tear un ciorchine de corturi decolorate de o prea îndelungată utilizare. Armata era comasată pe malurile râului Caddell, în locul în care apa făcea brusc o cotitură și își începea traseul întortocheat în jurul Noii Londre. Armata ei era modestă, își dădea seama Kelsea, iar comparația cu ceea ce se afla la orizont nu-i era favorabilă: un nor uriaș, întunecat, negura subtilă izvorâtă din corturile negre și steagurile negre întinse pe mai mulți kilometri, iar acum și de la nenumărații șoimi ce pluteau în permanență pe deasupra taberei ostașilor din Mort. Lângă lacul Karczmar, Hall îi surprinsese pe oșteni dormind, dar istoria nu avea să se mai repete, pentru că cei din Mortmesne aduseseră o specie de șoimi care zburau ca santinelele peste tabăra lor. Spre deosebire de șoimii din Mort, care nu țipau, păsările acestea scoteau un țipăt nelegiuit ori de câte ori încercau soldații lui Bermond să se apropie. Mai multe iscoade fuseseră prinse în acest fel, așa că Bermond era nevoit acum să-i urmărească de la distanță pe cei din Mortmesne, deși nu pentru multă vreme. Se apropiau și se apropiau repede. Mesajele trimise de Hall nu o judecau, dar ale lui Bermond erau un șuvoi neîntrerupt de mustrări, iar Kelsea știa că generalul avea dreptate. Ea era cea care făcuse o mare greșeală, de pe urma căreia avea să sufere tot regatul, și chiar dacă nu era sigură că celelalte opțiuni nu ar fi reprezentat o greșeală încă și mai gravă, aceasta părea a se cere pedepsită. În fiecare zi venea aici să-i vadă înaintând pe oștenii din Mort, să vadă cum se apropie norul negru de la orizont. Părea să fie exact răsplata potrivită pentru ea.

— Încearcă să pună mâna pe Caddell, observă Buzduganu de alături.

— De ce? N-a mai rămas nimic pe niciunul dintre maluri.

— Dacă vin până aici și încearcă să traverseze râul în dreptul orașului, vor pierde mulți oameni doborâți de arcașii noștri. Dar în cazul în care controlează ambele maluri, pot veni cu apărarea gata pregătită și vor fi imuni la săgeți. Atunci se vor putea concentra pe escaladarea zidurilor și pe capturarea podului.

Până și Buzduganu devenise pesimist. Nu mai exista speranță nicăieri, doar dacă ar fi reușit Kelsea să o aducă ea însăși. Gândul acesta îi făcu rău. Privindu-se în oglindă de dimineață, văzuse o brunetă frumoasă, dar nu orice brunetă. Părul lui Lily, chipul lui Lily, gura lui Lily… ele două nu erau identice, în niciun caz, dar trăsăturile individuale începuseră să se armonizeze. Kelsea și Lily aveau una și aceeași viață; iar acum păreau a avea și aceeași înfățișare. Numai că ochii lui Kelsea nu se schimbaseră deloc, erau ochii familiei Raleigh… ochii mamei ei, două puncte identice de nepăsare, de un verde-profund, care duseseră la pierzanie un regat întreg.

— Glorie Reginei!

Strigătul venea de dedesubt, de la picioarele zidului interior, unde mai mulți străjeri din garda ei blocaseră intrarea pe scări. Kelsea se uită peste parapet și văzu că o gloată de oameni se adunaseră la picioarele treptelor. Dădeau furioși din mâini, o mare de fețe ridicate în sus.

Ei cred că eu îi pot salva. Kelsea arboră un zâmbet plin de încredere și le făcu semn cu mâna, la rândul ei, apoi își întoarse atenția spre Almont. Nu avusese niciodată de ales între mai multe opțiuni, dar acest lucru nu avea să-i aducă vreo scuză. Când avea să fie judecată – și cu siguranță acest lucru avea să se întâmple, măcar de istorie dacă nu altcumva – nu vor exista circumstanțe atenuante. Se uită îndelung la pata neagră ce împânzea orizontul, neîngăduindu-și să privească în altă parte. Aproape fără să se gândească, își deschise încă o tăietură pe gambă, trăind o satisfacție neîndurătoare din prelingerea sângelui înspre gleznă.

Pedeapsă.

— Domnule!

Buzduganu se aplecă peste balustrada scărilor.

— Ce este?

— Un sol de la generalul Bermond.

— Trimite-l sus.

Când mesagerul lui Bermond ajunse în capul scărilor, Kelsea se întoarse cu spatele la Almont. Solii oștirii erau cu adevărat extraordinari;

omul acesta urcase în fugă cinci etaje, dar nu rămăsese deloc fără aer. Era tânăr și agil, un sergent după acul de aramă de la gulerul hainei și făcu ochii mari când o văzu pe Kelsea. Acum însă, acest efect nu-i mai aducea nicio satisfacție lui Kelsea, dacă îi adusese vreodată. Îi făcu semn omului să vorbească, apoi se întoarse cu fața spre Almont.

— Maiestate, generalul dorește să vă raporteze că Pasul Argive a căzut.

Buzduganu mormăi ceva lângă ea, dar Kelsea nu-și luă privirea de la norul negru de la orizont, încercând să nu tresară.

— Cei din Mortmesne au început deja să-și transporte proviziile prin Argive, ceea ce le va scurta considerabil timpul de reaprovizionare. În plus, noaptea trecută au mai trecut prin Pas încă o mie de ostași. Vor ajunge din urmă grosul oștirii mâine. Toată armata din Mort a traversat deja râul Crithe și a cucerit malul de nord al Caddellului și nu peste mult timp avangarda va împinge armata noastră și de pe malul sudic. Generalul apreciază că acest lucru se va întâmpla în cel mult trei zile. El crede că cei din Mort vor ajunge la Noua Londră pe cursul râului.

Mesagerul tăcu și Kelsea îl auzi cum înghite când mărul lui Adam se urcă și coborî în gâtlej.

— Continuă.

— Generalul Bermond dorește să vă raporteze că armata din Tearling a pierdut până acum peste două mii de oameni, mai bine de o treime din forțele ei.

Ochii lui Kelsea refuzară să mai rămână deschiși și începură să clipească, obturând temporar orizontul. Dar când se deschiseră din nou, norul era tot acolo.

— Altceva?

— Asta este tot ce am de raportat, Maiestate.

Nu erau vești bune. Bineînțeles că nu.

— Lazarus, când vor ajunge la ziduri cei din Mort?

— După părerea mea, în mai puțin de o săptămână. Să nu te lași păcălită de distanță, Domniță. Chiar dacă Bermond face tot ce poate, oastea din Mort este capabilă să avanseze trei-patru kilometri pe zi. Până la sfârșitul lunii sunt aici, nu mai târziu.

Kelsea se uită în jos la tabăra de refugiați, la vasta harababură de probleme, adăpostul inadecvat, începuturile foametei. Și această

responsabilitate se afla tot la picioarele ei. Se întoarse din nou spre sol.

— Anunță-l pe Bermond că vom muta refugiații în interiorul zidurilor. Asta va dura cel puțin cinci zile. Bermond trebuie să țină oastea din Mort departe de tabără până ce terminăm evacuarea, apoi să se retragă și să apere podul.

Mesagerul dădu din cap că înțelese.

— Ai făcut o treabă bună. Poți să pleci.

Bărbatul o luă la fugă în jos pe scări și dispăru. Kelsea se întoarse din nou spre Almont.

— Arliss ar trebui să se ocupe de evacuarea taberei. Oamenii lui știu numele și chipurile celor de jos.

— Domniță, te asigur…

— Chiar ai crezut că n-o să aflu, Lazarus? Favoriții lui au împânzit tabăra și fac trafic de narcotice de parcă nu mai există viitor.

— Pentru oamenii aceștia chiar nu mai există viitor, Domniță.

— Ah. Știam eu.

Kelsea se întoarse spre el, simțind cum o cuprind nervii. Numai că dedesubt era ceva încă și mai rău decât mânia: rușinea. Râvnea să obțină aprobarea lui Buzduganu, întotdeauna tânjise după asta, la fel cum așteptase cu ardoare laudele din partea lui Barty. Numai că Barty o aprobase întotdeauna fără rezerve. Din partea lui Buzduganu aprobarea era mai valoroasă, Kelsea trebuia să lupte ca s-o obțină, iar conștientizarea eșecului era acum o rană adâncă.

— Știam că mai devreme sau mai târziu îmi vei spune că am dat-o în bară.

— Ce-i făcut e bun făcut, Domniță.

Iată ceva și mai rău; nu numai că Buzduganu nu aproba, dar nici măcar nu voia să stea de vorbă. Lui Kelsea i se umeziră ochii, dar își reținu lacrimile, furioasă.

— Probabil crezi că sunt exact ca ea.

— Pierzi prea mult timp gândindu-te la mama dumitale, Domniță. A fost mereu una dintre slăbiciunile dumitale.

— Bineînțeles că a fost! strigă Kelsea, fără să se gândească la străjerii care o auzeau. Ea umbrește tot ce încerc eu să fac! Nu pot să fac nicio mișcare fără să mă împiedic de greșelile ei!

— Așa o fi, Domniță, dar nu te amăgi singură. Și dumneata faci greșeli.

— Te referi la Thorne?

Buzduganu își mută privirea în altă parte, iar Kelsea îl cercetă printre gene.

— Nu poți vorbi serios.

— Ascultă-mă, Domniță. Ascultă-mă cu mare atenție; Buzduganu se îngălbenise la față și Kelsea înțelese deodată că expresia împietrită pe care o considerase resemnare era de fapt mânie, o mânie profundă, tăcută, cumva mai rea decât izbucnirile de furie pe care le văzuse o dată sau de două ori la Buzduganu până acum. Ai făcut multe lucruri pe care eu nu le-aș fi făcut. Ești nesăbuită. Nu cântărești consecințele și nici nu accepți sfaturi de la cei care sunt mai bine informați decât dumneata. Și cu toate acestea, până acum nu am condamnat niciuna dintre acțiunile dumitale.

— De ce? șuieră ea. Ce îl face pe Thorne atât de important?

— Nu este vorba despre Thorne! urlă Buzduganu și Kelsea se trase înapoi. Încetează să te mai porți ca un copil, măcar acum! Este vorba de dumneata, Domniță. Dumneata te-ai schimbat.

— Asta? Kelsea își plimbă mâna pe față și pe gât. Asta te preocupă?

— Nu mi-ar păsa nici dacă ai deveni Regina Frumuseții în persoană, dar problema nu este noua dumitale înfățișare. Dumneata ești alta.

— Mai puțin naivă.

— Nu. Mai brutală.

Kelsea încleștă maxilarele.

— Și ce-i cu asta?

— Gândește-te, Domniță. Sunt lucruri mai rele decât a te transforma în mama dumitale.

Temperamentul lui Kelsea explodă și câteva secunde fu pe punctul de a se repezi la Buzduganu și a-l trânti de perete. Putea s-o facă, știa acest lucru… Execuția lui Thorne trezise ceva în adâncul ei, o ființă care o urmărea în viața de zi cu zi, așteptând un simplu pretext ca să iasă la suprafață. Era un prădător, o ființă implacabilă, care refuza să doarmă în continuare.

Buzduganu se apropie și întinse mâna spre umărul ei. Buzduganu nu punea niciodată mâna pe ea, dacă nu era o problemă de securitate, și Kelsea fu atât de surprinsă, încât se liniști imediat, simțind că furia o părăsește.

— Scoate-ți giuvaierurile, Domniță, o rugă Buzduganu. Dă-le la o parte. Cu tot binele pe care l-au făcut, nu merită ceea ce ți se întâmplă acum. O să le ascund undeva. Nimeni nu le va găsi niciodată. Întemeiază-ți domnia, construiește-ți moștenirea pe altceva.

O clipă Kelsea se întrebă dacă nu cumva avea dreptate, dacă giuvaierurile erau problema. Visele, vocile, invazia inexorabilă a lui Lily… o parte a vieții lui Kelsea părea să se fi pierdut pe drum. Felul în care se uitau la ea acum străjerii, când credeau că ea nu-i vede: neîncrezători, suspicioși, uneori chiar temători. Sentimentul de neajutorate când se privea în oglindă și descoperea chipul lui Lily care se uita la ea. Cumva, totul ieșise prost, iar Kelsea nici nu-și dădea seama când se întâmplase acest lucru.

Dar safirele… ceea ce cerea Buzduganu era imposibil. Nici măcar nu conta că safirele nu mai făceau nimic, că păreau a fi stinse. Erau *ale ei* și Kelsea își dădu seama că privea în față un adevăr: avea propriile ei narcotice. Doar că luaseră o altă formă.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă. Nu-mi poți cere acest lucru.

Îi simți privirea ațintită asupra ei, cu o greutate aproape fizică.

— Vom avea o problemă, Lazarus?

— Cred că depinde de dumneata, Domniță. Eu sunt străjer al Reginei. Sunt sub jurământ.

Cineva își drese glasul în spatele ei și Kelsea se răsuci pe călcâie, furioasă că îndrăznise s-o întrerupă. Dar nu era decât Coryn, în capul scărilor.

— Mai vorbim mai târziu, îi spuse lui Buzduganu.

— Ard de nerăbdare.

Kelsea îl privi cu severitate, simțind că se aprinde iar, dar se potoli. Așa era Buzduganu, până la urmă, Buzduganu care întotdeauna rostea cu voce tare ceea ce nu voia ea să audă. Își duse o mână la tâmplă, care începuse să-i bubuie, solicitând atenție. Simțea că mintea îi era întinsă în două direcții, cu trecutul și viitorul la cele două capete ale unei linii drepte. La unul dintre capete se aflau Lily Mayhew și străinul care îi adusese pe toți în lumea nouă, construise o colonie și dăduse regatului numele lui, iar la celălalt capăt era oștirea din Mortmesne, dărâmând zidurile cetății ei. Kelsea vedea clar fiecare etapă: străpungerea zidului, năvala masei negre, orgia masacrului, violurilor și brutalităților care aveau să urmeze. Bărbați,

femei, copii… nimeni nu avea să fie cruțat. Pustiirea Noii Londre îi vor spune, o oroare care avea să decimeze Regatul Tearling pe mai multe generații. Cum era posibil să nu existe alternativă? Ar fi putut ea să distrugă oastea din Mort așa cum îl distrusese pe Thorne? Ar fi putut încerca, dar consecințele îngrozitoare în caz de eșec… Kelsea se întoarse din nou spre orizont și norul cel negru i se păru mai aproape, deși nu era decât imaginația ei de vină. O ademenea nebunia și Kelsea simți că ar fi cuprins-o, dacă i-ar fi permis, un neant profund, întunecat, care ar fi înfășurat-o precum o pelerină și ar fi îndepărtat toate dilemele.

— Ce este, Coryn?

— Am primit vești de la cadarezi. Nu ne vor ajuta. Mai mult, oferta de căsătorie a Regelui a fost retrasă.

Kelsea simți că i se întinde pe buze un surâs amar.

— A venit Kattan?

— Nu, Domniță.

— Kattan este prim-ambasador, îi spuse Buzduganu, omul menit timpurilor fericite și ofertelor dulci. Când vor să-și încheie socotelile și să-și ia tălpășița, îl trimit pe vreun nenorocit care poate supraviețui călătoriei sau nu.

— Solul cadarez a lăsat totuși un dar, Domniță, adăugă Coryn.

— Ce este?

— Un vas din piatră. Pentru fructe.

Kelsea începu să râdă pe înfundate. Nu se putea abține. Acum și Buzduganu zâmbea, dar era un surâs obosit, la o poștă distanță de zâmbetul lui larg, obișnuit.

— Cadarezii sunt izolaționiști, domniță. Este reacția lor tipică.

— Presupun că nu vom avea nicio veste bună, răspunse Kelsea, pierindu-i zâmbetul. Pur și simplu nu este o zi bună pentru așa ceva, nu-i așa?

— Nicio lună bună, Domniță.

— Nu, cred că nu. Kelsea vru să-și șteargă o lacrimă de pe obraz și văzu că mâna îi sângera.

— Te simți bine, Domniță?

— Mă simt bine. Ar trebui să-i înarmăm pe toți din oraș, cei care sunt capabili să țină o sabie.

— N-avem destul oțel.

— Cu săbii de lemn, atunci, cu orice. Numai dați-le nişte arme.

— În ce scop?

— Pentru moral. Oamenilor nu le place să se simtă fără apărare. Iar când vor intra refugiații, vreau să mutați în Citadelă femeile cu copii.

— Nu este spațiu îndeajuns.

— Faceți tot ce puteți, Lazarus.

Kelsea își frecă tâmplele. O chema Lily, o trăgea de tivul minții, dar Kelsea nu voia să se ducă înapoi, nu voia să vadă cum se desfășura viața lui Lily în capul ei. Prezentul era și așa destul de rău.

— Ar trebui să te ducem înapoi, înăuntru, Domniță. Te paște o nouă cădere.

Se întoarse spre el surprinsă.

— De unde știi?

— După cum arăți. De-acum am învățat să recunoaștem semnele.

— Când se întoarce Pen?

Buzduganu îi aruncă o privire în care nu se citea nimic.

— Permisia i se termină astă-seară, dar probabil că nu va ajunge până când te culci.

— Este în regulă.

— Ai grijă, Domniță.

Se răsuci brusc, gata să se repeadă la el: nu era treaba lui cu cine se culca ea! Dar nu zise nimic. Până la urmă, Pen nu-i aparținea ei. Dacă îi aparținea cuiva, acela era Buzduganu.

— Domniță!

— Doamne, Dumnezeule, Coryn, ce mai este? Încă un sol?

— Nu, Domniță. Coryn ridică mâinile. De această dată este magicianul. Zice că trebuie să-ți spună ceva.

— Cine?

— Magicianul care a făcut spectacolul la cină. Bradshaw.

Numai că bărbatul care apăru de pe scări nu era artistul impecabil și ordonat pe care îl văzuse Kelsea la cină în seara cu pricina. Bradshaw fusese bătut cu sălbăticie. Avea amândoi ochii umflați și înconjurați de vânătăi, iar obrajii îi erau brăzdați de zgârieturi înroșite.

— Maiestate, gâfâi el. Te implor să-mi acorzi azil.

— Poftim?

— Sfântul Părinte a pus un premiu pe capul meu.

— Glumești.

— Îți jur, Maiestate. O sută de lire. De mai multe zile nu fac decât să mă ascund.

— Nu-mi este drag Sfântul Părinte, Bradshaw, dar este puțin probabil să ofere atâta mărinimie pentru capul unui om.

— Nu sunt singurul, Maiestate! Bătrânul preot, Părintele Tyler. Sfântul Părinte oferă o recompensă și pentru el.

Kelsea simți cum i se strânge stomacul, cum i se rostogolește un ghem, când își dădu seama că nu-l mai văzuse pe Părintele Tyler de câteva zile bune. Arliss și pregătirile pentru asediu îi ocupaseră prea mult timpul ca să mai poată observa altceva, dar, socotind acum, își dădu seama că trecuseră cel puțin trei zile de când venise Părintele Tyler ultima oară la Citadelă.

— Unde e? îl întrebă pe Buzduganu.

— Nu știu, Domniță, răspunse Buzduganu, cu o figură tulburată. Este prima oară când aud de așa ceva.

— Găsește-l, Lazarus. Găsește-l imediat.

Buzduganu se duse să discute cu Coryn și Kelsea rămase cu magicianul. Buzduganu o lăsase fără pază, își dădu ea seama brusc, iar acesta era probabil cel mai clar indiciu că știa adevărul: niciun pericol fizic n-o mai amenința pe Kelsea. Garda era doar o ficțiune care ținea de domeniul politeții. O idee îi scânteie la periferia minții, dar când vru s-o cerceteze, ideea dispăruse, consumată de îngrijorarea pentru Părintele Tyler. Magicianul fusese în stare s-o ia înaintea urmăritorilor; dar Părintele Tyler ce putea face? El era om bătrân și avea un picior fărâmat.

— Sfântul Părinte avea vreo supărare cu dumneata? îl întrebă ea pe magician.

— Nu, Maiestate, îți jur. Nu l-am văzut niciodată înaintea serii aceleia din Citadelă. Umblă zvonul prin Gut că Sfântul Părinte i-a excomunicat pe toți artiștii din profesia mea. Dar eu sunt singurul pentru care oferă recompensă.

Deci nu Bradshaw era adevărata problemă. O fi avut Sfântul Părinte ceva împotriva magicienilor, dar recompensa era o palmă destinată nemijlocit lui Kelsea.

— Cât de mare este în realitate pericolul pentru dumneata?

— Mai puțin decât pentru cineva care nu ar avea darul să dispară. Dar nu le-o pot lua înainte în permanență, Maiestate. Prea sunt bine-cunoscut în oraș. Îți jur, îți voi fi de folos.

Kelsea râse și arătă cu mâna spre lumea de dincolo de ziduri.

— Uită-te acolo, Bradshaw. În momentul acesta nu am nevoie de un actor în casă.

— Înțeleg, Maiestate. Magicianul lăsă ochii în pământ o bucată de vreme, apoi își îndreptă umerii și vorbi liniștit. Nu sunt actor.

— Ce vrei să spui?

Bradshaw se apropie aplecându-se. Dacă Buzduganu s-ar fi aflat prin preajmă, nu ar fi îngăduit așa ceva, numai că el era scufundat într-o discuție cu Coryn, așa că Bradshaw se putu arcui pe deasupra lui Kelsea, ascunzând-o de privirile restului Gărzii.

— Privește.

Bradshaw ridică palma dreaptă și o ținu perfect nemișcată. În câteva clipe aerul de deasupra ei începu să vibreze, așa cum se întâmplă cu bolovanii de pe caldarâm în căldura verii. Tremurul se coagulă într-un cuțit, cu un mâner vechi, bogat ornamentat.

— Încearcă-l, Maiestate.

Kelsea luă cuțitul, îi simți consistența în mână.

— Se spune că deții puteri magice prin giuvaierurile dumitale, Maiestate. Dar în Tearling mai există și altă magie. Familia mea este foarte înzestrată cu asemenea puteri.

Kelsea mai strecură o privire înspre Buzduganu. Lui nu i-ar fi plăcut, era conștientă de acest lucru; Buzduganu nu avea încredere în magicieni și în cei de teapa lor. Și totuși, omul acesta nu urmărise să-i facă vreun rău în seara aceea. Kelsea îl angajase pentru spectacol. Existau și considerente mai ample, desigur: i-o fi plătit Sfântul Părinte pe o parte dintre nobilii din Noua Londră, dar cei cu adevărat pioși nu puteau tolera ceva atât de prozaic cum era recompensa din partea Arvathului.

— Te primesc, îi spuse ea magicianului. Dar aripa Reginei nu va fi un adăpost binecuvântat pentru multă vreme. Când vor veni cei din Mort, vei regreta că nu ai dispărut definitiv, pur și simplu.

— Îți mulțumesc, Maiestate. N-o să-ți răpesc și mai mult timp.

Bradshaw se răsuci pe călcâie, cu grația nefirească de acrobat și se duse spre Buzduganu înainte de a apuca Kelsea să-i spună că nu era

ocupată, nici vorbă, că nu avea altceva mai bun de făcut decât să privească spre orizont și să asiste la înspăimântătoarea distrugere pe care o tot vedea cu ochii minții. Norul de la orizont îi aparținea ei. Ea era cea care îl adusese acolo. O trecură fiorii când simți din nou tresăririle minții lui Lily, un gâdilat ca o senzație aproape fizică, devenind din ce în ce mai fierbinte în propria ei minte. Viața lui Lily se precipita spre o calamitate și avea nevoie de ceva de la Kelsea, dar Kelsea nu-și dădea încă seama ce anume îi trebuia. Și Kelsea înțelese că nu avea nicio importanță în care dintre viziuni trăia. În trecut sau în viitor, în ambele direcții o aștepta numai teroare. Se întoarse din nou cu fața spre orizont și reîncepu să-și numere greșelile, pregătindu-se să sufere încă o dată prin intermediul lor, pe rând pentru fiecare. Pregătindu-se de pedeapsă.

— Nenorociții nu-și mai fac nicio grijă din pricina noastră, e cert, bombăni Bermond. Nu mai au santinele adevărate, se bazează numai pe șoimi.

Hall mormăi o aprobare, dar nu-și scoase coiful să privească mai îndeaproape. Cu două zile mai înainte, o sabie îl zgâriase pe obraz retezându-i cu totul încheietoarea coifului. Hall încercase s-o înlocuiască cosând o bucată de piele în schimb, dar aceasta nu se mai potrivea întocmai. Coiful dădea mereu să-i alunece de pe cap.

Totuși, ar fi putut fi mult mai rău. Urma să aibă mereu o cicatrice, pe care barba de iarnă avea s-o acopere însă foarte ușor. Prostia de încheietoare îi salvase probabil dinții, dacă nu chiar viața. Părea ceva ce ar fi meritat păstrat, o amuletă pe care Hall ar fi trebuit s-o poarte în buzunar, numai că o pierduse, probabil undeva cu cinci kilometri mai sus, pe Caddell.

— Nu te mai prosti cu chestia aia, Ryan, și mai bine uită-te.

Hall oftă, lăsă deoparte coiful și scoase luneta. Nu mai dormise de trei zile. Ultimele două săptămâni fuseseră un amalgam de lupte înverșunate și retrageri, în timp ce armata din Mort îi tot împingea spre sud-vest, dincolo de Crithe și înapoi peste Almontul de Jos. Uneori Hall nici nu-și mai dădea seama dacă dormea sau era treaz, dacă războiul pe care-l purtau era aievea sau se desfășura numai în capul lui. Cu mai multe zile în urmă oștirea din Mort ocupase ambele maluri ale râului Caddell, iar acum apa era traversată de mai multe poduri improvizate, mecanisme ingenioase pe care Hall nu se

putea abține să nu le admire, chiar dacă-și imagina soluții de a le distruge. Podurile le permiteau celor din Mortmesne să-și mențină pozițiile nu numai pe cele două maluri ale râului, ci și pe cursul de apă propriu-zis, să înainteze prin vad fără să-și împartă efectiv trupele. Podurile păreau a fi făcute din lemn dur de stejar, consolidate la mijloc cu fier, ca să nu se rupă sub greutatea armatei, dar în același timp puteau fi demontate rapid și mutate. Trebuie să fi existat prin Mortmesne vreun inginer dat naibii și lui Hall i-ar fi plăcut să stea de vorbă cu el câteva minute, chiar și în situația aceasta, în care lumea se prăbușea în jurul lor.

Luneta lui Hall descoperi un steag la sud de Caddell și rămase pironită pe el. Culoarea predominantă în tabăra celor din Mortmesne era negrul sau griul-închis al norilor de furtună, dar steagul acesta era de un roșu-aprins. Hall renunță la poziția ghemuită, se ridică în picioare, fără să ia în seamă amenințarea pe care o reprezentau arcașii din Mort, și reglă lentila. Steagul cel roșu era înfipt în vârful unui cort tot roșu-aprins.

— Domnule. La ora zece pe malul sudic al râului.

— Poftim? Fir-ar să fie, ia te uită.

Bermond puse jos luneta și se frecă la tâmple. Nici el nu mai dormise de mai multe zile. Până și pana albastră, însemn al rangului, față de care Bermond manifesta un atașament ridicol, atârna fără vlagă în lumina cețoasă a soarelui.

— Asta ne mai lipsea.

— Poate că nu este chiar ea, poate este doar o stratagemă a celor din Mort.

— Crezi că este o stratagemă?

— Nu, răspunse Hall după ce se gândi puțin. Este aici, a venit să termine ce-a început.

— Moralul atârnă deja doar de un fir de păr. S-ar putea ca asta să-l distrugă cu totul.

Hall întoarse luneta spre vest, spre Noua Londră. Tabăra de refugiați a Reginei se întindea în fața orașului, corturi și prelate presărate pe o mulțime de acri de pământ, iar acum activitatea era în toi pentru că funcționarii de la Recensământ îi evacuau spre Noua Londră pe ultimii ocupanți. Orașul era împrejmuit de ziduri de piatră, pe un perimetru desfășurat chiar pe malurile râului Caddell, înalte de peste nouă metri. Numai că zidurile fuseseră construite în grabă, pe solul moale al malului; nu

aveau să reziste asaltului. Acțiunea nu era menită decât să le mai câștige timp. Încă o zi, ca să termine evacuarea, apoi Bermond urma să retragă oștirea înspre Noua Londră și să o desfășoare în așteptarea asediului. Un nor gros de fum atârna deasupra orașului; sacrificau animalele și le prăjeau, conservând carnea pentru o rezistență îndelungată. Armata înmagazinase și apă, știind că, odată ajunși la ziduri, cei din Mort aveau să le taie alimentarea din Caddell. Pregătiri bune, dar totuși numai pentru o amânare. Asediul nu se putea termina decât într-un singur fel.

— Cu toate acestea și moralul celor din Mort ar putea să fie la pământ, medită Bermond plin de speranță. Soldaților lor le place să prade, băiete, iar noi nu le-am mai lăsat nimic. Trebuie să recunosc că Regina a avut o idee bună cu evacuarea. Probabil că în tabăra lor s-a acumulat multă nemulțumire.

— Nu destulă, replică Hall și arătă cu mâna spre cortul roșu. Dacă sunt vociferări, le-ar pune ea capăt.

Nu voia să-i rostească numele Reginei Roșii. O superstiție veche din copilăria petrecută în zona de graniță, unde orice copil știa că, dacă vorbeai despre Regina Roșie, ea își putea face apariția. Numele făceau lucrurile reale, mult mai reale decât punctul roșu din depărtare… și totuși Hall știa că, de îndată ce oamenii lui zăreau cortul, frica avea să se abată peste armata din Tear precum vântul rău prevestitor.

Bermond oftă.

— Cum îi întârziem încă o zi?

— Ne retragem. Ne adunăm la intrarea pe pod și construim o baricadă.

— Au turnuri de asediu.

— Lasă-i să încerce. Noi avem ulei și torțe.

— Ești în mare formă azi. Ce-ai făcut, te-ai furișat azi-noapte pe Aleea Curvelor?

— Nu.

— Atunci ce?

— Am visat ceva.

— Ai visat, repetă Bermond chicotind. Ce-ai visat?

— Am visat-o pe Regină, răspunse Hall simplu. Aprindea un foc mare care a curățat tot locul. Oastea din Mortmesne, Regina Roșie, ticăloșii… toți dușmanii Regatului Tearling au fost măturați.

— Habar n-am avut că tu crezi în prevestiri, Ryan.

— Nu cred. Totuși, a reușit să-mi dea o stare de bine.

— Ai mult prea multă încredere într-o copilă naivă.

Hall nu răspunse. Bermond nu avea s-o vadă niciodată pe Regină decât ca pe o începătoare, dar Hall vedea altceva, ceva ce nu putea cuantifica.

— Au pornit din nou, murmură Bermond. Pune-ți coiful. Vezi dacă-i poți împinge în jos, spre partea noroioasă a malului. Pedestrașii lor nu sunt la fel de amenințători ca artileria și se vor descurca mai greu pe un teren moale.

Hall le făcu semn oamenilor din spate să se pregătească. Un detașament al armatei din Mort ieșise din tabără și se desfășurase pe malul de nord al Caddellului. O dată și încă o dată îi împinseseră înapoi pe cei din Tear prin mișcări pe flancuri, o treabă ușoară pentru efectivele copleșitor mai numeroase. Nu va fi altfel nici de această dată. Hall aruncă o ultimă privire înspre tabăra refugiaților din spatele său, cuprinsă de foiala de mușuroi a ultimelor etape de evacuare.

Încă o zi, își spuse în gând, apoi își trase spada și își conduse oamenii pe dâmb în jos, către râu. Bermond rămase sus pe deal; piciorul șchiop nu-i mai îngăduia să se angajeze în lupte corp la corp. Oamenii îl prinseră din urmă pe Hall, care începuse să alerge și îl înconjurară, iar Blaser se poziționă chiar lângă el. Blaser se alesese cu o rană urâtă la claviculă pe malul râului Crithe, dar sanitarul îl cususe, iar acum Blaser răcni când ajunseră la poalele dealului și pătrunseră în aliniamentul celor din Mort. Simți până în braț lovitura unei săbii de oțel care se izbi de a sa, dar durerea era înăbușită, așa cum era întotdeauna în vis. Îl privi pe atacatorul din fața sa, ușor amețit, întrebându-se pentru o fracțiune de secundă, de ce se luptau. Memoria mușchilor era însă puternică; Hall îl împinse pe soldat și tăie în jos, găsindu-i rostul dintre încheietura mâinii și mănușă. Omul urlă când mâna îi fu practic retezată.

— Șoimi! Șoimi!

Strigătul venise din spatele lui Hall, de pe dâmb. Ridică privirea și văzu cel puțin zece șoimi rotindu-se cu mare viteză deasupra capului său. Aceștia nu era santinele; se roteau pe cer la distanțe egale unul de altul, zburând spre vest în formație, fără să scoată niciun sunet. Antrenați special, dar pentru ce?

Nu avea timp să cugete. Încă un soldat din Mortmesne se repezi la el, acesta era stângaci, iar Hall uită de șoimi luptând cu el. Coiful îi căzu din

nou pe spate, lăsându-l cu capul gol și Hall înjură când îl aruncă la pământ. Să lupți fără coif era o bună modalitate de a muri, numai că în acest moment până și moartea părea o soluție acceptabilă. Măcar avea să doarmă. Hall îl împunse pe soldatul din Mort și simți cum spada îi alunecă pe platoșa de oțel a acestuia, fără să-l rănească. Nemernica armură a celor din Mortmesne! Din spatele lui se auzi un urlet, dar Hall nu se putu întoarce, nici măcar când își simți gâtul scăldat în ceva cald.

Cineva îl atacă din lateral pe soldatul din Mort, doborându-l la pământ. Blaser se luă la trântă cu el înainte de a-l lovi cu o bâtă în plină figură. Când omul nu mai mișcă, Blaser se ridică în picioare, îl apucă pe Hall de un braț și îl trase înapoi, spre linia de apărare a armatei din Tear.

— Ce s-a întâmplat? Ne retragem?

— Veniți, domnule! Generalul!

Își croiră drum printre războinici, doborând în cale câțiva ostași din Mortmesne. Hall înainta ca prin vis. Totul părea înăbușit: lumina soarelui, zgomotul luptei, duhoarea, până și țipetele muribunzilor. Numai apele râului Caddell erau limpezi și reci, un roșu-aprins, strălucitor.

În vârful dâmbului din față se adunase un grup de soldați, cu figuri grave. Ceva din această imagine îl trezi de-a binelea pe Hall, prima dată după mai multe zile; o luă la fugă cu Blaser alături, fără să se mai gândească la bătălia de la poalele dealului.

Bermond zăcea cu fața în jos, căzut grămadă. Nimeni nu îndrăznise să-l atingă, așa că Hall se lăsă în genunchi și îl întoarse. Un geamăt răsună din piepturile celor adunați la fața locului; Bermond avea gâtul sfârtecat și fâșiile de carne atârnau răspândite într-o parte și în cealaltă. Pieptul îi fusese protejat de armură, dar membrele, toate cele patru, fuseseră făcute zob. Brațul stâng abia se mai ținea prins de umăr. Ochii priveau cerul fără să-l mai vadă, din fața plină de sânge.

La câteva picioare distanță, Hall văzu coiful lui Bermond, cu pana lui albastră, ridicolă. O fandoseală prostească, coiful îi fusese foarte drag lui Bermond, căruia îi plăcuse enorm să călărească prin Tearling cu pana fluturând energic în vânt. Un general pentru timp de pace, nu pentru război și Hall simți un nod în gât când îi închise ochii lui Bermond.

— Domnule! Pierdem teren!

Hall se ridică în picioare și văzu că linia de apărare a armatei din Tearling era într-adevăr slabă. În mai multe locuri, cei din Mort îi

împinseseră pe ostașii din Tear mult spre interior, precum un ac înfipt în pernă. Hall se uită la oamenii adunați în jurul lui – Blaser și Caffrey, colonelul Griffin, un maior mai tânăr pe care nu știa cum îl cheamă, câțiva infanteriști – și se simți pierdut. Promovarea la gradul de general se făcea printr-o procedură oficială, trebuia aprobarea Reginei, o ceremonie. Cu ani în urmă, când Regina Elyssa îl investise cu atribuții de comandă, stătuse lipit de Bermond. Numai că în momentul acesta Regina era la mai mulți kilometri depărtare, iar când privi în jur, Hall văzu că toți, inclusiv Griffin, se uitau la el așteptându-i ordinele. Cu sau fără Regină, el era acum generalul.

— Caffrey! Retrage-te pe dâmbul următor!

Maiorul Caffrey o luă din loc alergând pe deal în jos cât îl ținură picioarele.

— Tu, Griffin, retrage-ți restul batalionului și pornește spre Noua Londră. Luați ce a mai rămas pe terenurile fostei tabere de refugiați și baricadați podul.

— O baricadă din mobilă veche și corturi nu va rezista prea mult.

— Va trebui să reziste. Mai cere-i lemn Reginei, dacă vei avea nevoie, dar construiește-o. Ne întâlnim acolo imediat ce se încheie evacuarea.

Griffin se răsuci pe călcâie și plecă. Hall își întoarse atenția spre câmpul de luptă și văzu că cei din Tear începuseră deja să se retragă, urcând pas cu pas pe panta lină a dealului. Se uită apoi la cadavrul lui Bermond și simți cum îl cuprindeau durerea și epuizarea, dar nu avea timp pentru niciuna dintre ele. Cei din Mort se întindeau încet, încet pe deal, grăbindu-i să se retragă. O voce baritonală striga ordine în spatele liniei armatei din Mortmesne și Hall își dădu seama, cumva, că era generalul Ducarte, în apropierea luptătorilor. Ducarte nu era omul care să stea deoparte și să rămână cu mâinile curate. Venise să vadă sânge.

— Voi! Hall arătă înspre doi infanteriști. Mergeți cu Griffin. Duceți cadavrul generalului înapoi, la Noua Londră.

Soldații ridicară trupul lui Bermond și îl transportară pe partea cealaltă a dâmbului, la cai. Hall îi urmă câțiva pași, apoi ridică privirea spre tabăra de refugiați. Oameni lipsiți de apărare, un oraș întreg.

Încă o zi, se gândi el, privindu-i pe cei din Mort cum se adunau în punctul cel mai slab al armatei din Tear și pornesc la atac, cu săbiile și armurile proaspăt lustruite, strălucind în soare. Străpunseră fără dificultate

rândurile celor din Tear care se străduiau să urce dealul înapoi. Mai mulți soldați din Tearling se revărsară peste spărtură, încercând s-o astupe, dar răul fusese făcut; în formațiile lui Hall exista acum o gaură și soldații nu mai aveau timp să se regrupeze. Cei din Mort profitau de avansul câștigat și se adunau în punctul slab, forțându-i pe cei din Tear să se retragă și mai mult și să le facă loc. Bermond murise, dar Hall simțea că mai era încă pe undeva, poate pe dealul următor, că aștepta și evalua, să vadă ce va face Hall în continuare. Soarele ieși de după nori și Hall își trase spada, bucuros să-și recapete forța în mușchii brațului, să se simtă treaz pe deplin, cum nu mai fusese de multă vreme. Ostașii din Mortmesne străpunseseră rândurile armatei din Tearling, o masă întunecată ce nu putea fi înfrântă și generalul Hall porni cu tot avântul pe deal în jos, să-i întâmpine.

Capitolul 11
Orizontul Albastru

În deceniul care a precedat Trecerea, aparatul Securității Americane a arestat mii de presupuși militanți pentru separatism. Numărul mare de deținuți a convins guvernul american, ca și pe marele public, că Securitatea era pe cale să câștige lupta cu terorismul intern. Concentrarea exclusiv asupra rezultatelor cuantificabile a împiedicat totodată guvernul să vadă adevărata problemă: o falie enormă în adâncul societății americane, nesesizabilă, a început până la urmă să producă fisuri la suprafață.

— *Noaptea neagră a Americii*, GLEE DELAMERE

Dorian dispăruse.

Lily stătea în pragul ușii de la camera pentru copii și nu-i venea să-și creadă ochilor. Dorian dispăruse și odată cu ea materialele medicale și hainele pe care i le dăduse Lily. În camera pentru copii era liniște ca întotdeauna și numai firele de praf pluteau în lumina dimineții târzii. Nimeni nu avea să știe vreodată că Dorian trecuse pe-acolo.

Desigur, Lily nu se așteptase din partea ei să-și ia rămas-bun, însă crezuse că mai avea încă timp. Dar William Tear venise în timpul nopții și o luase pe Dorian. Lily se întoarse și traversă holul; plăcerea dimineții se evaporase brusc. Ce-ar fi trebuit să facă acum? Mai târziu era stabilit să joace bridge cu Michele, Christine și Jessa, dar își dădea seama că trebuia să anuleze partida. Îi era imposibil să stea la masă cu cele trei, să bârfească și să bea cocteilul preferat de Christine săptămâna aceasta. Ceva se schimbase și Lily nu se mai putea întoarce la lumea ei de mărunțișuri.

Două zile mai târziu, site-urile de știri anunțau atacuri teroriste simultane în Boston și Dearborn, Virginia. La Boston teroriștii spărseseră unul dintre depozitele firmei Dow și furaseră materiale medicale și medicamente în valoare de aproape cincizeci de milioane de dolari, o lovitură uriașă despre care scriau toate paginile de web, cu litere mari, în

deschidere. Dar atacul din Virginia, deși mai puțin spectaculos, o interesa pe Lily mai mult, pentru că părea lipsit de sens. Vreo zece – doisprezece luptători de gherilă pătrunseseră în ferma de cai a unui miliardar din Dearborn și îi furaseră cea mai mare parte a animalelor. Oamenii veniseră pregătiți cu trailere speciale pentru transportul cailor și nu luaseră nimic altceva în afară de animale și materialele necesare îngrijirii acestora.

Cai! Lily era nedumerită. Nimeni nu mai folosea, de fapt, caii la nimic, nici măcar la muncile agricole; animalele acestea nu mai erau decât mofturi de om bogat, valoroase doar pentru cursele cu jochei și pariurile pe care le prilejuiau. Lily se întrebă în treacăt dacă englezul era trăsnit – pentru că era sigură, fără să știe de ce, că la mijloc era mâna lui Tear – numai că el nu-i lăsase această impresie. Toată povestea semăna mai degrabă cu un puzzle, din care lipseau însă unele piese. Cai și materiale medicale furate, avioane distruse. În fiecare zi, Lily rearanja aceste piese pe o planșă imaginară, încercând să înțeleagă. Era sigură că, dacă le-ar putea potrivi unele cu altele, dacă ar fi asamblat imaginea din puzzle, lucrurile s-ar fi clarificat, i-ar fi arătat planul adevărat al englezului, contururile limpezi ale lumii mai bune.

La trei zile după atacul din Virginia, Lily era înapoi în spital. Începuse simplu: cămașa pe care voia s-o îmbrace Greg era întâmplător la curățătorie și când Lily nu fu în stare să i-o pună la dispoziție, Greg îi trânti ușa dormitorului peste degete. La început nici măcar n-a durut-o; ușa a rămas închisă peste degetele ei, așa că nu s-a transmis nicio senzație. Dar câteva secunde mai târziu, când Greg a deschis ușa, durerea fu copleșitoare și când Lily scoase un țipăt, Greg făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: îi trase doi pumni în plină figură. La a doua lovitură, Lily simți cum i se rupe nasul, un plesnet subțire, scurt, ca atunci când calci iarna pe o crenguță uscată.

Greg întârziase deja la ședință, așa că Jonathan fu cel care o duse la Urgență. Bărbatul nu spuse nimic, dar ea îi vedea maxilarul încleștat și ochii mijiți în oglinda retrovizoare. Pe cine dezaproba? Pe amândoi? Nu mai vorbise cu Jonathan din seara aceea din living; el era în mod clar hotărât să se comporte ca și când nu se petrecuse nimic, așa că și Lily făcuse la fel. Uneori ar fi vrut să poată vorbi cu el despre cele întâmplate, dar atitudinea rezervată a lui Jonathan o împiedica să deschidă discuția. Se

concentră în schimb asupra nasului, străduindu-se să nu lase sângele să picure pe banchetă.

Se dovedi că Lily avea și două degete rupte, nu numai nasul, așa că tot ce putu ea să facă în timp ce Jonathan răspundea întrebărilor medicului fu să se uite amețită prin camera puternic iluminată. Când au ajuns la repararea nasului, au adormit-o. A petrecut noaptea la spital, îngrijită de două asistente, iar când s-a trezit și le-a auzit vocile, blânde și maternale, Lily a simțit că ar fi vrut să poată rămâne acolo pentru totdeauna. Era durere în spital și era boală, dar locul oferea siguranță. Greg îi spusese că așa ceva nu se va mai repeta niciodată, dar mințise; de câteva ori după ziua aceea de la club, Lily se trezise cu degetele lui Greg în ea, apăsând-o dureros, aproape zgâriind-o. Oasele rupte erau ceva rău, dar celelalte situații fuseseră și mai rele, iar spitalul părea atât de sigur în comparație cu propriul cămin.

Cinci zile mai târziu s-a întrerupt alimentarea cu energie electrică peste tot în Noua Anglie. A fost o pană scurtă, de numai douăzeci de minute, și nu s-au produs pagube cu excepția câtorva accidente de circulație. Cu toate acestea, incidentul a stârnit panică la Washington și la burse, pentru că, din câte se știa, penele erau ceva imposibil de declanșat. Într-o lume controlată de calculatoare, cu pază și mecanisme de rezervă temeinice, imposibil de străpuns, sistemul nu trebuia să lase loc de disfuncționalități. Greg zicea că era un defect de hardware, dar Lily nu era convinsă. Se gândea la Dorian, la faptul că o femeie fără implant a reușit să treacă de controalele Securității la o bază aeriană. Se gândi la miile de soldați, precum Jonathan, care se întorseseră din armată, din Arabia Saudită, ca să constate că nu aveau locuri de muncă și nu exista o piață pentru calificările lor. Iar acum începea să se întrebe: câți separatiști erau de fapt? Site-urile de știri se refereau cu dispreț la Orizontul Albastru, descriind celula ca fiind formată din câteva grupuri de indivizi instabili psihic, dezorganizați și nemulțumiți. Numai că dovezile susțineau contrariul. Lily se gândi la Arnie Welch, locotenentul de Securitate care a recunoscut o dată, după prea multe pahare de băutură, că teroriștii erau deopotrivă eficienți și bine organizați. William Tear afirmase că existau mijloace de a trece de orice barieră, iar întrebările se învârteau în mintea lui Lily, amețitor. Cât de mare era organizația Orizontul Albastru? Toți erau conduși de Tear? Ce era lumea mai bună?

Săptămâna următoare, Greg îl invită pe Arnie Welch la cină, împreună cu doi subalterni de-ai lui. Greg îl invita mereu pe Arnie, în rarele ocazii în care se afla în oraș; fuseseră membri în aceeași frăție la Yale. Greg zicea că era util să fii prieten cu un locotenent de Securitate, iar Lily înțelegea până și ea acest lucru. De această dată însă, când Arnie le trecu pragul, Lily nu mai văzu tichetul de parcare pentru Greg, nici viza obținută rapid pentru călătoria din concediu și nici măcar elicopterele pe care Arnie le punea uneori la dispoziția lor, ca o favoare, când afacerile trenau. În schimb, o văzu pe Maddy scoasă brutal pe ușa școlii, ultima fluturare a codițelor ei blonde, o imagine atât de clară încât Lily se clătină pe prag, iar când Arnie încercă s-o sprijine cu brațul pe după umeri, se retrase la bucătărie.

De această dată, Arnie nu mai bău la cină și se uită urât la cei doi subalterni când dădură să întindă mâna după whisky. Greg îl asaltă cu întrebări pe această temă, dar Arnie se mulțumi să ridice din umeri zicând:

— Nu-mi permit să fiu mahmur mâine.

Lily era foarte mulțumită să vadă că Arnie își păstra capul limpede. Când bea, avea obiceiul să-și miște mâinile prea mult; odată a încercat, nici mai mult, nici mai puțin, să-și încălzească mâinile între coapsele ei, la masă. Lily nu-și dădea seama dacă Greg a observat vreodată aceste avansuri; deși devenise extrem de posesiv, părea să fi atins și un anumit nivel de orbire deliberată în compania persoanelor care i-ar fi putut fi de folos. Lily l-a așezat pe Arnie în celălalt capăt al mesei, pentru orice eventualitate.

Deși nasul îi arăta acum aproape normal, Lily încă mai avea vânătăi vizibile sub ochiul drept, dar nu fu surprinsă când Arnie nu puse întrebări. Își dădu seama că nu putea mânca decât foarte greu. Degetele pe cale de vindecare îi erau încă imobilizate în atele temporare, ceea ce o împiedica să folosească cum trebuie furculița și cuțitul, dar nu aceasta era adevărata problemă. Își petrecuse cea mai mare parte a căsniciei spunând minciuni, numai că, de când aterizase Dorian peste zidul curții ei, ceva se schimbase din temelie și îi venea din ce în ce mai greu să se prefacă, să se forțeze să scoată câte o minciună. De soțul ei îi era frică, dar frica era acum mai puțin importantă. Simțea că exista undeva o lume mai largă, o lume în care nu conduceau oameni ca Greg și uneori, deși nu înțelegea nimic, știa exact ce voia să spună Dorian: lumea aceasta se afla atât de aproape, încât parcă o putea atinge cu mâna.

Niște porci, își zise ea, uitându-se la Greg și la ceilalți doi ofițeri, cum pufneau și râdeau înfundat și scoteau sunete ca niște sforăituri în timpul mesei. *Porci*, *cu toții*. *Habar n-aveți de lumea mai bună*. Nici Lily nu înțelegea ce era cu lumea mai bună, era adevărat, dar credea că deja începuse să-i vadă măcar contururile. Fără sărăcie și fără lăcomie, spusese Tear. Bunătate în toate. Oameni precum Greg vor fi lipsiți de orice relevanță. Cu o zi în urmă îi spusese că luase legătura cu un medic specialist în fertilizare in vitro. Erau programați să se ducă luni. Lily nu-și putea imagina cum avea să arate viața ei marți.

Se îndoia că Arnie putea rămâne sobru până la sfârșitul cinei; printre invitații obișnuiți la reuniunile lui Greg, Arnie era cunoscut ca băutor înrăit. Sticla de whisky rămase așezată pe masă drept în fața lui – Greg a considerat că era o glumă bună – de la începutul până la sfârșitul mesei, dar Arnie reuși s-o ignore, mulțumindu-se numai cu apă. Era agitat și nervos, se uita mereu la ceas. Nici subalternii nu se simțeau în largul lor, deși ei își mai găsiră timp să-și dea coate și să-i zâmbească lui Lily cât mâncară. Era obișnuită cu lucrurile de acest fel și nu luă în seamă comentariile lor, nici măcar atunci când îi auzi numind-o bucățică bună.

— Ce te ține ca pe ace? îl întrebă Greg pe Arnie în cele din urmă. Ai luat ceva medicamente?

Arnie dădu din cap că nu.

— Sunt curat de tot. Mâine am o zi lungă, asta-i tot.

— Ce ai de făcut?

— Informație clasificată.

— Eu sunt verificat, am acces la genul acesta de informații.

Arnie se uită nesigur spre capătul mesei, la Lily.

— Dar ea nu e.

— Oh, la naiba cu ea. N-o să spună nimănui. Greg se întoarse spre Lily și o privi printre gene. Nu-i așa?

Lily scutură din cap în mod automat, cu ochii în farfurie.

— Așa că dă-i drumul, omule, vorbește, îl rugă Greg, și Lily văzu deodată ceva ce nu mai văzuse până atunci: Greg era gelos pe ofițerii de la masă.

Greg lucra pentru mai mulți contractanți din domeniul apărării, era adevărat, dar slujba lui însemna muncă de birou. Arnie era pregătit să tragă

cu arma, să interogheze, să ucidă oameni, iar Greg considera că aceste lucruri îl făceau pe Arnie mai valoros.

— Spune-ne ce pui la cale.

Arnie ezita în continuare și Lily simți un semnal de alarmă. Cu verificare sau nu, Arnie îi spunea întotdeauna lui Greg lucruri care nu ar fi trebuit spuse și, de obicei, pentru așa ceva nu era nevoie de prea mult alcool. Rămase cu privirea în farfurie, încercând să devină cât mai puțin vizibilă, așteptându-l să vorbească. Dar după câteva clipe, Arnie dădu din nou din cap.

— Îmi pare rău, omule. Este prea important, iar soția ta nu a fost verificată.

— Bine, atunci vino sus. Vorbim la mine în birou.

— Voi doi duceți-vă afară și așteptați în mașină, le spuse Arnie celor doi subalterni, apoi se șterse la gură și aruncă șervetul pe masă. Mulțumesc, Lily. A fost foarte bun.

Ea încuviință înclinând capul și zâmbi mecanic, întrebându-se dacă Arnie observase atelele de pe degetele ei. Subalternii plecară, iar Greg și Arnie dispărură la etaj. Lily rămase cu privirea pironită în farfurie, meditând, apoi se sprijini de marginea mesei cu mâna nebandajată și se ridică în picioare. Lăsând vasele murdare împrăștiate pe masă, traversă grăbită bucătăria și se duse în încăperea mică în care se găsea sistemul lor de supraveghere. Jonathan ar fi trebuit să fie de serviciu în seara aceea, dar Lily nu fu surprinsă să găsească nișa goală. Se întrebă câte nopți o fi rămas casa nesupravegheată, în timp ce Jonathan era plecat cu diferite treburi pentru Orizontul Albastru.

Atingând ecranul cu degetele, Lily deschise imaginea biroului lui Greg, o cameră întunecoasă, încărcată cu mobilă de mahon, în încercarea de a o face să pară cât mai masculină. Pereții erau căptușiți cu rafturi pentru cărți, dar fără cărți pe ele, ci doar vechile trofee de fotbal ale lui Greg și fotografii cu Greg și Lily alături de diverse persoane importante, la diferite evenimente. Pereții erau acoperiți cu rame; lui Greg îi plăcea să se laude cu premiile lui.

Arnie ședea într-unul din fotoliile ample din fața biroului lui Greg, iar Greg era la birou, cu scaunul de piele, directorial, răsturnat pe spate. Fumau trabuc amândoi, iar fumul se ridicase spre camera de filmat, estompând trăsăturile lui Greg.

— Clădirea a sărit în aer și s-a prăbușit, spuse Arnie, exact așa cum era planificat. Este clar că au avut un plan de salvare, numai că a devenit ilizibil. A trebuit să i-l predau lui Langer; oricât îl urăsc eu pe ticălosul ăsta, trebuie să recunosc că i-a ieșit șmecheria. Se pare că au murit cu toții, dar Langer a reușit să pună mâna pe unul viu, un tip pe nume Goodin. Se ocupă de el de patru zile și în fine, noaptea trecută a cedat.

— Ce l-a învins? întrebă Greg cu voce nerăbdătoare și Lily închise ochii.

Cât le-ar fi trebuit să o facă pe Maddy să vorbească? O veșnicie, își spuse Lily, dar în adâncul ei știa că nu era adevărat. Își șterse fruntea și mâna i se umezi.

Arnie nu era nici el în apele lui.

— Sunt în afara serviciului, omule. Nu vreau să vorbesc despre porcăria asta.

— Da, înțeleg, zise Greg nemulțumit. Și ce v-a spus?

— Nu era prea sus în grad, dar ne-a zis destule. Figura lui Arnie se animă din nou. Șeful Orizontului Albastru este un individ care își spune Tear. Un britanic, dacă-ți vine să crezi.

— Îmi vine. Regatul Unit și nenorocitul lor de experiment socialist.

— Ei bine, se pare că acest Tear este peștele gras. Separatiștii îl consideră un fel de Dumnezeu. Orizontul Albastru s-a născut din vechile mișcări Occupy[4], dar îți dai seama că ăștia nu știau ce fac. Acest Tear însă, este un luptător de gherilă bine antrenat. De-aia au fost așa un ghimpe în ultimii câțiva ani. Arnie își coborî vocea și Lily crescu volumul pe ecran. Se ascund într-un depozit abandonat de la Terminalul Conley.

— Unde vine asta?

— În Portul Boston. Am pierdut o zi întreagă căutând pe hărți. Depozitul este dezafectat de cel puțin zece ani, dar oamenii lui Frewell au luat toți banii pe care ar fi trebuit să-i investească Bostonul într-un depozit de containere nou și i-au alocat cine știe cărei porcării, așa că toate containerele au rămas pe loc. Goodin a zis că depozitul este folosit ca sediu. Îl luăm cu asalt în zori.

Lily îngheță cu ochii pe ecran.

— I-au încredințat toată operațiunea lui Langer; este puiul lui acum și vrea neapărat prizonieri. Trebuie să înconjurăm terminalul și pe uscat și pe apă, ceea ce nu e treabă ușoară… multe bărci și mulți oameni. Divizia mea

trebuie să securizeze un al doilea perimetru mâine dimineață. Arnie oftă și stinse ce-i mai rămăsese din trabuc. Așa că, fără băutură.

— Vrei să joci niște poker? Am o partidă în oraș.

— Chiar nu pot. Peste două ore trebuie să fiu la Boston. Mă așteaptă elicopterul la heliport.

Greg încuviință dând din cap, dar își țuguiase buzele în acel gest de nemulțumire pe care Lily ajunsese să-l cunoască atât de bine în ultima vreme.

— Bine. Te conduc.

Lily închise ecranul și se întoarse grăbită în sufragerie, dând drumul mașinii de spălat vase. Când vocile lui Greg și Arnie dispărură pe ușa din față, își scoase telefonul din poșetă și îl sună pe Jonathan, dar el nu răspunse, se auzi doar vocea lui gravă, baritonală, cu formula de salut. Lily nu-i putea lăsa un mesaj explicit; convorbirile ei erau monitorizate. Încercând să nu-și trădeze panica prin voce, îi lăsă un mesaj cerându-i s-o sune înapoi imediat. Dar nu putea scăpa de sentimentul că oriunde s-ar fi aflat, Jonathan nu o va contacta la timp. Vedea acum: depozitul scufundat în întuneric, iar înăuntru Dorian și William Tear. Dorian spusese că nu se mai întorcea în închisoare, niciodată în viața ei. Portul din Boston. Orizontul Albastru. Lily închise ochii și văzu grupul de mici case de lemn de pe malul apei albastre, scăldate de soare.

Trebuie să fac ceva.

Și ce poți să faci, *Lil*? o întrebase Maddy, batjocoritor. *Tu n-ai avut niciodată curajul să faci ceva*, *în toată viața ta*.

Am făcut, insistă Lil. *Când Dorian a aterizat în curtea din spatele casei mele*, *am făcut*.

În sinea ei însă, știa că Maddy avea dreptate. Dorian fusese o decizie cu riscuri puține, aproape un joc, izolată în mediul relativ sigur al camerei pentru copii. Ceea ce apăruse acum în fața lui Lily era însă complet diferit. Trebuia să gândească un plan, pe care îl respinse, făcu altul, îl respinse și pe acela, formulă un al treilea și îl cercetă pe toate părțile, să-i găsească posibilele fisuri. Era un plan stupid, fără îndoială. Probabil se sfârșea cu arestarea ei, poate chiar cu uciderea. Dar trebuia să acționeze cumva. Dacă lumea mai bună era adevărată, ea era, totodată, nespus de fragilă și fără Tear nu ieșea nimic.

— Arnie a plecat.

Lily se concentră din nou asupra ferestrei și îl văzu reflectat, în spatele ei, pe Greg, deși nu-i putea citi expresia în imaginea de pe geam. Nu răspunse nimic, acum privea drept înainte, spre Boston. Nu era loc pentru Greg în această deplasare. N-ar fi făcut decât să o încurce.

— Ai emoții, Lil?

— Pentru ce?

— Pentru luni.

Mâna lui Lily se încleștă pe mânerul unei cratițe și o clipă fu pe punctul să se întoarcă și să-i azvârle oala în cap. Dar mintea îi atrase atenția că trebuia să aibă răbdare. Poate că nu reușea să-și nimerească ținta. Greg era cu mai bine de cincisprezece centimetri mai înalt și cu vreo patruzeci și cinci de kilograme mai greu decât ea. Avea la dispoziție o singură încercare, pe care nu și-ar fi permis s-o rateze. Se uită de-a lungul hiatului de lucru și privirea i se fixă pe o ramă fotografică grea, de aproape treizeci și cinci de centimetri înălțime, așezată lângă pervazul ferestrei. Fotografii din ziua nunții lor se succedau la nesfârșit în pixeli strălucitori; Lily se văzu la numai douăzeci și doi de ani, învăluită în metri întregi de satin alb, pregătindu-se să taie un imens tort cu mai multe etaje. Deși părul începuse să i se desfacă din coafura complicată, iar ticălosul de taică-su lui Greg stătea lângă ea, Lily râdea.

Doamne, *Dumnezeule*, *ce s-a întâmplat*?

Greg înaintă câțiva pași, venind atât de aproape încât Lily îi simți respirația în ceafă. Întinse mâna după rama de fotografii și o apucă de margine cu mâna sănătoasă.

— Lil?

Dacă va încerca să facă sex acum, se gândi ea, *înnebunesc*. *Va fi foarte ușor*; *voi pluti în neant și nimic din toate acestea nu va mai conta*, *nici William Tear sau Orizontul Albastru*, *nici depozitul din Portul Boston*. *Nimic*.

— Lil? Ai emoții?

Mâna lui i se așeză pe umăr și Lily se răsuci brusc, cu rama în mână, legănând-o de parcă ar fi fost racheta de tenis de la club. Rama se izbi de tâmpla lui Greg, cioburile fărâmate de plastic zburară în toate părțile, împroșcând-o pe Lily pe mână și pe braț, iar Greg căzu într-o parte, lovindu-se din căzătură cu capul de blatul de marmură, o bufnitură surdă. Lily ridică rama din nou, pregătită, dar Greg zăcea la pământ, răstignit pe

partea stângă pe podeaua bucătăriei. În clipa următoare sângele începu să i se prelingă din scalp peste obraji și stropii mici, roșii, picurară pe plăcile albe.

— Ei bine, am făcut-o și pe-asta, șopti Lily, neștiind exact cu cine vorbea.

Se gândi să verifice pulsul lui Greg, dar nu se putu hotărî să-l atingă. Mișcându-se încet, ca prin vis, se duse sus, în dormitorul lor. Scoase cea mai veche pereche de jeanși, pe care nu o mai purta în prezența lui Greg și un tricou negru decolorat. Hainele erau în continuare mai frumoase decât ceea ce purtau săracii de dincolo de zid, dar erau mai bune decât nimic și ar fi putut să-i asigure puțin camuflajul. Pe deasupra îmbrăcă o jachetă de piele roasă, de pe vremea când avea cincisprezece ani, o amintire din vremurile mai bune, la care Lily refuza să renunțe. Mercedesul era o mașină automată; după ce se gândi puțin, Lily își smulse atelele și le lăsă pe măsuța de toaletă. Tastă pe ecranul de pe perete și studie harta orașului Boston, cât se îmbrăcă. Terminalul Conley era un depozit mare de containere lângă Castle Island, îngropat în fundul uneia dintre miile de scobituri ce formau linia de coastă în Massachusetts. Era nevoită să circule pe drumuri publice, pe Autostrada 84 până la Mass Turnpike. Drumurile private erau probabil pline de puncte de control ale Securității, mai ales pe timpul nopții, iar când i-ar fi scanat implantul și ar fi constatat că îl lăsase acasă pe soțul ei, ar fi apărut și întrebările. Lily avea mai multe șanse pe drumurile publice… dacă reușea în primul rând să iasă dintre zidurile Noului Canaan.

După ce mai cercetă puțin harta, constată că proprietatea dată la reformă ținea de Departamentul de Interne. Existau două clădiri restructurate la Conley Terminal; numai una arăta a depozit, dar Lily selectă cu precauție hărțile ambelor locații și le expedie la Mercedes. Prea târziu își dădu seama că aceste căutări vor da probabil alarma undeva, printr-un birou al Securității, și preț de o clipă fu cuprinsă de panică înainte de a înțelege că era o problemă minoră, de fapt, atâta timp cât soțul ei zăcea plin de sânge pe podeaua din bucătărie. Chiar dacă Greg nu ar fi murit, alte femei au fost executate pentru mai puțin de atât. Lily coborî la parter și luă din cuierul de pe perete mica cheie codificată, cu emblema Mercedesului. Mercedesul era a treia lor mașină, cea elegantă, folosită pentru urgențe sau oaspeți importanți. Ridică cheia în lumină și constată că îi tremurau

mâinile. Permisul ei de conducere era încă valabil, dar nu mai fusese la volanul unei mașini de la optsprezece ani.

— Ca mersul pe bicicletă, șopti ea. La fel ca mersul pe bicicletă, asta-i tot.

Îi aruncă o ultimă privire lui Greg, care zăcea în continuare prăbușit pe podeaua din bucătărie, în aceeași poziție. Sângele începuse de-acum să formeze o baltă sub urechea dreaptă, dar el încă respira și o fracțiune de secundă Lily se miră de sângele ei rece, până când reuși să distingă sursa lui; nu avea nicio importanță dacă Greg trăia sau murea sau dacă ea trăia ori murea, conta doar să ajungă la Boston. Lumea mai bună, micul sat de pe malul râului, acestea erau lucrurile importante, care ardeau în adâncul minții lui Lily, sfârâind mai presus de frică, impulsionând-o.

Se întoarse și traversă holul spre garaj.

Nimeni nu mai condusese Mercedesul de o bună bucată de vreme, dar mașina nu părea să fie afectată de lipsa utilizării. Probabil că Jonathan o îngrijise cum trebuie; îi plăcea să meșterească la mașini, le păstra pe ambele, un BMW și un Lexus, în perfectă stare de funcționare. Mercedesul avea rezervorul plin, iar farurile risipiră ușor întunericul când Lily ieși din Willow Avenue și intră pe drumul punctului de control. În fața ei se ridica amenințător zidul: șase metri de oțel polimerizat, dur, terminați la partea de sus cu o margine de lasere care blocau orizontul. Ceva în sinea lui Lily înghență în fața acestei imagini și o voce joasă, cuprinsă de panică, începu să bâlbâie în sinea ei… vocea căsniciei ei, își dădu seama Lily, într-un ton spart și neajutorat.

Nu vei răzbi niciodată, nici într-un milion de ani, iar când îl vor găsi pe Greg…

— Taci din gură, șopti Lily. Vocea îi tremura în întunericul mașinii.

Din ceață apăru punctul de control: o deschidere în zid, de vreo patru metri și jumătate, iluminată cu lămpi fluorescente. O mică gheretă a paznicului, tot cu pereți de oțel, era așezată în partea stângă, iar când Lily se apropie, din ea ieșiră doi paznici în uniforma Securității. Fiecare avea câte o armă, pistoale cu laser de mici dimensiuni, pe care părea să le prefere Securitatea în prezent. Greg avea și el pistol, își aminti Lily brusc, un obiect micuț pe care îl păstra în birou. L-ar fi putut lua cu ea și gândul o făcu să se întrebe ce altceva mai uitase. Dar era prea târziu.

— Bună seara, doamnă, zise primul gardian când ea lăsă geamul în jos. O privi curios, apoi îi trimise un zâmbet larg.

— Sunteți doamna Mayhew, nu-i așa?

— Da, John. Ce mai faci?

— Bine, doamnă. Unde vă duceți?

— În oraș, la niște prieteni.

— Singură, la ora asta? Unde e negrul acela care vă păzește?

— L-a trimis soțul meu cu niște treburi.

— Un moment, vă rog.

Trecu în partea cealaltă a capotei și intră în gheretă. Celălalt gardian rămase în dreapta capotei, o siluetă neagră, profilată în lumina fluorescentă. Lily își păstră un zâmbet plăcut pe față, dar mâinile i se încleștaseră pe volan. Paznicul se dusese să-i telefoneze lui Greg, iar mintea ei scotea acum la lumină un tablou foarte clar: bucătăria, Greg zăcând nemișcat, telefonul care suna și suna. Îi tremurau mușchii pe coapse. În afara cercului de lumină fluorescentă, era un întuneric să-l tai cu cuțitul.

— Doamnă?

Lily tresări. Gardianul apăruse pe nesimțite la celălalt geam.

— Soțul dumneavoastră nu răspunde, doamnă.

— E bolnav, răspunse ea. De aceea n-a venit cu mine.

Gardianul căută în sus și-n jos pe un dispozitiv portabil și Lily știu că verifica detaliile vieții ei. Poziția lui Greg, faptul că nu erau supravegheați aveau să cântărească în favoarea lui Lily. Lily nu intrase niciodată în nicio încurcătură și acesta era încă un avantaj. Maddy era și ea menționată, cu siguranță, dar la fel era și informația că Lily contribuise la predarea lui Maddy.

— Întotdeauna vă lasă soțul să mergeți singură în oraș noaptea?

— Nu. Este prima oară.

Gardianul o privea cu insistență și Lily avu sentimentul tulburător că o dezbrăca din priviri, deși avea sânii bine acoperiți sub jacheta de piele. Își păstră însă zâmbetul strălucitor și puțin mai târziu gardianul ridică un obiect negru, lucios. Cuprinsă de panică, Lily crezu că era o armă, dar mai apoi își dădu seama că era un scanner. Își întoarse umărul și așteptă s-o înregistreze aparatul cu un sunet slab. Gardianul îi făcu semn lui Lily să treacă și ea apăsă pedala de accelerație. Prea mult, căci Mercedesul se

smuci înainte mârâind. Apăsă pe frână și afișă prin geamul deschis un zâmbet de scuze.

— N-am mai condus de mult.

— Bine, aveți grijă, doamnă. Nu mergeți pe drumurile publice. Și nu deschideți portiera niciunui străin.

— În regulă. Noapte bună.

Lily apăsă din nou pedala de accelerație, mai ușor de această dată, și plecă, ieșind din cercul strălucitor de lumină.

Când Lily era în mașină, Jonathan mergea pe autostrada privată. Dar se întâmplase de câteva ori ca autostrada să nu fie practicabilă, blocată de moloz adus pe carosabil sau sabotată cu explozibili. Nici măcar Securitatea nu putea reabilita o șosea foarte afectată în mai puțin de o săptămână și în situațiile de acest fel Jonathan vira pe un mic drum secundar, aflat la câțiva kilometri în afara zidului, o pistă de macadam care ducea spre nord, traversa pădurea și apoi intra în Autostrada 84. Oricât de mult s-ar fi străduit Securitatea să țină publicul departe de drumurile private, oamenii găseau întotdeauna o posibilitate să le abordeze, tăind noi căi de acces prin păduri și săpând tuneluri pe sub împrejmuiri. Această idee, care în urmă cu câteva săptămâni ar fi alarmat-o pe Lily, i se părea acum neobișnuit de reconfortantă. Poate că drumul secundar al lui Jonathan îi permisese lui William Tear să se apropie de Noul Canaan înainte de a sări peste gard, îi dăduse lui Dorian posibilitatea să scape de Securitate atunci când a fugit de la bază. Lily fu nevoită să se întoarcă din drum de mai multe ori până ce reuși să identifice mica deschidere a trecerii pe dedesubt. Când dirijă mașina într-acolo, auzi cum mărăcinii zgâriau vopseaua.

— Lumea mai bună, șopti ea conducând Mercedesul prin pădure, simțind pietrele scrâșnind sub roți. Copacii înconjurau mașina, piloni albi fantomatici în strălucirea orbitoare a farurilor. Este acolo, atât de aproape, încât parcă o putem atinge.

Se uita din când în când prin geamurile laterale și în oglinda retrovizoare; probabil erau oameni care trăiau prin apropiere, dar le-ar fi trebuit arme serioase ca să spargă mașina, prevăzută cu geamuri armate cu oțel și construită ca un tanc. Dar nu zări nici țipenie și după vreo douăzeci de minute de mers lent, ieși pe autostrada publică. Autostrada 84 era mult mai lată decât drumurile private, tronsonul din nord avea șase benzi de

trafic și în absența zidurilor înalte de trei metri, care mărgineau majoritatea șoselelor private, părea foarte largă, aproape nesfârșită în pustietatea ei, rămășiță a unor vremuri dispărute, când oricine își putea permite să aibă mașină și motorină. Semnele de pe partea dreaptă avertizau că limita de viteză era de o sută cinci, dar Securitatea nu-și bătea capul să controleze drumurile publice, iar o sută cinci părea o limită ridicol de scăzută, de parcă stăteai pe loc. Lily acceleră, apoi acceleră și mai mult, lansând mașina cu o sută treizeci și cinci și peste, cu o sută patruzeci și cinci, simțind plăcerea pură a vitezei, numărând cum zburau kilometri de sosea.

De câteva ori zări rămășițe ale vechilor baricade pe banda de urgență a autostrăzii: mormane de gunoaie, cauciucuri sparte și ramuri de copaci cărate pur și simplu la margine și lăsate să fie distruse de vânt și de timp. Nu putea pătrunde cu mintea scopul acestor baricade și faptul acesta, mai mult decât orice altceva, o făcu pe Lily să înțeleagă cât de puțin știa despre viața din afara zidului. Chiar și în copilărie, folosise întotdeauna drumuri private, beneficiase permanent de climă temperată și nu fusese niciodată nevoită să-și pună problema foamei.

Din când în când vedea câte un foc aprins pe marginea drumului, rugi înalți înconjurați de siluetele mai multor oameni. Săracii, cei care părăseau orașele și se mutau în păduri… pentru mai multă siguranță, cel mai probabil, dar acolo supraviețuirea era mai grea. Lily nu putea încetini ca să privească mai îndeaproape; blindat sau nu, un Mercedes care circulă cu viteză redusă este o invitație deschisă. Nu putea să nu se uite totuși la ei în oglinda retrovizoare, la toate siluetele acelea umane, adunate în jurul flăcărilor. Nu se putea abține să-și imagineze traiul lor.

— Lumea mai bună, șopti Lily, repetând cuvintele de fiecare dată când se înregistra încă un kilometru, rămânând după aceea în urmă, în noapte.

Panouri de semnalizare de culoare verde, care marcau ieșirile de pe autostradă, zburau pe lângă ea, unele atât de uzate încât Lily reușea cu greu să citească literele albe ce anunțau orașele. Vernon, Tolland, Willington. Unele dintre ele erau, fără îndoială, orașe fantomă, dar altele erau pline de viață, deși copleșite de infracționalitate. Lily își aminti vag că găsise orașul Wellington menționat pe un site, cu câteva luni în urmă, ceva legat de un cult. Dar nu-și putea aminti ceva mai precis, iar Wellington rămase și el în spatele ei pe șosea. Ajunsese la jumătatea drumului spre Boston, mai avea doar o sută douăzeci de kilometri.

Celularul emise un semnal și Lily scoase un mic țipăt de spaimă, convinsă că Greg se trezise și pusese mâna pe telefon. Se hotărî greu să se uite la ecran, dar când reuși, văzu numele Jonathan înscris strălucitor pe fundalul albastru.

— Răspunde… Jonathan?

— Unde ești… doamnă M?

Vocea se auzea întrerupt din cauza paraziților atmosferici și dispăru. Dar, desigur, în afara zidurilor telefonia celulară funcționa prost. Oamenii ca Lily nici nu trebuiau să se afle aici. De când fuseseră instalate butoane de panică în automobile, nimeni nu mai folosea telefonul pentru urgențe.

— Sunt pe drum spre Boston.

— Ce se întâmplă la Boston?

Poate că era doar imaginația ei, dar chiar cu legătura aceea proastă, Lily simți o undă bruscă de precauție în vocea lui Jonathan

— Depozitul! Portul! Sunt în pericol, Jonathan. Greg l-a avut invitat la cină pe Arnie Welch…

— Doamnă M? Nu… aud. Nu… Paraziții produseră acum o întrerupere mai lungă. Boston!

— Jonathan?

Convorbirea se întrerupse de tot.

Lily telefonă din nou, dar știa deja că era un gest gratuit. De această dată nu mai obținu nici măcar mesageria vocală a lui Jonathan, doar o tăcere de mormânt, goală. Uitându-se la telefonul ei, văzu că serviciul era suspendat. Prea târziu, își dădu seama că scurta convorbire fusese cu siguranță înregistrată de Securitate.

— Fir-ar să fie, mormăi ea.

Jonathan îi spusese să nu se ducă la Boston, era sigură. Dar Jonathan nu știa ce făcuse ea, iar acum inerția era mai puternică. Avea deja necazuri. Nu se putea întoarce.

La Sturbridge, o luă spre Massachusetts Turnpike. Primii douăzeci și cinci de kilometri din Pike nu văzu nicio lumină pe autostradă, nici măcar vechile lămpi cu arc de sodiu; autostrada era scufundată în beznă, dacă n-ar fi fost lumina slabă a lunii, iar Lily fu nevoită să încetinească până la șaptezeci, ceea ce îi dădea impresia că se târa după cursa liberă de pe autostrada 84. Se orienta mai ales intuitiv în absența vizibilității, făcând efortul să descifreze conturul obiectelor din fată, conștientă că ar fi trebuit

să se întoarcă de mult. Răsuflă ușurată când trecu de Auburn și zări la orizont sclipirea vagă a luminilor portocalii.

— Lumea mai bună, șopti ea, privind cum creștea încă o cifră pe podometru. Atât de aproape, încât parcă o putea atinge cu mâna.

Mai avea doar șaizeci și patru de kilometri.

În copilăria lui Lily, Boston era încă un loc potrivit în care să faci o excursie de-o zi. Mama și tata obișnuiau să le ducă acolo pe ea și pe Maddy; deși tatăl ei crescuse in Queens și era un fan înrăit al Yankeilor, pentru Boston nutrea o admirație secretă. Mamei îi plăcea să viziteze și să meargă la cumpărături, dar tata avea mai degrabă înclinații istorice; el le-a dus pe Lily și Maddy la parcul Boston Common, la Biblioteca Kennedy. Odată au ajuns și până la docuri, la locul unde a avut loc protestul cunoscut sub numele de Boston Tea Party și tata le-a explicat ce se întâmplase acolo, o poveste foarte diferită de ceea ce învățaseră fetele la școală. Maddy a spus că versiunea tatălui le putea aduce necazuri, așa că Lily nu a repetat-o nimănui, dar în clasa a zecea abia s-a abținut să nu ridice mâna ca să-i spună profesorului că greșea. Ori de câte ori se gândea la Boston, Lily își amintea cum au stat pe docuri uitându-se la apă.

Acum Bostonul era îngropat într-o pânză de ceață și fum. În ultimele câteva ocazii când a venit aici cu Greg, în timpul zilei, nu a văzut lumina soarelui, ci doar o luminescență vagă, bolnăvicioasă, iar acum, în toiul nopții, cerul de deasupra orașului era portocaliu-strălucitor și reflecta luminile de dedesubt. Când Lily coborî geamul, aerul avu un gust scârbos. Când a respirat aer curat ultima dată? Nu-și amintea, atât era de obișnuită cu aerul curățat, cu purificatorii care acopereau Noul Canaan.

Imediat ce trecu de ieșirea pentru Washington Street, telefonul lui Lily ciripi voios, anunțând-o că serviciul fusese restabilit. Dacă Greg se trezise, ar fi putut-o urmări prin intermediul implantului, dar la miezul nopții operațiunea i-ar fi luat ceva timp. Telefonul ei era însă pe numele lui Greg și el l-ar fi putut localiza fără să aibă nevoie de ajutor. După ce se gândi puțin, Lily aruncă telefonul pe fereastră.

Părăsi autostrada pe ieșirea pentru Massport Haul Road și începu să coboare pe Summer Street, îndreptându-se spre hăul negru, nesfârșit, care îi indica unde era apa. În această parte a portului nu mai fusese niciodată; tatăl ei le dusese la Congress Street Bridge și la numeroasele distracții pentru

copii, care se aflau, la vremea aceea, în Portul Boston. Aici însă, la Terminalul Conley, pe malul apei erau aglomerate nenumărate containere și Lily fu uluită de silueta fantomatică a macaralelor, un șir nesfârșit de apariții ca niște berze, cocoțate deasupra capului. Probabil că aveau culori diferite, dar în lumina gălbuie, luaseră toate diferite nuanțe gălbejite. Terminalul părea pustiu; Lily nu văzu niciun om mergând pe pavajul plin de pete, nicio mișcare de mașină sau de utilaje. Securitatea era prezentă prin asemenea locuri, din câte știa ea, dar probabil oamenii stăteau ascunși în umbra clădirilor și containerelor. Dacă o opreau la intrare?

Trase mașina la marginea unei parcări imense, în spatele unor tomberoane adunate morman în jurul unei mici anexe ce părea să fi fost cândva un ghișeu. Lily rămase un timp pe loc, lăsând să se consume adrenalina călătoriei. Își simțea mușchii de parcă ar fi alergat un maraton.

Conform hărții ei, prima clădire programată pentru reamenajare se afla la ceva mai puțin de un kilometru spre nord, un monstru de tablă ondulată, gata să se prăbușească. Pereții erau acoperiți de rugină pe suprafețe uriașe. Lily își adusese cu ea o șapcă de baseball, neagră, banală, așa că își ridică părul și îl îndesă sub șapcă înainte de a coborî din mașină. Cineva ar fi putut descoperi Mercedesul și l-ar fi putut sparge cât lipsea ea, dar în această privință nu era nimic de făcut. Cu o ultimă privire aruncată în jur, nu descoperi pe nimeni la vedere și Lily traversă în fugă pavajul prost luminat, simțind cum mirosul puternic de asfalt și substanțe chimice îi arde nările.

Portul păruse pustiu la intrare, dar cu fiecare pas Lily era tot mai convinsă că era urmărită. De mai multe ori dădu peste șobolani mari cât un pisoi, care nu se speriară de Lily deloc. Cei mai mulți o priviră trecând, dar unul chiar refuză să se dea la o parte, chițăind mânios când Lily fu nevoită să-l ocolească, pândindu-l circumspectă și înțelegând o dată în plus cât de departe era de lumea ei obișnuită.

În cele din urmă ajunse la peretele sudic al depozitului și se ghemui lângă el, respirând greu. O ținea cusătura din zona coastelor. Peretele nu avea nicio ușă; trebuia să treacă de colț spre peretele estic, care era latura mai lungă a hangarului. Lipindu-se de tabla ondulată, se furișă de-a lungul peretelui până la colț. Tocmai se apleca să privească în jur, când ceva dur o apăsă pe tâmplă.

— Mâinile sus!

Lily se supuse. Nu auzise pe nimeni apropiindu-se.

— Nu poate fi de la Securitate, spuse altă voce masculină.

Lily ridică vocea și rosti clar.

— Trebuie să vorbesc cu Dorian Rice, William Tear sau Jonathan.

Se simțea ca o proastă; nici măcar nu știa care era numele de familie al lui Jonathan.

— Fără nume.

Mâinile bărbatului o percheziționau acum, o cercetare impersonală, în căutarea vreunei arme. Lily era bucuroasă că nu luase cu ea pistolul lui Greg. Se forță să stea liniștită, deși omul îi dădu jos șapca și părul îi căzu pe umeri și pe față.

— O doamnă frumoasă în locul acesta, neînarmată… trebuie să fii sărită de pe fix.

— William Tear, Dorian Rice, Jonathan. Trebuie să vorbesc cu unul dintre ei.

— Nu mai spune! Despre ce anume?

— Lasă-ne-o nouă, se auzi vocea altui bărbat venind din întunericul din spatele lui Lily. E o momeală dinăuntrul zidului, se vede de la o poștă.

O mână pătrunse pe sub bluza lui Lily și o pipăi pe umăr.

— Îhî! Cu implantul la ea.

— Întoarce-te, îi comandă prima voce.

Lily se întoarse și dădu peste un negru scund, solid, îmbrăcat într-o salopetă militară, verde. În spatele lui se aflau mai multe persoane, greu de văzut prin ceață, care se adunaseră de prin port. Omul îi împinse arma la tâmplă și Lily își concentră toată voința să rămână calmă, respirând rar și ușor, inspirând pe nas și expirând pe gură.

— Ai dreptate, e din interiorul zidului. Dar a încercat să se îmbrace precum cei din afară. Omul se aplecă mai aproape de ea, respirându-i greu în față. Ce cauți aici, cucoană?

— Trebuie să-l întâlnesc pe unul dintre ei, repetă Lily, iritată de propria voce. Vorbea ca un copil care bate din picior. Sunteți cu toții în pericol aici.

— Care ar fi pericolul?

— Destul! mârâi una dintre umbre. Lily nu-i putea vedea chipul. Șeful a zis să ucidem pe oricine se apropie de clădire. Predați-o pur și simplu. N-am mai primit de mult o momeală din spatele zidului.

— Acesta este teritoriul nostru. Șeful meu hotărăște ce se întâmplă cu un intrus. Omul negru dădu din cap cu dezgust, apoi se întoarse din nou spre Lily. Ți-ai ales prost noaptea în care să te aventurezi până-aici, doamnă dintre ziduri.

— Vă rog! insistă Lily. Timpul trecea, secundele se scurgeau una după alta, imposibil de întors. Vă rog. Lumea mai bună.

— Ce știi dumneata despre lumea mai bună?

— Știu că acum este aproape. Atât de aproape încât parcă o putem atinge.

Omul clipi des și o mai studie puțin, mișcându-și rapid ochii pe chipul ei, evaluând-o. Lily simțea că era pur și simplu disecată.

— Cum te cheamă, doamnă?

Fără nume, era cât pe ce să răspundă Lily. Dar îi răsună în minte vocea mamei, o expresie pe care i-o repeta întruna în copilărie: *Nu este momentul s-o faci pe isteața*.

— Lily Mayhew.

Bărbatul cel scund duse degetul la ureche.

— Vino-napoi!

Începu să discute repede într-o limbă pe care Lily nu o recunoscu. Semăna cu arabă, dar nu era sigură. În discuție fu pomenit numele ei, dar Lily nu acordă nicio importanță; era prea ocupată să studieze umbrele care se mișcau în spatele bărbatului. Panica i se insinua în creier, creând scenarii mai rapid decât putea ea să le ignore: viol în grup, tortură, cadavrul ei plutind pe apele Portului Interior. Bărbatul cel scund era cu Tear, Lily era convinsă, dar o parte dintre ceilalți nu erau și se întrezăreau în întuneric, uriași de trei metri înălțime. O făceau pe Lily să se gândească la Greg și deodată îl văzu pe el, clar de tot, ridicându-se de pe podeaua din bucătărie și deschizând ochii. Imaginea o făcu pe Lily să tresară, de parcă ar fi împuns-o cineva cu un obiect ascuțit.

— O ducem înăuntru, anunță omul negru.

— Înăuntru, aici?

Una dintre umbre se detașă din grup și se metamorfoză într-un bărbat înalt, cu păr blond, răvășit, îmbrăcat într-o jachetă stridentă de damă, de mătase albastru-țipător. În rest îmbrăcămintea îi era complet distrusă, iar când se apropie, Lily își dădu seama că omul mirosea, o duhoare puternică de putregai. Nu-i plăceau nici ochii lui; erau bulbucați, cu o privire de

maniac pe care Lily o recunoscu, amintindu-și-o din anii de școală, când mai mulți băieți din clasa ei deveniseră deja dependenți de metamfetamină. Când bărbatul vorbi, Lily văzu că avea dinții stricați, plini de pete negre. Nu va ajunge nicicum în apropierea șefului meu. Poate fi cablată.

Bărbatul negru dădu din cap obosit.

— Or să caute cu scannerul eventuale dispozitive explozive improvizate.

— Nu-i de-ajuns.

— Ești pe terenul nostru. Omul negru scoase încă o armă. Asta înseamnă că va fi respectat ordinul nostru. Când vom merge în Manhattan o să decizi tu. Se întoarse din nou spre Lily. Mâinile la spate.

Lily se conformă.

— Ia-o la dreapta. Rămâi pe lângă clădire și continuă să mergi până îți spun eu să te oprești. Încearcă vreo figură și nu mă gândesc de două ori înainte să te împușc în cap.

Lily încuviință dând din cap sacadat.

— Orizontul Albastru pe dracu', mormăi bărbatul cu jacheta albastră. O adunătură de muieri.

Omul negru îl ignoră, împingând-o pe Lily înainte.

— Mișcă, acum.

Lily porni înainte, atentă unde punea piciorul, ca să nu se împiedice sau să se poticnească. Bărbatul cu cele două arme nu glumea; avea aerul unui veteran de război, o trăsătură pe care Lily o cunoștea de la Jonathan. Omul acesta era în stare să facă orice ar fi fost necesar, chiar dacă asta ar fi însemnat s-o împuște pe Lily în cap și să-i arunce cadavrul în apele portului. Se întrebă cât să fi fost ceasul, dar își reținu impulsul de a verifica. Ajunsese la jumătatea peretelui de tablă ondulată când bărbatul îi zise:

— Stai!

Un alt grup apăruse din ceață, în partea dreaptă. Șeful avea fața acoperită cu o glugă și era înarmat cu un soi de pușcă de atac, prinsă cu o curea de umăr. Dar când se apropiată, își dădu gluga jos și Lily recunoscu imediat cocul blond al adeptelor stilului goth.

— Doamna bogată. Nu-i adevărat.

Lily se oprise, dar arma o împingea acum din nou înainte.

— Nu l-am găsit pe Jonathan. Vor veni aici. În zori.

Fața lui Dorian era desenată cu vopsea neagră, dar Lily reuși să o vadă încruntând sprâncenele.

— Cine?

— Securitatea. Toți. Trebuie să plecați de-aici.

— E nebună de-a venit aici? întrebă bărbatul negru. N-am vrut să risc.

— Nu e nebună, nu, răspunse Dorian fără grabă.

— Nu sunt, izbucni Lily. Jur că nu sunt. Vă rog… trebuie să plecați de-aici.

— O putem face să vorbească, se oferi bărbatul în jachetă albastră și nerăbdarea din vocea lui îi făcu greață lui Lily.

— Nicio șansă, răspunse Dorian și Lily sesiză ură autentică în vocea ei. Îți cunosc eu metodele, nenorocitule.

— Tu și lumea ta mai bună, unde toți oamenii sunt egali. Dar nu sunt, nu-i așa? Tu și șeful tău îi tratați în continuare pe-ai noștri ca pe-un rahat.

— Oamenii voștri *sunt* de rahat. Vă împușcați și vă violați între voi și vă omorâți pentru hainele de pe voi.

Lily auzi un clic sec în spatele ei. Dorian privi dincolo de ea și ridică arma.

— Nici să nu te gândești.

— Ba mă gândesc, curvo.

Bărbații din spatele lui Dorian făcură câțiva pași înainte și Lily văzu că purtau același fel de arme: negre, cilindrice și lustruite, părând a proveni din dotarea armatei. Lily nu auzise niciodată de vreun atac al separatiștilor asupra unui depozit de armament… dar, desigur, nici nu ar fi avut cum. Securitatea nu ar fi făcut niciodată publică o asemenea informație.

— Pierdem timpul! izbucni bărbatul cu jachetă albastră.

Dorian îl ignoră, revenind cu ochii albaștri și reci la Lily.

— Gândește-te bine la ce faci aici, doamnă Mayhew. Pentru că, dacă aflu că ai venit să ne induci în eroare, mă voi uita cu plăcere cum o să suferi o moarte lentă.

— Nu de-asta am venit, insistă Lily, încercând să nu-și arate dezamăgirea prin voce, pentru că își dădu brusc seama de aroganța ei uluitoare.

În cele câteva zile petrecute în camera pentru copii, se convinsese singură că între ea și Dorian se consolidase un soi de încredere. Dar le

despărțea o prăpastie uriașă, iar visul de a construi o punte peste ea nu era decât imaginația unei fete bogate.

— Securitatea a înconjurat deja acest loc, dinspre apă și dinspre uscat. Vor declanșa acțiunea mâine.

— De unde știe o târfă dintre ziduri, ca tine, despre așa ceva? întrebă un bărbat din spatele ei.

— Ea s-ar putea să știe, răspunse Dorian gânditoare. Este măritată cu cineva din Departamentul Apărării.

Lily se înroși. Din tonul lui Lily părea că era căsătorită într-o familie de nebuni congenitali, adăpostiți într-o colibă.

— Scanați-o și aduceți-o înăuntru.

Lily rămase nemișcată până fu scanată, deși omul negru o mai împunse o dată în stomac. Scannerul o făcu să se întrebe din nou de unde își procuraseră obiectele din dotare. Echipamentele Securității ar fi trebuit să fie prevăzute din fabrică cu un cip de identificare. Fusese în stare Orizontul Albastru să pună la punct o modalitate de a îndepărta cipul atât de pe echipamente cât și din corpul oamenilor? Când terminară cu scanatul, Dorian vorbi în cască în limba aceea necunoscută și apoi o împinse pe Lily împungând-o cu vârful puștii.

— Înăuntru.

Lily intră pe ușa depozitului, cu mâinile încă legate la spate și clipi de câteva ori când o izbi lumina în ochi, orbind-o pentru câteva clipe. După ce își reveni, constată că se afla într-o încăpere cu pereți din tablă ondulată, în mijlocul încăperii se găsea o măsuță și la ea ședeau doi bărbați. Lily îl zări mai întâi pe Jonathan, stând în picioare în spatele unui scaun din capătul opus; pe scaun era așezat William Tear care îl urmărea printre gene pe bărbatul din partea cealaltă a mesei. Dorian o împunse din nou pe Lily cu vârful armei și Lily înaintă. Câțiva oameni de pază o înconjurară, totuși Lily se simți ușurată să vadă că erau înarmați doar cu pistoale. Doi dintre gardieni erau femei, ceea ce o surprinse; presupusese, dintr-un motiv sau altul, că Dorian era unică.

Tear ridică privirea deranjat, când se apropiară, dar când o văzu pe Lily, privirea i se schimbă, fața îi deveni impenetrabilă și se ridică de pe scaun. Bărbatul din celălalt capăt al mesei se întoarse și Lily se stăpâni cu greu să nu se tragă îndărăt. Avea fața arsă cu acid, în cea mai mare parte,

sau cu altceva. Țesutul roșu, boțit, îi acoperea pomeții și se întindea spre frunte. Avea dinții la fel de stricați precum cei ai bărbatului de afară.

— Bravo, Tear, zise cel ars, cu o voce tăioasă. Oamenii tăi au lăsat să intre un agent al Securității.

— Nu, răspunse Tear cu răceală. Nu sunt sigur ce este, Parker, dar nu este de la Securitate.

— Uită-te la hainele ei. Orice-o fi, este o bucățică din interiorul zidului și mi-a văzut fața.

Parker se apropie de Lily. Cicatricele îl făceau să arate foarte bătrân și în același timp rapace și Lily se trase un pas înapoi. Întinse mâna și o apucă de sân cu brutalitate, răsucindu-l spre stânga și Lily își mușcă buzele înăbușindu-și un geamăt.

— Ia-ți mâinile de pe ea.

Vocea lui Tear devenise de gheață.

— De ce?

Parker apucă și celălalt sân al lui Lily și strânse pumnul. Pe urmă simți mâna lui Dorian pe umăr, strângând-o, o avertizare. Lily închise ochii, forțându-se să rămână liniștită.

— Pentru că dacă nu, Parker, îți rup mâna și te arunc afară de-aici fără nimic, fără niciuna dintre jucăriile mele. Ți-ar plăcea?

Fața lui Parker se contorsionă mânioasă, dar el îi dădu drumul. Lily se trase în spate, ducându-și mâinile la sânii care o dureau acum, până dădu din nou peste pușca lui Dorian. Oamenii aceștia, Parker și ai lui, erau exact așa cum și-i imaginase Lily când se gândea la viața din afara zidului: violenți și nepăsători, fără nimic din bunul-simț pe care îl vedea la Tear și camarazii săi. Așadar, ce căutau ei aici?

Tear plecă de la masă și Jonathan îl urmă, stând aproape, așa cum făcea și cu Lily. Ochii lui se uitau mereu la Tear apoi zburau în altă parte, neliniștiți, căutând amenințarea și în momentul acela Lily își dădu seama că Jonathan nu fusese niciodată cu adevărat garda ei de corp. Era omul lui Tear, iar Lily nu reprezentase decât un popas accidental pe traseu.

Tear se opri în fața ei și Lily fu din nou surprinsă de alura lui milităroasă: spatele drept, călcâiele apropiate. Timpul părea din nou să zboare; ar fi vrut să se uite la ceas, dar își ținea mâinile în sus. Trebuia să fi trecut de mult de miezul nopții. Câte ore mai erau până în zori?

— Doamnă Mayhew. De ce sunteți aici?

Lily trase adânc aer în piept și îi povesti evenimentele serii, totul de la venirea lui Arnie Welch la cină. Nu lăsă nimic nespus, cu excepția părții despre Greg și rama de fotografii; când ajunse la acel moment își dădu seama că nu putea relata întreaga scenă în fața tuturor oamenilor acelora. Cât vorbi, Tear n-o pierdu din ochi și Lily își dădu seama că avusese dreptate în noaptea aceea din camera copiilor: ochii lui nu erau cenușii, ci argintii, un argintiu-luminos, strălucitor. Lily trebui să facă un efort ca să nu plece privirea.

— Minte, anunță Parker pe o voce plată, după ce termină Lily.

Jonathan se aplecă și șopti ceva la urechea lui Tear, iar Tear încuviință dând din cap.

— Într-adevăr, l-am pierdut pe Goodin acum o săptămână. Câteva trupuri au fost arse și n-au mai putut fi recuperate după explozie.

— Asta-i floare la ureche pentru Securitate! Au reușit să-l identifice pe omul tău prin fișa stomatologică și apoi au trimis-o pe târfa asta să ne mintă.

— Securitatea nu are fișele medicale ale oamenilor mei.

— Atunci a ciripit altcineva.

— Și cum de a știut unde să ne găsească, Parker? Vocea lui Tear se subțiase de dispreț, dar el se întoarse la Dorian. Dori, ia-ți băieții și ieșiți să faceți o recunoaștere. Treizeci de minute.

Țeava de pușcă se retrase din spinarea lui Lily, care se cutremură. Mâna lui Dorian o mai strânse de umăr o ultimă oară, apoi fata plecă.

— Deci, ce facem cu curva? întrebă Parker.

Oamenii lui îl înconjuraseră și Lily văzu că erau înarmați numai cu pistoale și cuțite, arme vechi de cel puțin douăzeci de ani, nimic din armamentul greu pe care îl purtau oamenii lui Tear. Aceștia păreau a fi și mai curați, ca și când ar fi avut acces la surse de apă. Ici și colo Lily vedea dinți strâmbi, dar în niciun caz stricați. Era clar că Orizontul Albastru avea doctori proprii; aveau oare și un dentist? Haine, dinți, arme… totul părea a fi mai nou la oamenii lui Tear. Mai bun.

Ce-ar putea avea el de-a face cu asemenea *oameni*?

— Aici este casa noastră, Parker, răspunse Tear. Femeia ne aparține nouă. Jonathan, du-o în spate și distrează-te. Pe urmă, poate o trecem de la unul la altul. Se așeză din nou pe scaun și îi făcu semn lui Parker să se așeze pe celălalt. Hai să terminăm ce-am început.

Jonathan o apucă pe Lily de braț cu brutalitate și o târî spre ușa din celălalt capăt al încăperii.

— Opune-mi rezistență, mormăi el. Prefă-te.

Era un dar de la Dumnezeu. Nervii lui Lily, uzați peste măsură, se treziră brusc, iar ea se smuci și îi trase lui Jonathan un pumn în față. El îi băgă mâna în păr și o împinse spre ușă. Lily îl zgârie degeaba pe umăr, apoi ieșiră și Jonathan închise ușa trântind-o, apoi o așeză în fața lui.

— Țipă. Cât de tare poți.

Lily trase adânc aer în piept și țipă. Jonathan o mai lăsă să continue vreo două secunde, apoi îi puse mâna la gură, înăbușind țipătul într-un mormăit. Îi dădu drumul și Lily se cățără pe brațul unui fotoliu umflat, deformat, așezat la perete.

— Iartă-mă, doamnă M. Oamenii aceștia numai atât înțeleg.

Jonathan se grăbi spre o ușă deschisă în capătul opus al încăperii. Închise ușa, dar nu înainte ca Lily să apuce să vadă ceva enorm în depozitul de dincolo de ea: grinzi lungi de lemn, îmbinate cu altele orizontale care ieșeau din câmpul ei vizual. Lily rămase cu impresia unui schelet masiv, un Goliat de lemn, terminat numai pe jumătate.

Scheletul unei nave.

Îl privi insistent pe Jonathan timp de câteva minute, gândindu-se cum să pună în ordine noile piese ale acestui puzzle uriaș. Cai și echipamente medicale furate. Avioane de cursă lungă distruse. Sateliți doborâți din cer. O corabie de lemn construită manual. Un teren traversat de râuri pe care Lily îl zărise doar în închipuire, un ținut unde nu exista Securitate, nici supraveghere, nimic.

Și atunci înțelese.

— Vreți să plecați. Să plecați cu toții.

— Nu pot vorbi despre acest lucru, doamnă M.

Ușa se trânti în spatele lor și Tear păși înăuntru sigur pe el.

— Am stabilit. Întâi septembrie.

— Parker a plecat?

— Nu. Crede că se poate distra cu doamna Mayhew aici. Niște animale, toți.

— Ce se-aude pe linia Departamentului Apărării?

— Cele trei distrugătoare sunt în continuare la câțiva kilometri în rada portului. Nu se mișcă, stau și-așteaptă.

Lily rămase cu gura căscată și îi privi uluită. Cum reușise Tear să intre în rețeaua de comunicații a Departamentului Apărării?

La fel cum pot doborî sateliții de pe orbită, cum pot provoca pene de curent, își spuse în gând. Tehnologia poate face atât cât pot face oamenii care lucrează cu ea.

— Comunicațiile radio sunt întrerupte în perimetrul terminalului, continuă Jonathan.

Tear încuviință dând din cap.

— Greu de spus când vor veni, dar pun pariu că nu mai este mult.

Lily gemu când adevărul i se rostogoli în stomac ca o grămadă de pietre.

— Știați deja.

— Da.

Se așeză pe scaun și își acoperi fața cu mâinile. Toate acestea… tot drumul, Greg… totul fusese zadarnic. Se uită la Jonathan, obrajii aprinzându-i-se de culoarea furiei.

— Am încercat să te scutesc de drum, doamnă M.

Din camera alăturată se auziră strigăte și Tear dădu ochii peste cap.

— Cred că ajunge atât. Du-te și spune-le niște povești grozave cu violul. Pregătește-i să fie gata de plecare de îndată ce se întoarce Dori. Îi scoatem pe Parker și ai lui prin tunelurile de mică adâncime.

Jonathan ieși și Tear se prăbuși într-un fotoliu lângă ușă, prinzându-și genunchii cu brațele. Ochii de argint străluceau până la Lily, chiar și din cealaltă parte a camerei.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Mi-ar plăcea să-i împușc ca pe niște câini, dar am nevoie de ei.

— De ce?

— Pentru că oamenii mei sunt valoroși, doamnă Mayhew. Sunt inteligenți și bine antrenați. Forța brută ar însemna o risipă a talentului lor.

— Ce se va întâmpla la întâi septembrie?

— Nimic din ce-ai vrea să știi. Cum ai ajuns aici?

— Cu mașina.

— Adică soțul te-a lăsat să pleci în toiul nopții pentru vreo petrecere, vrei să spui?

— Cred că l-am ucis.

Tear ridică brusc privirea.

— I-am tras una în cap și l-am lăsat acolo. Lily nu voia să vorbească întruna, dar era la fel ca în noaptea aceea din camera pentru copii; cuvintele se revărsau fără voia ei. Voia să fac un copil. Voia să mă ducă la un doctor specialist în fertilizare in vitro. Ce voiam eu nu conta.

Tear încuviință înclinând capul.

— Este o problemă. Femeile își vând ovulele în schimbul unei punguțe de metamfetamină, dar în partea cealaltă recompensele sunt imense.

Lily se gândi puțin.

— Am vrut să-l omor.

— Ei bine, vei avea de suferit enorm când te vei întoarce acasă, într-un fel sau altul.

Lily dădu din cap.

— Lasă mașina aici. Securitatea a încercuit portul; nu aveai cum să intri fără știrea lor. Ți-au văzut mașina și au marcat-o ca fiind a oamenilor mei. Las-o aici și o să te ducă Jonathan acasă. Poți spune că ți-a fost furată și că l-ai sunat pe Jonathan să vină să te ia.

— Implantul meu o să arate că am fost aici.

— E adevărat. Și Lily înțelese că el nu încercase decât s-o facă să se simtă mai bine.

Trei ciocănituri una după alta și intră Jonathan.

— S-a întors Dori, domnule. Nimic nou pe-afară. I-am spus lui Parker că plecăm curând.

— Echipamentul este împachetat?

— Cinci minute.

Tear făcu un gest înspre ușa închisă din capătul opus al încăperii.

— Păcat că n-am știut mai din vreme. Nu-mi place s-o lăsăm aici.

— Când? izbucni Lily. Când plecați?

— Ce te face să crezi că plecăm?

— Plecați, murmură Lily cu vocea înecată de lacrimi. Cu o corabie.

— Și unde crezi că ne ducem?

— În lumea mai bună.

Tear se aplecă în față. Lily fu izbită din nou de ochii lui argintii, care păreau să reflecte până și lumina palidă a becurilor fluorescente.

— De ce ai venit aici, doamnă Mayhew? Toate acestea nu au nimic de-a face cu dumneata și ți-ai asumat un risc enorm. De ce?

Lily nu putu răspunde. În copilărie avea obiceiul să-și aleagă un obiect și să se uite la el cât de mult rezista, până i se uscau ochii și până când privirea nu mai focaliza. Își aminti că îi plăcea enorm să-și lase ochii astfel captivi, paralizați, iar acum nu și-i putea lua de la William Tear. Urmărea fiecare dintre mișcările lui, chiar și pe cele mai mici: mișcarea rapidă a ochilor când se uita la chipul ei, bătaia din degete pe un genunchi, încleștarea maxilarului. Totul părea să se concentreze asupra lui Tear să se agațe de el.

Cred acest lucru.

În momentul acela Lily credea totul. Exista o lume mai bună, undeva, cumva și era aproape… părea că se putea ajunge la ea. Grâul, râul albastru-strălucitor, șirul nesfârșit de copaci. Dacă Tear i-ar fi cerut să moară pentru lumea mai bună, ar fi murit. Nici măcar nu avea nevoie să se gândească. Iar dacă i-ar fi cerut lui Lily să moară pentru el, ar fi făcut și acest lucru. Niciodată în viață nu mai simțise ceva atât de profund.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi; Lily își desprinse privirea înlăcrimată de Tear și își șterse fața cu brațul. Când se uită în sus, Jonathan o urmărea cu un zâmbet vag. Îi întinse o mână și Lily o prinse cu ambele mâini, strângând-o cu putere. Nu voia să-i mai dea drumul; credea că s-ar fi înecat.

— Lumea mai bună, suspină ea. O văd. Mereu.

— Noi toți o vedem, doamnă M.

Tear o apucă de bărbie și îi întoarse fața în sus cu un deget. Ochii îi străluceau cu atâta putere acum, încât păreau să ardă în lumina palidă.

— Ce vezi tu, Lily?

— Apă, ezită Lily. O apă albastră, apoi faleze, apoi pământ. Pământ galben, acoperit cu grâu. Și un sat pe deal, aproape de un râu. Copii.

— Ce fac copiii?

— Nu știu, recunoscu Lily. Dar sunt liberi. Sunt liberi cu toții.

Tear zâmbi și dădu drumul bărbiei.

— Acesta este Orizontul Albastru.

Lily începu să plângă.

— Acum cinci ani, continuă Tear când am cerut să ne separăm, plănuisem să creez eu însumi lumea mai bună, să preiau un colț mic din America și să-l refac. În pofida distrugerilor, țara aceasta este o creație incredibilă și o bucățică din ea ne-ar fi fost de ajuns. Dar mai bine că ne-au

refuzat, pentru că n-am fi reușit niciodată. Parker și cei asemenea lui sunt oameni făcuți să strice totul. Nu ne-ar fi lăsat în pace niciodată. Dacă n-ar fi fost ei, ar fi fost guvernul vostru, care ar fi descoperit remușcările celor gata să vândă după numai zece – cincisprezece ani. Dacă am construi lumea mai bună într-un loc în care ar putea ajunge și alții, ar sfâșia-o.

Lily își șterse lacrimile.

— Nu mai există teritoriu liber. Unde vă puteți duce?

— Lumea este mai mare decât crezi.

— De ce trebuie să vină și ei? întrebă ea. Oamenii aceia de afară.

— Oamenii lui Parker? Tear chicoti cu amărăciune. Oamenii lui Parker își vând copiii și își dau nevestele la schimb contra hrană. Ei nu se vor apropia de lumea mai bună.

— Domnule, murmură Jonathan de la ușă.

Ascultând, Lily auzi voci care se certau afară pe un ton ridicat, apoi un bâzâit slab, scurt, care i se păru a fi o rază de laser cu surdină. Tear îi făcu semn să se ridice în picioare și ea se ridică din fotoliu. Nu-și dădu seama cât de obosită era decât atunci când încercă să se țină pe picioare.

— Îmi cer scuze, Lily, dar nu putem evita asta. Rămâi nemișcată și închide ochii.

Lily închise ochii. Capul i se balansă spre spate când o lovitură scurtă, puternică o nimeri în colțul gurii. O durea foarte puțin, dar simți gust de sânge. Tear îi împrăștie sângele pe bărbie, apoi îi rupse gulerul bluzei în două locuri.

— E numai pentru spectacol; se va vindeca repede. Nu uita să șchiopătezi.

Jonathan deschise ușa și Tear o târî pe Lily afară. Dorian bloca ușa, cu pușca îndreptată spre Parker și oamenii lui. Îi evocau lui Lily niște lupi care încolțiseră prada.

— Cățeaua asta este nebună! strigă Parker. Spune-i să se dea la o parte!

— Ne-a încercuit Securitatea. Trebuie să plecăm de-aici, acum.

— N-am văzut pe nimeni.

— Minunat. Vocea lui Tear era acidă. Ai acces la imagini de satelit sau ce?

— La dracu'!

— În regulă. Rămâi să-i aștepți.

Singurul ochi bun al lui Parker scânteie de ură.

— Cum ieșim de-aici?

Tear se aplecă la podea și smuci un chepeng, dând la iveală niște trepte care coborau în beznă. Parker îi mai aruncă lui Dorian o ultimă privire furioasă, apoi se ghemui chinuindu-se să vadă ceva în jos, pe scări.

— Lanterne?

— Fără lanterne. Semnătura noastră calorică este și așa destul de riscantă. Tunelurile duc direct în centrul orașului Boston.

— Și târfa dintre ziduri?

— Îi place lui Jonathan. Vrea s-o ia el.

Parker se holbă scurt la Lily.

— Fie, nu mai e mult, oricum.

Dădu să coboare prin chepeng, dar Tear îl opri punându-i o mână în piept.

— Avem o înțelegere, Parker. Întâi septembrie.

— Întâi septembrie, răspunse Parker, rânjind și Lily văzu atât de mult rău în stare pură în acel rânjet, încât trebui să închidă ochii. Se gândi la lumea reală și își dădu seama că era dimineața zilei de 30 august. Întâi septembrie, ziua carnavalului nostru.

Gura lui Tear se strâmbă de dezgust, dar el dădu din cap afirmativ.

— În tunel. Caută o scară lângă semnalul albastru de urgență; vă va scoate lângă Fenway.

Parker și oamenii lui intrară primii. Vreo treizeci dintre oamenii lui Tear se întorseseră la depozit și se adunară lângă chepeng; majoritatea aveau puști, ca a lui Dorian, dar mulți nu erau înarmați, aveau doar mici aparate de recepție în ureche și niște fire metalice subțiri înfășurate pe arătător. Tehnologia calculatoarelor.

— Tăcere pe radio până ieșiți din oraș, le ordonă Tear. Ne întâlnim acasă.

Așadar, Arnie se înșelase; nu acesta era totuși sediul lor. Lily îl urmă pe Jonathan în jos pe scări și ajunseră în plin întuneric, nu se mai auzea decât târâitul picioarelor și zornăitul curelelor cu care erau prinse armele. Dorian era undeva în spatele ei, își dădu seama Lily, ceea ce o mai liniști. Din când în când auzea un chițăit pe lângă picioare, dar nici măcar proximitatea agitată a șobolanilor nu era prea înspăimântătoare. Oamenii

aceștia erau de încredere și Lily era sigură că aveau s-o ferească de necazuri, indiferent unde se duceau.

Dar ce se întâmplă la întâi septembrie? se întreba mintea ei pe un ton plângăcios. *Ce este carnavalul*?

După aproximativ o jumătate de oră, cineva tuși în întuneric înaintea lor și Jonathan o apucă pe Lily de braț, oprind-o instantaneu. Parker și oamenii lui continuau să înainteze, mai sus pe tunel, zgomotul pașilor lor devenea din ce în ce mai slab și în locul lui se lăsa liniștea.

Jonathan o trase în dreapta, șoptind.

— Trepte.

Lily pipăi drumul cu piciorul și coborî o scară. Reușise să mai tragă o dată aer în piept, adânc, să-i ajungă o vreme, dar acum începea să se epuizeze și se gândi că în curând avea să se prăbușească pur și simplu. Dar mergea mai departe, hotărâtă să nu-i încetinească pe ceilalți, să nu fie – cum îi spuseseră? – o târfă dintre ziduri. Era un termen de o expresivitate stranie; Lily îl atribui majorității prietenelor ei și constată că li se potrivea.

— Opriți, anunță Tear după un timp care păru o eternitate.

Lily se opri și îi auzi pe toți ceilalți stând pe loc în jurul ei.

Poc!

Un zdrăngănit puternic reverberă deasupra lor. Tunelul se cutremură, praful de pe beton se cernu în jos așezându-i-se lui Lily pe păr și pe față, intrându-i în ochi. Un val puternic de căldură o izbi în spate și preț de câteva clipe tunelul se umplu de un bubuit lugubru. Apoi acesta se stinse și ei rămaseră din nou într-un întuneric tăcut.

— Lumea mai bună, murmură cineva.

— Lumea mai bună, repetară ceilalți și Lily odată cu ei, plăcându-i sunetul vocii ei unite cu ale lor, sperând că nu se supăra nimeni.

Apoi, ca printr-un consimțământ colectiv, grupul se puse din nou în mișcare. Străbăteau acum un labirint de tuneluri, uneori urcând scări, alteori coborând, uneori strecurându-se prin treceri înguste care o făceau pe Lily să se simtă claustrată, prinsă în capcană. Mergea înainte, concentrându-se asupra prezentului, căci viitorul nu putea fi luat în considerare. Nu-și putea imagina ce o aștepta acasă.

După vreo douăzeci de minute, poate, îl urmă pe Jonathan în sus, pe o scară îngustă și ieși printr-o gură de canal într-o alee întunecoasă, unde se trezi înconjurată de tomberoane, în mod clar negolite de ani de zile.

— Ajut-o pe Dori să iasă, îi spuse Tear lui Jonathan. N-o să vrea, dar ajut-o oricum. Glonțul acela nu și-a încheiat încă socotelile cu ea.

Lily își strânse brațele în jurul corpului. Era cald încă, la sfârșit de august, dar ea era udă de transpirație și vântul părea să i se furișeze pe sub jachetă.

Ce se întâmplă la întâi septembrie?

— Ia-ți dracului mâna de pe mine! șuieră o voce la gura de canal.

— Taci din gură, Dori. Jonathan o trase în sus, cu armă cu tot. Toată lumea știe că ești rezistentă.

— Te-aș putea pune la pământ, Carolina de Sud.

— Cu siguranță.

— Trebuie să plecăm.

Tear se uita înspre capătul aleii. Lily nu vedea nimic, dar îl credea; Tear îi aducea aminte de un câine la pândă, care simte pericolul invizibil. După ce zece oameni ieșiră din canal, Jonathan puse capacul la loc și Lily își aduse aminte ce spusese Arnie cândva: că Orizontul Albastru își împărțea efectivele pentru a preveni pierderile. Probabil că ceilalți plecaseră mai departe prin tunel.

— Vino, doamnă M.

Ieșiră pe rând, unul câte unul pe la capătul aleii, dispărând fiecare în altă direcție. Dorian îi atinse umărul lui Lily când trecu pe lângă ea, dar când se întoarse Lily, ea dispăruse deja. Tear o trase de braț și amândoi îl urmară pe Jonathan pe o stradă pe care Lily nu o recunoscu. Clădiri de birouri, părăsite de mult, se ridicau deasupra lor pe ambele trotuare. Fiecare fereastră părea să spună povestea propriei decăderi și Lily auzi sunetul vocilor oamenilor dinăuntru, foșnetele și murmurele, dar nu văzu pe nimeni. Haloul de ceață și fum de deasupra capului lor începea să se stingă, odată cu apropierea zorilor.

— Adu mașina, zise Tear și Jonathan dispăru în pâclă.

Lily se clătină pe picioare și Tear o apucă de cot, ajutând-o să-și recapete echilibrul.

— Ai dat de necazuri mari, doamnă Mayhew. Inventează o poveste cât poți de bună despre mașină, dar în cele din urmă Securitatea va verifica înregistrarea de pe implant. Vor vrea să afle ce făceai pe-aici.

— Ai fost vreodată arestat?

— Da.

— Cum este?
— Încerci să supraviețuiești.
— Și ce se va întâmpla la întâi septembrie?
Tear încleștă maxilarul.
— Nu-ți pot spune.
— Pentru că s-ar putea să mă tortureze?
— Da.
Lily cântări această posibilitate, simțind cum i se strânge un nod în stomac. Închise ochii, încercă să se gândească la lumea mai bună. Dar tot ce văzu fu ușa școlii, capul ciufulit al lui Maddy dispărând pentru totdeauna. O mașină opri în fața lor și Lily avu nevoie de puțin timp înainte de a recunoaște Lexusul lor, cu Jonathan la volan. Caroseria neagră, lustruită a mașinii părea străină, grotescă pe strada aceea desfundată.
— Urcă. Jonathan te va duce acasă.
— N-aș putea… Lily trase adânc aer în piept. Nu pot rămâne aici, cu voi?
Tear o privi lung.
— Nu, doamnă Mayhew. Îmi pare rău. Suntem deja prea mulți. O mulțime de oameni buni vor rămâne în urmă.
Lily clătină din cap, străduindu-se să zâmbească, dar vocea lui Dorian îi răsuna în minte: *lumea mai bună nu este pentru oameni ca tine*. Se urcă în mașină, abia băgând în seamă scaunele de piele fină. Tear dădu să închidă ușa, dar ea îl prinse de încheietură, aproape cu disperare.
— Nu știu cum voi ieși din această situație.
Tear își puse palma pe obrazul ei. Căldura ei păru să-i pătrundă prin piele, aducând-o la realitate din înghețul minții ei.
— Îți promit că vei ieși.
— Nu-mi poți promite așa ceva.
— Ba da, pot. Crede-mă, ești mai tare decât îți închipui.
— De unde știi?
El își retrase mâna și își îndreptă spatele. Ochii de argint scânteiară.
— Știu, Lily. Te cunosc de-o viață.
Ușa i se trânti în față și un pumn bătu de două ori în capotă. Jonathan apăsă pedala până la podea și Lily fu aruncată pe spătarul scaunului. Se întoarse și se răsuci până reuși să se uite înapoi prin lunetă și să-l vadă pe

William Tear privind lung după ei, silueta lui înaltă în poziție de drepți, ca la armată, sub luminile orașului Boston.

Ajunseseră la jumătatea drumului înapoi spre Noul Canaan când Jonathan rosti primul cuvânt. Lily făcuse drumul uitându-se afară pe geam, încercând să se gândească la o poveste plauzibilă pentru Securitate. Nu-i venise nicio idee. Stomacul i se strângea și se strângea, cu fiecare kilometru parcurs, nodurile păreau să se urce unul peste celălalt, până când crezu că i se va face rău.

— Nu-ți face griji, doamnă M.

Lily tresări. Uitase că mai era cineva în mașină. Ridică privirea și văzu că Jonathan se uita la ea prin oglinda retrovizoare.

— Cred că l-am omorât, Jonathan.

— Ai avut motiv.

Lily se înroși. Nu mai vorbiseră niciodată despre seara aceea… despre niciuna dintre seri.

— Securității n-o să-i pese de asta.

— Suntem responsabili unul pentru celălalt, doamnă M. Avem grijă unul de celălalt. Fără acest lucru, nu există nimic.

— Nu vei avea și tu necazuri? Dacă iau urma mașinii?

— M-am ocupat de cipul mașinii de mult. A stat în garaj cea mai mare parte a nopții, până ce m-ai chemat și am venit să te iau.

Lily dădu încet din cap. Lumea lucrurilor ascunse care se petrecuseră în jurul ei timp de ani de zile o copleșea. Prin fața ferestrei trecu ca o săgeată încă un semn verde: Tolland. Se lumina orizontul, lumina roșiatică mușca din cerul întunecat de deasupra. Lily se uită îndelung la ceața roz, dorind să fi putut vedea mai departe spre est, până la Atlantic, unde soarele era deja sus. Se rezemă de geam, bucurându-se să-i simtă răcoarea pe obraz și cu ochii minții revăzu corabia terminată pe jumătate. Probabil existau mult mai multe corăbii, ascunse… unde? Peste tot în Noua Anglie? Credea că acum știa ce se va întâmpla la întâi septembrie: vor pleca, Tear și oamenii lui, și mai mult decât orice, Lily își dorea să plece cu ei spre locul acela deschis, acoperit cu ape și copaci. În depărtare, dincolo de geam, auzi o voce.

— Kelsea.

Lily se scutură ca să se trezească, dar era o luptă pierdută. Jumătate din corpul ei adormise deja.

— Kelsea.

— Doamnă M?

— Cine este Kelsea? murmură Lily. Geamul era atât de răcoros, ca o pernă pentru obrazul ei. Voia să rămână acolo pentru totdeauna. Voia…

— Kelsea!

Deschise ochii într-o lume în mișcare. Pen o zgâlțâia de umăr. Coridorul sălta puternic în jurul ei. O clipă fu înapoi în mașină, apoi înapoi cu Pen. Capul îi zvâcnea sălbatic. Îi era rău.

— Domniță, a trebuit să te trezesc. Este important.

— Cât este ceasul?

— Unsprezece dimineața.

Kelsea dădu din cap, încercând să-și limpezească gândurile, încercând să-și vină în fire. Se afla pe hol, chiar în fața camerei cu balcon. Zorii erau încă strălucitori în mintea ei, cu nuanțe roz. Simțea pe obraz răcoarea unui geam.

— Ei bine, ce nu putea să aștepte?

— Armata din Mort. A ajuns la ziduri.

Kelsea se întristă, îngrijorată.

— Știam că vor veni.

— Da, dar Domniță…

— Ce este?

— Regina Roșie. A venit cu ei.

Cartea a III-a

Capitolul 12
Noaptea

Nu te poți tocmi cu valul de maree.

— PROVERB DIN TEARLING DE ORIGINE NEVERIFICATĂ, ATRIBUIT DE OBICEI REGINEI GLYNN

Armata din Mort se întindea pe ambele maluri ale râului Caddell, răspândită pe câmpia Almont atât înspre nord, cât și înspre sud și, mai mult, împresura latura australă a Noii Londre. Se lăsa amurgul și, în lumina din ce în ce mai slabă, tabăra celor din Mortmesne părea o mare întunecată, impenetrabilă.

În fața corturilor negre erau aliniate în perfectă ordine mai bine de cincizeci de rânduri de soldați. Dacă îi priveai cu ochiul liber, păreau turnați în fier scânteietor. Era o demonstrație ostentativă de forță, menită cât se poate de limpede să o înspăimânte pe Kelsea și își atinsese ținta. Kelsea era îngrozită, atât pentru ea, cât și pentru oamenii din spatele ei; aproape tot regatul era acum înghesuit între zidurile ce împrejmuiau Noua Londră. Cum puteau ei să rezistențe forței acumulate în fața lor? În spatele corturilor, Kelsea zări un șir de turnuri de asalt, iar undeva, mai departe, ascunse vederii, se aflau tunurile. Presupunând că tunurile erau funcționale – și Kelsea nu avea nicio îndoială în această privință – cei din Mort nici nu mai aveau nevoie de turnurile de asalt. Aveau pur și simplu toată capacitatea să pună la pământ zidurile orașului.

Glee se mișcă în brațele lui Kelsea, făcând-o să tresară. Copila era atât de ușoară, încât Kelsea uitase că era acolo. Andalie alesese să participe și ea la inspecția aceasta, iar Kelsea luase fetița ca s-o mai lase să se odihnească. Dar oamenii de pe străzi murmuraseră uimiți s-o vadă pe copilă în brațele lui Kelsea, iar Kelsea își făcea griji, gândindu-se că atrăsese, poate, prea multă atenție atât asupra lui Andalie, cât și a lui Glee. Amândouă valorau enorm, exact așa cum spusese Andalie, iar speranța lor cea mai mare era legată de anonimat. Glee adormise pe drumul spre zid, dar

acum se trezise și se uita în sus la Kelsea, cu o privire admirativă. Kelsea îi puse un deget pe buze și Glee încuviință solemn.

Buzduganu o luase pe cealaltă fiică a lui Andalie, Aisa, să le țină companie. Fetița rămăsese la câțiva pași în spatele lui Kelsea, aproape ca un al doilea Pen și avea în mână un cuțit. Buzduganu îndrăgise fata, la fel ca mulți dintre ceilalți membri ai gărzii. Coryn zicea că era cea mai îndemânatică la mânuit cuțitul, după Parker – dacă și-l mai amintea cineva, iar Elston aprecia că era tare ca piatra, ceea ce, venind de la el, reprezenta lauda supremă. Aisa lua foarte în serios această deplasare, nu slăbea cuțitul deloc și rămânea cu sprâncenele încruntate pe o figură deopotrivă solemnă și neîndurătoare. Eroismul siluetei ei micuțe, cu o atitudine hotărâtă, într-un moment în care toate acestea nu aveau nicio importanță, o făcea pe Kelsea să se simtă cu atât mai prost.

Cercetând cu privirea tabăra armatei din Mort, Kelsea găsi în cele din urmă ceea ce căuta: un cort roșu aprins, amplasat aproape de un colț. Deși nu era decât o pată de roșu în toată marea cea neagră, ceva răsună în sinea lui Kelsea, precum clopotele de înmormântare. De această dată, Regina Roșie nu lăsa nimic la voia întâmplării; venise ea însăși, doar ca să se asigure că făceau o treabă bună. Cortul era înconjurat de torțe, dar o clipă mai târziu Kelsea observă ceva neobișnuit: torțele acelea erau singurele focuri aprinse în tabăra armatei din Mort. Abia trecuse vremea cinei, dar perimetrul era întunecat. Kelsea evaluă faptul o clipă, apoi îl dădu uitării.

— A intrat toată lumea în oraș? întrebă ea.

— Da, Domniță, răspunse Buzduganu, dar armata a fost decimată în ultima încercare de a-i ține pe cei din Mortmesne la distanță de pod.

Kelsea simți forfotă în stomac și scrută cu privirea podul orașului, blestemându-și vederea slabă.

— Ce-i împiedică să ajungă la pod?

— O baricadă, Domniță.

Colonelul Hall făcu un pas înainte, ieșind dintr-un grup de oșteni aflați ceva mai la distanță. Avea un bandaj gros înfășurat pe brațul drept, a cărui mânecă fusese tăiată și căpătase o rană urâtă pe obraz.

— Este o baricadă zdravănă, totuși nu va rezista la nesfârșit.

— Colonelul Hall. Kelsea zâmbi, ușurată să-l afle în viață, dar reținută, văzându-i rănile. Îmi pare rău pentru pierderea generalului

Bermond și a oamenilor dumitale. Familiile tuturor vor primi pensii complete.

— Vă mulțumim, Domniță.

Dar gura lui Hall schiță un zâmbet ironic, de parcă ar fi arătat cât de puțin contau pensiile în momentul acela.

Buzduganu o împunse ușor cu degetul în spate și Kelsea își aduse aminte.

— Te numesc oficial general al trupelor mele. Să trăiești, domnule general Hall.

El lăsă capul pe spate într-un hohot de râs care, deși nu-i păru lui Kelsea batjocoritor, îi răsună mult timp în ureche.

— Mai presus de toate, acum trebuie să știm ce avem de făcut, Domniță.

— Ce altceva ne mai trebuie?

— Glorie, presupun. Moarte încununată de onoare.

— Întocmai.

Hall se apropie fără să-l bage în seamă pe Pen, care făcu un gest să-l oprească.

— Pot să-ți împărtășesc un secret, Domniță?

— Desigur.

Kelsea o bătu ușor pe spate de Glee și o lăsă jos, unde copilul se agăță cu brațul de genunchiul lui Kelsea.

Hall coborî vocea.

— Gloria este ceva real. Dar pălește în comparație cu ceea ce sacrificăm pentru ea. Casa, familia, o viață îndelungată și liniștită. Și acestea sunt lucruri reale, iar când urmărim gloria, renunțăm la ele.

Kelsea nu răspunse de la început, dându-și seama că moartea lui Bermond îl lovise probabil pe Hall mai mult decât se așteptase ea.

— Crezi că am vrut acest război?

— Nu, Domniță. Dar nu te mulțumești cu o viață liniștită.

Buzduganu murmură ceva lângă ea, un sunet abia auzit pe care Kelsea îl recunoscu a fi o aprobare și își stăpâni cu greu pornirea de a-l lovi.

— Nu mă cunoști suficient de bine ca să poți spune așa ceva.

— Tot regatul te cunoaște acum, Regină Kelsea. Ne-ai adus pe toți în pragul dezastrului, ca să atingi gloria așa cum o înțelegi dumneata. Binele pe care îl înțelegi dumneata.

— Fii atent, Hall, îl avertiză Pen. Nu…

— Taci din gură, Pen, mormăi Buzduganu.

Kelsea se răsuci furioasă.

— Te-ai întors împotriva mea definitiv, Lazarus?

— Nu, Domniță. Dar nu este înțelept, mai ales în vreme de război, să înăbuși vocea celor nemulțumiți.

Kelsea se înroși ca para focului și reveni la Hall.

— N-am pus capăt transportului ca să obțin glorie. Niciodată nu mi-a păsat de glorie.

— Atunci, dovedește că greșesc, Maiestate. Salvează restul oamenilor mei de la o luptă pe care n-o pot câștiga. Salvează femeile și copiii și de asemenea bărbații de coșmarul care va urma, fără nicio urmă de îndoială, după ce armata din Mort va străpunge zidurile. Ai tăiat un om în bucăți în loc să-l vezi murind simplu, spânzurat. Dovedește-mi că greșesc și salvează-ne pe noi toți.

Hall se întoarse lângă zid, părăsind-o pur și simplu. Kelsea era stupefiată. Se simți brusc singură, atât de singură cum nu mai fusese decât în prima zi petrecută în Citadelă. Se uită la chipurile străjerilor ei, înghesuite pe scările care duceau la zidul interior. Buzduganu, Coryn, Wellmer, Elston, Kibb… erau loiali, și-ar fi dat viața pentru ea, dar loialitatea nu era totuna cu aprobarea. Toți considerau că greșise.

— Privește, Domniță. Buzduganu îi arătă ceva dincolo de parapet.

Rândurile regimentelor din Mort nu se mișcaseră din loc, dar când Kelsea miji ochii să vadă ceva în lumina slabă, sesiză o mișcare undeva jos, o trupă de siluete înveșmântate în negru, care străpungeau rândurile și care, ducând cu ele torțe, își croiau drum să vină în față.

Buzduganu scosese luneta.

— Cel din mijloc este mesagerul personal al Reginei Roșii. Mi-l amintesc pe ticălosul acesta.

Mesagerul era o mână de om, atât de mărunțel încât s-ar fi putut contopi ușor cu întunericul, cu pelerină cu tot. Dar avea o voce groasă de bas, al cărei ecou se ciocni de zidurile Citadelei; vorbea la perfecție limba din Tearling, fără nicio influență a accentului din Mort.

— Marea Regină a întregului Regat Mortmesne și Callae transmite salutări Moștenitoarei din Tearling!

Kelsea scrâșni din dinți.

— Am următorul mesaj. Marea Regină presupune că înțelegeți zădărnicia situației voastre. Pentru armata Marii Regine va fi foarte ușor să dărâme zidurile capitalei voastre și să ia tot ce-și dorește. Niciun locuitor din Tearling nu va scăpa. Cu toate acestea, dacă Moștenitoarea din Tear va îndepărta baricada de la podul Noii Londre și va deschide porțile, Marea Regină promite s-o cruțe nu numai pe ea, ci și douăzeci de membri ai anturajului ei. Marea Regină își dă cuvântul că aceste douăzeci și una de persoane nu vor păți nimic.

O mână o apucase pe Kelsea de încheietură. Era Glee, care o strângea prea tare, cu unghiuțele înfipte în carnea ei, dar Kelsea abia dacă o simțea. *Salvează-ne pe toți*, îi spusese Hall, iar Kelsea vedea acum că, dacă nu-i putea salva ea, nu avea să-i salveze nimeni. Se concentră asupra mesagerului și a oamenilor din jurul lui, invocând acel ceva teribil din adâncul ei. Acesta se deșteptă ușor și Kelsea se întrebă dacă va fi întotdeauna acolo, de-acum înainte, gata să intervină în orice ocazie. Va putea ea trăi în acest fel?

— Podul trebuie eliberat și porțile deschise până-n zori, continuă solul. Dacă nu îndepliniți aceste cerințe, armata Marii Regine va intra în Noua Londră prin mijloacele pe care le va considera necesare și va aduce orașul vostru în ruină. Acesta este…

Solul se întrerupse dintr-odată, apoi se umflă, dublându-se parcă și explodă într-un val de sânge țâșnind. Mânia lui Kelsea era atât de violentă încât părea să se propage în valuri, pe unii aruncându-i peste cap, pe alții făcându-i una cu pământul. Se răspândi peste regimentele din Mortmesne, câștigând viteză și acumulând putere, ca un uragan.

Apoi întâlni, pur și simplu, un zid.

Obstacolul apăru atât de neașteptat, încât Kelsea aproape căzu pe spate, de parcă s-ar fi ciocnit chiar ea de zid, cu capul înainte. Aproape o doborî pe Glee, dar Andalie prinse copila fără dificultate, iar Pen o apucă pe Kelsea de braț și o ținu în picioare. Capul îi bubuia, cuprins de o durere bruscă și extrem de violentă, apărută din senin.

— Domniță?

Kelsea își clătină capul, de parcă ar fi dorit să și-l limpezească, dar durerea părea să se fi înșurubat, valuri de durere care o împiedicau să se concentreze.

Ce-a fost asta?

Își scoase luneta din buzunar. Nu mai era lumină aproape deloc, dar Kelsea reuși totuși să vadă prăpădul pe care îl făcuse, cel puțin câteva sute de morți în primele rânduri ale armatei din Mortmesne. Morți înfiorătoare toate, din unii nu mai rămăseseră decât mormane de țesuturi. Dar în spatele acestora, simțea în continuare bariera impenetrabilă, cu nimic mai puțin reală în pofida faptului că nu putea fi văzută. Cortul cel roșu îi reținu din nou privirea; perdeaua fusese dată la o parte de pe intrare și Kelsea zări pe cineva sub marchiză. Se făcuse prea întuneric pentru a mai putea distinge vreo figură, dar silueta era inconfundabilă: o femeie înaltă, într-o rochie roșie.

— Tu, șopti Kelsea.

Cineva o trăgea de fustă. Kelsea privi în jos și văzu fața micuță a lui Glee uitându-se în sus.

— Numele ei, șușoti Glee. Nu vrea să-l știi.

Kelsea așeză mâna cu blândețe pe capul lui Glee, uitându-se fix la făptura înveșmântată în roșu. Se afla la mai puțin de un kilometru și jumătate depărtare, dar distanța părea infinită. Kelsea testă bariera, încercând s-o pătrundă, așa cum ar fi tăiat în propria-i carne. Nu fu în stare nici măcar s-o ciobească.

Cei din Mort își reveniseră și strânseseră din nou rândurile în fața taberei, iar acum o altă persoană ieși în față, o siluetă înaltă, cu o pelerină neagră, voluminoasă.

— Vorbesc în numele Reginei!

— Ducarte, murmură Buzduganu.

Kelsea își reglă luneta și zări un om cu o chelie avansată și ochi foarte apropiați, extrem de brutali. Se cutremură simțind prădătorul pursânge. Privirea lui Ducarte se plimbă disprețuitor de-a lungul zidurilor orașului, de parcă ar fi făcut deja spărtura și ar fi început să jefuiască.

— Dacă porțile Noii Londre nu vor fi deschise până mâine în zori, nimeni nu va scăpa. Acestea sunt condițiile Reginei.

Ducarte mai așteptă un moment, până ce se stinse și ultimul ecou al cuvintelor lui. Apoi își trase gluga pelerinei pe cap și făcu cale întoarsă printre soldații din Mortmesne, lăsând în urmă morții, îndreptându-se spre tabără.

— Arliss!

— Reginuță! Ridică privirea surprins și figura lui puternic ridată se destinse într-un zâmbet, cu nelipsita țigară puturoasă strânsă în dinți. Ce te-aduce la ușa mea?

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Ei bine, ia loc.

Kelsea se așeză într-unul din fotoliile ponosite pe care le folosea Arliss când lucra, ignorând miasma fumului de țigară, îmbibată în tapițerie. Pe Kelsea nu o interesa biroul lui Arliss, o vizuină murdară, plină de pupitre și hârtii împrăștiate peste tot, dar îi încolțise în minte un plan și avea nevoie de el.

— Pen, lasă-ne singuri.

Pen ezită.

— Din punct de vedere procedural, el reprezintă un pericol pentru persoana dumitale, Domniță.

— Nimeni nu mai reprezintă un pericol pentru mine.

Se priviră în ochi îndelung și constatară ceva neobișnuit: deși se culcaseră împreună de mai multe ori după acea primă noapte – cu îmbunătățiri exponențiale, cel puțin din perspectiva lui Kelsea – noaptea aceea rămânea pentru totdeauna între ei.

— Du-te, Pen. Sunt în deplină siguranță.

Pen ieși. Kelsea așteptă până ce închise ușa în urma lui, înainte de a întreba:

— Cum stăm cu banii?

— Abia de mai curge câte ceva. Imediat ce armata din Mort a ieșit dintre dealuri, fiecare nobil s-a simțit îndreptățit să nu mai plătească nicio taxă.

— Bineînțeles.

— Am sperat să scot un profit frumușel din safirele pe care le-ar fi adus minerii de la Fairwitch, dar nimeni n-a mai auzit de ei. Probabil că au luat recompensele pe care le-ai dat și duși au fost.

— Atunci suntem strâmtorați.

— Foarte. Se poate face avere pe timp de război, Reginuță, dar nu cu un guvern cinstit. Eu, personal, cred că am băgat-o pe mânecă.

— Ești plin de optimism, Arliss.

— Regatul e mort și îngropat, Reginuță.

— De aia sunt aici, acum.

Arliss ridică privirea curios.

— Vreau să faci ceva pentru mine și trebuie să păstrezi secretul.

— Să-l păstrez față de cine?

— De toată lumea. Mai ales de Lazarus. Kelsea se aplecă spre el. Am nevoie de o Lege a regenței.

Arliss se lăsă pe speteaza scaunului, privind-o cu atenție prin norul de fum.

— Ai de gând să renunți la tron?

— O vreme.

— Presupun că Buzduganu nu este la curent.

— Nu trebuie să știe.

— Aha! Arliss înclină capul, chibzuind. N-am mai făcut niciodată până acum o Lege a regenței. Unchiul dumitale e mort, Reginuță. Cine va fi regentul?

— Lazarus.

Arliss clătină capul aprobator.

— Este o alegere înțeleaptă.

— Poți face rost de un exemplar din legea emisă de mama?

— Da, dar ai văzut nenorocirea aia, are cincisprezece pagini.

— Ei bine, preia paragrafele esențiale. Oricum nu vreau să lase loc de interpretări. Să aibă o singură pagină și să faci cât de multe exemplare poți. Le voi semna pe toate și le poți distribui în oraș mâine, după ce voi fi plecat eu.

— Și unde vrei să te duci?

Kelsea clipi des și văzu podul orașului, armata din Mort așteptând pe dealurile din spate.

— La moarte, presupun. Dar sper că nu.

— Ei bine, acum înțeleg de ce nu trebuie să știe Buzduganu. Arliss bătu agitat cu degetele în birou. Asta schimbă lucrurile.

— Pentru dumneata?

— Pentru mine… și pentru concurenții mei. Dar întotdeauna e bine să fii primul care află.

— Trebuie să fac ceva.

— Nu trebuie să faci nimic, Reginuță. Ai putea să accepți propunerea ei, să salvezi femeile și pe cei mai importanți dintre străjeri.

— Asta ar fi făcut unchiul meu. Eu, însă, nu pot.

— Ei bine, halal alegere, nu-i așa?
Kelsea se uită mânioasă la el.
— Soarta a fost foarte bună cu tine în ultimul timp, Arliss. Ai făcut bani frumoși vânzând droguri refugiaților. Ai crezut că nu voi afla?
— Să-ți spun ceva, Reginuță… drogurile mele sunt singura explicație a faptului că n-ai avut panică și sinucideri pe bandă rulantă în tabăra aceea. Oamenii au nevoie să se agațe de ceva.
— Înțeleg. Ești un altruist.
— Deloc. Dar e o prostie să învinuiești furnizorul că alimentează piața.
— Vorbești ca Thorne.
— Îhî! Thorne a fost un ticălos toată viața, dar în privința aceasta a avut întotdeauna dreptate.
Kelsea ridică ochii uitând cu totul de droguri și chiar și de Legea regenței.
— L-ai cunoscut pe Thorne în tinerețe?
— Doamne, da, Reginuță. O să-ți spună că nu știe nimeni de unde a venit el…
— E mort.
— …dar suntem câțiva care știm, dacă îți bați capul să ne găsești.
— De unde a venit?
— De la Creșă.
— Nu știu ce este aceea.
— Adânc îngropată sub Gut, Reginuță, este o rețea de galerii. Dumnezeu știe pentru ce au fost săpate; sunt la adâncime prea mare pentru a fi tuneluri de canalizare. Dacă vrei ceva mai mizerabil și decât Gut și dacă știi oamenii potriviți, cobori în Creșă.
— Ce făcea Thorne acolo?
— Thorne a fost vândut unui proxenet imediat după ce s-a născut. Toată copilăria a trăit acolo jos… așa cum era acolo.
— De unde știi?
— Nu te uita așa la mine, Reginuță. A trebuit să cobor acolo o dată sau de două ori, cu treburi, la începutul carierei mele. Au nevoie de o sursă constantă de narcotice acolo, din motive evidente, dar m-am lăsat de aprovizionarea lor de mult.
— Te-ai lăsat?

— Da, m-am lăsat. E un loc îngrozitor, Creșa. Copii exploatați pentru sex, pentru…

— Oprește-te. Kelsea ridică mâna. Înțeleg.

— Un loc groaznic, repetă Arliss, răscolind hârtiile de pe birou. Dar Thorne era inteligent și rapid. Până la optsprezece ani, ajunsese practic rege acolo jos.

— A fost și Lazarus acolo?

— A fost, deși nu va recunoaște, dac-o să-l întrebi.

— Ce făcea… vocea lui Kelsea se stinse și ea înghiți în sec, simțind cuvintele cum îi alunecă pe lângă zona uscată din gât. El ce făcea acolo?

— Ringul.

— Explică-mi.

— Copii care se băteau cu alți copii.

— Boxau?

— Nu întotdeauna. Uneori le dădeau arme. Varietatea aduce bani.

Kelsea își simți buzele înghețate bocnă.

— De ce?

— Pariuri, Reginuță. Mai mulți bani trec dintr-o mână într-alta la luptele de copii decât în oricare alte pariuri, în regatul acesta, iar Buzduganu era unul dintre cei mai buni competitori pe care i-ai văzut vreodată, de neoprit. Amintirea îi aprinse ochii lui Arliss. Nu pierdea niciodată, nici măcar în primii ani. Lazarus nici nu este numele lui adevărat, știi, era o poreclă pe care i-au născocit-o stăpânii lui, când s-a văzut că nu-l dovedea nimeni. Pariurile se ridicaseră atât de sus când a ajuns el la unsprezece, doisprezece ani, încât eu nici n-am mai pariat pe el.

— Dumneata ai participat la pariuri?

— Sunt contabil, Reginuță. Țin casa pentru orice fel de pariuri, dacă pot să calculez șansele.

Kelsea se frecă la ochi.

— Și nu a încercat nimeni să vă oprească?

— Cine s-o facă, Reginuță? De mai multe ori l-am văzut acolo, jos, pe unchiul dumitale. Și pe mama dumitale, de asemenea.

— Cum stabileau cine câștiga?

Arliss îi susținut ferm privirea și Kelsea dădu din cap, simțind că i se face rău.

— Înțeleg. Lazarus nu mi-a spus niciodată.

— Bineînțeles că nu ți-a spus. Dacă se află ceva, se află totul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Buzduganu era aproape un animal când a ieșit de-acolo. Nimeni nu-l putea frânge, poate doar cu excepția lui Carroll, care l-a scos din Creșă pentru totdeauna. Dar Buzduganu a continuat să fie un pericol pentru ceilalți, multă vreme după ce zilele lui în ring se încheiaseră. Îi este rușine de ce-a făcut. Nu vrea să știe nimeni.

— Atunci de ce-mi povestești toate acestea?

Arliss ridică din sprâncene.

— Eu nu am de dat socoteală în fața lui Buzduganu, Reginuță. Ești nebună dacă crezi altceva. Nu am de dat socoteală nici în fața dumitale. Am ajuns acum în acea etapă bună a vieții, în etapa în care am terminat de făcut bani, iar dacă cineva este atât de prost încât să mă amenințe, nu mai are de ce să-mi pese. Fac și spun ce vreau.

— Și îți place să fii aici? Acum? De ce n-ai fugit în Mortmesne? Sau în Cadare?

Arliss zâmbi.

— Pentru că nu vreau.

— Ești o mare belea.

Kelsea se ridică din fotoliu, scutură câteva scame care i se prinseseră de fustă.

— O să scrii proiectul meu de lege?

— Da. Arliss se rezemă de spătar, încrucișă brațele la piept și o privi evaluator. Deci, mâine vei muri?

— Așa cred.

— Atunci, Dumnezeule mare, de ce stai acum aici, de vorbă cu mine? Ar trebui să te duci să te îmbeți, să faci amor.

— Cu cine?

Arliss zâmbi, un zâmbet neașteptat și blând, care se așeză stingher pe fața lui contorsionată.

— Crezi că noi nu știm?

— Taci din gură, Arliss.

— Cum vrei.

Trase o foaie albă de hârtie din maldărul de sub mâna stângă și mormăi restul cuvintelor peste birou.

— Ce-ai spus?

— Nimic. Încă nu arunca prosopul, Reginuță. Ești dată naibii… mai deșteaptă decât bunica dumitale și asta nu-i puțin lucru. Îți trebuie ceva curaj pentru ceea ce ai de gând să faci.

— Mai degrabă nebunie. Mă întorc să semnez legea înainte de ivirea zorilor.

Ieșind din biroul lui Arliss, porni în sus pe coridor simțindu-se pierdută, neștiind ce să facă în continuare. Mâine-dimineață urma să plece de aici și avea toate șansele să nu se mai întoarcă. Se întrebă dacă Arliss avea dreptate, dacă trebuia să petreacă pur și simplu toată noaptea în pat, cu Pen.

Kelsea.

Se opri la mijlocul coridorului. Era vocea lui Lily, nu cuvinte, ci o rugăminte de ajutor. Era ca și când o femeie aflată pe punctul de a se îneca s-ar fi prins cu mâinile de marginile minții lui *Kelsea*.

Lily avea necazuri. Necazuri îngrozitoare. Kelsea rămase cu ochii pironiți pe modelul asimetric al dalelor de piatră de pe podea, în timp ce gândurile îi fugeau dintr-o parte într-alta. O strigase Lily, iar Kelsea o auzise. La scara istoriei, viața lui Lily nu însemna nimic; nu era nici măcar o notă de subsol. Orice i s-ar fi întâmplat, era moartă de mult acum și îngropată, dar Kelsea nu-i putea întoarce spatele. Cu toate acestea, nu știa cum să ajungă la Lily. Le despărțeau trei secole, o prăpastie nesfârșită. Kelsea percepuse mereu timpul ca pe un zid solid, aflat în spatele ei, blocând accesul spre tot ceea ce trecuse deja… dar lumea în care trăia ea în prezent era mai presus decât cea apusă.

Era posibil *să fi creat* ea alta prin transele ei?

Kelsea înlemni, șocată de această idee. Posibil ca în timp distanța să fi fost imensă, dar Kelsea nu mai trăia în dimensiunea pură a timpului, nu-i așa? De luni bune tot intra și ieșea din această dimensiune. Avea ea capacitatea să iasă din parametrii unei epoci și să intre în ai alteia, la fel de simplu cum se urcau în tren pasagerii din perioada dinaintea Trecerii? Își aminti elementele definitorii ale lumii lui Lily: orizontul întunecat de furtuni, foarte asemănător celui din Tearling, presărat cu inegalități și violență. Limbile unor flăcări îi arseră lui Kelsea pieptul, azvârlind cu ea de perete.

— Domniță?

Pen, în spatele ei, cu vocea înăbușită, de parcă Kelsea ar fi înotat printr-o apă adâncă.

— Pen. Va fi o noapte lungă, cred. Am nevoie să mă veghezi în timpul căderii.

— Cădere?

Vederea lui Kelsea se tulburase de-acum. Pen era o formă blândă în lumina torței.

— Nu știu unde voi ateriza.

— Domniță? Pen o apucă de mână. Este una din transele dumitale?

— Nu știu.

— Te ducem în camera dumitale.

Kelsea îi îngădui s-o ridice și s-o poarte în brațe, aproape fără să bage de seamă. Gândurile îi erau acaparate de Lily: viața lui Lily, spaima lui Lily. Ce o așteptase acasă la întoarcerea de la Boston?

— Ce s-a întâmplat?

Vocea tunătoare, de urs, a lui Elston, dar Kelsea o auzea acum de la mare distanță. Pen o purta pe brațe, își dădu seama, dar habar nu avea când se întâmplase.

— O transă, murmură Pen. S-a instalat extrem de repede. Ajută-mă s-o bag în pat.

— Nu, șopti Kelsea. Nu-mi pot permite să dorm în noaptea asta. Numai să stai cu mine și să nu mă lași să cad…

— Domniță…

— Ssst.

Kelsea visa acum, era trează și visa în același timp. Lily o chemase și Kelsea o auzise. Totul se scufundase în întuneric; Kelsea bâjbâia orbește printre umbre, în căutarea trecutului. Dacă Kelsea ar fi putut ajunge până la ei, la Lily și la William Tear. Și-i putea imagina stând în fața ei, cu ochi blânzi… dar în jurul lor totul era cuprins de un vârtej de violență. Lily…

— Lily.

Se întoarse brusc, auzind o șoaptă în spate, sigură că era Greg. Dar nu era nimic, doar primele raze de soare ce pătrundeau pe fereastra livingului. Motoarele aproape silențioase ale instalațiilor domestice torceau în pereți. I se mai păruse casa atât de mică vreodată? Mobila pe care o alesese ea, covorul pe care îl cumpărase ea… era ceva fals în toate lucrurile acestea,

sentimentul că ar putea să le dea la o parte și să găsească semne trase cu creta, o scenă pustie.

Greg nu era în casă. Podeaua din bucătărie nu-i oferise niciun răspuns, doar o pată mare de sânge uscat. Se ridicase oare Greg și chemase o ambulanță? Nu avea cum să știe. Pata de pe podeaua din bucătărie avea consistența groasă, vâscoasă a sângelui menstrual și îi aminti lui Lily că uitase să-și ia pilula seara trecută. Se îndreptă spre camera pentru copii, lăsându-l pe Jonathan în bucătărie. Avea ceva de făcut astăzi, ea? Da, să ia prânzul cu Michele și cu Sarah, dar putea contramanda. Dacă era să vină Securitatea s-o ridice, mai bine să se petreacă totul aici, decât în oraș sau la club. Lily nu se amăgea că putea să reziste unui interogatoriu, dar credea că acum știa clar parametrii. Va ceda, într-un fel sau altul; treaba ei era să se asigure că nu va ceda înainte de întâi septembrie. Era în stare? Închise ochii, căutând lumea mai bună, dar îl găsi în schimb pe William Tear rămas sub stâlpii de lumină de pe stradă.

Camera pentru copii dădea spre răsărit și dimineața era scăldată de lumina soarelui. Lily se repezi la plăcuța mobilă, conștientă brusc de mișcarea soarelui, de posibilitatea să apară Greg sau Securitatea, în orice clipă. După ce își lua pastila, avea să se ducă sus să facă un duș, să îmbrace o rochie bună și să se machieze. Va apărea Securitatea, iar când va veni, felul în care va arăta ea va fi important. Avea să se prezinte cât mai respectabil posibil, o femeie care nu putea lua parte la expediții nocturne, la comploturi ale separatiștilor. Avea să…

Spațiul din spatele plăcii era gol.

Lily se răsuci pe călcâie, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Ieri pusese înăuntru zece cutii cu pilule. Și bani de asemenea, peste două mii de dolari, economiile ei pentru urgențe. Lily avu senzația că i se contracta stomacul, pe măsură ce înțelegea semnificația firidei goale. Pilulele ei dispăruseră.

— Ai pierdut ceva?

Lily gemu de spaimă și aproape se prăbuși, prinzându-se de brațul canapelei ca să-și restabilească echilibrul, când Greg ieși din spatele ușii de la camera pentru copii. Sângele i se închegase pe partea stângă a capului; îi mătuise părul și i se prelinsese pe gât în jos, pătându-i umărul alb al cămășii. Zâmbea.

— Unde-ai fost, Lily?

— Nicăieri, șopti ea.

Voia să vorbească cu voce tare, să fie puternică, dar părea că rămăsese fără grai. Când nu era prin preajmă, Greg se micșora în mintea ei, dar în viața reală nu era mic deloc. În spațiul luminos și aerisit al camerei pentru copii, părea înalt de trei metri.

— Nicăieri, repetă Greg blând. Doar pe ici, pe colo, toată noaptea, dincolo de zid.

— Exact. Mi-a fost furată și mașina, dacă cumva îți pasă.

— Toată noaptea, dincolo de zid, repetă Greg și Lily se cutremură. Ochii lui erau măriți și goi, orbite oarbe în care lumina părea să nu se reflecte. Tata avea dreptate, să știi. Zicea că toate femeile sunt curve, iar eu ziceam că nu, Lily este altfel. Și iată-te!

Greg ridică una dintre cutiile ei de medicamente, ținând-o cu vârful degetelor, de parcă ar fi fost contaminată. Și atunci se întâmplă ceva total neașteptat și minunat: la vederea pilulelor, panica lui Lily se topi rapid și fără zgomot. Se îndreptă de spate, trase adânc aer în piept, înclină capul într-o parte trosnindu-și oasele, în timp ce el se apropia. Trebui să facă un efort ca să nu se repeadă și să-i smulgă cutia din mână.

— Toate porcăriile pe care a trebuit să le ascult, toate glumele pe care le făceau toți pe socoteala mea. Știi cât a trebuit să îndur din cauza ta? Anul trecut am ratat o promovare pentru că n-aveam un fiu! Șeful meu îmi spune Greg-fără-țintă.

— Emoționant.

Greg miji ochii.

— Ai grijă, Lily. Te pot preda Securității chiar în clipa asta.

— N-ai decât. Mai bine la ei decât cu tine.

— Nu. Gura lui Greg se răsuci cu vârfurile buzelor în sus, într-un surâs amplu, uscat. Cred că ținem toată treaba asta între noi. Unde-ai fost?

— Nu te privește.

Greg îi trase o palmă și capul îi fu dat pe spate, o floare legănându-se pe tulpină. Dar se ținu pe picioare.

— Trebuie să înveți să ai grijă ce spui, Lily. Unde ai fost noaptea trecută?

— Să i-o sug lui Arnie Welch.

Nu știa de unde îi venise să spună așa ceva; era primul lucru care îi venise în minte. Dar văzu uluită cum ochii lui Greg deveniră două fante subțiri și obrajii i se albiră.

Mă crede!

O clipă Lily fu pe punctul de a izbucni într-un râs isteric. În minte îi răsări o imagine: îngenuncheată în fața lui Arnie Welch, bietul Arnie care era anost precum un sac plin cu cartofi, și Lily începu să râdă. Abia dacă simți că Greg o apucase de păr – *ar fi trebuit să-l incite*, o mustră propriul creier – și o trăgea în sus, transformând-o într-o țintă. O pufni râsul văzându-i fața, punctele roșii arzându-i obrajii albi, dinții încleștați, chiar și ochii goi.

— Nu mai râde! strigă el, stropind-o pe față cu salivă, ceea ce, desigur, pe Lily o făcu să râdă și mai tare.

— Slab! chicoti ea. Și știi asta foarte bine.

Greg o izbi în cap cu pumnul, aruncând-o cât colo. Lily zări în fața ochilor un zid de lumină strălucitoare și apoi trecu prin geamul ușilor dinspre curtea interioară, făcându-le zob pe amândouă. Un milion de înțepături păreau să i se înfigă în brațe și în obraji. Se învârti ca o giruetă și încercă să-și recapete echilibrul în curtea interioară, apoi se prăbuși rostogolindu-se peste cele trei trepte de cărămidă și ateriză pe iarbă.

— Cât de slab sunt, Lily? întrebă Greg, cu vocea din ce în ce mai apropiată, venind după ea în jos, pe scări.

Lily se tăiase pe brațe, capul o durea și glezna părea luxată. Greg o lovi cu piciorul în coaste, iar Lily gemu și se ghemui, încercând să se protejeze. Rostogolindu-se, văzu ceva ce o făcu să înghețe: șlițul pantalonilor lui Greg se umflase. Lily nu mai luase pilula de mai bine de treizeci și șase de ore, iar vechea Lily, aceea foarte atentă, citise fiecare rând al prospectului care se găsea în cutia portocalie. Meciul se sfârșea prost. Dacă o viola acum, ar fi putut rămâne însărcinată.

Se rostogoli și dădu din picioare, lovindu-l pe Greg și făcându-l să-și piardă echilibrul. O durere vie izbucni în glezna ei luxată, dar mișcarea își produse efectul; Greg căzu, cu o expresie de surpriză aproape comică pe figură. Lily încercă să se ridice, dar o lovise în coaste, dacă nu chiar mai rău, iar brațul stâng nu-i mai asculta comenzile. Nu se putea ridica singură de jos. Începu să se târască, rezemându-se pe partea dreaptă, traversând iarba înspre ușa bucătăriei. În mijlocul insulei din bucătărie se afla un bloc de lemn lustruit, iar sub suprafața lui lucioasă se ascundeau mai multe cuțite. Își aduse aminte de suprafața netedă a cuțitului de carne, de greutatea lui când îl ținea în mână, ceea ce o făcu pe Lily să amețească de

emoție; începu să se târască cu mai multă forță. Ducea brațul drept în afară, atât cât îi permitea articulația umărului, apoi își trăgea corpul după el. Dar brațul începuse deja să o doară. Lily nu mai fusese niciodată atât de conștientă de slăbiciunea ei fizică; își aminti de Dorian care făcuse flotări, în ciuda cusăturilor și se gândi cu jind la mușchii care se încordau vizibil pe brațele lui Dorian. În gură simți gust de sânge.

O mână o apucă de glezna dureroasă, făcând-o să țipe de durere. Lily se uită peste umăr și văzu că Greg se lovise de ceva în cădere; avea bărbia acoperită de sânge proaspăt. Dar zâmbea în continuare, chiar dacă din gură i se prelingea un șuvoi de un roșu-aprins. El o strânse de gleznă și Lily țipă simțind că ceva se măcina înăuntru: mușchi sau oase, nu mai conta ce, totul era amestecat într-o implozie puternică de durere. Încercă să-l izbească pe Greg în plină figură, dar nu avea niciun punct de sprijin, cum stătea pe o parte. Își smulse piciorul din mâna lui și se trase mai aproape de ușa bucătăriei, gândindu-se doar la cât de bine va fi să simtă mânerul cuțitului în mână, cât de neted va fi… dacă va putea ajunge la el. Dar nu apucă să înainteze decât câțiva centimetri, când Greg o prinse din nou, de această dată de gambă, înfigându-și degetele în carne.

— Unde te duci, Lily? Unde dracu' crezi că te duci?

Îi auzi vocea groasă în spate, aproape bolborosită. Lily se întrebă dacă își spărsese vreun dinte. Încercă să mai înainteze puțin, dar el își întinse mâna spre coapsă și o răsturnă, exact ca pe o clătită, înainte de a se urca deasupra ei. Își strecură mâna între coapsele ei și strânse. Lily strigă, dar strigătul era înăbușit de cămașa lui. Trase aer în piept, cu dificultate, sufocându-se de mirosul de santal al coloniei lui și simți că îi venea să vomite. Și atunci, într-un fel total incredibil, îl auzi pe Greg murmurând:

— Spune-mi că mă iubești, Lily.

Reușise s-o imobilizeze cu brațele deasupra capului, folosindu-se de o singură mână. Lily se arcui pe spate și scuipă, simțind cu plăcere că el se trase înapoi.

— Te urăsc, șuieră ea. *Te urăsc* din toate puterile.

Greg îi trase un pumn în plină figură. Rată nasul care încă nu se vindecase pe deplin, dar puntea o duru amenințător. Greg îi desfăcu nasturii de la jeanși și Lily se zbătu mai puternic, țipând, furioasă că lucrurile se întâmplau tot așa, exact acolo, umerii largi ai soțului ei și brațele groase țintuind-o la pământ.

— Ridică-te și las-o în pace! Acum.

Greg înlemni. Lily se uită peste umărul lui și îl văzu pe Jonathan, cu ochii negri măriți și furioși, cu o pușcă la ceafa lui Greg.

— Sus, nemernicule.

Greg îi dădu drumul și rămase în genunchi, iar Lily se târî să se îndepărteze, gâfâind. Simțea deja o presiune crescând la marginea pometților, începutul unei vânătăi în jurul ochiului. Bâjbâi neîndemânatică o clipă, până reuși să-și încheie pantalonii.

— Ce faci, Johnny? întrebă Greg, uitându-se clipind în sus, de parcă ar fi încercat să-l localizeze.

Lily se ridică în picioare, dar constată că nu se putea rezema în piciorul cu glezna rănită. Se rezemă în celălalt picior, clătinându-se penibil.

— Ești bine, doamnă M? întrebă Jonathan, fără să-și ia privirea de la Greg.

— Bine. Cred că am glezna ruptă.

— Orice ți s-a părut c-ai văzut, începu Greg, disputele maritale se rezolvă între soț și soție, Johnny. Așa zice legea.

— Legea, repetă Jonathan și gura i se strâmbă în ceva ce ar fi putut semăna cu un zâmbet.

— De ce nu te-ntorci în casă și să uităm ce s-a întâmplat? Nici măcar n-o să fac plângere.

— Chiar așa? N-o să faci?

Cuvintele lui Jonathan începuseră să se lățească, pe măsură ce accentul din sud se strecura între consoanele articulate cu grijă. Dorian îl numise Carolina de Sud, își aminti Lily, într-o dimineață, devreme, ce părea acum a fi trecut de mulți ani. Se uită vrăjită la țeava armei ațintite spre ceafa lui Greg.

— Hai, Johnny. Doar mă cunoști.

Jonathan rânji, un rictus care îi dezveli dinții albi.

— Da, într-adevăr, domnule Mayhew. Acolo de unde vin eu, sunt niște băieți ca dumneata. Trei dintre ei s-au distrat într-o zi cu soră-mea.

Se întoarse spre Lily.

— Intră în casă, doamnă M.

— Nu.

— Nu trebuie să vezi asta.

— Ba da, bineînțeles.

— Johnny, lasă arma. Adu-ți aminte pentru cine lucrezi.

Jonathan începu să râdă, dar era un râs lugubru și ochii negri scânteiară.

— Oh, da. Și să-ți spun un secret, Mayhew. Omul pentru care lucrez eu nici măcar nu s-ar gândi de două ori.

Îl împușcă pe Greg în ceafă.

Lily nu-și putu reține un mic strigăt când trupul lui Greg căzu în față, aterizându-i la picioare. Jonathan se aplecă, puse pușca la tâmpla lui Greg și mai trase o dată. Reverberația fu foarte puternică, izbindu-se de zidurile din spatele casei. Acum va veni Securitatea, se gândi Lily, și dacă găsiseră deja Mercedesul, și dacă nu.

Jonathan șterse țeava puștii de pantalonii lui negri și o lăsă deoparte. La picioarele lui Lily, jumătate din creierul lui Greg fusese zdrobit și se scurgea în pământ peste perfecțiunea verde-aprins a gazonului. Lily se uită în jos și se văzu plină de cheaguri, dar cea mai mare parte era sângele ei, de la tăieturile de pe brațe.

— Trebuie să te vadă un doctor, îi spuse Jonathan.

— Am alte probleme mai mari acum, răspunse Lily, apoi întinse mâna și îl prinse de umăr. Mulțumesc. Cuvintele nu erau de ajuns, dar nu se putu gândi la altceva mai bun și apoi auzi prima sirenă, încă la distanță, undeva în centru. Cineva anunțase probabil Securitatea când Lily zburase prin ușile de sticlă. Vin. Ar trebui să pleci.

— Nu. Jonathan avea o figură resemnată. Ne asumăm responsabilitatea.

— Nu poți rămâne aici!

— Bineînțeles că pot.

— Jonathan. Nu vor sta să ne asculte. Chiar dacă le-aș spune tot, n-ar asculta. Te vor omorî.

— Probabil. Dar trebuia s-o fac.

Lily dădu din cap aprobator, încercând să gândească. Chiar și în acest moment, cel mai neobișnuit dintre toate, mintea ei era la lumea mai bună, nelăsând loc pentru altceva, pentru nicio altă considerație. Râul era cel care o susținea, acum își dădea seama, râul cu apa lui albastră. La Boston nu reușise, dar acum mai avea o șansă.

— Dă-mi arma.

— Poftim?

— Dă-mi arma și pleacă de-aici.
Jonathan refuză.
— Ascultă-mă. Oricum vor veni după mine, mai devreme sau mai târziu. Pot spune aceeași poveste și am dovezi mai bune. Uită-te la mine. Sunt zob.
— Nu va fi mai bine, doamnă M.; Securitatea este organizația lui Frewell, până în măduva oaselor. Se vor uita la fața și la brațele dumitale, vor crede fiecare cuvânt pe care-l vei spune și cu toate acestea te vor găsi vinovată.
— Nu vrea să mă lase să plec și eu, Jonathan. Pe navă. L-am întrebat și mi-a răspuns nu.
— Îmi pare rău.
— Dar tu trebuie să pleci. Lily se uită la cadavrul lui Greg, regretând că nu era la fel de curajoasă precum ceilalți, dar știa că nu era și avea nevoie să-l vadă pe Jonathan plecând, acum, înainte să-și piardă cumpătul. Avem grijă unul de celălalt, nu-i așa? Tu ai făcut asta pentru mine. Acum eu vreau să pleci.
— Le execută pe soțiile care-și omoară soții.
— Sunt moartă oricum, replică Lily, riscând orice argument. La întâi septembrie, nu-i așa?
Jonathan înghiți în sec.
— Nu asta se va întâmpla?
— Doamnă M…
Întinse mâna și apucă țeava armei. Jonathan se opuse o clipă, apoi o lăsă să-i alunece din mână. Sirenele se auzeau mai tare, părăseau centrul orașului și intrau în labirintul liniștit al străzilor care compuneau viața de adult a lui Lily.
— Pleacă! Gândește-te la el, nu la mine! Ajută-l!
Figura întunecată a lui Jonathan pălise.
— Îți vor verifica mâinile. Vor căuta urme de praf de pușcă. Trage un glonț în pământ.
— Așa o să fac. Du-te!
El mai ezită puțin, apoi se îndreptă spre zid și se cățără pe el, aproape exact în locul din care căzuse Dorian. Chiar și în mijlocul terorii pe care o trăia, simetria îi făcu plăcere lui Lily; simțea că închisese cumva cercul, încheiase călătoria de la femeia care pretindea că fusese, la femeia care era

de fapt. Din vârful zidului, Jonathan se întoarse și o mai privi o dată pe Lily, nemulțumit, dar ea îi făcu un semn cu pușca, ușurată să-l vadă dispărând în curtea familiei Williams.

Lily se așeză pe poziție și aținti arma spre pământ, la câteva picioare distanță. Știa că armele au recul, dar tot nu fu pregătită pentru forța împușcăturii, care o doborî pe spate. Împușcătura răsună în grădină și până să se stingă ecoul ei, Lily auzi scrâșnitul roților la intrarea pe stradă.

Mi-am ucis soțul. Mă bătea și eu l-am ucis.

De unde ați luat arma?

Am luat-o de la Jonathan ultima dată când m-a dus în oraș. Marți.

Aiurea. I-ar fi observat lipsa.

Asta era adevărat. Lily încercă din nou. *Dar dacă le spun că era arma lui Greg?*

Arma era înregistrată. Nu trebuie decât să o scaneze ca să-și dea seama că este arma lui Jonathan.

Nu se putu gândi la un răspuns. Jonathan avea dreptate; povestea era cusută cu ață albă, indiferent cine o spunea. Greg era mort, împușcat cu două gloanțe din arma lui Jonathan. Noaptea trecută, Lily ieșise singură în afara zidului și se întorsese cu Jonathan. Se vor gândi fie că îl ucisese Jonathan, fie că ea și Jonathan făcuseră acest lucru împreună. Nimănui nu-i va păsa de ochiul vânăt al lui Lily, de tăieturile de pe fața și de pe brațele ei. Acum se terminase; era o femeie care își ucisese soțul. Se gândi la execuțiile care rulau cu regularitate pe ecranul uriaș din camera de zi: bărbați și femei care se îngălbeneau când otrava le pătrundea în vene, înecându-i în lichidul propriilor plămâni. Agonia lor în timp ce se sufocau părea să nu se mai sfârșească până când sucombau, în cele din urmă, și Greg râdea de Lily care încerca să-și acopere urechile. Mureau cu o privire rugătoare în ochii bulbucați, precum peștii pe fundul bărcii.

Lily lăsă arma să cadă și închise ochii. Când oamenii Securității dădură buzna în curte, stătea pe un dâmb de pământ brun, cu câmpuri de cereale întinse pe kilometri întregi în jurul ei și privea fix râul albastru ce șerpuia ca o panglică pe terenul de mai jos. Nu-i auzi vorbindu-i, nu înțelese ce o întrebau. Era cuprinsă de lumea din jurul ei, lumea lui Tear, creația lui Tear de peisajele și sunetele acelui ținut, chiar de miros: pământul proaspăt săpat și o urmă de sare ce-i amintea de excursiile făcute în copilărie pe țărmul din Maine. Lily nu-i simți când îi prinseră mâinile la

spate și o conduseră spre ușa principală. Nu simți absolut nimic, nici măcar când o împinseră în spatele camionetei.

Pentru prima oară, Kelsea deschise ochii și se trezi nu în bibliotecă, ci în sala armelor.

— Bine ai revenit, Domniță.

Clipi de câteva ori, apoi îl văzu pe Pen stând lângă ea, de o parte, și pe Elston, de partea cealaltă.

— Ce caut aici?

— Ai intrat aici. Pen îi dădu drumul. Ai umblat prin toată aripa Reginei.

— Cât este ceasul?

— Aproape miezul nopții.

Trecuseră mai puțin de două ore. Viața lui Lily se desfășura deja mai rapid. Clipind des, Kelsea văzu ca printr-un văl transparent boxa strâmtă, de tablă, a camionetei Securității, pereții interiori blindați. Era noapte din nou; frânturi din lumina stradală, revărsate intermitent printre șipcile de lemn de pe plafonul camionetei, așternându-se în trecere pe mâinile și picioarele ei înainte de a dispărea. Lily era exact acolo, nu trecuseră secole întregi, nu erau depășite limitele inconștientului așa cum se întâmplase cândva, era fix acolo, în mintea lui Kelsea. Dacă ar fi vrut, Kelsea ar fi putut întinde mâna s-o atingă, făcând-o pe Lily să se scarpine pe antebraț sau să închidă ochii. Erau legate una de cealaltă.

— Doar să treci dincolo, șopti Kelsea ducând mâna la safire. Cine spusese cuvintele acestea? Nu-și mai amintea. Doar să treci.

— Domniță?

— Mă duc înapoi, Pen.

— Unde, înapoi? întrebă Elston supărat. Mai devreme sau mai târziu, Domniță, va trebui să și dormi.

— Înapoi dedesubt, cred, răspunse Pen, dar vocea îi răsuna deja de la distanță.

Kelsea își aminti vag că avea ceva de făcut, ceva în legătură cu Regina Roșie. Dar Lily căpătă întâietate. Interveni încă un flash: Lily era trasă afară din camionetă și condusă în jos, pe niște scări, orbită de strălucirea luminii fluorescente. Un val de greață se sparse peste Kelsea când își aduse aminte că Lily se izbise de ușile duble mai întâi cu capul. Avea o comoție?

— Rămâi, Pen. Nu mă lăsa să cad.

— Du-te, El.

— Îl chem pe căpitan, murmură Elston. Doamne, ce harababură!

Rosti ultimele cuvinte în șoaptă, de parcă ar fi sperat să nu le audă Kelsea. Dacă și-ar fi recăpătat vocea, și ea ar fi fost însă de aceeași părere. Într-adevăr, totul ieșise pe dos, dar care era momentul răsturnării? Care era punctul din care toate intențiile ei bune fuseseră date peste cap? Picioarele lui Lily se împleticiră pe scări și Kelsea fu pe punctul să cadă în față. Vru să apuce balustrada, dar nu exista balustradă și căzu.

— Ridică-te, fir-ai a dracului!

— Domniță?

— Ridică-te, fir-ai a dracului!

Lily se împinse în perete și se ridică în picioare.

Aceștia nu erau gardienii politicoși din cadrul Secției de Securitate din Noul Canaan. Patru bărbați o înconjurau pe Lily; trei duceau niște obiecte mici, lungulețe, un fel de bastoane electrice, în timp ce al patrulea avea pușcă.

Lily avea nevoie de un doctor. Tăieturile de pe mâini nu erau prea adânci și începuseră deja să prindă coajă. Dar scalpul îi fusese crestat destul de urât când a trecut prin ușile de sticlă și pe partea dreaptă sângele continua să i se prelingă prin păr. Din când în când o copleșeau valuri de greață; ultimul atac fusese atât de violent încât era pe punctul să leșine. Dar se strădui să reziste, din toate puterile, pentru că armele acelea electrice păreau să fi fost mult întrebuințate. În copilărie Lily își băgase o dată degetele în fasungul unei lămpi de birou, căreia îi lipsea becul și nu avea să uite niciodată durerea cumplită, ca o arsură, care îi străbătuse toată mâna în acel moment. Cei patru bărbați care o înconjurau nu păreau a fi genul care să se gândească de două ori înainte de a o electrocuta.

Au ținut-o la secția din Noul Canaan până în primele ore ale după-amiezii, într-o celulă murdară care nu avea totuși nicio legătură cu condițiile îngrozitoare pe care și le imaginase Lily. N-a mai fost nimeni cu ea în celulă; locul era murdar din pricina neutilizării, nu de prea multă utilizare. Probabil că deținuții nu rămâneau la Securitatea din Noul Canaan; acolo nu aveau loc infracțiuni minore. Lily petrecu câteva ore în celulă, dar nu zări nici măcar un singur gândac. Nu mai dormise de mai bine de treizeci

de ore și era epuizată. Îi era și foame, dar foamea acută fu depășită curând de sete. Nu știa dacă i-ar fi dat apă la secție, în caz că ar fi cerut, dar ea uitase să ceară. Acum își simțea gâtul de parcă i-l zgâriase cineva cu șmirghel.

Când soarele se pregătea să apună, au scos-o din celulă și au urcat-o în altă camionetă. Lily nu-și dădea seama cât au călătorit, își dădu seama doar că se făcuse noapte de mult când se opriră, iar când au tras-o afară din camionetă, se trezi pe o platformă anonimă, cu lumini fluorescente și asfalt. Lumea nouă nu i se păru niciodată atât de departe ca în clipa aceea și Lily îngheță de frig după atâta drum, îmbrăcată cum era doar într-un tricou și jeanși, orbită de luminile strălucitoare, cu sângele prelingându-i-se din cap. Încercă să-și amintească de ce se afla acolo, dar în acel moment William Tear și oamenii lui păreau a fi la o distanță infinită. Forțându-se să-și aducă aminte, Lily își dădu seama că erau abia în 30 august, că până la 1 septembrie mai erau încă două zile. Două zile până la carnaval, zisese Parker, dar Tear nu-i va permite niciodată unei ființe ca Parker să intre în lumea lui mai bună. Deci, care era carnavalul?

Ce mai contează acum?

Ori de câte ori încercase Lily să-și pună această întrebare în timpul interminabilului drum cu camioneta, tot nu reușea să se convingă. Carnavalurile însemnau exces și abandon, să faci orice poftești. Lily nu era cine știe ce empatică, totuși nu avu nevoie decât de câteva minute pentru ca mintea ei să pătrundă într-a lui Parker, să adune elementele unui tablou și să-l afișeze înaintea privirii. Carnavalul lui Parker va fi la fel ca oricare altul: exces și abandon, adus pe tărâmul nemărginit al lumii monstruoase, tulburate, în care trăiau cu toții, o lume a zidurilor care îi separă pe privilegiați de nevoiași. Numai că săracii erau furioși. Mintea lui Lily completă tabloul mai repede decât fu ea în stare să-l dea la o parte și, până să ajungă la sediul Securității, văzu și sfârșitul lumii din mintea ei, o orgie de mânie și răzbunare. Marea bucurie a lui Parker era acum ușor de înțeles; o fi fost el prea primitiv pentru lumea mai bună, dar la întâi septembrie Tear urma să-i dea drumul să se dezlănțuie în lumea de aici.

Ar trebui să le spun celor de la Securitate, se gândi Lily. *Ar trebui să previn pe cineva*.

Dar era imposibil. Chiar dacă ar fi crezut-o cineva, nu avea cum să le povestească despre Parker fără să vorbească și despre Tear. Oricum aveau

s-o întrebe despre Tear fără nicio îndoială și, în pofida cuvintelor lui, Lily bănuia că nu va rezista prea mult în condițiile unui interogatoriu.

Nu le pot spune nimic. Lily se întări în fața unui nou val de greață. *O să tac până pe doi septembrie*. *Asta am de făcut*. *Este tot ce mai pot să fac acum pentru ei*.

Un gardian deschise ușa de oțel, masivă, neagră și se dădu la o parte.

— Găsiți-i o încăpere goală.

O duseră pe Lily pe un coridor îngust, întunecos, plin de uși. Lily fu copleșită de o senzație de déjà vu, atât de puternică încât o lovi ca un val prăbușit peste gândurile ei, acoperind orice altceva. Mai fusese aici. Era absolut sigură.

O puseră să stea jos într-o încăpere mică a cărei lampă fluorescentă dădea o lumină vagă, morbidă, doar atât cât să se vadă o masă de fier și două scaune, prinse cu bolțuri de podea. Bărbatul înarmat o legă pe Lily cu cătușele de scaun și apoi rămase singură, să privească în gol spre perete, în timp ce ușa se închise în urma lor.

Greg murise. Lily păstra această idee puternică în fața ei, pentru că, în ciuda încurcăturii în care se afla ea acum, exista și această mângâiere. Orice ar fi urmat de acum înainte, Greg nu va mai exista, niciodată. Adormi și visă că se afla din nou în curtea din spate, că încerca să se târască spre ușa de la bucătărie. În spatele ei se afla ceva îngrozitor, iar Lily știa că, dacă ar fi ajuns la ușă, ar fi găsit acolo alinarea. Căuta clanța când o mână o apucă de gleznă, făcând-o să urle. Curtea din spate fu spulberată și acum se afla din nou pe coridorul lung, plin de uși, împiedicându-se în mers, pierdută. Lumina era portocalie, palidă: nu erau lămpi fluorescente, ci torțe, iar Greg nu mai era important, Greg nu mai reprezenta nimic, pentru că ea ținea în mâini un mare destin, destinul unei țări, destinul…

— Ținutului Tearling, murmură Lily și tresări, trezindu-se. Visul dispăru lăsându-i o ultimă imagine în fața ochilor, confuză, a unei torțe. Cineva tocmai o stropise cu apă. Era udă leoarcă.

— Ți-ai revenit.

Spătarul scaunului își înfipsese parcă niște gheare în spatele ei și Lily gemu când se îndreptă. I se părea că dormise ore întregi. Poate că se făcuse dimineață, dar în cămăruța aceasta înghesuită nu avea cum să-și dea seama.

Vizavi de ea stătea un bărbat subțire ca lama, cu o față ascuțită și ochi negri mari, puși în evidență de niște sprâncene arcuite și parcă sculptate cu

mare atenție. Stătea picior peste picior, cu mâinile împreunate pe genunchi. Avea o poziție oarecum forțată, dar potrivită pentru încăperea din jur. Sub uniforma lui de Securitate, bărbatul arăta ca un contabil cu câteva obiceiuri neplăcute. De dedesubt ridicase pe masă un ecran și Lily își văzu propriul chip, răsturnat, uitându-se la ea de pe suprafața de oțel.

— Lily Mayhew, născută Freeman. Ai avut o zi plină.

Lily se uita pur și simplu la el, cu o figură care nu spunea nimic, uimită, deși sentimentul inutilității o izbi din nou. Nu putea juca teatru pentru un gunoi.

— Unde suntem?

— Nu te interesează, răspunse contabilul politicos. Tot ce te interesează este cum să ieși de-aici, nu-i așa?

— Nu înțeleg.

— Oh, ba da, doamnă Mayhew. Una dintre calitățile care m-au adus aici este talentul meu deosebit de a mirosi cine este membru al Orizontului Albastru… Ai aceeași privire ca ei toți, ceva în jurul ochilor… arătați toți de parcă l-ați fi văzut pe Iisus Hristos în persoană și v-ați fi întors să spuneți și altora. L-ai văzut pe Hristos, doamnă Mayhew?

Lily clătină din cap negând.

— Ce-ai văzut?

— Nu știu despre ce vorbiți, răspunse Lily cu răbdare. Am crezut că mă aflu aici pentru soțul meu.

— Așa este, desigur. Dar Securitatea Națională profită de o crimă locală, iar eu am multă libertate în asemenea cazuri. Avem, într-adevăr, două scenarii. Pe de o parte, o avem pe Lily Mayhew, soția victimă a brutalității, a cărei viață a fost pusă în pericol și care a acționat în propria apărare. Și pe de altă parte, o avem pe Lily Mayhew, târfa care trișează, care s-a culcat cu gardianul ei negru – un negru din mișcarea separatistă, ca să fie lucrurile și mai nostime – și apoi l-a convins s-o ajute să-și ucidă soțul.

Se aplecă în față, zâmbind în continuare cu zâmbetul lui plăcut.

— Libertate, înțelegi, doamnă Mayhew. Într-adevăr putem merge pe oricare dintre cele două scenarii.

Lily se uita la el fix, incapabilă să răspundă. Părea că înghețase totul în ea.

Se culcase cu Jonathan? Chiar spusese așa ceva?

— Acum, pe mine nu mă interesează soțul dumitale. De fapt și eu l-am considerat pe Greg un ticălos. Dar sunt extrem de interesat, chiar obsedat, s-ar putea spune, de ceea ce ai făcut în Portul Boston ieri, în zori.

— N-am fost acolo, răspunse Lily. Parcă avea o broască în gât și tuși încercând să o scoată. Mă duceam în direcția aceea, dar mi-a fost luată mașina pe Autostrada 84, imediat după ce am intrat în Massachusetts.

Contabilul arboră un zâmbet și mai larg și dădu din cap.

— Ce tragedie! Te rog, continuă.

— L-am chemat pe bodyguardul meu să vină să mă ia, iar el m-a adus acasă.

Foarte potrivit.

Bătu cu degetele în suprafața mesei de metal și în clipa următoare Lily își auzi propria voce, venind din difuzoarele de dedesubt.

— Jonathan?

— Unde sunteți, doamnă M? Paraziții care îngreunaseră conversația dispăruseră și vocea lui Jonathan era limpede ca cristalul.

— Doamnă M?

— Sunt pe drum spre Boston.

— Ce se întâmplă la Boston?

— Depozitul! Sunt în pericol, Jonathan. Toți. Greg l-a avut invitat la cină pe Arnie Welch…

— Doamnă M. Nu vă aud bine! Nu veniți la Boston!

— Jonathan?

Conversația se întrerupse.

— Implantul spune o poveste mai bună decât a dumitale, doamnă Mayhew. Noaptea trecută te-ai deplasat la Boston, la Terminalul Conley și ai rămas acolo aproape până dimineață.

Omulețul îngrijit din fața lui Lily zâmbi din nou și Lily observă că avea gura plină de dinți albi, pătrați și regulați, prea regulați pentru a fi altceva decât implanturi.

— Există doar două posibilități de a acționa în situația dată. Poți să-mi spui ceea ce știi, caz în care voi fi tentat – deși nu-ți promit nimic – să te înfățișez ca Lily Mayhew, soția bătută. Este o crimă îngrozitoare să-ți ucizi bărbatul, dar există variante ca să ieși basma curată, chiar dacă soțul dumitale a fost Greg Mayhew, ofițer de legătură în Departamentul Apărării și în multe privințe cetățean model. Nu sunt Dumnezeu, deci vei sta la

închisoare câțiva ani, dar vor fi ani ușori, iar când vei ieși, banii soțului, casa frumoasă din Noul Canaan, cele trei mașini, te vor aștepta toate. Vei putea începe o viață nouă.

Cuvintele lui o făcură să se gândească la Cath Alcott, care s-a urcat într-o noapte în mașină cu cei trei copii ai ei și a dispărut, pur și simplu. I-ar fi plăcut să știe dacă Cath a avut vreun ban. Ceea ce ar fi schimbat totul. Era o diferență între a dispărea fără urmă și a muri în cine știe ce loc întunecos, fără să știe sau să-i pese cuiva. Lily se gândi la grupul de oameni adunați în jurul focului pe marginea Autostrăzii 84… apoi vocea bărbatului o readuse la realitate.

— Dacă nu spui nimic, ne apucăm să lucrăm cu tine și până la urmă tot spui. Nici să nu te gândești că vei putea să-ți ții gura. N-a existat niciodată niciun membru al grupului dumitale pe care să nu reușesc să-l fac să vorbească. Dar dacă mă faci să pierd timpul meu prețios și-mi întârzii investigația, îți garantez că vei fi Lily Mayhew, târfa care a înșelat, care și-a împușcat soțul, iar după ce termin eu cu dumneata, vei muri de ac.

Lily nu spuse nimic în timpul acestui discurs, deși cuvintele o făcură să simtă cum i se strânge stomacul în nenumărate noduri de funie groasă. Nu suporta durerea, nu o suportase niciodată. Îi era frică de dentist, chiar și pentru o simplă igienizare. Tot ce era în stare să facă era să se târască o dată pe an până la doctorița Anna, care îi băga printre picioare acel speculum oribil de stânjenitor. Dar gândul la doctorița Anna o mai calmă pe Lily, îi aminti că William Tear nu era singurul care ar fi avut de suferit dacă deschidea ea gura.

— Te las să te gândești treizeci de minute, îi spuse contabilul, ridicându-se de la masă. Între timp, sunt sigur că ți-e foame și sete.

Lily încuviință umilită. Îi era sete, atât de sete încât avea senzația că îi zvâcnește fiecare dinte în propriul lăcaș. Bărbatul ieși din cameră și Lily își lăsă capul pe masă, simțind înțepăturile lacrimilor în ochi. Căută lumea mai bună, dar acum nu mai exista nimic; nu o putea evoca în imaginație, așa cum făcuse de atâtea ori până acum. Lumea mai bună dispăruse și fără ea nu putea rezista prea mult.

Atât sunt de slabă? se gândi că răspunsul ar putea fi afirmativ. Întotdeauna existase în ea o doză de slăbiciune. Probabil că Greg o simțise; de fapt, își dădu Lily seama acum, probabil că Greg o înțelesese mai bine decât oricine. Curajul lui Lily se manifesta numai atunci când riscurile erau

minime. Când avea șanse puține, ceda. Se gândi cum ar fi să trăiască singură în casa lor enormă, să se bucure singură de tot spațiul acela, să facă orice dorea, fără ca umbra lui Greg să pândească de după fiecare colț. Ceva uluitor.

Prostii, șopti Maddy. *Nu-ți vor da drumul niciodată*. *Și chiar dacă ți-ar da*, *crezi că ar lăsa ei o femeie singură să păstreze tot bănetul*, *să facă ce vrea ea*? *În Noul Canaan*? *În oricare dintre orașe*?

Lily zâmbi blând. Maddy avea dreptate, era un vis utopic. Micuțul contabil privise exact prin Lily și înțelesese ce-și dorea ea cel mai mult – libertatea, posibilitatea de a-și trăi propria viață – și pe urmă i-o fluturase prin fața ochilor, ca pe o jucărie ieftină. Lily Mayhew, născută Freeman, a fost slabă toată viața ei, dar proastă nu a fost niciodată.

— N-o să cedez, își șopti pentru sine, în strânsoarea brațelor încrucișate, umezite de lacrimi. Te rog, măcar de data asta, ajută-mă să nu cedez.

Ușa se deschise cu un zăngănit lugubru și înăuntru intră un bărbat mătăhălos, cu aer milităros, aducând o tavă. Lily se ridică nerăbdătoare, urându-se pentru acest gest, dar era prea înfometată și prea însetată pentru a intra în greva foamei. Dădu apa pe gât dintr-o înghițitură, apoi atacă bucata de carne, un zgârci rece, imposibil de identificat, de un alb murdar, ce părea complet lipsit de gust. Mâncarea îi stârni cu atât mai mult foamea și imediat se termină. Dădu tava la o parte și se uită la pereții cenușii din jurul ei. Contabilul îi spusese să se gândească, dar acum nu se putea gândi la nimic altceva în afară de ei toți: Tear, Dorian, Jonathan. Unde erau ei acum?

Cu navele, răspunse mintea ei. *Unde sunt navele*, *acolo sunt și ei*.

Lily era sigură că acesta era adevărul. Tear avea să-l lase pe Parker în libertate și Lily înțelese acum care era rolul lui Parker în acest program: era o momeală, o perdea de fum pentru Securitate. În timp ce Parker avea să dezlănțuie haosul, oamenii lui Tear se vor îmbarca și vor pleca.

Încotro vor pleca? *Nu au unde să se ducă! Chiar crezi că vor naviga dincolo de marginea Pământului și de acolo direct în Paradis*?

Lily credea. Imaginea era în mod bizar persuasivă: o flotilă întreagă, îndreptându-se toate spre un orizont necunoscut, unde soarele abia începea să răsară. Viziunea părea să nu-i aparțină lui Lily; mai degrabă părea că altcineva visa în capul ei. Știa cineva ce se afla dincolo de acel orizont? Nu, Lily era sigură că habar nu avea. Probabil că vor sfârși prin a se îneca în

mijlocul oceanului. Voia ea într-adevăr să se confrunte cu amenințările contabilului?

Tear. *Dorian*. *Jonathan*.

Ușa zăngăni deschizându-se din nou. Contabilul se întorsese și stătea fix deasupra ei, zâmbind generos, cu mâinile împreunate la spate.

— Ei bine, Lily, ce-ai ales?

Ea ridică privirea spre el, broboane de sudoare îi umezeau sprâncenele, stomacul o durea de anticipație. Dar cuvintele ieșiră puternice și clare și Lily se simți de parcă în interiorul ei s-ar fi aflat altă femeie, cineva care încerca s-o împiedice să se dezintegreze, s-o ajute să răzbească.

— La dracu'. Dă-i bătaie!

Capitolul 13
Întâi septembrie

FAUST: *Eu cred că iadul e-o poveste*
MEFISTO: *Așa să crezi pân-ce-i vedea că nu e*.
— *Doctor Faust*, CHRISTOPHER MARLOWE[5]
(Anglia dinaintea Trecerii)

De această dată, când Kelsea se eliberă, Buzduganu era lângă ea. O prinsese cu ambele brațe de talie și o târa înapoi, iar Kelsea văzu că se îndreptase spre marea ușă dublă de la capătul sălii de audiențe.

— Mă duceam undeva?

— Dumnezeu știe, Domniță.

Mă duceam. *Dar încotro*?

Veni răspunsul: chipul mamei ei, frumoasă și necugetată. Buzduganu îi dădu drumul și ea arătă cu mâna spre ușă.

— Vino, Lazarus. Hai să mergem în galeria portretelor.

— Acum?

— Acum. Doar tu și cu mine.

Pen făcu o figură îndârjită, dar la un semn al lui Buzduganu, se retrase spre coridor. Kelsea nu-și putea îngădui să se preocupe de sentimentele lui Pen în momentul acesta; se uită la ceas și văzu că trecuse de ora unu dimineața. Nu mai avea mult timp.

Printr-un consens nerostit, nu o mai apucară prin tunelul lui Buzduganu de această dată. În schimb, Kelsea ieși pe ușa principală a sălii, parcurse coridorul cel lung din fața aripii Reginei și intră în Citadela propriu-zisă. Rămăseseră de mult fără camere goale, iar acum până și coridoarele erau pline de oameni, iar majoritatea păreau a fi treji de-a binelea. Mirosul de trupuri nespălate era copleșitor. Când trecu Kelsea se înclinară, iar ea dădu din cap în semn de răspuns, abia zărindu-i, sigură că, dacă cineva ar fi încercat ceva, l-ar fi terminat într-o clipă. O bătrână o binecuvântă pe Kelsea când trecu pe lângă ea și Kelsea zări un rozariu înfășurat pe degetele ei pline de noduri. Sfântul Părinte ar fi turbat dacă ar fi știut că mai existau asemenea obiecte; nimeni din Arvath nu agrea

păcătoșii care își rosteau singuri rugăciunile. Văzând pata lăptoasă de cataractă întinsă peste unul dintre ochii femeii, Kelsea întinse mâna spre bătrână înainte de a trece mai departe. Simți oase uscate în loc de carne, parcă erau solzi și Kelsea fu bucuroasă să-i dea drumul.

— Fie ca Bunul Dumnezeu să te ocrotească și să te țină cu bine, Maiestate, rosti bătrâna răgușit în urma ei și Kelsea simți cum ceva i se răsuci în trup.

Nu știau că ea va muri azi? Cum era posibil să nu știe? Grăbi pasul, hotărâtă să ajungă la galeria tablourilor înainte ca Lily să pună din nou stăpânire pe ea. Simțea deja nevoia lui Lily, durerea lui Lily înfruptându-se din marginea minții ei, încercând s-o tragă înapoi și pentru o clipă o respinse pe Lily, întrebându-se de ce nu-și putea descărca durerea asupra altcuiva.

— Mai știi ceva despre Părintele Tyler? îl întrebă pe Buzduganu.

— Nu. Tot ce-am putut afla este că el și încă un frate cleric au dispărut de la Arvath cu câteva zile în urmă, iar Sfântul Părinte este grozav de mânios. Oferă o mie de lire pentru prinderea Părintelui Tyler viu.

Kelsea se opri o clipă și se rezemă de zid.

— Dacă îi face vreun rău Părintelui Tyler, îl ucid, Lazarus.

— Nu va fi nevoie, Domniță. Îl ucid eu.

— Am crezut că nu-ți plac preoții.

— De ce sunt aici, Domniță? Nu mai ai nevoie de protecție. Te-aș putea lăsa singură în mijlocul Ținutului Nisipos și probabil că ai ieși de-acolo nevătămată. Oamenii aceștia nu reprezintă niciun pericol pentru dumneata. De ce m-ai luat cu dumneata?

— Am plecat la drum împreună.

Trecură de un colț și începură să coboare o rampă nouă, de această dată mai mică decât scara principală și în formă de spirală, în timp ce scara principală cotea în unghiuri drepte. Oamenii se înghesuiau și în partea de sus și în cea de jos a scării, dar se străduită să facă loc când se apropie Kelsea.

— Ai pornit împreună cu noi toți.

— Nu. În dimineața aceea cu șoimul, îți amintești? Atunci mi-am dat seama prima dată că eram Regină și atunci nu eram decât noi doi.

Buzduganu se uită atent la ea.

— Ce pui la cale, Domniță?

— Ce vrei să spui?

— Te cunosc bine. Plănuiești ceva.

Kelsea își reținu gândurile, sperând să nu i se mai arate pe chip.

— Când va răsări soarele, voi merge la pod și voi încerca să duc tratative.

— Termenii nu sunt negociabili.

— Nimic nu este imposibil de negociat, Lazarus, nu și dacă eu am ceva ce-și dorește ea.

— Ea vrea orașul și tot ce conține el, ca pradă.

— Adevărat, s-ar putea să nu reușesc. Dar trebuie să încerc. Voi lua cu mine numai patru străjeri, inclusiv pe tine și pe Pen. Alege-i pe ceilalți doi.

— Poate că e mai bine fără Pen.

Kelsea se opri și se întoarse spre el. Ajunseseră aproape la capătul scării, mai aveau doar câteva rotiri; Kelsea își coborî vocea, să nu-i audă oamenii care se aflau, fără îndoială, acolo jos.

— Ai ceva de spus, Lazarus?

— Haide, Domniță. Un bărbat amețit de sentimente nu poate fi un paznic bun.

— Pen nu este amețit de niciun sentiment.

Buzduganu mustăci.

— Cum?

— Pentru o femeie cu o clarviziune remarcabilă în multe domenii, ești complet oarbă în altele.

— Viața mea personală nu este treaba ta.

— Dar viața profesională a lui Pen este și, dacă tolerez unele lucruri la adăpostul siguranței din aripa Reginei, nu înseamnă că voi tolera același lucru și în alte părți.

— Bine. Depinde de tine dacă vine și el sau nu.

Dar Kelsea se crispă gândindu-se ce reacție va avea Pen, dacă va fi lăsat în urmă. Să fi avut Buzduganu dreptate? Era Pen îndrăgostit de ea? Părea imposibil. Pen avea undeva o altă femeie și, chiar dacă Kelsea era posesivă uneori, femeia aceea îi era utilă, îi permitea lui Kelsea să creadă că nu făcea niciun rău nimănui. Nu voia să-l vadă pe Pen prea implicat în situația pe care o creaseră. Voia să rămână totul între ei doi, să nu trebuiască nimic scos la lumina zilei. Îi părea rău că Buzduganu îi spusese ce știa el.

N-are rost să mă frământ, își zise ea. *Totul se va sfârși peste câteva ore*.

Galeria portretelor era plină de oameni, cel puțin câteva familii dormeau pe podeaua de piatră. Dar câteva porunci strigate de Buzduganu făcură minuni; părinții săriră în picioare, îi luară pe copii și duși au fost. Kelsea închise ușa din capătul opus al galeriei și din nou rămaseră numai ei doi, Buzduganu și Kelsea, așa cum fuseseră la început.

Kelsea se duse să privească portretul mamei ei. Dacă i-ar fi apărut în față, Kelsea ar fi strâns-o de gât, ar fi tras-o de păr până ce ar fi auzit-o implorându-i îndurarea. Cât însă din coșmarul de acum era într-adevăr greșeala mamei ei? Kelsea se gândi cu jind la acele prime zile în Citadelă, când vinovăția fusese foarte clară.

— De ce m-a îndepărtat, Lazarus?

— Ca să te protejeze.

— Prostii! Uită-te la ea! Nu are figură de altruist. Să mă dea în grija unor părinți vitregi a fost ceva foarte urât. Mă ura?

— Nu.

— Atunci, de ce?

— Ce sens are această expediție, Domniță? Să te războiești cu mama dumitale?

— Ah, la naiba, Lazarus, răspunse Kelsea obosită. Dacă nu vrei să vorbești cu mine, du-te sus.

— Nu te pot lăsa aici.

— Bineînțeles că poți. Ai spus chiar tu, nimeni de-aici nu-mi poate face niciun rău.

— La fel a crezut și mama dumitale.

— Regina Elyssa! Gunoi în mătăsuri fine. Uită-te la ea!

— Poți să-i adresezi câte invective vrei, Domniță. Tot nu va fi o nemernică, așa cum ai vrea dumneata să fie.

Kelsea se întoarse brusc spre el.

— Tu ești tatăl meu, Lazarus?

Lazarus făcu o grimasă.

— Nu, Domniță. Îmi pare rău că nu sunt. Am vrut să fiu. Dar nu sunt.

— Atunci, cine este?

— Nu ți-a dat niciodată prin minte că poate nu ai vrea să știi?

Nu, asta nu-i dăduse prin minte. O clipă Kelsea se gândi la oamenii cei mai răi care i-ar fi putut fi tată: Arlen Thorne? Sfântul Părinte? Unchiul ei? Totul părea posibil. Pe de altă parte, era sângele chiar atât de important? Niciodată nu-i păsase de identitatea tatălui; mama era cea importantă, cea care distrusese un regat. Kelsea se opri pe loc, ridică privirea și văzu portretul Reginei celei Frumoase uitându-se la ea. Copilul preferat stătea în brațele ei, zâmbind fericit, fără zone de umbră, iar după fusta Reginei era celălalt, copilul întunecat, bastardul, lipsit de iubire, banal. A avea părinți *era important*, își dădu seama Kelsea, chiar dacă nu ar trebui să fie așa. O durere o înțepă în vintre, iar ea icni și se aplecă în față. Parcă ar fi lovit-o cineva în burtă.

— Domniță?

Încă o lovitură și de această dată țipă, ținându-se cu mâna de stomac. Buzduganu fu lângă ea din doi pași, dar nu putu face nimic.

— Domniță, ce este? Ești bolnavă? Rănită?

— Nu. Nu eu.

Căci Kelsea știu dintr-odată: undeva, cu mai multe secole în urmă, Lily plătea prețul tăcerii ei. Lily avea acum nevoie de ea, dar Kelsea se feri, acoperindu-și mintea pe dinăuntru. Nu era sigură că putea face față pedepsirii lui Lily. Nu știa cum va ieși din situația din lumea cealaltă. Va trebui să simtă moartea lui Lily? Va muri ea însăși?

— Lazarus. Se uită în sus la Buzduganu, văzând cele două laturi cântărind egal: băiatul furios care ieșise din iadul inimaginabil de sub Gut și bărbatul care își dedicase viața în serviciul a două regine. Dacă mi se întâmplă ceva…

— Cum ar fi ce?

— Dacă se întâmplă ceva, continuă ea fără să-l ia în seamă, vei îndeplini mai multe lucruri. Pentru mine.

Făcu o pauză, respirând greu. O durere ascuțită, sfâșietoare o arse în palmă și Kelsea urlă, strângând pumnul și lovindu-se cu el peste picior. Buzduganu se apropie de ea, dar ea ridică cealaltă mână ca să-l oprească, scrâșnind din dinți, luptându-se până la capăt, orbită de lacrimi.

— Ce anume îți produce această stare, Domniță? Safirele?

— Nu contează. Dacă mi se-ntâmplă ceva, Lazarus, am încredere că vei avea grijă de acești oameni, că îi vei conduce în siguranță. Se tem de tine. La naiba, se tem mai mult de tine decât de mine.

— Nu se mai tem, Domniță.

Kelsea ignora comentariul. Durerea din palmă nu mai era atât de ascuțită, dar încă zvâcnea fierbinte odată cu sângele ei. Kelsea închise ochii și văzu un dreptunghi mic de metal scăpărând în lumina strălucitoare și albă, ce putea fi recunoscut numai prin amintirile lui Lily: o brichetă. Cineva îi ținuse mâna lui Lily în flacăra ei.

Nu cineva, se gândi Kelsea. Contabilul. Un om pe care Arlen Thorne l-ar fi susținut cu toată convingerea. Și Kelsea se întrebă dintr-odată dacă omenirea se schimbase cu adevărat. Pe măsură ce secolele au trecut, au evoluat oamenii și au învățat? Sau umanitatea semăna cu o maree și înțelepciunea avansa și se retrăgea, în funcție de evoluția circumstanțelor? Poate că trăsătura definitorie a tuturor speciilor era greșeala.

— Altceva, Domniță?

Kelsea se îndreptă și descleștă pumnul, ignorând tăietura ca o gură deschisă ce părea să i se lățească în palmă.

— Dacă mai este în viață, găsește-l pe Părintele Tyler și ferește-l de Arvath.

— S-a făcut.

— În fine, mie să-mi faci o favoare.

— Care anume, Domniță?

— Golește și sigilează Creșa.

Buzduganu îngustă ochii.

— De ce, Domniță?

— Acesta este regatul *meu*, Lazarus. Nu îngădui să existe aici subsoluri întunecate.

Prin ochii lui Lily, Kelsea văzu vizuina de coridoare iluminate cu lămpi fluorescente din sediul Securității, șirul nesfârșit de uși, fiecare ascunzând în spate suferința. Palma îi zvâcnea.

— Fără locuri secrete în care se petrec lucruri groaznice, fapte pe care nimeni nu vrea să le recunoască la lumina zilei. Este un preț prea mare, chiar și pentru libertate. Desființeaz-o.

Chipul lui Buzduganu se contorsionă. De data aceasta, Kelsea îi putu citi gândurile ușor: ceea ce-i cerea era teribil pentru el și credea că ea nu știa. Kelsea își puse mâna pe încheietura mâinii lui, strângând de cureaua de piele în care avea fixate mai multe cuțite mici.

— Care este numele tău?

— Lazarus.
— Nu. Nu numele pe care ți l-au dat în ring. Numele tău adevărat.
Se uită la ea, uluit.
— Cine…
— Care este numele tău?
Buzduganu clipi de mai multe ori și Kelsea avu impresia că văzu ceva strălucind în ochii lui, dar într-o clipă acel ceva dispăru.
— Primul meu nume este Christian. Numele de familie nu-l știu. M-am născut în Gut, dar n-am părinți.
— Copil din flori. Așadar, zvonurile sunt adevărate.
— Nu vreau să discut despre acea parte a vieții mele, Domniță, nici măcar cu dumneata.
— Just. Dar tot vei face curățenie în locul acela.
Încăperea se clătină în fața ochilor lui Kelsea, lumina torțelor deveni lumină electrică o fracțiune de secundă, apoi se stinse. Voia să vadă… nu voia să vadă… o auzi pe Lily țipând. Kelsea încleștă pumnii, străduindu-se să respingă trecutul.
— Vorbești ca o condamnată, Domniță. Ce-ai de gând să faci?
— Suntem condamnați cu toții, Lazarus.
Capul lui Kelsea se zdruncină când primi o lovitură în plină figură. Lily începea să-și piardă speranța; Kelsea simțea cum o cuprinde descurajarea, o amorțeală mortală care-i împânzea mintea.
— Poate ar trebui să mă duci sus, Lazarus. Nu mai am mult.
— Ne putem întoarce prin tuneluri. Buzduganu pipăi puțin peretele, apoi deschise una dintre multiplele lui uși secrete. Unde te duci când te cuprinde transa aceea, Domniță?
— Înapoi. În vremea dinaintea Trecerii.
— Înapoi în timp?
— Da.
— Pe el îl vezi? Pe William Tear?
— Uneori.
Pe drum spre ușă, Kelsea atinse portretul mamei ei, tivul pictat al rochiei ei verzi, simțind că-i încolțește în minte regretul neîndurător. Oricât s-ar fi străduit s-o urască pe femeia zâmbitoare din portret, i-ar fi plăcut să aibă ocazia să stea de vorbă cu ea, măcar o singură dată.

— Ai cunoscut-o bine pe mama mea, Lazarus. Ce-ar fi gândit ea despre mine?

— Ar fi considerat că ești prea serioasă, Domniță. Elyssa nu era femeia care să-și bată capul pentru alții, ca să nu mai vorbim de circumstanțele ce nu pot fi schimbate. Se înconjura de oameni care-i semănau.

— Tatăl meu a fost un om bun?

O expresie de durere trecu fugitiv pe chipul lui Buzduganu, apoi dispăru, atât de rapid încât Kelsea ar fi putut să creadă că fusese doar o părere. Dar ea știa că nu era așa.

— Da, Domniță. Un om foarte bun. Arătă cu mâna spre întunecimea coridorului. Vino, altfel va trebui să te duc pe brațe. Ai aerul acela aparte.

— Ce aer?

— De om beat, pe cale să-și piardă cunoștința.

Aruncând o ultimă privire spre portretul mamei ei, Kelsea îl urmă în tunel. Prin ziduri răzbătea murmurul mulțimii de voci, chiar și în miez de noapte, oameni prea îngrijorați ca să poată dormi. Pe toți îi pândea acum același pericol; născuți în sărăcie sau în bogăție, armata din afara zidurilor nu avea să facă nicio diferențiere. Kelsea încercă să-și imagineze cum vor arăta zorii, dar nu putu ajunge decât până la capătul Podului Noii Londre. Ceva îi bloca viziunea. Un pârjol cuprinse brațele lui Kelsea, o durere înțepătoare care se deplasă spre piept înainte de a-i ataca picioarele. Durerea se intensifică și Kelsea se opri în întuneric, incapabilă să se mai miște. Nu mai simțise niciodată ceva asemănător; era de parcă fiecare nerv din trup i se deschisese larg, devenind un conductor infinit.

— Domniță?

— Fă-o să înceteze, șopti ea.

Închise ochii strâns, simțind cum îi dădeau lacrimile pe sub pleoape. Buzduganu întinse mâinile după ea prin întuneric și Kelsea îl apucă de mână, agățându-se de el ca un înecat.

— Nu vreau să văd.

Nu se putea ține pe picioare; părea că tot sistemul ei nervos se prăbușise. Nu mai avea niciun fel de control asupra mușchilor picioarelor. Buzduganu o prinse și o culcă încet pe podea, dar durerea nu încetă. Fiecare celulă părea să fi luat foc și Kelsea urlă în întuneric, zvârcolindu-se pe piatra aspră.

— Scoate-le, Domniță!

Kelsea îl simți cum trăgea de lanțurile de la gâtul ei și îl plesni peste mână. Dar nu avu putere să lupte și să-l dea la o parte. Niciunul dintre mușchi nu-i mai acționa corect și durerea controla totul. Încercă să se îndepărteze rostogolindu-se, dar nu reuși decât să se zbată pe jos.

— Renunță, la naiba!

Buzduganu își vârî o mână sub gâtul ei și îi ridică capul de jos. Șuvițe de păr se desprinseră de pe scalp.

Un avertisment, șopti partea întunecată a minții ei. *Numai de atât are nevoie*.

Se concentră asupra mâinii care ținea safirele, mai întâi apăsând, apoi scormonind. Buzduganu gemu de durere, dar nu-i dădu drumul, de aceea Kelsea îl zgârie, deschizându-i răni.

— Știu cât de prețioase sunt mâinile tale, Lazarus. Nu mă face să te las fără ele.

Buzduganu ezită și ea apăsă mai tare, săpând mai adânc spre mușchi, până când el trase o înjurătură și se îndepărtă.

Kelsea se ridică în capul oaselor, apoi își rezemă capul pe genunchi. Durerea revenise, de această dată în picioare și acum înțelese că nu avea de ales. Viața lui Lily era o ușă deschisă și nu se putea opri în pragul ei.

— Lazarus, rosti ca un croncănit în întuneric.

— Domniță?

— Mă duc înapoi. Nu mă pot împotrivi. Se întinse pe podea, bucurându-se de răcoarea pietrei, pe care o simțea pe față. Nu încerca să mi le scoți nici când nu voi fi conștientă. Nu răspund pentru ce s-ar putea întâmpla.

— Să-ți repeți asta mereu, Domniță.

A vrut să se repeadă la el, dar acum era copleșită de Lily, mintea lui Lily se strecura în mintea ei, așa cum intră mâna într-o mănușă de mărimea potrivită. Durerea se estompase din nou; Lily se refugiase în propria imaginație, în viziunea ei despre lumea mai bună, câmpuri și un râu văzut din vârful unui deal. Kelsea recunoscu peisajul; Almontul privit dinspre dealurile Noii Londre și râul Caddell străbătându-l la orizont. Dar în visele lui Lily nu exista încă niciun oraș, doar terenul deschis, întins spre orizont… o pânză goală. Kelsea ar fi dat orice pentru terenul acela, pentru ocazia aceea, dar era prea târziu…

— Încă nu ți-a ajuns?

Kelsea scoase un hohot de râs ca un lătrat, un sunet de câine neajutorat. Se uită în sus și văzu fața zâmbitoare, de rechin, a contabilului și râsul i se înecă în gâtlej.

— Te-am întrebat dacă ți-a ajuns.

Lily închise pleoapele când sudoarea îi intră în ochi, înțepând-o și orbind-o. Constatase că, dacă răspundea unei întrebări inofensive, devenea cu atât mai simplu să răspundă unei întrebări importante. Acum rămase tăcută.

— Ah, Lily. Contabilul clătină din cap trist. Ce păcat de o femeie atât de drăguță.

Lily simți fierea ridicându-i-se în gât, dar o înghiți, știind că, dacă i se făcea greață, totul avea să fie mult mai dureros. Clipi ca să-și îndepărteze sudoarea din ochi și aruncă o privire spre asistentul care executa comenzile pe cutie, un bărbat înalt, chel, cu ochi stinși, apoși, ce păreau să se uite spre nicăieri. Asistentul a venit și a plecat de mai multe ori, aducând diferite echipamente sau notițe pe care contabilul le citea la repezeală, ochii avansând și apoi revenind cu precizia unei mașini de scris, înainte de a înapoia notița. Acum însă părea că a venit să stea permanent, cu degetul pe consola care făcea durerea să circule prin tot corpul lui Lily. Electrozi subțiri îi fuseseră montați peste tot; încă nu-i puseseră unul și între picioare, dar Lily era sigură că vor ajunge și acolo la timpul potrivit.

Habar nu avea de când se afla în încăperea aceea. Timpul nu mai exista, în afara momentelor de acalmie pe care i le oferea contabilul, ca să se gândească ce să mai facă în continuare, fără îndoială. L-ar fi putut întreba în ce dată erau, dar risca să-i atragă astfel atenția că se petrecea ceva, că timpul avea o semnificație specială, încerca să reziste până la întâi septembrie, dar adevărul era că putea fi deja cinci sau șase septembrie și Lily habar nu avea. Mușchii îi zvâcneau, mâna îi zvâcnea. Îi cususeră rana din scalp, dar de mână nu se ocupase nimeni, iar rana de arsură din palmă se înnegrise și apoi făcuse o crustă de puroi, ca o foaie de plăcintă murdară. Venirile și plecările asistentului erau singurele care marcau trecerea timpului. Uneori ieșea din cameră și contabilul, stingând luminile. Altă manevră făcută cu un scop anume, era sigură Lily, abandonată în întuneric.

Cu toate acestea, nu era singură. Cu fiecare oră ce trecea, Lily devenea tot mai conștientă de prezența celeilalte femei. Venea și pleca, uneori abia tremurând la marginea conștiinței lui Lily, alteori în plin centrul ei. Era un sentiment pe care Lily nu-l putea explica nimănui, nici măcar ei înseși, totuși femeia era acolo, în spatele unui văl subțire, simțea durerea lui Lily, spaima ei, epuizarea ei. Și această femeie era puternică; Lily îi simțea puterea, ca o lampă uriașă ce împrăștia întunericul. Era puternică așa cum era puternic și William Tear și puterea aceea o îmbărbăta pe Lily, o împiedica să deschidă gura și să urle răspunsurile pe care voia să le audă contabilul. Pe măsură ce treceau orele, Lily era din ce în ce mai sigură și în altă privință: femeia aceasta cunoștea lumea mai bună. O văzuse, o înțelegea, ținea la ea din toată inima.

Cine ești tu? ar fi vrut să întrebe Lily. Dar atunci asistentul apăsă din nou pe buton și tot ce putu să facă fu să se agațe de femeia cealaltă, ca un copil de genunchii mamei, implorând-o să o ușureze. Când funcționa electricitatea, Lily uita cu totul de lumea mai bună. Nu mai exista decât durerea, agonia albă-fierbinte ce o ardea pe sub piele, ștergând orice altceva… cu excepția femeii. Lily încercă să se gândească la Maddy, Dorian, Jonathan, Tear, dar simțea că nu mai rezista. De mai multe ori, durerea a încetat exact când a fost pe punctul de a le cere să se oprească. Se gândi la vechea ei viață, când se temea și de o înțepătură de albină, și gândul o făcu să râdă încetișor, un chicot înăbușit și stupid, care se stinse în drum spre pereții încăperii, încăperea aceasta, singura care a mai rămas.

— Râzi mai departe, Lily. Poți termina treaba asta în orice moment.

Vocea contabilului trăda iritare. Era din ce în ce mai obosit, se gândi Lily, ceea ce dădu naștere unei speranțe noi: la un moment dat, nu va trebui să plece și el să se culce? Puteau s-o lase pe mâna altcuiva, bineînțeles, dar contabilul nu i se părea genul care să renunțe. Era un vânător, aștepta cu răbdare momentul când ea avea să cedeze și nu voia să trăiască altcineva satisfacția acelui moment, nu după ce el făcuse atâtea eforturi ca să ridice capacul.

Durerea încetă și tot trupul lui Lily se relaxă ușurat. Mai devreme încercase să se gândească la lucruri pozitive de care să se agațe și în acest moment neobișnuit îi veni în minte unul: nu avea copii. Dacă ar fi avut, cu siguranță oamenii aceștia s-ar fi folosit de ei până acum. Se întrebă dacă

mama ei se afla în vreun fel de custodie, dacă s-au dus în frumoasa suburbie din Media și au săltat-o pe mama.

— Haide, Lily. Știi foarte bine că vei ceda mai devreme sau mai târziu. De ce să mai prelungești momentul? Nu ți-ar plăcea să mănânci ceva? N-ai vrea să te las să dormi?

Lily nu zise nimic, observând cu satisfacție că asistentul se ridică și plecă de la consolă. Contabilul era un om ocupat; asistentul îi aducea în permanență mesaje și Lily se gândi că mai avea probabil multe alte proiecte. Dar, Dumnezeu s-o ajute, acum ea avea parte de întreaga lui atenție. Din spatele ochelarilor, ochii aceia rotunzi, de pasăre, o țintuiau acolo unde stătea.

— Spune-mi cât de puțin, Lily, și îți acord o pauză. Spune-mi de ce te-ai dus la Terminalul Conley noaptea trecută.

Lily simți că începe să-și piardă cunoștința. Vederea i se împăienjeni. Nu putea fi nimic rău în răspunsul la această întrebare a contabilului… până la urmă, el știa deja răspunsul, nu-i așa?

Concentrează-te!

Mintea lui Lily deveni o clipă alertă. Acelea nu erau vorbele lui Dorian, nici ale lui Maddy. Își dădu seama că o auzea de fapt pe femeia cealaltă, că gândurile aceleia ajungeau în mintea ei, atât de bine împachetate, încât Lily le-ar fi putut confunda cu propriile gânduri.

Noaptea trecută.

Clar nu mai era treizeci august. Plecaseră oare William Tear și oamenii lui? Lily și-ar fi dat viața să afle data corectă, dar nu putea întreba.

Asistentul ieși din încăpere, trântind ușa, și, fără niciun motiv anume, Lily se gândi la tatăl ei, care murise demult. Tata îl detestase pe președintele Frewell, urâse proliferarea birourilor Securității în fiecare oraș și orășel. Dar pe vremea aceea nu exista o rezistență organizată. Tatăl ei fusese un luptător care nu a avut pentru ce să lupte, cu cine să lupte.

Tatei i-ar fi plăcut William Tear, își dădu seama Lily, simțind înțepătura lacrimilor în ochi. *Tata ar fi luptat pentru el*.

— Ultima șansă, fata mea.

Nu va avea niciun răgaz; contabilul se mutase în locul omului de la consolă. Lily strânse degetele de la picioare și apucă cu mâinile brațele scaunului. Contabilul se așeză și îi adresă un zâmbet plăcut, zâmbetul unui prădător pe figura unui birocrat, apoi cloncăni arătându-se îngrijorat.

— Spune-mi, Lily… ce a transformat o femeie drăguță ca tine, într-așa o târfă?

Întinse mâna la consolă și luminile se stinseră.

O clipă care păru foarte lungă, Lily auzi prin întuneric doar propria-i respirație greoaie, înspăimântată. Apoi auzi strigăte și țipete pe coridorul de afară, înăbușite de ușa de metal. Pământul se cutremură sub picioare și Lily fu cuprinsă de bucurie, o bucurie sălbatică, vecină cu extazul, pe întuneric.

Întâi septembrie! exultă mintea ei. Brusc, știu că ziua venise, sfârșitul lumii vechi, bolnave. *Întâi septembrie*!

Undeva, departe, începu să urle o sirenă. De pe coridor răzbătură și mai multe țipete înăbușite. Se auzi scaunul contabilului târât în spate și Lily se ghemui de tot, așteptându-se ca el s-o găsească dintr-un moment într-altul. Îi auzi pantofii scârțâind când călca pe podeaua de beton, dar Lily nu putu spune dacă se apropia sau se îndepărta în cameră. Începu să pipăie brațele scaunului, căutând o margine ascuțită, un cui, orice, trăgând cât mai mult posibil de lanțul scurt al cătușelor. Aceasta era singura ei șansă, dacă nu profita, dacă ei reușeau să restabilească alimentarea cu energie electrică, durerea ar fi putut continua la nesfârșit.

Ușa zăngăni, un sunet metalic adânc, ca de gong, și Lily tresări, lovindu-se cu capul de spătarul scaunului. Câteva bipuri ascuțite punctară întunericul: se încărca o armă. Lily nu găsi nicio margine ascuțită la brațele scaunului – bineînțeles că nu, se gândi ea, bineînțeles că nu era niciuna – așa că se apucă să cotrobăie la una din cătușele care o legau de scaun. Avea oase subțiri, încheieturi fine, dar orice ar fi făcut, cătușele nu voiau să treacă de proeminența de la baza degetului mare. Continuă să forțeze și nu se opri nici când simți că începea să-i curgă sânge. Cândva, pe parcursul ultimelor patruzeci și opt de ore, Lily descoperise marele secret al durerii: se hrănea cu necunoscutul, se baza pe conștientizarea faptului că exista undeva o durere și mai mare, ceva mai chinuitor decât ceea ce simțeai deja. Corpul se afla într-o permanentă așteptare. Dacă distrugeai nesiguranța, când controlai tu însuți durerea, ea devenea mult mai ușor de suportat și Lily se înverșună asupra cătușelor scrâșnind din dinți, ușurându-și durerea șuierând printre buzele strânse.

Ușa bubui din nou, un sunet mult mai puternic, de metal izbit pe metal, iar în clipa următoare balamalele fură smulse făcând loc

dreptunghiului de lumină a unui soi de dispozitiv cu halou. În copilărie, luau cu ei lumini de felul acesta când plecau cu cortul, dar aceasta era infinit mai strălucitoare și transformă ușa într-un soare dreptunghiular în mijlocul întunericului. Lily ridică un braț ca să-și acopere ochii, dar era prea târziu; fusese deja orbită, îi ardeau ochii, picurând sare. Camera se umplu de focuri de armă, pocnete rapide, ascuțite și țăcănitul metalic al gloanțelor care se izbeau de pereți. O senzație subțire de durere sfâșie bicepsul lui Lily. Pleoapele păreau să-i fi luat foc.

— Doamnă M!

O mână o prinse de umăr, o scutură zdravăn, dar chiar deschizând ochii, Lily nu putu să vadă decât un foc alb.

— Jonathan.

— Stai așa o clipă.

Lily rămase nemișcată. Se auzi un pocnet puternic de metal, apoi încă unul, lovituri ce reverberară până sus în brațele ei.

— Gata. Ești liberă. Haide.

— Nu văd nimic.

— Văd eu. Dar nu te pot ridica. Trebuie să mergi singură.

Lily îl lăsă s-o tragă în sus, deși mii de înțepături o împunseră în tălpi și în gambe. Se împiedică înaintând, cu brațul lui Jonathan petrecut pe după umeri. Spre stânga auzi un horcăit înăbușit, un sunet făcut de cineva care se îneca. Reușea să vadă umbre acum, raze luminoase de lanternă prin întuneric. Sunetele de sufocare se intensificară, transformându-se într-o gargară zgomotoasă ce o făcu pe Lily să tresară, apoi încetară.

— Trebuie să plecăm! țipă o voce ascuțită, atât de pițigăiată și atât de panicată, încât Lily nu-și dădu seama dacă îi aparținea unei femei sau unui bărbat. Aduc rezervele solicitate Online! Curentul a fost deja restabilit în clădirea C!

— Vezi că-ți pierzi pantalonii, rosti o voce tărăgănată și Lily se întoarse în direcția ei, deși tot ce putu să vadă fu o altă umbră albastră.

— Dorian?

— Haide, doamnă M. Jonathan o apucă de braț, trăgând-o după el. Trebuie să ne mișcăm rapid, avem timp puțin.

E întâi septembrie? Dar nu era momentul să întrebe. O împinseră afară pe ușă – ieșind, Lily își jupui cotul de cadrul contorsionat al ușii distruse, dar nu zise nimic – și mai apoi pe coridor, unde era în continuare întuneric.

Lily clipea des, străduindu-se să-și redobândească vederea. Raze de lumină se agitau împrăștiate prin hol – lanterne – și mâna lui Jonathan o împingea să meargă mai repede. Lily auzi izbituri în ușile pe lângă care treceau; înăuntru se mai aflau și alți oameni, reținuți în spatele încuietorilor magnetice și atunci Lily înțelese graba lui Jonathan. Toate dotările Securității dispuneau de mai multe surse de energie, ca rezervă pentru cazurile de urgență, când s-ar fi întrerupt alimentarea cu energie electrică; Dorian și Jonathan sabotaseră probabil câteva, dar nu le eliminaseră pe toate. Sub picioare și îngropate adânc în piatră, Lily simți bufnituri intermitente arătând că cineva încerca să reconecteze clădirea online.

O figură apăru în raza lanternei, la vreo zece picioare în fața lor și Lily se opri, recunoscând uniforma de Securitate. Omul era mare și aparent deșirat și ridică o mitralieră uriașă, una din care putea trage ori cu gloanțe, ori cu săgeți; Greg folosea ceva asemănător când ieșea la vânătoare de căprioare cu amicii din Vermont.

— Unde te duci cu ea?

În spatele lui Lily mârâi cineva, un sunet moale care făcu să i se zbârlească părul.

— O transferăm la Washington.

Lily recunoscu vocea: era asistentul contabilului, bărbatul chel care stătuse cea mai mare parte a nopții cu mâna pe consolă. Se afla pe partea cealaltă a lui Jonathan, încă îmbrăcat în uniformă, dar când Lily miji ochii ca să poată focaliza, văzu pe chipul lui o mască albă, grotescă, de panică. Nu o mai surprindea nimic acum, nu mai era capabilă de nicio reacție; prezența asistentului se înregistra simplu, spărgându-i balonul din minte cu un deget moale, apoi se retrase.

— La ordinele cui?

— Ordinele exprese ale maiorului Langer.

Dar vocea asistentului era șovăitoare, iar gardianul nu se lăsa convins, își dădea seama până și Lily de asta. Vag, în afara strălucirii lanternelor, văzu pe cineva mișcându-se pe lângă peretele holului, o umbră care aluneca în întuneric.

— Unde este Langer?

— Își scrie raportul. Asistentul își umezi buzele și Lily percepu frecarea uscată a limbii. Eu trebuie s-o duc afară, la mașină.

— Ceilalți cine sunt?

Umbra de pe perete se aruncă asupra gardianului, trântindu-l la pământ. Mitraliera răpăi în cădere și gloanțele se izbiră de pereți și de podea. Brațul lui Jonathan căzu de pe umerii lui Lily care auzi izbitura trupului pe podea. Lanterna lui Jonathan căzuse pe beton și în lumina obscură Lily îl văzu pe William Tear cu genunchiul plantat în stomacul gardianului și ambele degete mari înfipte în ochii omului. Lily luă lanterna căzută și o roti în jur până ce dădu peste picioarele lui Jonathan. Gardianul urlă făcând-o să tresară și lumina alergă nebună prin tot holul. O clipă Lily se întoarse în coșmarurile ei, în celălalt coridor, cu ușile lui nenumărate.

— Aprinde-o! Dorian îi smulse lanterna și o îndreptă spre stomacul lui Jonathan. Ah, fir-ar să fie.

O dâră îngustă de sânge, aproape negru, păta cămașa lui Jonathan imediat deasupra cataramei de la curea. Vederea lui Lily se cristaliză, balonul cald din minte i se evaporă.

— Ajută-mă să-l iau de jos.

Lily își trecu brațul în jurul taliei lui Jonathan și o ajută pe Dorian să-l ridice. Înaintea lor, pe întuneric, urletele gardianului încetară brusc, un sunet ciudat care se termină într-un mormăit.

— Mișcați-vă! strigă William Tear.

— Jonathan are nevoie de un doctor, gâfâi Dorian. E împușcat în burtă.

— N-avem timp. Oamenii lui Parker trebuie să fi pornit deja.

— Sunt bine, rosti Jonathan gâfâind și el, respirând șuierător pe lângă gâtul lui Dorian.

— Haide, Carolina de Sud. Dorian îl târî mai departe și Lily o urmă ajutând-o, încercând să nu-l zgâlțâie.

— Tu, Salter! pocni din degete Tear. Deschide ușa!

Asistentul țâșni pe lângă Lily, fluturându-și lanterna la fiecare pas, spre ușa de la capătul holului. Exact când ajunse la ea, razele se întoarseră la ei într-o străfulgerare, orbindu-i pe toți. Lily se împiedică, cât pe ce să-l azvârle pe Jonathan la pământ.

— Mișcați-vă! urlă Tear. Nu mai avem timp.

Asistentul deschise ușa. Lily și Dorian îl cărară pe Jonathan mai departe, în răcoarea nopții și sus pe scara de metal. Parcă trecuseră ani de când sosise Lily aici și pentru o clipă nu-și dori decât să se prăbușească și să adoarmă pe scări, la naiba cu lumea mai bună. Dar pe urmă simți un

impuls de energie, chiar dinspre propriile membre: femeia cealaltă era acolo și o împingea în sus pe scări.

Afară era parcată o mașină, un Lexus argintiu lucios, cu însemnul Securității pe capotă. Restul clădirilor din complex erau în continuare scufundate în beznă, dar exact în clipa când se uită Lily, pe celălalt trotuar se reaprinse o baterie de lumini.

— Șefule, murmură Dorian. Ea are în continuare implantul.

— Ne ocupăm de el în mașină. Urcă-l pe Jonathan.

Asistentul, Salter, aștepta lângă ușa deschisă pe partea pasagerului, cu o figură deopotrivă îngrozită și patetic nerăbdătoare. Când se apropiară, bombă pieptul.

— Lumea mai bună!

— Tacă-ți gura! șuieră Tear.

— Am ajutat!

— Așa este.

Tear i-l încredință pe Jonathan lui Lily. Ea zări scânteia de ucigaș în ochii lui Tear, dar nu spuse nimic, deschise doar ușa din spate și o ajută pe Dorian să-l urce pe Jonathan pe banchetă. Ne-ai ajutat în ceasul al doisprezecelea și vrei să ajungi în lumea mai bună.

— Da!

Cu o mișcare rapidă, Tear îl apucă pe Salter de ceafă și îl izbi cu fața de capota mașinii. Când îl ridică înapoi, din trăsăturile bărbatului nu mai rămăsese decât o mască însângerată.

— Gândește-te la ei, Salter, murmură Tear. La toți oamenii mei pe care i-ai ajutat să cedeze de-a lungul anilor. Nu te-aș lăsa să te apropii nici la o sută de kilometri de lumea mai bună.

Îi dădu brânci lui Salter într-o parte. Lily privi complexul, gardurile întinse pe mai mulți kilometri, ce păreau să îngrădească totul. Dacă se aprindea din nou lumina, cum mai ieșeau de acolo?

— Și cu Jonathan la volan, tot ar fi fost greu. Tear dădu din cap, mușcându-și obrazul. Trebuie să mă ocup de Jonathan, să-i scot ei implantul. Dori, poți să conduci tu?

— Vă duc la destinație.

— Urcați. Tear se urcă în spate. Lily deschise ușa pasagerului, apoi îngheță când o explozie spintecă șirul de copaci din partea stângă, la câțiva kilometri depărtare de complexul Securității. O minge de foc înflori în

întuneric, luminând siluetele nenumăraţilor copaci înainte de a-i învălui în flăcări.

— În maşină, acum!

Lily urcă şi trânti portiera. Dorian apăsă pedala până în podea şi Lexusul ţâşni înainte pe asfalt. Tear porni luminile de semnalizare de pe capotă.

— Douăzeci de grade la stânga, Dori. Al cincilea segment de la capăt.

— Ştiu, şefu', ştiu.

Dorian manevră volanul spre stânga. Încă o baterie de lumini se aprinse deasupra lor şi Lily văzu că se îndreptau spre gardul perimetral, cu şaizeci şi cinci de kilometri pe oră, dar viteza creştea în continuare. Lily se gândi la electrocutare, apoi renunţă. Tear se ocupa de lucrurile de acest fel, aşa cum părea că se îngrijea de tot. În spate se auziră pocnete ca nişte lovituri de ciocan: gloanţe care străpunseră portbagajul şi bara de protecţie din spate. Maşina devie şi Dorian se luptă să controleze volanul, înjurând, un flux continuu de blasfemii de care Maddy ar fi fost foarte mândră.

De pe locul din spate se auzi un geamăt. Tear scosese mica lui servietă neagră şi îngenunchease pe podea, aplecat peste mijlocul lui Jonathan. Lily se bucura că nu putea vedea rana, pentru că înţelesese deja cum se vor desfăşura lucrurile. Jonathan o salvase – de două ori până acum – şi în schimb, ea îl adusese în situaţia de a fi omorât.

— E urât. Tear dădu din cap. Trebuie să aştept până ajungem la autostradă, ca să nu ne mai zgâlţâim. Îi mută picioarele lui Jonathan şi se cocoţă pe scaun. Lily, apleacă-te în faţă.

Lily tresări, dându-şi seama că folosise numele ei mic, nepăsător, ca şi cum ar fi vorbit cu Dorian sau cu Jonathan. Îi veni să zâmbească, dar pe urmă Tear îi sfâşie cămaşa pe toată lungimea spatelui.

Maşina lovi gardul. Toate gardurile Securităţii ar fi trebuit să fie din titaniu, dar această secţiune se desprinse boţită de pe stâlpi, de parcă fusese cumva slăbită. Dorian smuci de volan spre stânga şi maşina derapă într-o parte, zgâriată, apoi ajunseră pe drumul de ieşire şi accelerară. Lily se întoarse şi se uită la complex prin lunetă, o mare de lumini, piatră şi oţel, care se micşora în urma lor. Pe urmă tresări înfiorată când ceva rece îi fu întins pe omoplat.

— De obicei fac o anestezie locală pentru operaţia asta, Lily, dar voi avea nevoie de toată substanţa pentru Jonathan. Ai curaj?

Lily chicoti, dar îi ieși un croncănit. Curaj a avut cu multe, foarte multe ore mai înainte. Nu știa unde se afla acum, rătăcea într-un teritoriu necunoscut. Strânse din dinți, pregătindu-se și încercă să se gândească la altceva.

— De ce l-ai omorât pe asistent?

— Pe Salter? Știi cum sunt oamenii ca Salter, Lily. Este genul care își găsește o scuză indiferent ce-ar face. Salter a crezut că o faptă bună poate scuza o viață de acțiuni îngrozitoare.

— Și nu poate?

Lily închise ochii, strânși, când ceva subțire și rece îi străpunse pielea pe omoplat. Nu știa de ce o salvaseră, îi vor permite să meargă cu ei în lumea mai bună? Nu făcuse nici o singură faptă bună, nu una adevărată. Durerea era puternică, dar strânse din buze – dacă o mișcare cât de mică ar fi putut dezechilibra balanța? – și le ținu bine lipite.

— Depinde de fapte și de durata vieții. În acest caz, nu. Salter a fost mâna dreaptă a lui Langer timp de aproape douăzeci de ani.

Maiorul Langer, înțelese Lily. Șeful. Contabilul.

— Fără baraje deocamdată, observă Dorian, cu privirea ațintită la drum. Asta e ceva. Dar sunt foarte multe incendii.

— Parker, răspunse Tear cu dispreț. Este ridicol cât de mult îi impresionează zgomotele puternice pe cei din gașca lor.

Instrumentul ascuțit lucra în umărul lui Lily. Nu se putu abține să nu scape un geamăt ușor printre buze.

— Nu mai am mult, Lily. Un spray fâsâi și o senzație arzătoare de rece i se împrăștie în umărul deschis. Mulțumesc lui Dumnezeu, Parker și oamenii lui n-au știut ce mai avem. Dar pun pariu pe o mie de lire că cea mai mare parte a Coastei de Est va fi incendiată înainte de ivirea zorilor.

— De ce? suspină Lily când încă un vârf ascuțit îi pătrunse în mușchiul umărului. De ce îi lăsați să facă așa ceva?

Tear mormăi.

— Stai nemișcată, Lily. Al dracului nenorocit.

Lily crezu că îi ignorase întrebarea, dar puțin mai târziu îi răspunse.

— Cei norocoși sărbătoresc pe spatele celor nemâncați, bolnavi, terorizați. Legea nu oferă niciun refugiu pentru cei dezavantajați. Este o boală venită din istorie și nu există decât un singur tratament. Dar n-am să te mint, Lily; avem nevoie și de diversitate. Tear lăsă umărul o clipă și se

auzi un clinchet de metal. Nenorocitul ăsta mic e îngropat adânc în mușchi. Doctor inept… trebuie să te fi durut ca dracu' când ți l-au băgat.

Lily clipi surprinsă, dându-și seama că nu-și amintea când i-a fost pus implantul. Se petrecuse cândva în copilărie, asta știa, dar acum implantul părea că fusese acolo dintotdeauna, o parte naturală a anatomiei ei. *Învățase* să fie urmărită cu ajutorul implantului, așa cum învățaseră cu toții să trăiască sub o supraveghere permanentă, ca să nu mai vorbim despre cei dispăruți.

O boală venită din istorie.

— De ce m-ați eliberat?

— Lumea mai bună nu este pe gratis, Lily. Îmi testez oamenii. Dori, mergi lin acum.

— Domnule.

O ultimă împunsătură adâncă în mușchiul lui Lily și ea scrâșni din dinții bine strânși. Încă o smucitură ca gheața și intruziunea, în fine, se termină. Tear îi arătă implantul: o piesă mică de metal, atât de mică încât ar fi încăput foarte bine în locul unghiei de la degetul mic.

Minunându-se, Lily întinse mâna și Tear lăsă să-i cadă implantul în palmă.

— Îți controlează toată viața, Lily. Fă-ne un favor și azvârle-l pe geam.

După ce se mai uită puțin la elipsa micuță de metal, Lily lăsă în jos geamul mașinii și aruncă implantul în noapte.

— Te simți mai bine, doamnă M?

Se întoarse să se uite la Jonathan, ignorând durerea ascuțită din umăr. Jonathan zâmbea, dar îi păliseră obrajii pe sub pielea neagră, iar pieptul cămășii lucea scăldat în sânge.

— Îmi pare foarte rău.

Jonathan dădu din mână.

— Mă fac bine.

Dar Lily își dădea seama. Să spună din nou că-i părea rău ar fi fost ridicol și neadecvat, așa că nu mai repetă, se întoarse doar ca să privească prin parbriz, urându-se pe sine însăși. Peisajul nocturn se aprinse ca focul dintr-o parte în cealaltă a orizontului, multe orașe ardeau în spatele zidurilor. Mai era ceva diferit, dar numai când ajunseră pe autostradă,

îndreptându-se spre sud, reuși Lily să identifice ce anume: nu văzuse nicio lumină electrică de când ieșiseră din complexul Securității.

— Ați oprit alimentarea cu energie electrică.

— Absolut toate celulele, răspunse Tear scotocind prin trusa medicală. Nici nu va mai putea fi restabilită. Tot estul este în întuneric, de la New Hampshire până în Virginia. Cum stăm cu timpul, Dori?

— Avem un avans de zece minute față de program.

— Rămâi pe autostrăzile publice. Dacă avem noroc, oamenii lui Parker vor căuta prăzi mai grase pe drumurile private.

Tear începu să bandajeze umărul lui Lily, aplicând un fel de unguent. Ustura, dar Lily abia dacă băgă de seamă. Era prea ocupată să privească pe geam, cu ochii plini de flăcările portocalii.

Carnaval, își spuse ea. Nu voia să-și imagineze ce se întâmpla acolo, în lumea din afara acestei mașini. Toți cei pe care îi cunoștea ea trăiau în spatele unor ziduri, mama ei, prietenele… Lily simți deodată că plutea deasupra unui morman de cadavre, că această vinovăție avea s-o urmărească, avea să-i urmărească pe toți, inclusiv pe Tear otrăvind tot ce atingeau… otrăvind lumea mai bună.

Niciunul dintre noi nu scapă, își dădu seama Lily întristată, apoi închise ochii, crispându-se la fiecare sunet venit de pe bancheta din spate, când Tear începu să se ocupe de Jonathan.

Niciunul dintre noi nu este inocent.

Kelsea se trezi în întuneric, întinsă pe o podea rece de piatră. O durea umărul, dar nu-și dădea seama dacă erau amintirile lui Lily sau vechea ei rană. Se simțea înșelată. Cum de se putea afla acum aici, când nu cunoștea sfârșitul poveștii?

— Lazarus?

Niciun răspuns. Kelsea se strădui să se ridice în picioare și căzu din nou, zgâriindu-și genunchii pe piatră. Întunericul părea să se întindă în jurul ei pentru totdeauna.

— Lazarus! strigă ea.

— Mulțumesc afurisitului de Hristos! strigă Buzduganu. Vocea venea de departe, estompată de spațiul mort. Vorbește în continuare, Domniță!

— Sunt aici!

O torță licări la distanță, iar Kelsea se ridică în picioare și se îndreptă spre ea, ferindu-se de obstacole cu mâinile întinse. Dar în afară de spațiul întunecat din jurul ei, acolo nu mai era nimic. Când se apropie Buzduganu, văzu că era alb la față, încordat și privea cu ochi măriți în lumina torței.

— Credeam că te-am pierdut, Domniță.

— Cum?

— Într-o clipă erai pe jos, făcând tărăboi, și în clipa următoare ai dispărut. Te caut de cel puțin o jumătate de oră.

— Poate m-am rostogolit în întuneric.

Buzduganu râse amar.

— Nu, Domniță. Ai dispărut.

Atunci, *de ce m-am întors*? Fu pe punctul să rostească întrebarea cu glas tare, dar se abținu, recunoscându-și egoismul. S-a întors pentru că avea de făcut anumite lucruri înainte de ivirea zorilor, înainte de a se duce singură la moarte.

— Doar trecând, își șopti alinându-se cu cuvintele, deși nu înțelegea sensul lor.

Venise vremea să stea de vorbă cu Row Finn.

Când se apropiară de aripa Reginei, locul era scufundat în tăcere. Kelsea speră că se duseseră toți la culcare, căci i-ar fi fost mai ușor dacă și-ar fi luat rămas-bun doar de la străjerul de serviciu în timpul nopții. Dar aici greșea, pentru că, atunci când deschise ușa dublă, constată că toată garda ei, peste treizeci de oameni, era trează, în frunte cu Pen. Și Andalie o aștepta, aranjată și ordonată, de parcă ar fi dormit noaptea întreagă. Aisa era și ea prezentă, deși Kelsea observă că nu stătea lângă mama ei. Stătea printre străjeri.

Kelsea trase adânc aer în piept. Pe ceilalți îi va putea minți mai ușor decât pe Buzduganu, dar cu Andalie avea emoții, pentru că ea deslușea totul dincolo de aparențe.

— În zori mă voi duce la pod, să încerc să deschid negocieri cu cei din Mort.

— Pe ce te bazezi, Domniță? întrebă Coryn. N-ai nimic de oferit.

— Lazarus va hotărî cine va veni cu mine, continuă ea, fără să-l ia în seamă în seamă. Patru străjeri, nu mai mulți.

— Elston, anunță Buzduganu. Eu însumi. Își plimbă puțin privirea prin încăpere, înainte de a se opri la Aisa. Și tu, pisică sălbatică. Cei din Mort sunt niște ticăloși nenorociți. Am nevoie de cuțitul tău.

Era un nonsens, dar văzând cum se lumină Aisa la față în pâlpâirea torței, Kelsea nu se opuse, recunoscând în cuvintele lui Buzduganu un fel de dar, de bunătate, așa cum procedase și ea cu Ewen. Căută printre șirurile de gardieni și îl găsi pe Ewen așezat într-o margine. Se pregătise să-l trimită înapoi la temniță, dacă i-ar fi cerut Buzduganu, dar nu-i ceruse. Temnicerul ar fi putut avea anumite reacții, dar l-a acceptat, mai mult ca pe o mascotă, atribuindu-i responsabilități minore, treburi mai neînsemnate în care nu putea face niciun rău. Venner o bătu pe spate pe Aisa și îi șopti ceva la ureche, iar ea o luă la fugă pe coridor, cât o ținură picioarele.

— Și Coryn.

Câțiva străjeri scoaseră exclamații de uimire. Pen se uită fix la Buzduganu, pălind. Pe Kelsea o duru sufletul pentru el, dar înțelese că nu-l putea implica în această situație. Mai mult, când Pen începu să se certe cu Buzduganu, în șoaptă, dar furioși amândoi, simți că putea profita de ocazie. Se întoarse și porni grăbită pe coridor spre camera ei, ușurată că nimeni nu încearcă să o urmeze, închise ușa și puse zăvorul în urma ei.

În cameră continua să ardă focul; Andalie, grijulie ca de obicei, îl întreținuse toată noaptea. Kelsea se așeză la marginea șemineului și privi în flăcări, sperând că va apărea Row Finn. Dar, de unde să fi venit? Kelsea ar fi dorit să înțeleagă acest lucru, pentru că părea să fie ceva important. Se simțea extenuată, de parcă ar fi călătorit kilometri peste kilometri, ducând și greutatea lui Lily peste a sa proprie. Voia nespus să se poată întoarce la Lily, să asiste la restul întâmplărilor, dar nu avea timp. Era ora patru și un sfert, în curând avea să răsară soarele. Kelsea strânse pumnul, înfigându-și unghiile în carne până ce-i dădu sângele, până ce simți, vag, că era încă trează.

Moștenitoare din Tearling.

Ridică privirea și îl descoperi stând în picioare, lângă șemineu. Nu mai era palid, cum și-l amintea; acum avea bujori în obraji, iar în ochi îi strălucea o lumină nefirească. Visele ei anterioare reveniră: bărbatul acesta, care sălășluia în adâncul ființei ei, în timp ce focul ardea totul în jur și ardea… Kelsea se ridică în picioare, ștergându-și mâna însângerată pe rochie.

— Vrei să fii liber?
Da.
— Vorbește! izbucni ea. Sunt obosită de atâta tăcere.
— Vreau să fiu liber.
— Cum o ucid pe Regina Roșie?
— Ești dispusă să negociezi, Moștenitoare din Tearling? O strălucire roșie i se aprinsese în priviri.

Un efect pervers al luminii, presupusese Kelsea cândva… iar acum își aminti de nebunul lui Marlowe, care se hotărâse să încheie un pact cu diavolul. Atâta doar că lecțiile dintr-o carte, oricât de bună, nu puteau stăvili valul mareei ce amenința dincolo de zidurile orașului. Oastea din Mortmesne era marea problemă; orice alte considerații trecuseră pe locul doi.

— Sunt gata să negociez.

Finn se apropie și Kelsea îi sesiză foamea din priviri, o nerăbdare extremă, ținută în frâu. Nu știa ce însemna libertatea pentru el, dar cu siguranță o aștepta de multă vreme.

— Ce trebuie să fac?
— Ia safirele în mână.
Kelsea făcu întocmai.
— Acum spune: „Te iert, Rowland Finn”.
— Pentru ce anume te iert?
— Contează?
— Da.
— Ești dificilă, Moștenitoare din Tearling.
— Ce valoare are iertarea, dacă nu știu pentru ce te iert?

Finn rămase pe gânduri și Kelsea trăi un moment de satisfacție. De luni de zile habar nu avea ce era cu safirele ei. Finn ar fi putut ști mai mult decât ea, dar nici el nu avea toate informațiile.

— Poate că ai dreptate, recunoscu el. Atunci, să-ți spun: cu mult timp în urmă i-am făcut familiei tale o mare nedreptate.

— Ce nedreptate?

Finn închise ochii și Kelsea înțelese, cu uimire, că el plătea pentru fiecare cuvânt. Era posibil ca această creatură să aibă remușcări?

— L-am trădat pe Jonathan Tear.
Nu era deloc ceva la care Kelsea să se fi așteptat.

— Buzduganu zice c-ai fost un mincinos.

Finn îngustă privirea.

— Să-ți spun ceva despre omul numit Buzduganu, fetiță. Îți citesc dorința de a-l răni și crede-mă, poate fi rănit. Întreabă-l ce rol a jucat el în asasinarea lui Tear. Vezi dacă are argumente cu care să se apere.

Kelsea se trase un pas înapoi.

— Mă obosești, Moștenitoare din Tearling. Batem palma sau nu?

— Începe tu, răspunse ea, străduindu-se să nu se mai gândească la Buzduganu. Cum o ucid pe Regina Roșie?

— Dă-ți cuvântul că mă eliberezi după aceea. Te urmăresc de multă vreme, Moștenitoare din Tearling. Știu că mă pot baza pe cuvântul tău.

Cuvintele lui îi amintiră de Thorne. Ceva nu era în regulă aici, ceva îi scăpa lui Kelsea. Dacă Finn fusese implicat în asasinarea lui Tear ce legătură aveau toate acestea cu Kelsea? Toți urmașii lui Tear erau morți.

Armata din Mortmesne! insistă mintea ei. *Gândește-te la armata din Mortmesne*! Avea nevoie de timp, timp ca să ia o decizie bună, dar tocmai de timp nu mai dispunea ea. Dacă ar fi existat fie și o singură posibilitate s-o ucidă pe Regina Roșie, nu ar fi fost aceasta mai importantă decât orice amenințare pe care o putea reprezenta creatura? Kelsea se întrebă dacă mama ei a fost în aceeași situație: două opțiuni îngrozitoare, oastea din Mortmesne la porțile cetății și Elyssa, orbită de pericolul iminent, ia cea mai proastă decizie.

Înțeleg, își spuse Kelsea în gând și cuvintele își găsiră locul într-un colț îndepărtat al minții ei. *Acum înțeleg prin ce ai trecut tu*.

— Îți promit că te voi elibera.

Finn zâmbi cu viclenie.

— Un târg bun, Moștenitoare din Tearling. Regina din Mort a venit la mine cu mult timp în urmă, acum aproape un secol. Nu mă căuta pe mine, dar m-a găsit întâmplător și, când și-a dat seama ce eram, m-a rugat s-o ajut.

— Cum s-o ajuți?

— Să devină nemuritoare. Era tânără pe-atunci, abia dată în pârg, dar avusese deja o viață îngrozitoare și voia să fie puternică, nimic să nu-i mai poate face rău vreodată… niciun bărbat, nici soarta, nici timpul.

Thorne a avut dreptate, își dădu seama Kelsea.

— Și atunci, ai ajutat-o?

— Da. Are, prin rude îndepărtate, sângele lui Tear și multă vreme am crezut că ea era cea pe care o căutam. Dar are și… defecte. Primii ani i-au lăsat urme prea adânci și n-o preocupă decât siguranța personală și propriul câștig. Moștenirea ta este mult mai clară, nediluată. Uneori pot să-l văd pe el, exact aici, în expresiile chipului tău.

Pe cine? se întrebă Kelsea. Dar nu-și putea îngădui divagații.

— Ai zis că poate fi omorâtă.

— Da, poate. Are ceva din capacitățile familiei tale și eu am învățat-o să le rafineze: să manipuleze carnea, să se vindece când o lasă corpul. Sunt lecții pe care le știi, Moștenitoare din Tearling; le-ai învățat singură. Dar Regina din Mort este încă vulnerabilă. Mintea ei este vulnerabilă, pentru că în adâncul ei se mai află încă tânăra care-a venit la mine speriată, flămândă și singură. Nu-și poate șterge propria copilărie, oricât de mult ar încerca. O definește.

Kelsea se crispa, deodată nemulțumită. Nu voia să se gândească la Regina Roșie ca la un copil vulnerabil, precum Aisa. Kelsea voia să o știe ființa puternică și înspăimântătoare pe care și-o imaginase ea permanent. Simțea că Finn făcuse situația mult mai dificilă.

— La ce-mi folosește mie tot ce spui?

— Femeia nu poate fi omorâtă, Moștenitoare din Tearling, dar copilul poate. Ea știe acest lucru, de aceea are nevoie de safirele tale.

— Ce legătură au toate acestea cu safirele?

— Timpul, Moștenitoare din Tearling, timpul. Cu siguranță ți-ai dat seama până acum că în posesia ta se află mai mult decât două frumoase coliere. Există multe giuvaieruri cu puteri magice, dar safirul din Tearling este unic. Probabil că ai descoperit acest lucru, nu-i așa?

Kelsea nu zise nimic.

— Sunt multe lucruri din trecutul ei pe care Regina Roșie ar dori să le schimbe. Și crede că bijuteriile tale i-ar permite acest lucru, să șteargă trecutul care o face slabă. Le dorește foarte mult.

Deci Thorne spusese adevărul și în această privință. Kelsea își aminti o clipă imaginea bărbatului însângerat, zvârcolindu-se în chinuri la picioarele ei… apoi respinse imaginea cu hotărâre.

— Totuși, cum se poate folosi cineva de trecut? Cu siguranță că toți cei de care s-ar putea teme ea sunt morți de-acum.

— Nu este obligatoriu, Regină din Tearling. Se teme de mine. Dar mai mult se teme de tine.

— De mine?

— Oh, da. Poate că nu recunoaște, nici măcar în sinea ei, dar se teme de tine, iar teama este o slăbiciune monstruoasă de care o femeie neobosită ca tine ar putea să profite. Regina Roșie are multe mijloace de apărare, dar dacă găsești copilul, îi dibuiești punctul vulnerabil. Finn desfăcu brațele. Mi-am îndeplinit partea mea din înțelegere?

— Nu sunt sigură. Dacă ai mințit?

Finn râse înfundat, cu amărăciune, și chipul lui frumos se schimonosi.

— Crede-mă, am învățat de mult să nu mă joc cu adevărul în fața familiei tale. Am plătit scump lecția.

— Bine.

— Partea ta de înțelegere, Moștenitoare din Tearling?

— Ce trebuie să fac.

— Arată-mi safirele.

Kelsea i le întinse, dar el se dădu înapoi.

— Nu atât de aproape. Nu le pot atinge.

— De ce nu?

— E pedeapsă, Moștenitoare din Tearling. Cea mai rea pedeapsă ce poate fi imaginată.

Cea mai rea pedeapsă ce poate fi imaginată. Mai folosise cineva exact aceste cuvinte în fața lui Kelsea, nu de mult. Spectrul, desigur, stând exact în același loc în care stătea acum Finn.

— Ține în mână ambele safire…

— Stai puțin, îl întrerupse ea. Ai zis că i-ai făcut un rău familiei mele. Familiei Raleigh. Ce-ai făcut?

El zâmbi.

— Familiei Raleigh, avarilor Raleigh… poate că ai sângele lor, dar nu ești o Raleigh… Ești o Tear.

— Membrii familiei Tear au fost măcelăriți. N-a scăpat niciunul.

— Atât ești de îngustă la minte, copilă? Privește-te în oglindă.

Kelsea se întoarse și privi. Din obișnuință, se aștepta să vadă o fetișcană, dar descoperi o femeie, înaltă și frumoasă, cu expresia gravă, cu chipul marcat prematur de amărăciune.

Lily.

O clipă Kelsea crezu că era vorba de o șmecherie, de o iluzie născocită de Finn ca s-o influențeze. Ridică mâna și văzu că reflexia din oglindă făcu același lucru. Ar fi putut fi Lily în persoană, stând în fața oglinzii înalte așezate pe hol, la intrarea în casa din Noul Canaan. Numai ochii erau doar ai lui Kelsea, de un verde-adânc, în locul albăstruiul de oțel al ochilor lui Lily.

— Mama mea provenea din familia Tear cumva?

— Elyssa? chicoti Finn, un sunet care o făcu pe Kelsea să înghețe.

— Știi cine a fost tatăl meu?

— Știu.

— Cine?

Dădu din cap și Kelsea citi în ochii lui lucrul cel mai alarmant pe care îl văzuse vreodată în toată această seară de coșmar: un filon subțire de milă.

— Crede-mă, Moștenitoare din Tearling, n-ai vrea să știi.

Buzduganu spusese același lucru, dar Kelsea insistă.

— Bineînțeles că vreau.

— Păcat. Nu face parte din înțelegerea noastră. Finn arătă spre safire. Rămâi la ceea ce-ai promis, Moștenitoare din Tearling.

Kelsea strânse safirele în palma dreaptă. Atât de rău părea să fie, încât nu ar fi vrut să știe… cine ar fi putut să fie, din galeria de potlogari a generației mamei ei?

— Te iert, Rowland Finn, îi șopti el.

Kelsea închise ochii. Îi față îi apăru chipul mamei, dar Kelsea îl ignoră și rosti clar.

— Te iert, Rowland Finn.

În întunecimea cortului ei, la mai puțin de opt kilometri distanță, Regina din Mortmesne se trezi țipând.

Finn zâmbi cu toată gura, arătându-și dinții ascuțiți, strălucitori.

— Să nu-ți treacă vreo clipă prin cap să revoci această iertare, Moștenitoare din Tearling. Ai făcut-o angajând safirele și cei ce-și calcă jurământul sunt pedepsiți, aspru.

— Aha. Kelsea se opri și se uită lung la el. Înțeleg. Atunci, care-a fost pedeapsa ta? Diferită, îmi imaginez, de aceea a Spectrului.

Finn se holbă la ea pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— O să-ți fac un mare compliment, Moștenitoare din Tearling. Întotdeauna mă prezint femeilor cu asta. Și desenă un cerc în jurul feței cu o mână. Le place, le flatează și le tulbură judecata. Dar tu ești prea deșteaptă ca să fii tulburată și prea onestă, ca să fii flatată.

Aici Kelsea nu era chiar atât de sigură. Pulsul îi crescuse, așa cum i se întâmpla întotdeauna în preajma lui Finn. Dar dacă a reușit să-l păcălească, cu atât mai bine.

— Pentru că ai întrebat, o să-ți arăt pedeapsa mea. Uite cine sunt cu adevărat.

Figura lui Finn începu să se modifice, culoarea îi pieri din obraji. Părul i se subție, deveni un smoc peticit în vârful capului. Pielea i se albi, buzele devenită mai roșii, peste ochi îi crescură pleoape înnegrite. Era figura unui clovn, poate jokerul de la jocul de cărți, dar ochii erau lipsiți de umor, rămăsese doar bucuria de a ucide, care acoperea totul și nimic. Kelsea fu cât pe ce să scoată un strigăt îngrozit, dar își duse mâna la gură în ultimul moment, dându-și seama că ar fi reușit să aducă întreaga gardă în pas alergător.

— Mă arde, spuse Finn răgușit. Mă arde mereu.

— Ce ți s-a întâmplat?

— Sunt în viață de mai bine de trei secole. Mi-am dorit de multe ori să mor, dar nu-mi pot aduce moartea singur. Doar pe-a altora.

Kelsea se trăsese înapoi până ajunsese cu genunchii la marginea patului și se așeză, cu ochii ațintiți asupra lui.

— Să nu-ți fie frică, Moștenitoare din Tearling. Sunt periculos, infinit de periculos, dar cu tine nu am nicio treabă iminentă. Ura mea se îndreaptă spre est, spre Regina din Mort. Dacă tu dai greș, voi reuși eu.

Se îndreptă spre vatră și Kelsea simți o ușurare, dar când ajunse exact lângă foc, se întoarse din nou spre ea, cu ochii roșii arzători.

— N-am sentimente, Moștenitoare din Tearling, pentru nicio ființă vie de pe lumea asta. Dar în acest moment ai toată gratitudinea mea și poate chiar respectul. Să nu-mi stai în cale.

— Asta depinde unde duce această cale. Stai departe de Tearling.

Zâmbetul lui Finn se lărgi.

— Nu promit nimic. Ai fost avertizată.

Dispăru prin foc, stingând flăcările și lui Kelsea i se strânse stomacul de neliniște, când îl văzu plecând. Forma lui Finn se estompă până nu mai

rămase nimic, doar sentimentul din ce în ce mai apăsător că, în cele din urmă, ea nu evitase Pactul Elyssei, că înțelegerea pe care tocmai o încheiase ar fi putut să se dovedească a fi chiar mai proastă.

E prea târziu. Stătea să răsară soarele. Kelsea se întrebă unde era Lily acum, ce făcea. Au lansat navele? Încotro? Cum a reușit Tear să-și protejeze regatul și populația lui de călători, când lumea se prăbușea în jurul lor? Pământul dinaintea Trecerii a adăpostit mai bine de douăzeci de miliarde de locuitori, dar niciunul nu i-a urmat în Lumea Nouă. Cum a reușit Tear să plece?

— Doar trecând, șopti Kelsea din nou, bucurându-se de cuvinte ca de un talisman.

Finn spusese că giuvaierul din Tearling manevra timpul; fusese Tear în stare să vadă viitorul, să anticipeze obstacolele? Nu, asta era prea simplu. O bucată de uscat din mijlocul Atlanticului, încă nedescoperită? Părea puțin probabil, dacă nu imposibil. Și totuși au navigat mai multe mii de kilometri, au traversat Oceanul Domnului până au poposit pe țărmurile vestice ale Lumii Noi.

Timpul, *Moștenitoare din Tearling*, *timpul*.

Vocea lui Finn îi răsuna în minte și Kelsea ridică privirea uimită, când o viziune prinse formă în fața ei. Nu era vorba despre certitudini; acestea nu existau niciodată când erau implicate safirele. Dar crezu că înțelege, măcar vag, ce s-a întâmplat. Oamenii lui Tear au traversat mii de kilometri de ocean, da, dar adevăratul drum nu consta în distanța parcursă.

Adevărata Trecere era în timp.

O oră mai târziu, spălată și îmbrăcată, Kelsea se duse în biroul lui Arliss, unde acesta îi întinse o foaie de hârtie, fără să facă niciun comentariu. O întoarse cu susul în jos și constată, încântată, că Arliss făcuse un efort considerabil de caligrafie, îndreptându-și literele de obicei dezordonate, astfel încât să fie ușor lizibile. Nu așteptase aprobarea ei pentru formulări; lângă el se afla un teanc din ce în ce mai mare de documente.

Legea regenței

Maiestatea sa, Kelsea Raleigh Clynn, a șaptea Regină a Ținutului Tearling, prin prezenta cedează funcția și i-o încredințează lui Lazarus zis Buzduganu, Căpitan al Gărzii Reginei, moștenitorilor și celor desemnați de el, pentru a acționa ca Regent în Guvernul Maiestății Sale. Dacă Maiestatea Sa moare sau își pierde capacitatea de exercitare a puterii în perioada de valabilitate a prezentei Legi a regenței, mai sus-menționatul transfer de funcție va deveni permanent și Regentul va fi declarat conducător al Ținutului Tearling. Toate actele emise de Regent vor fi considerate a fi în numele Reginei și în concordanță cu legile Maiestății Sale…

— Asta este bine, murmură Kelsea. Uitasem să-ți spun.

…dar orice act de acest fel poate fi repudiat prin decret al Maiestății Sale la revenirea pe tron.

Kelsea ridică privirea la Arliss.
— O clauză de revenire?
— Andalie mi-a spus s-o introduc.
— Cum a aflat Andalie?
— Știa, pur și simplu, Reginuță, așa cum știe întotdeauna. Kelsea se întoarse la document.

În momentul în care Maiestatea Sa va reveni și își va relua tronul, această Lege va fi declarată nulă și neavenită. Regentul îi va ceda toate puterile funcției Maiestății Sale sau moștenitorilor Maiestății Sale, care produc dovezi suficiente.

Kelsea dădu din cap.
— O clauză de revenire este o idee proastă. Îi slăbește puterile lui Lazarus de la bun început.
— Este nevoie de ea, Reginuță. Atât Andalie cât și sibila aceea mică a ei zic că te vei întoarce.
Kelsea ridică privirea tresărind.
— Așa zic?

— Mai ales cea mică pare a fi foarte sigură. Foarte schimbată, zice că vei fi, dar că te vei întoarce.

Kelsea nu înțelegea cum ar fi fost posibil. Dacă încerca s-o ucidă pe Regina Roșie, putea să reușească sau să dea greș, dar în ambele situații era puțin probabil să mai trăiască mult după asemenea încercare. Acum însă era prea târziu să mai schimbe legea; aveau nevoie de suficiente exemplare pentru a le distribui în toată Noua Londră. Kelsea se așeză pe scaunul de vizavi de Arliss și începu să semneze maldărul de documente. Munca era liniștitoare, dar monotonă și mintea lui Kelsea zbură înapoi, la conversația cu Row Finn. Din nou, apăru întrebarea supărătoare: cine era tatăl ei? Dacă linia familiei Tear reușise cumva să supraviețuiască, acest lucru s-ar fi putut întâmpla numai dacă cineva a fost ținut ascuns după asasinarea lui Jonathan Tear. Un secret atât de vechi era aproape imposibil de descoperit… totuși paternitatea lui Kelsea ar fi putut oferi un punct de plecare.

— Domniță.

Buzduganu se afla în prag. Kelsea se încorda automat, acoperind cu brațul documentele pe care le semna. Dar Arliss i-o luase mult înainte; făcuse deja invizibil teancul de exemplare.

— Ce este?

— Am nevoie să cântărești într-o chestiune.

Kelsea se ridică de la birou, auzi în spatele ei foșnetul unei hârtii pe care Arliss o făcu de asemenea să dispară.

— Despre ce este vorba?

Buzduganu închise ușa în urma lui.

— Pen insistă să te însoțească în această dimineață. I-am spus că nu, dar refuză să asculte. Pot să pun să fie reținut când vom pleca, dar nu vreau să ajung aici.

— Care este întrebarea?

— Crezi că ar trebui să vină și el?

Kelsea încuviință dând încet din cap.

— Cred că ar fi o cruzime să-l lăsăm acasă.

— În regulă. Buzduganu vorbi mai încet. Dar când ne vom întoarce, Domniță, dumneata și cu mine trebuie să stăm de vorbă despre Pen. Nu poate fi cel mai apropiat străjer și în același timp ibovnicul dumitale.

Ibovnic. Termenul exprima un concept atât de învechit încât Kelsea aproape izbucni în râs, dar după ce se gândi puțin, își dădu seama că

Buzduganu alesese cuvântul potrivit. Ibovnic… Pen exact asta era.

— Bine. O să stăm de vorbă.

Buzduganu privi peste umărul ei.

— Ce faceți aici?

— Ne uităm pe cifrele impozitelor.

— Chiar așa? Buzduganu își fixă privirea sfredelitoare asupra lui Arliss. Impozitele sunt o problemă crucială în acest moment?

— Orice subiect de care vrea Reginuța să vorbim este problema de pe biroul meu, domnule Buzduganu.

Buzduganu se întoarse spre Kelsea. Se uită insistent și lung la ea.

— Spune ce ai de spus, Lazarus.

— De ce nu-mi spui ce ai de gând să faci, Domniță? Nu crezi că te-aș putea ajuta?

Kelsea privi în pământ, clipind des, gata să izbucnească în plâns. Nu va înțelege, se gândi ea, nu înainte de a fi dus ea totul până la capăt și atunci avea să fie prea târziu pentru ea să-i mai ceară iertare. Numai că Buzduganu era străjer al Reginei până în măduva oaselor. Dacă era nevoie, i-ar fi aplicat o lovitură prin care să-și piardă cunoștința și ar fi împiedicat-o astfel să facă ceea ce avea ea de gând, de aceea nu-i putea explica nimic nici lui, nici celorlalți străjeri. Nu va fi în stare să-și ia rămas-bun de la niciunul dintre ei. Se gândi la ziua când au apărut călare, obosiți și nerăbdători, s-o ia de la căsuță. Plecarea fusese dramatică, la fel cum avea să fie și aceasta. Și totuși, din ziua aceea s-a deschis o întreagă lume. Își aminti cum traversaseră Almontul călare, fermele pe lângă care trecuseră, râul Caddell, încă doar o sclipire albastră la orizont. Cât de mult o uimiseră ținutul, deschiderea, întinderea lui nesfârșită… și aducându-și aminte, simți o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

Nu pot da greș, altfel totul va fi pierdut.

— Strânge-i pe ceilalți trei, Lazarus. E timpul să pornim.

Mai târziu, gândindu-se la drumul acela, Aisa avea să-și amintească doar că ar fi trebuit să plouă. Ploaia ar fi fost potrivită, în schimb cerul era de un albastru-pur, adânc, punctat de ivirea zorilor cu nori portocalii-roșiatici, iar lumina suficient de puternică pentru a lăsa să se vadă oceanul de oameni de pe ambele părți ale Marelui Bulevard. Noua Londră stătea să

plesnească pe la cusături și, chiar dacă nu era decât ora șase dimineața, părea că toți locuitorii orașului se bulucisera pe străzi.

În ciuda faptului că mai erau încă trei străjeri alături de ea, Aisa se simți foarte mică și singură și îi fu frică, nu de moarte, ci de eșec. Cu o lună în urmă, Buzduganu îi dăruise un cal, un armăsar tânăr, frumos, pe care Aisa l-a numit Sam, iar Fell o învățase să călărească. Dar a călări un cal era mult mai greu decât a mânui cuțitul ori sabia, iar Aisa nu se amăgea singură considerând că învățase. Simțea că Sam ar fi putut s-o arunce din șa în orice moment, iar ea ar fi murit, mai degrabă, decât să se întâmple acest lucru acum, în fața atâtor oameni, în fața lui Buzduganu, care o alesese să participe la această expediție periculoasă. Armele Aisei erau acum înfipte în centură, dar dacă cineva ar fi făcut și cea mai neînsemnată mișcare în direcția Reginei, ea ar fi coborât de pe cal, cu cuțitul pregătit, în fix două secunde.

Regina călărea, înaltă și dreaptă, între ei patru, și în lumina obscură a zorilor tiara ei de argint strălucea palid, îi părea Aisei a avea un aer foarte maiestuos, așa cum ar și trebui să arate o Regină ce se ducea să negocieze cu dușmanul. Dar mâinile Reginei erau încleștate pe hamuri, cu articulațiile degetelor albite de strânsoare și Aisa înțelese că lucrurile nu stăteau chiar așa cum păreau, înainte de a ieși din Citadelă, Buzduganu îi luase pe toți trei deoparte și le vorbise pe un ton jos.

— Pune ceva la cale. Stați cu ochii pe ea. Dacă sesizați vreun semn că vrea să fugă, dați alarma și prindeți-o. Nu ne poate dovedi pe toți patru deodată.

Aisa nu știa ce să înțeleagă din acest ordin sau, la drept vorbind, despre Regină însăși. Știa de la Maman și de la străjeri că Regina intra uneori în transă, dar nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă: Regina se târâse dintr-o încăpere într-alta, uneori cu ochii închiși, alteori cu ei deschiși, înaintând clătinându-se, purtând conversații cu personaje imaginare, uneori ciocnindu-se de pereți. Buzduganu le-a spus să nu-și facă griji, să-i dea pace, apoi i-a lăsat-o în grijă lui Pen. Dar Aisa și-a făcut griji. Într-un fel, Regina îi amintea de Glee, care hoinărea și ea la fel, urmărind lucruri care nu existau, frământată de o altă lume, pe care niciunul dintre ceilalți nu o putea vedea. Uneori Glee însăși nu era prezentă și Aisa s-a gândit, nu numai o dată, că într-o bună zi Glee ar putea dispărea, pur și simplu, pierzându-se în lumea ei

nevăzută. Poate că Buzduganu se temea că și Regina ar fi putut face același lucru.

— Regina Kelsea! strigă un bărbat și Aisa se răsuci automat în direcția lui, ducând mâna la cuțit.

Dar nu era decât un bătrân din primele rânduri ale mulțimii, care îi făcea cu mâna Reginei. Vocea lui fu prima pe care o auziră ridicându-se deasupra murmurului poporului; orașul părea uluit, toți se uitau la Regină cu ochi mari, pierduți. După ce mai înaintară călare încă vreo zece minute, Aisa remarcă încă o anomalie: trecuseră pe lângă mai multe mii de oameni, dar nu a zărit nicăieri nicio halbă de bere, nici măcar când trecură pe lângă Boltă, faimoasa înșiruire de cârciumi din Noua Londră.

Ei bine, *trebuie să fie atât de speriați încât nu le mai arde nici să bea*! își dădu seama Aisa. Nu știau ce avea de gând să negocieze Regina, dar Aisa presupunea că oricum nu conta. La fel ca toată lumea, văzuse și ea forța copleșitoare desfășurată pe malurile râului Caddell. Ce putea oferi Regina pentru a o contracara? Aisa credea că era o încercare nebunească, deși era mândră că fusese selecționată, mândră să fie cu ei. Când vor veni cei din Mort, ea nu va sta așa, fără nicio apărare, cu privirea pierdută. Va lupta până la capăt pentru a-i împiedica să ajungă la Regină. Când Bolta se sfârși, îi îngheță inima; i se păru o clipă că îl văzuse pe tatăl ei, silueta lui înaltă și ochii negri, arzători, în mijlocul mulțimii. Dar când mulțimea se mișcă din nou, el dispăruse.

Drumul făcu o ultimă cotitură și se zări Podul Noii Londre, un pasaj lung de piatră, înaintea lor. Mulțimea de oameni de pe o parte și de pe cealaltă se subție și Aisa se relaxă, în fine, când numai ei cinci porniră să traverseze podul.

În față se ridica baricada. Aisa nu se pricepea la inginerie, totuși sesiză imediat problema: baricada nu era nimic altceva decât un talmeș-balmeș de piese de mobilier adunate în grabă și de scânduri puse unele peste altele pe ambele laturi ale podului. Pe mijloc rămăsese un spațiu de trecere atât de îngust, încât nu puteau înainta decât pe un șir, unul în spatele celuilalt. Dar toată structura era stângace; parapetele scunde de pe marginile podului nu puteau sprijini înălțimea baricadei. Buzduganu spusese că cei din Mort aduseseră berbeci și după cum se vedea, o singură lovitură, zdravănă, de berbece ar fi azvârlit jumătate din baricadă peste parapet, în apele râului.

Era evident că și Regina a ajuns la aceeași concluzie, pentru că bombăni încruntată văzând harababura dinaintea lor.

— Nu va rezista, nu-i așa?

— Nicio șansă, Domniță, îi răspunse Buzduganu. Un pod nu poate fi apărat eficient decât într-un singur fel. Hall a făcut tot ce-a putut cu ceea ce a avut la îndemână, dar dacă bate vântul un pic mai tare, baricada lui cade la pământ.

Aisa se întrebă care era felul acela în care putea fi apărat un pod, dar dinspre baricadă apăru generalul Hall, așa că ea își ținu gura. Hall intrase și ieșise din Citadelă de mai multe ori în ultima săptămână și Aisei îi plăcea să-l audă vorbind: practic și la obiect, fără prostii și cuvinte în plus. Buzduganu spunea că Hall luptase ca un erou ca să-i țină în loc pe oștenii din Mort până ce intrau toți refugiații între zidurile orașului. O clipă Aisa se temu că generalul va întreba ce căuta ea între străjeri, dar el abia o observă înainte de a se îndrepta spre Regină.

— Maiestate.

— Domnule general. Am venit să deschid negocieri cu cei din Mortmesne.

— Un contingent de-al lor așteaptă la celălalt capăt al podului, dar nu sunt echipați să primească o solie. Au doi berbeci și sunt gata să înceapă.

— Ducarte este și el acolo?

— Da. El este la comandă.

Regina încuviință dând din cap, cu o figură preocupată, apoi se întoarse și se uită în spate, la zidurile cetății. Urmărindu-i privirea, Aisa văzu că fiecare bucățică de zid era ticsită de lume și toți se uitau la pod. Regina cercetă îndelung zidul, înainte de a privi din nou în jos și Aisa înțelese că Regina căuta pe cineva, un chip pe care nu l-a găsit. Regina oftă, cu ochii plini de durere, o amărăciune pe care Aisa o recunoscu: o văzuse des în ochii lui Maman, nici nu-și mai aducea aminte de câte ori.

— Îmi pare rău.

Buzduganu smuci frâiele calului cu o mână și o întinse pe cealaltă spre Regină, dar pe urmă încremeniră amândoi, cal și călăreț. În clipa următoare, Aisa își simți proprii mușchi blocându-se, o senzație neobișnuită, de parcă ar fi fost bolnavă, de parcă tot corpul i-ar fi fost cuprins de o ușoară crampă. Văzu cu coada ochilor că Pen și Elston rămăseseră și ei nemișcați, după ce Pen apucase să coboare de pe cal și să

se repeadă înainte. Aisa asistase la o discuție a străjerilor, târzie în noapte, auzise ce spuneau ei despre o putere ciudată întrebuințată de Regină; fiecare străjer părea să aibă propria versiune despre ce însemna magia de care era capabilă Regina, cât de departe putea merge cu ea. Dar Aisa nu mai auzise niciodată despre așa ceva. Încercă să vorbească și constată că gâtul nu-i permitea să scoată nici cel mai mic sunet.

— Îmi pare rău, repetă Regina. Dar niciunul dintre voi nu mă poate proteja acolo unde mă duc eu.

Descălecă, se duse la Buzduganu și înfășură frâiele iepei sale în jurul brațului lui întins. Buzduganu se uită în jos la ea, imobil, dar cu o căutătură sălbatică, două izvoare de suferință și mânie.

— Iartă-mă. Regina apucă o clipă mâna nemișcată a lui Buzduganu, zâmbind cu amărăciune. Vezi tu, eu sunt Regina.

Gura lui Buzduganu dădu să spună ceva, dar nu ieși nimic.

— Tu ești Regentul meu, Lazarus. Am aranjat. Am încredere că vei avea grijă de oamenii aceștia și îi vei apăra.

Regina se mai uită o dată lung la Buzduganu, apoi se întoarse spre ceilalți trei, Aisa, Elston și Pen.

— Nu mă mai puteți păzi. Dar faceți pentru mine următorul lucru: păziți-l pe Regentul meu.

Aisa se holbă la ea vrăjită, pentru că ideea de a-l păzi cineva pe Buzduganu i se părea de râs. Regina trecu apoi la generalul Hall și Aisa crezu că generalul ar putea-o opri, dar pe urmă văzu venele încordate pe grumazul lui și înțelese că și el fusese imobilizat.

— Retrageți-vă de pe pod imediat, domnule general și pregătiți-vă pentru asediu. Dacă cei din Mort nu vor mai veni, veți ști că am reușit.

Apoi se duse la Pen, pe a cărui față plăcută înghețase o expresie de suferință teribilă. Regina își puse mâna ușor pe obrazul lui, o secundă; Aisa văzu că umerii i se ridicară într-o singură respirație profundă, apoi Regina se întoarse și dispăru rapid în întunecimea baricadei.

În urma Reginei, străjerii nu putură decât să se uite uimiți unul la altul. Aisa se gândi că era singura care a rămas calmă; ochii celorlalți erau măriți de panică. Pen părea a fi în cea mai jalnică stare; ar fi urmat-o pe Regină oriunde, Aisa știa, iar Regina știuse și ea acest lucru. Mai erau și alți soldați de-a lungul baricadei; cu siguranță vor putea să o oprească… pe urmă însă, privind talmeș-balmeșul de resturi, Aisa înțelese cât era de

prostească speranța. Regina era puternică, mai puternică decât Maman, poate la fel de puternică pe cât era și Regina Roșie. Nu o putea opri nimeni, dacă nu voia ea să fie oprită.

Sub picioarele Aisei, pământul începu să se cutremure. În clipa următoare își dădu seama că se putea mișca din nou, că piedica neobișnuită pusă mușchilor ei fusese înlăturată. Dar acum pământul se frământa atât de violent, încât fata pierdu controlul lui Sam și căzu de pe spatele lui, aterizând pe pietriș cu o bubuitură dureroasă.

— Încă o mai putem ajunge din urmă! strigă Buzduganu. Haideți!

Pen pornise deja; își lăsase calul în urmă și a pătruns în baricadă. Aisa se ridică de jos, înregistrând acum o detunătură puternică, de furtună parcă, departe spre est. Îi urmă pe Buzduganu și pe Elston prin baricadă, încercând să urmărească uniformele lor gri, scoțându-și între timp cuțitul. Ca întotdeauna, cuțitul rece îi aduse alinare și abia atunci, în situația în care se afla, înțelese Aisa de unde venea alinarea: din speranța de a-l întâlni pe tatăl ei. Îl ura și îl iubea, dar spera că într-o bună zi, cumva, îl va întâlni și că atunci va avea cuțitul în mână.

Încă o bubuitură puternică, de tunet, zgudui podul, dislocând pietrele sub picioarele Aisei. Trecu pe lângă soldații înghesuiți prin spațiile libere dintre resturi, dar nu era timp să se uite la ei cu atenție, nu erau importanți, nu așa cum era importantă Regina. Aisa își croi drum mai departe, înlăturând lemnele și picioarele de scaune care i se iveau în cale. În cele din urmă ieși dintre ultimele obiecte îngrămădite la capătul estic al baricadei și îi găsi pe Buzduganu, Pen și Elston ajunși la capăt de drum. Aisa veni lângă ei și rămase cu gura căscată.

O bucată de cel puțin treizeci de metri din Podul Noii Londre nu mai exista și în locul ei rămăsese o buză fisurată de rocă, după care nu mai urma nimic. Uitându-se peste marginea prăpastiei, Aisa văzu în adânc mai multe blocuri masive de piatră albă, scufundate parțial în apele albastre ale râului Caddell. Aveau marginile zdrențuite, ca și când un uriaș rupsese piatra în bucăți, cu mâinile goale. O spărtură uriașă a rămas acum în locul podului, întinzându-se de la marginea crestată de la picioarele lor tocmai până la ultimul pilon de sprijin.

Aisa o zări pe Regină stând pe marginea estică a prăpastie! Aisa avea o vedere ageră și își dădu seama, chiar de la așa o distanță mare, că Regina era albă ca varul la față și părea pe punctul de a leșina. Soarele tocmai

începuse să se ridice în spate, un nimb de lumină jucăușă în jurul capului ei, iar Regina părea foarte mică. Aisa nu era încă un adevărat străjer al Reginei, dar credea că știa, măcar vag, cum trebuie să se fi simțit ceilalți trei. Nu-i plăcea deloc să o vadă pe Regină de partea cealaltă a rupturii, lipsită de protecție și singură.

— Să te ia naiba, Domniță! strigă Pen.

Aisa fu uimită, dar Buzduganu nu zise nimic, așa că înțelese că trebuia să se prefacă a nu fi auzit nimic.

— Sunt blestemată, Pen! îi răspunse Regina strigând.

Aisa se uită pe furiș la Buzduganu și expresia lui o făcu să se crispeze. Pentru prima dată i se păru bătrân, bătrân și istovit. Cu numai trei zile în urmă o învățase cum să ajungă cu sabia la genunchii unui atacator și o aplaudase când figura i-a reușit. Cum se putea schimba totul atât de repede?

— N-am avut de ales, Lazarus! strigă Regina peste ruptură. Niciodată n-am avut! Tu știi foarte bine!

Deschise larg brațele, apoi se întoarse și porni spre bariera la care se plăteau taxele, în partea de est, dincolo de care aștepta nemișcat un val de uniforme negre. Regina păși în mijlocul lor, intrând parcă într-un stup de albine și fu înghițită. Cei patru nu putură decât să privească tăcuți și peste câteva minute, când rândurile armatei din Mort se refăcură, Regina dispăru.

Capitolul 14
Regina RoȘie

Norocul ține cu cei îndrăzneți, ne arată istoria. De aceea, este de datoria noastră să fim cât mai curajoși cu putință.

— *Învățăturile Reginei Clynn*,
COMPILATE DE PĂRINTELE TYLER

De cum au ieșit din Citadelă, Kelsea a ținut-o pe Lily la distanță folosindu-se de un baston. Începea să-și formuleze ideile în gând, cuvintele pe care avea să le spună celor din Mortmesne dincolo de pod… dar Lily o întrerupea și firele atotbiruitoare ale memoriei ei se împleteau cu gândurile lui Kelsea, până când Regina nu mai reușea să facă nicio deosebire între ele. Răpăieli de mitraliere în depărtare. Imaginea unui orizont cuprins de flăcări și țipetele muribunzilor. În pofida tuturor acestora, Kelsea ar fi vrut să se întoarcă și să se contopească, pur și simplu, cu viața lui Lily. Vremurile au fost tulburi când a trăit Lily, tulburi și dramatice, dar șansele ei nu erau și ale lui Kelsea. Viața, pe vremea lui Lily, trebuia să fie doar îndurată. Kelsea ridică privirea și văzu pânze albe, catarge… o corabie, oameni așezați la timonă. Își scutură capul, dar imaginea rămase în fața ei, ușor neclară, de parcă ar fi fost acoperită cu un văl din materialul cel mai fin. Pentru o clipă, Kelsea avu senzația că ar fi putut întinde mâna și sfâșia vălul, că ar fi putut păși peste secole pentru a-i sta alături lui Lily. Pentru a deveni Lily.

Aș putea face acest lucru? se întrebă ea, uitându-se nedumerită la corabie, la pânzele ei umflate, ca niște umbre albe în noapte. *Aș putea să trec*, *pur și simplu*, *fără să mă mai întorc*?

O fracțiune de secundă ideea îi păru atât de atrăgătoare, încât Kelsea trebui să i se opună cu un efort considerabil, ca și cum în lupta cu dușmanul ar fi recurs la cuțit. Își privi safirele de parcă le-ar fi văzut pentru prima dată. De luni bune se obișnuise cu ideea că safirele se stinseseră, dar din ce cauză? Visele, transformarea continuă a propriei înfățișări, tăieturile de pe trupul ei, durerea lui Lily, viața lui Lily… toate acestea nu apăruseră

din neant. Kelsea luă cele două giuvaieruri, fiecare în câte o mână și le ridică la lumină. Fizic, erau identice, totuși sesiză o mare diferență între ele. Dacă ar fi avut timp să se lămurească! Soarele începuse să se ridice pe cer, dar ea continua să ezite.

— Nu v-ați stins, se minună ea privind pietrele prețioase din mâinile ei.

Lumea lui Lily trăgea de ea din nou, îndemnând-o să se întoarcă, să asiste la sfârșitul istoriei, dar Kelsea lăsă deoparte bijuteriile și începu să meargă. Până ajunse la bariera pentru plăți, din capătul estic al podului, imaginea velaturii se estompase. Mesele la care se achitau taxele erau toate goale acum; de când a preluat armata controlul, nimeni nu a mai intrat și nu a mai ieșit din Noua Londră trecând pe pod. Kelsea ar fi trebuit să fie epuizată, dar se simțea cum nu se putea mai trează.

Dâmbul din spatele barierei era împânzit de soldați din Mort, toți înarmați de luptă, cu sabie și mai multe cuțite la cingătoare. Chiar și în clipa de față, vederea cantității aceleia uriașe de oțel de bună calitate o duru pe Kelsea până în străfundul ființei ei. Armata ei – sau ce mai rămăsese din ea – dispunea de extrem de puține arme de bună calitate. În fruntea coloanei ostașilor din Mort se afla un bărbat acoperit cu armură din cap până-n picioare, aproape chel, cu ochi somnoroși, care, pentru început, o cam descumpăni pe Kelsea. Dar pe sub pleoapele căzute, ochii-i erau vicleni și neîndurători, așa cum își amintea ea că-i văzuse prin lunetă. Kelsea îl salută în limba din Mortmesne.

— Domnule general Ducarte.

— Regina din Tearling, presupun. Trecând peste umărul ei, privirea lui se îndreptă spre pod. Ai venit să cerșești îndurare stăpânei mele? N-o vei căpăta.

— Am venit să vorbesc cu… stăpâna dumitale. Folosea un termen neobișnuit și Kelsea se gândi că lecțiile de limba Mort, pe care le primise de la Carlin, valoroase, fără îndoială, scăpaseră din vedere idiomurile.

Ochii lui Ducarte, cu pleoape căzute, inspectară din nou podul dărâmat, apoi se mutară în altă direcție.

— Nu vrea să te primească.

— Eu cred că vrea.

Kelsea făcu un pas spre el și fu uimită să-l vadă retrăgându-se o jumătate de pas, la fel ca soldații din spatele lui. Era posibil să le fie *frică*

de ea? Părea ridicol, când dincolo de deal se întindea atotputernica armată din Mort.

Ducarte porunci vorbind foarte repede în limba lor.

— Andrew! Dă fuga și spune-i Reginei ce se petrece aici!

Unul dintre bărbații din rând se întoarse și o luă la fugă peste deal, unde cerul devenea rapid din roz, tot mai portocaliu. Răsărise soarele și brusc Kelsea decise că această întârziere era intolerabilă, mai rea decât ideea propriei morți. Își dădea acum seama că Ducarte nu dorea să aibă loc negocieri, nici măcar dacă acestea ar fi fost în avantajul celor din Mort sau al stăpânei sale. Ducarte voia să intre în Noua Londră și să distrugă tot ce-i ieșea în cale. El aștepta cu nerăbdare să prade, să…

Carnavalul.

Acesta era cuvântul cel mai potrivit. Omul din fața ei ar fi putut la fel de bine să fie Parker, așteptând cu nerăbdare prăbușirea omenirii. William Tear spusese ceva despre oamenii de teapa lui Parker – că erau făcuți pentru așa ceva, pentru distrugere. Și Kelsea înțelese deodată că trebuia să-l țină pe omul acesta departe de oraș, cu orice preț. Distrusese podul, dar nu era îndeajuns. De cealaltă parte a dealului se aflau turnuri de asediu, berbeci. Noua Londră nu era destul de bine fortificată pentru a rezista asaltului, iar armata din Mortmesne era avidă de pradă. Odată porniți, nu s-ar mai fi oprit.

— Este în interesul dumitale să mă lași să trec, domnule general.

— Asta va decide stăpâna mea.

Dar Kelsea nu putea să aștepte. Începuse deja să-l studieze pe Ducarte, să-l cerceteze pe dinăuntru, de parcă ar fi scotocit în biblioteca lui Carlin. Iată un om care nu se temea de moarte, la fel ca Buzduganu, dar în rest, nimic nu mai semăna. Omul acesta era de gheață, nu putea fi făcut să se răzgândească, cu rugăminți sau milă. Numai durerea și simțul autoconservării îl puteau înmuia, stabili Kelsea, așa că îi găsi carnea moale a vintrei și începu să-l chinuie, cu toată forța.

Ducarte scoase un țipăt. Mai mulți oșteni din spatele lui ieșiră în față, dar Kelsea clătină din cap.

— Nici să nu vă treacă prin cap. Asta dacă nu vreți să pățiți la fel.

Oamenii se retraseră și Kelsea văzu că într-adevăr le era frică. Reveni la Ducarte, slăbind puțin strânsoarea.

— Cu cât mă faci să aștept mai mult aici, domnule general, cu atât mai puternic simt nevoia unor asemenea distracții.

Ducarte o privi fix, cu ochii măriți. Kelsea presupuse că el nu se mai simțise așa lipsit de forță niciodată până acum. I se dusese vestea ca anchetator… și Kelsea își aminti de Langer, contabilul. Oamenii de acest fel nu reacționau prea bine când se aflau de cealaltă parte a mesei.

— Am treabă cu stăpâna dumitale. Lasă-mă să trec.

— Nu va negocia, îi răspunse el cu voce sugrumată. Eu însumi nu îndrăznesc s-o înfrunt. Este teribilă.

— Să-ți spun un secret, domnule general. Eu sunt și mai și.

Îl mai strânse odată cu toată puterea de testicule și Ducarte țipă, un țipăt ascuțit, ca de femeie. Kelsea aproape că se distra, simțea o plăcere vulgară, murdară, exact la fel ca atunci când îl executase pe Thorne. Ce ușor și ce plăcut era să-i pedepsești pe cei ce meritau să fie pedepsiți. Îl putea reduce pe bărbatul acesta la o masă amorfă de carne și aproape că asta merita, chiar dacă ar fi costat-o propria viață.

Kelsea, șopti Carlin în spatele ei. Vocea răsuna atât de aproape, încât Kelsea întoarse capul, parcă așteptându-se să o găsească pe Carlin în spatele ei. Dar nu era acolo… decât orașul, se ridica în urmă, larg deschis în lumina albastră a începutului dimineții. Imaginea o șocă pe Kelsea, îi aduse aminte că nu-și aparținea. Nici măcar magia pe care o folosea acum și pe care o deprinsese singură, în cea mai mare parte, nu-i aparținea. Era a lui William Tear, iar Tear nu ar fi îngăduit să-i fie distrasă atenția în niciun fel de la premiul cel mare… lumea mai bună.

— Du-mă la ea, domnule general și încetez.

Lui Ducarte îi pierise tot sângele din obraji. Ridică ochii și se uită la vârful dealului din spate, cu o privire plină de frustrare, la berbecii pregătiți să dea lovitura. Kelsea înțelese atunci ce-l mâna pe Ducarte, ambițiile lui și trebui să-și înfrângă mânia, să o țină în lesă ca pe un câine.

— Du-mă la ea acum, domnule general, altfel, îți jur, nu te vei mai putea bucura de asediu. Nu vei mai avea echipamentul necesar pentru așa ceva.

Ducarte înjură, apoi se întoarse și porni să urce dealul, pășind apăsat. Kelsea îl urmă, înconjurată de șase dintre oamenii lui Ducarte, un grup ce părea să constituie garda lui. Kelsea avu timp să se gândească: Ducarte avea nevoie să fie păzit în propria lui tabără? Nu era un om care să inspire

loialitate, dar să fie urât întratât părea ceva ieșit din comun. Până și străjerii aceștia aleși pe sprânceană păreau a se teme de ea și se țineau la vreo șase metri distanță.

Ajunseră pe culmea dealului și Kelsea se opri o clipă, uluită de priveliște. Cât văzuse din tabăra armatei din Mort privind de pe zidurile Noii Londre era ceva total diferit de ceea ce vedea de aici, din apropiere. Corturile negre păreau a se întinde pe zeci de kilometri spre orizont și într-o primă reacție Kelsea se întrebă cum de nu mureau din cauza căldurii când soarele se ridica la zenit. Apoi observă cât de subțire era țesătura și reflectorizantă, și mânia ei de mai devreme se reaprinse. Cei din Mort aveau mereu ceva nou.

Când intră în tabără, cei șase bărbați strânseră rândurile în jurul ei și Kelsea înțelese bine motivul. Poteca pe care mergeau trecea printre multe corturi, iar oamenii înșirați de o parte și de cealaltă o priveau precum câinii înfometați. Kelsea se strădui să fie pregătită pentru violență, dar nu știa dacă i-ar fi folosit. Zidul invizibil pe care îl simțise zilele trecute era încă aici, proteja tabăra; femeia asta nu dormea niciodată? Pe măsură ce se apropiau de centru, șoaptele se transformară în șuierături, iar șuierăturile crescură treptat, devenind comentarii discrete pe care Kelsea ar fi dorit să nu le poată auzi.

— Cățea din Tearling!

— Când domnița noastră va termina cu tine, o să te folosesc eu până ce te faci bucățele!

Ducarte nu dădu niciun semn că i-ar fi auzit. Kelsea îndreptă umerii și privi drept în față, încercând să țină minte că mai fusese amenințată și altă dată, că toată viața ei trăise printre oameni care încercaseră s-o omoare. Dar acum asta, ostilitatea aceasta și fierea revărsate din toate părțile, uneori în limba din Mort, alteori într-o variantă stâlcită a celei din Tear erau cu totul altceva și Kelsea se temea.

— Te va face să-ți dorești moartea cu toată ardoarea!

Atâta ură… de unde poate să vină? Kelsea ar fi vrut să plângă, nu pentru ea însăși, ci pentru această risipă, pentru tot ce își imagina că ar fi putut fi realizat în lumea cea nouă. Nu-și putea astupa urechile încât să nu-i mai audă, așa că o căută pe Lily și o găsi, imediat dedesubt, uitându-se fix la cerul nopții, la pânzele întinse în lumina lunii. Dar pânzele erau acum umflate, de parcă ar fi suflat în ele un uragan.

Am ratat, își dădu seama cu tristețe Kelsea. Ratase plecarea. Dar Lily reușise. Lily se afla la bordul uneia dintre nave. Mâhnirea amenința să pună stăpânire pe Kelsea, dar ea i se opuse, cu gândul la William Tear, la premiul cel mare.

Trecură de o curbă și Kelsea zări o urmă de roșu prin marea cea neagră. Regina Roșie… Kelsea se va afla în curând înaintea ei, față în față. În noaptea trecută, lungă și neclară, acesta fusese singurul lucru la care Kelsea evitase să se gândească. O bucată de metal aruncată la întâmplare pe jos i se agăță de piciorul stâng și Kelsea aproape se prăbuși în noroi, lăsându-se greșit cu toată greutatea pe gleznă. Batjocura oamenilor se amplifică. Trupul îi era extenuat, căci nu mai dormise de mai bine de douăzeci și patru de ore și asta începea să se vadă. Dar mintea… mintea îi rămase alertă și sclipitoare, sigură pe sine, dacă ar fi reușit să mai reziste încă puțin. Cortul de un roșu-aprins îi apăru în față și Kelsea se sperie, dar simți și ușurare în același timp, odată cu sentimentul că destinul îi era acum pecetluit și nu mai putea da înapoi.

Ajunsese aproape la capăt.

Regina era agitată. Nu-și dădea seama de ce; totul decurgea mai bine decât și-ar fi imaginat. Fata venea – de fapt se preda singură! – pe când Regina se așteptase să aibă de luptat cu ghearele și cu dinții pentru a pătrunde în Citadelă. Purta ambele giuvaieruri; mesagerul lui Ducarte fusese categoric în această privință. Aceste noi elemente simplificau enorm situația, totuși Regina nu avea încredere, pentru că totul părea a fi prea ușor. Nu mai văzuse safirele din Tearling de mai bine de un secol și nici măcar în copilărie nu putuse niciodată să le cerceteze așa cum ar fi dorit. Elaine nu-și scotea niciodată Colierul Moștenitoarei, iar Regina Mamă n-o lăsase niciodată să se apropie suficient. Safirele erau ultimele piese din puzzle, Regina era sigură de acest lucru, cu toate acestea pulsul îi crescuse enorm, iar piciorul stâng îi zvâcnea oribil, lovind și lovind pe sub fuste.

Cum să pun mâna pe ele?

De la creatura întunecată știa că nu putea să le smulgă pur și simplu de la gâtul fetei, nu fără a suporta consecințe îngrozitoare. Creatura întunecată o influențase pe fată, măcar atât era clar, dar Regina habar nu avea până unde ajunsese, ce era fata capabilă să facă. Reprezenta ea un pericol real? Puțin probabil, acum când principalul ei oraș se afla sub amenințare. Dar

creatura întunecată era o mincinoasă fără pereche, una dintre cele mai mari mincinoase pe care le cunoscuse ea vreodată. Cine știe ce-o fi învățat fata, ce-o fi crezut ea? Regina nu avea de unde să știe, iar faptul că nu știa o frământa. Îi mai rămăseseră puține vulnerabilități, totuși să le recunoască în momentul acesta era chinuitor și părea nedrept ca ele să iasă la suprafață tocmai acum, când ea era atât de aproape să pună mâna pe soluție.

Îi atrase atenția un sunet nou: larma din ce în ce mai puternică a soldaților. Ce spera fata să obțină venind aici? Voia să devină martiră? Demonstrase deja o slăbiciune considerabilă pentru gesturile grandioase, iar demonstrațiile erau atât de grăitoare, încât Regina considera că ele însele reprezentau o slăbiciune. Vacarmul de afară spori și Regina își îndreptă ținuta și inspectă cortul, să fie sigură că totul era pregătit. Ducarte îi procurase o masă joasă pe care să poată mânca, o extravaganță care acum se dovedea utilă. Ar omorî-o pe fată, desigur, dar mai întâi trebuiau să poarte o discuție. Erau nenumărate lucruri pe care Regina era curioasă să le afle. O clipă se gândi să ridice foile cortului, ca să vadă fata apropiindu-se. Dar nu: fata venea s-o roage ceva, iar Regina avea s-o trateze ca atare. Rămase în picioare, cu mâinile pe lângă corp, deși pulsul continua să-i crească și piciorul se zbătea ca nebunul pe sub rochie.

— Maiestate! strigă Ducarte.

— Intră!

Ducarte ridică foaia cortului, dezvăluind intrarea și fata pătrunse înăuntru aplecându-se. Anxietatea ce o cuprinsese pe Regină în ultimele zece minute se cristaliză brusc și când fata se îndreptă arătându-și fața în lumină, Regina avu nevoie de tot efectul numeroșilor ani de autocontrol pentru a nu face un pas înapoi.

În fața ei stătea femeia din portret. Totul era identic: părul, nasul, gura, chiar și liniile de mâhnire profundă din jurul ochilor.

Este un truc? se întrebă Regina. Dar cum putea să fie? Furase tabloul din Citadelă cu mai bine de o sută de ani în urmă. Ochii i se opriră pe abdomenul fetei și fu mulțumită să constate măcar o diferență: fata asta nu era însărcinată. Altfel însă, detaliile corespundeau întocmai și Regina avu deodată senzația că a fost furat ceva. Portretul, femeia, lucrurile acestea erau numai ale ei; fata nu avea niciun drept să se afle acolo purtând chipul acelei femei. Stătea dreaptă, cu o ținută sfidătoare, nu avea deloc aerul că ar

fi cerut ceva cu umilință și toate acestea îi adânciră Reginei nesiguranța, sentimentul că ceva fusese făcut greșit.

— Regina din Tearling, anunță Ducarte inutil și Regina îi făcu un semn cu mâna spre ieșire.

— Poate ar trebui să rămân, Maiestate.

— Poate că nu, replică Regina. Acum mai identifica o diferență și aceasta o liniști, îi micșoră sentimentul de dezorientare: spre deosebire de femeia din portret, fata avea ochii de un verde-profund, ochii familiei Raleigh, pe care Regina își dorise cândva, din toată inima, să-i fi avut și ea. Cele două safire se odihneau pe pieptul ei, exact cum îi raportase Andrew și după ce le văzu, Regina nu-și mai putu lua ochii de la ele.

— Maiestate, Podul Noii Londre…

— Știu tot, Benin. Du-te.

Ducarte plecă, lăsând să cadă foaia de cort în urma lui.

— Ia loc, te rog.

Regina îi oferi scaunul din partea opusă și, după o clipă de ezitare, fata păși cu aroganță spre el. Avea ochii roșii și Regina se întreba de ce. Pentru ce plângea ea? Cu siguranță nu pentru propria persoană; dovedise deja că siguranța personală n-o interesa. Poate că era doar obosită, dar Regina nu era convinsă. Ducea pe umeri o mare mâhnire, cocoțată acolo ca un corb.

Fata o studie pe Regină, uitându-se pe rând la fiecare trăsătură a ei, de parcă ar fi încercat să-i disece figura și apoi să o recompună la loc. *Mă recunoaște*, crezu Regina cu spaimă, pentru o clipă. Dar cum ar putea? Cum ar putea oricine altcineva? În fața ei nu era femeia din portret. Fata aceasta avea doar nouăsprezece ani.

— Câți ani ai, de fapt? întrebă fata fără ocolișuri, vorbind în limba Mort. O vorbea bine, cu foarte puțin accent străin.

— Sunt cu mult mai bătrână decât tine, răspunse Regina calm, mulțumită să constate că vocea nu-i trăda nimic din tulburarea gândurilor. Suficient de bătrână pentru a-mi da seama când am câștigat.

— *Ai câștigat*, răspunse fata fără grabă. Dar ochii ei continuau să-i cerceteze chipul, de parcă ar fi căutat indicii.

— Ei bine?

— Te-am mai văzut undeva, medită fata.

— Cu toții avem viziuni.

— Nu, răspunse fata. Te-am mai văzut. Dar unde?

Regina simți ceva dur în piept. *Doar nouăsprezece ani*, își spuse ea din nou.

— Ce importanță are?

— Le vrei pe-acestea.

Fata ridică safirele în palmă. În pofida luminii difuze, filtrate prin pânza cortului, safirele scânteiară și Reginei i se păru că zări ceva în adâncul lor… dar pe urmă fata le scutură și orice o fi fost ceea ce i se păruse a vedea dispăru.

— Sunt bijuterii frumoase, desigur.

— Au un preț.

— Preț? Regina râse, deși râsul sună fals chiar și pentru ea. Nu ești în situația de a putea negocia.

— Bineînțeles că sunt, răspunse fata.

Privirea ei verde o săgetă pe Regină cu o inteligență sclipitoare. Dacă te uitai în ochii ei, vedeai pur și simplu, în focarul pupilei, ascuțișul privirii.

— Poți să mă omori, Madam Roșu. Poți să-mi cucerești orașul și să-l distrugi. Dar niciuna dintre aceste operațiuni nu-ți va aduce safirele de la gâtul meu. Sunt sigură că știi ce se întâmplă dacă încerci să le iei cu forța.

Regina se rezemă de spătar, înfrântă. Fata avea într-adevăr un atu în negociere… și Regina se întrebă cine vorbise. Thomas Raleigh? Thorne?

— Aș putea să cer unui biet suflet neștiutor să te omoare și să ți le scoată, răspunse Regina după o pauză lungă. De ce mi-ar păsa?

— Și crezi că ar funcționa, nu-i așa? întrebă fata.

Aroganța din vocea ei o ului pe Regină. Cea mai mare parte a informațiilor despre safire țineau de mit și legendă; nimeni nu mai încercase să pună mâna pe ele cu forța, după moartea lui Jonathan Tear. Dar creatura întunecată a zis că era posibil. Și acum Reginei îi trecu prin minte un gând îngrozitor, un gând care o lovi direct în plexul solar: dacă a mințit-o creatura întunecată, atunci, cu atât de mulți ani în urmă? Era posibil să fi avut nevoie de ea doar pentru a procura safirele, pentru a face treaba murdară și pentru a primi apoi pedeapsa?

— În regulă. Fata încuviință dând din cap. Gândește-te la toate acestea. Pentru că îți spun eu, cine va încerca să le ia împotriva voinței mele va suferi cumplit. Iar dacă dumneata nu vei face decât să îndrumi, răzbunarea mea te va ajunge și pe dumneata.

— Am mai fost blestemată și altă dată. Nu mă sperii.

Totuși, Regina era tulburată. Depășise ideea îngrozitoare că femeia din tablou revenise la viață în fața ei, dar figura fetei exprima dispreț, stârnind fantomele trecutului. Nu era convinsă că fata o înșela… iar riscul era mare dacă presupunea greșit!

— Giuvaierurile acelea n-au mai avut un stăpân adevărat de pe vremea lui William Tear.

— Greșit. Fata își dezveli din nou dinții, iar în ochi îi ardea o emoție pătimașă, ceva asemănător geloziei. Sunt ale mele.

Regina constată uluită că credea această prostie. Se știa extrem de puțin despre magia giuvaierurilor… mai multe exemplare deosebite fuseseră extrase din minele din Cadare de-a lungul anilor, dar niciunul nu avusese o putere comparabilă cu safirele din Tear. Regina nu mai auzise despre o bijuterie care să fi dezvoltat o legătură specială cu proprietarul ei; din câte știa ea, posesia era totul în acest joc. Dar nici nu credea că fata mințea; privirea ei era prea limpede și de la bun început nu i se păruse Reginei că ar fi fost vreo mincinoasă.

Nu știu, recunoscu Regina în sinea ei și aici era cheia problemei. Erau la mijloc o mulțime de incertitudini. Ar fi vrut s-o întrebe pe fată despre creatura întunecată, să stoarcă mai multe informații despre abilitățile ei. Dar îi era teamă să aducă alte subiecte în discuție, să-i ofere fetei pârghii noi. Nu avea de-a face cu o proastă. Fata venise aici cu un plan.

— Și totuși te cunosc.

Regina ridică privirea și descoperi că ochii fetei străluceau de revelație.

— Din portret. Fata înclină capul și o fixă pe Regină cu o privire critică. Copilul defavorizat. Bastardul. Tu ești aceea.

Regina îi trase o palmă. Dar nu avu la dispoziție decât o fracțiune de secundă ca să poată admira urma ce o lăsase, când fu apucată parcă de mâini invizibile și aruncată în partea cealaltă a încăperii, unde ateriză pe salteaua de paie groasă, somptuoasă, pe care o folosea drept pat. Nu fusese atât împinsă, cât mai ales azvârlită și dacă ar fi aterizat cu atâta forță pe ceva de fier sau de oțel, ar fi fost probabil moartă. Se ridică imediat, gata de luptă, dar fata rămăsese la masă, nemișcată, cu amprenta Reginei, roșie și urâtă, întipărită pe obraz.

Sunt în pericol, își dădu seama Regina. Gândul era o noutate absolută, așa că îi trebui o clipă până să devină înspăimântător. Într-un fel sau altul fata reușise să ajungă în interiorul ei, să străpungă apărarea pe care Regina o păstra permanent în jurul propriei persoane. Cum izbutise? Regina își reveni; ar fi trebuit să se întoarcă la masă, dar acum se schimbase ceva și, chiar dacă mijloacele ei de apărare fuseseră repuse în ordine, Regina descoperi că nu voia să traverseze încăperea.

— Nu-ți place să fii recunoscută, cugetă fata. Chiar atât de rea a fost viața lângă Regina cea Frumoasă?

Regina mârâi, un sunet de animal ce-i scăpă printre dinți înainte de a reuși să-l rețină. Uitase de portretul acela nenorocit. Probabil că se mai găsea încă pe undeva în Citadelă, ultimul moment petrecut în familie înainte de a se fi dezlănțuit iadul. Regina se descotorosise de copilul acela trist, de parcă s-ar fi născut dintr-o crisalidă. Fata n-ar fi trebuit să poată face legătura dintre cele două ființe. Regina se gândi să-l cheme pe Ducarte, dar părea că nu era în stare să deschidă gura.

— Am o vedere slabă, spuse fata. Dar mă ajută giuvaierurile. Uneori văd. Pur și simplu văd ceea ce alții nici măcar nu observă.

Se ridică de la masă și se apropie de Regină încet, evaluând-o din priviri și, ceea ce era și mai rău, arătându-i milă.

— Ești o Raleigh, nu-i așa? Un bastard Raleigh, un copil lipsit de iubire, nedorit și permanent uitat.

Regina simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Nu sunt o Raleigh. Sunt Regina din Mortmesne.

Dar cuvintele trădau slăbiciune, chiar pentru propriile urechi.

— De ce ne urăști atât de mult? întrebă fata. Ce ți-au făcut?

Evie! *Vino-aici*! *Am nevoie de tine*!

Regina se cutremură. Chipul femeii, vocea mamei ei… unul singur era rău, dar ambele erau prea mult de îndurat. Încercă să se adune, să-și regăsească o parte din controlul pe care îl avusese când intrase fata în cort, dar orice ar fi apucat, părea să i se topească în mână.

Evie!

Mai nerăbdătoare de data aceasta, vocea mamei ei, în care începea să răsune ceva de oțel. Regina își acoperi urechile cu mâinile, dar nu-i fu de niciun ajutor, pentru că fata se afla deja în capul ei. Regina o simțea acolo, fata citea amintirile Reginei de parcă ar fi fost un roman, le răsfoia, dădea

paginile, se oprea la momentele cele mai rele. Regina se îndepărtă împleticindu-se, dar fata o urmă peste tot în cort, pretutindeni în mintea ei, frunzărind trecutul și aruncându-l la gunoi, în spate. Elaine, mama ei, Citadela, portretul, creatura întunecată… erau acolo toți, rechemați brusc, de parcă atât ar fi așteptat.

— Înțeleg, murmură fata cu o voce plină de compasiune. Te-a dat la schimb. Toți au făcut la fel. Regina Elaine a obținut tot.

Regina scoase un țipăt, își cuprinse trupul cu brațele și își zgârie propria piele cu unghiile.

— Nu face asta.

Fata își ridică mâneca rochiei și Regina văzu că brațul ei stâng era brăzdat tot cu urme, unele noi, altele pe cale de-a se vindeca. Imaginea era atât de șocantă, atât de diferită de ceea ce credea Regina că știa despre fată, încât lăsă mâinile să-i cadă în jos.

— Știi, și eu fac la fel, continuă fata, ca să-mi controlez furia. Dar pe termen lung nu folosește la nimic. Acum îmi dau seama.

Ducarte dădu buzna înăuntru prin deschizătura cortului, cu sabia scoasă, dar fata se răsuci rapid spre el și Ducarte se încovoie înecându-se, cu mâinile în jurul gâtului.

— Nu te amesteca, domnule general. Rămâi acolo și-o să te las să respiri.

Ducarte se retrase spre peretele îndepărtat al cortului.

Fata se întoarse spre Regină, cu ochii verzi visători. Pe Regină o durea capul, avea sentimentul unui viol teribil, ca și când tot ce ar fi ținut sub lacăt ar fi fost expus sub cerul liber, într-un soare coroziv. Simțea încă fetița din ea, care o cerceta, aduna cioburi. Regina încercă să recurgă la orice, la oricare dintre micile trucuri la care apelase toată viața. Nu se mai simțise atât de lipsită de putere de când fusese mică, încuiată în camera ei. Trecutul trebuia să rămână în trecut. N-ar fi trebuit să poată ieși la suprafață ca s-o tragă la fund.

— Cum te cheamă? întrebă fata.

— Regina din Mortmesne.

— Ba nu.

Fata se apropie și se opri exact în fața ei, la numai câțiva centimetri distanță. Suficient pentru ca Regina s-o rănească, dar tot ce putu să facă fu să ridice mâna. Simți din nou mintea fetei cercetând-o pe a sa, trecând cu

degetele peste tot și atunci înțelese că fata ar fi putut s-o ucidă. Nicio armă nu ar fi reușit, dar fata își găsise propriile cuțite în mintea Reginei. Fiecare mic episod de istorie pe care îl atingea își făcea un vârf ascuțit și Regina simți cum psihicul ei se cutremură astfel violat, când o altă persoană reuși să-i manipuleze identitatea atât de ușor. Fata își aflase acum răspunsul și presiunea din mintea Reginei începu în cele din urmă să se domolească.

— Evelyn, murmură fata. Ești Evelyn Raleigh. Și-mi pare rău.

Regina din Mortmesne închise ochii.

Când Aisa și străjerii intrară în aripa Reginei, găsiră restul Gărzii în poziție de drepți. Nici măcar cei din tura de noapte, care depășiseră de mult ora de culcare, nu se retrăseseră. Bradshaw, magicianul, stătea rezemat de perete, exersând leneș cu o eșarfă pe care o făcea să dispară și apoi să apară din nou. Și Maman era acolo; Aisa o zări așteptând concentrată la intrarea pe coridor, așa cum stătea întotdeauna când o aștepta pe Regină să vină acasă. Imaginea ei o făcu pe Aisa aproape să plângă.

Buzduganu lovi cu piciorul în platformă, dar expresia lui încruntată zădărnici toate întrebările. Aisa îl urmă, cât de repede îndrăzni, fără să ridice mâna de pe cuțit. Era ridicol, o fată de doisprezece ani îl păzea pe Buzduganu, dar așa îi poruncise Regina și Aisa n-ar fi uitat momentul acela niciodată, nici dacă ar fi trăit până la o sută de ani. Elston își luase și el în serios sarcinile pe care i le-a trasat Regina; îl urmărea pe Buzduganu îndeaproape, atent la amenințări și când văzu că Aisa făcea același lucru, îi zâmbi aprobator. Pen nu le era de niciun ajutor, umbla în urma lui Buzduganu de parcă ar fi fost pierdut. Nu vărsase nicio lacrimă, așa cum s-ar fi așteptat Aisa să facă un om îndrăgostit. Dar nici nu era prezent lângă ei.

Wellmer fu cel care îndrăzni în cele din urmă să pună o întrebare.

— Unde este Regina?

— S-a dus.

— A murit?

Buzduganu o caută cu privirea pe Maman și o găsi la intrarea în coridor. Ea dădu din cap că nu.

— N-a murit. Doar a plecat.

Arliss aștepta la picioarele platformei. Când Buzduganu se apropie, Arliss îi întinse o foaie de hârtie și așteptă până ce Buzdganu o termină de

citit. Nu se clinti nici când Buzduganu ridică ochii și îi aruncă o privire ucigătoare.

— Știai.

Arliss încuviință înclinând capul.

— De ce naiba…

— Nu lucrez pentru dumneata, domnule. Eu o servesc pe Regină. La ordinul ei, au fost distribuite aproape o sută de exemplare. Ce-i făcut e bun făcut; dumneata ești regent.

— Oh, Doamne!

Buzduganu lăsă hârtia să cadă și se așeză pe treapta de jos a podiumului, îngropându-și capul în mâini.

— Ce-i vor face? întrebă Wellmer.

— O vor duce la Demesne.

Vocea era necunoscută; Aisa se întoarse val-vârtej, scoțând cuțitul. Cinci bărbați cu capul acoperit cu glugă ședeau imediat în fața ușilor închise.

Buzduganu ridică ochii, fixându-și privirea cercetătoare pe șeful acestora.

— Kibb! Cum au intrat oamenii aceștia aici?

Kibb desfăcu brațele neputincios.

— Îți jur, domnule, am închis ușile în spatele dumitale.

Buzduganu dădu din cap și își întoarse atenția asupra celui ce vorbise.

— Îți cunosc vocea, pungașule. Deci este adevărat că poți să treci prin ziduri, așa cum se vorbește.

— Amândoi putem.

Șeful își scoase gluga, lăsând la vedere un chip plăcut, cu barbă neagră și un bronz care trimitea cu gândul la zone din sud.

— Este valoroasă. Regina Roșie n-o va omorî.

Aisa se întrebă cum de putea fi străinul atât de sigur. Ce valoare putea avea Regina Kelsea pentru cei din Mort? Puteau cere o răscumpărare pentru ea, desigur, dar ce răscumpărare? Maman spunea că Ținutul Tearling era sărac, nu avea decât oameni și lemn, dar Mortmesne avea propriile păduri și Regina nu ar fi acceptat niciodată să fie răscumpărată dând oameni la schimb.

— Ar fi o mișcare inteligentă dacă ar ucide-o pe Regină, răspunse Buzduganu. Ar lăsa Ținutul Tearling fără moștenitor și ne-ar arunca în

haos.

— Cu toate acestea, n-o va face.

Buzduganu se uită fix și îndelung la cel ce vorbise, măsurându-l din priviri. Apoi sări în picioare.

— Atunci trebuie să pornim chiar azi.

Străinul zâmbi și chipul îi deveni mai mult decât plăcut, deveni frumos.

— Ai nevoie de oameni în capitală. Eu am mulți. Vei avea tot ajutorul pe care-l pot eu oferi.

Aisa trase cu ochiul la restul gărzii și fu uluită să-l vadă pe Pen zâmbind, deși avea ochii plini de lacrimi.

— Trebuie să le transmitem un mesaj lui Galen și Dyer la Demesne. Și Kibb! strigă Buzduganu spre celălalt capăt al sălii. Tu coboară în Wells și găsește-l pe băiatul brutarului. Nick. E vremea să ne răspundă la favoarea pe care i-am făcut-o.

Kibb încuviință și un zâmbet vag îi încolți pe buze.

— Este un angajament, domnule. Iar acum dumneata ești Regentul.

— Le pot face pe-amândouă.

— Domnule? Ewen făcu un pas în față, cu uimirea înscrisă pe figura lui prietenoasă și cu obrajii uzi de lacrimi. Aisei i se strânse inima pentru el. Toți știau că Ewen o diviniza pe Regină și probabil că nu înțelegea ce se întâmplase.

— Ce este, Ewen? întrebă Buzduganu, vocea trădându-i doar o urmă vagă de nerăbdare.

— Ce vom face, domnule? întrebă Ewen și Aisa văzu că se înșelase: Ewen înțelegea totuși.

Buzduganu coborî de pe podium și îl bătu ușor pe umăr pe Ewen.

— Vom face singurul lucru pe care îl putem face. Ne ducem s-o luăm înapoi.

— Îmi pare rău, repetă Kelsea.

Își simțea partea crudă din ea însăși, dând târcoale, voioasă, așteptând să se dezlănțuie asupra femeii din fața ei. O Kelsea diferită era aceea, Kelsea cea care vedea în moarte cea mai complexă și eficientă soluție pentru toate problemele.

Se aşteptă ca Regina Roşie să cadă în genunchi, dar nu o făcu, şi atunci Kelsea înţelese că această femeie nu era genul care să ceară vreodată îndurare. Era uşor să vezi, să scotoceşti în viaţa femeii la fel cum scotocise ea în viaţa lui Lily, căutând să înţeleagă cum se formau tiparele comportamentale. Evelyn Raleigh, fetiţa, a cerut şi nu a obţinut nimic. Femeia nu avea să mai ceară niciodată. Prin mintea lui Kelsea trecură nenumărate amintiri: jocul cu soldăţei de plumb pe dalele de piatră, uzate, ale podelei; privirea plină de admiraţie la pandantivul albastru al unei bijuterii aşezate pe pieptul femeii; imaginea urmărită de după perdea a doamnelor şi domnilor îmbrăcaţi elegant, care dansau în încăperea pe care Kelsea o recunoscu a fi propria ei sală de audienţe. Evelyn Raleigh dorise cu disperare să fie băgată în seamă, să conteze pentru cei din jur… dar în toate amintirile ei din copilărie era singură.

Amintirile adultului erau cele care o înspăimântau pe Kelsea. În cioburi şi fărâme, citi o poveste înspăimântătoare: cum se dezvoltase copilul defavorizat trecând de la situaţia de obscuritate la propria concepţie de măreţie, canalizând durerea şi dezamăgirea în totalitate spre autoritarism. Row Finn o ajutase, învăţând-o să practice o formă personală de magie, dar Kelsea simţi în femeia matură din fata ei şi o deşertăciune înnăscută, certitudinea că un accident din naştere i-a furat alte oportunităţi, mai mari, iar pierderea safirelor reprezenta un moment cu deosebire dureros. În mijlocul acestei harababuri exista şi un portret şi, deşi Kelsea îl zări doar o fracţiune de secundă, o recunoscu pe Lily fără nicio dificultate. Regina Roşie nu o cunoştea pe Lily deloc şi totuşi simţea că avea o legătură profundă cu ea, iar acum Kelsea îşi dădea seama că Thorne şi Row Finn avuseseră dreptate doar parţial. Regina Roşie îşi dorea, într-adevăr, să fie nemuritoare, dar nu avea neapărat nevoie să trăiască veşnic. Nu se temea de moarte. Voia doar să fie invulnerabilă, să-şi decidă singură destinul, fără a fi nevoită să suporte bunul-plac al altora. Copila, Evelyn, nu avusese niciun control asupra propriei vieţi. Regina Roşie era ferm hotărâtă să şi-o controleze până la capăt.

Kelsea se trase un pas înapoi, încercând să iasă din această situaţie. A-i înţelege pe alţii era foarte important, aşa spusese Carlin, dar a o înţelege pe Regina Roşie nu i-ar fi uşurat sarcina din acel moment. Pentru prima dată după mai multe săptămâni, Kelsea se gândi la Mhum, pe care îl anesteziase efectiv înaintea execuţiei. Pentru Regina Roşie nu avea droguri, dar putea

măcar să-i provoace o moarte rapidă, s-o scutească de un coșmar prelungit, precum cel pe care i-l rezervase lui Thorne.

Deși încerca să se desprindă, Kelsea dădu peste o amintire asupra căreia insistă: tânăra Evelyn, să fi tot avut vreo unsprezece sau doisprezece ani, stând în fața unei oglinzi. Era o amintire păzită cu strășnicie, atât de bine păzită încât atunci când Kelsea începu s-o cerceteze, Regina Roșie zvâcni din tot corpul refuzând și se năpusti asupra lui Kelsea, cu mâinile transformate în gheare. Se repezi direct la safire, dar Kelsea se feri și o azvârli într-o parte. Regina Roșie zbură în capătul opus al cortului și se izbi șuierând de marginea acestuia. Kelsea o urmă, săpând în continuare, pentru că simțise durerea ce înconjura amintirea exacerbând-o, ca o rană ce nu fusese curățată. Evelyn stătea în fața oglinzii și se privea, cuprinsă de o revelație teribilă:

Nu voi fi niciodată frumoasă.

Kelsea se dădu înapoi, de parcă ar fi fost mușcată, alungând amintirea ca pe o insectă periculoasă. Dar durerea lui Evelyn nu trecu ușor; Kelsea avea senzația că i-a înfipt harpoane în creier. Femeia din fața ei era frumoasă, la fel de frumoasă precum Kelsea în momentul acela… dar a creat acea frumusețe ea însăși, a asamblat-o într-un fel sau altul, la fel cum a făcut și Kelsea. Undeva în adânc însă, continua să domine fata aceea ștearsă; Regina Roșie nu fusese niciodată capabilă să se separe de ea, s-o lase în urmă și în faptul acesta Kelsea întrezări conturul incert și îngrozitor al propriului ei viitor.

Regina Roșie se rezema acum de intrarea în cort, respirând greu. Dar ridică spre Kelsea doi ochi furioși.

— Ieși afară. Nu ai acest drept.

Kelsea se retrase, deconectându-se de mintea femeii. Regina Roșie se prăbuși la pământ și se ghemui acolo, strângându-și genunchii la piept cu brațele. Kelsea vru să-și ceară iertare, pentru că acum înțelegea cât de urât era ceea ce făcuse. Dar Regina Roșie închisese ochii ignorând-o pe Kelsea; îi pătrunsese în minte certitudinea clară a faptului că va muri și calmase valurile mareei, ce se zbăteau acolo. Regina Roșie trăise o viață lungă și înspăimântătoare, definită zilnic de propria brutalitate, așa că ar fi fost ușor, foarte ușor să o alunge pe copila ce mai sălășluia încă în adâncul ei; omorul îi bântuia gândul, lacom, precum un câine ce se zbate să scape din lesă. Dar Kelsea se opri, confruntată brusc cu o nuanță la care nu se mai gândise până

atunci. Femeia din fața ei merita să fie pedepsită exemplar pentru ceea ce săvârșise, pentru teroarea pe care o exercitase. Dar copilul Evelyn nu era răspunzător pentru ceea ce i se făcuse, iar experiența copilului formase femeia de mai târziu. Mintea o îndemna pe Kelsea, o împingea amenințătoare, îi cerea imperios să facă ceva, să acționeze. Totuși ea ezita, cu ochii ațintiți la femeia prăbușită în fața ei.

Problemele trecutului. Propria-i voce îi răsună în minte și lui Kelsea îi păru rău că Buzduganu nu era lângă ea, pentru că simțea că i-ar fi putut desluși, în fine, această enigmă, i-ar fi putut exemplifica în mod concret cum faptele din trecut, dacă nu sunt corectate, devin inevitabil probleme în viitor.

N-o pot ucide, își dădu seama Kelsea. Îi înconjura o armată, o armată care avea să intre în Noua Londră și să distrugă orașul. Aceasta era singura opțiune pentru Kelsea, singura ei șansă… dar nu se putea hotărî să acționeze. Compasiunea ruinase totul.

— Deschide ochii, îi porunci Kelsea, și când rosti cuvintele, simți umbra neagră din adâncul ei mototolindu-se și retrăgându-se șchiopătând, cu aripile frânte.

Poate că rămânea să dea veșnic târcoale minții ei, căutând să obțină victorii, dar în momentul acela Kelsea știu că nu va mai fi niciodată stăpânită de ea.

Regina Roșie deschise ochii și mânia pe care o citi Kelsea în ei o făcu să tresară. Încălcase un teritoriu în care nu avea dreptul să pătrundă, iar femeia aceea avea s-o urască de-a pururi pentru ceea ce descoperise acolo. Kelsea se gândi să-și ceară scuze din nou, dar interveni amintirea lui William Tear.

Premiul cel mare!

— Îți propun un târg. Îți dau safirele mele.

— Și ce ceri la schimb?

După momentul inițial de surpriză, fața Reginei Roșii se destinse și Kelsea simți o nedorită admirație pentru ea. Deci și ea avea puterea să șteargă trecutul când nu-i mai era de niciun folos, când nu ar fi făcut decât să o stingherească. Kelsea nu câștiga nimic cruțându-i viața acelei femei, iată ce spunea expresia ei; femeia aceasta se va tocmi la sânge.

— Autonomie pentru Ținutul Tearling.

Femeia chicoti, dar redeveni sobră rapid când văzu expresia lui Kelsea.

— Vorbești serios?

— Da. Îți voi da colierele, le voi scoate de bunăvoie, iar dumneata îți vei retrage armata și timp de cinci ani nu vei mai reveni. În această perioadă de timp nu vei mai pune piciorul deloc în regatul meu. Nu vei cere nimic, îmi vei lăsa poporul în pace.

— Să pierd profiturile Transportului timp de cinci ani? Cred că ți-ai pierdut mințile.

Dar sub fața senină a negociatorului dur, Kelsea citea altă poveste. Măcar aici, Thorne și Finn avuseseră dreptate: Regina Roșie voia neapărat giuvaierurile.

— Te asigur, dacă nu negociezi cu mine, nu vei avea niciodată safirele mele. Pot să mă prăpădesc și să putrezesc până nu mai rămâne nimic și tot nu vei putea niciodată să mi le iei fără să suporți consecințele. Safirele îmi aparțin.

— Cinci ani este prea mult.

— Maiestate! izbucni Ducarte.

Kelsea uitase că era și el acolo, ghemuit în celălalt capăt al cortului.

— Nu poți!

— Taci din gură, Benin!

— Maiestate, eu refuz.

Ducarte se ridică în picioare și Kelsea văzu că și el era furios… dar nu pe ea.

— Armata a avut o răbdare incredibilă în absența prăzii, dar nu va mai rezista mult. Noua Londră este recompensa ostașilor, este apărată slab, plină de femei și copii. Și-au meritat soarta.

— Îți vei primi cele zece procente, Benin. O să te plătesc din buzunarul propriu.

Ducarte dădu din cap.

— Mă vei plăti, Maiestate, dar asta nu va rezolva problema. Oștenii sunt deja supărați. Să le ceri să se retragă chiar în momentul victoriei…

Kelsea era pe punctul de a-l reduce la tăcere; nu avea nevoie de intervenția lui, nu când simțea că oponenta ei începea să ezite. Dar nu fu nevoie. Regina Roșie se întoarse spre el și Ducarte se îngălbeni și tăcu.

— Crezi că armata mă va sfida pe mine, Benin?

— Nu, Maiestate, nu, dădu înapoi Ducarte. Moralul prost face soldatul prost, este un lucru cunoscut.

— Își vor înfrâna nemulțumirea, dacă înțeleg ce este mai bine pentru ei. Regina Roșie se întoarse la Kelsea, cu ochii strălucitori, cu pupilele scânteind între chipul lui Kelsea și safire. Doi ani.

— Probabil că nu le dorești destul.

— Cinci ani sunt prea mulți, repetă Regina Roșie, cu o urmă de nemulțumire în voce. Trei ani.

— S-a făcut. Kelsea ridică giuvaierurile, păstrând însă lanțurile la gât. Pune mâna pe ele.

Regina Roșie o privi suspicioasă.

— De ce?

— Este un truc pe care l-am învățat de la prietenul nostru comun. Kelsea îi zâmbi. Trebuie să mă asigur că n-o să-ți încalci cuvântul.

Regina Roșie făcu ochii mari, brusc speriată și Kelsea înțelese că exact asta avusese de gând să facă. Aha, era deșteaptă femeia, suficient de deșteaptă încât să încheie o înțelegere dificilă pe baza unei promisiuni pe care nu avea de gând s-o respecte.

— Știu că știi, Evelyn. Trei ani, atât este înțelegerea corectă. Kelsea ridică safirele și i le oferi. Promite-mi că vei lăsa în pace regatul meu.

Regina Roșie luă safirele în palmă și Kelsea fu satisfăcută să vadă nenumărate emoții contradictorii perindându-i-se pe chip: poftă, mânie, anxietate, regret. Așadar, știa despre Row Finn. Poate că ea îi văzuse chipul adevărat.

— Maiestate! șuieră Ducarte. Nu!

Chipul Reginei Roșii se contorsiona și, în clipa următoare, Ducarte se încolăcea în poziție fetală, gemând, pe podea. Ochii femeii priveau acum fix la safire și, când Kelsea căută să-i simtă pulsul, descoperi că atinsese cote paroxistice. Dorința fierbinte îi copleșise judecata. Regina Roșie se opri, formulându-și clar gândul înainte de a vorbi.

— Dacă îmi dai ambele safire din Tear fără niciun cost, de bunăvoie, jur să-mi retrag armata din Tearling și să nu mai pun piciorul în ținutul tău în următorii trei ani.

Kelsea zâmbi, simțind lacrimile revărsându-i-se pe obraji.

— Curgi ca un robinet, izbucni Regina Roșie. Dă-mi giuvaierurile.

Trei ani, se gândi Kelsea. Acum erau în siguranță, ei toți, de la fermierii din Almont, până la copiii lui Andalie din Citadelă, în siguranță în mâinile bune ale lui Buzduganu și acest gând îi permise lui Kelsea să ridice

mâinile și să-și scoată lanțurile de la gât, trăgându-le peste cap. Se aștepta la rezistență din partea colierelor sau la o pedeapsă fizică teribilă în momentul când le scotea, dar ele ieșiră fără dificultate, iar când Regina Roșie i le smulse din mână, Kelsea nu simți aproape nimic… poate doar o mică durere pentru Lily, pentru sfârșitul poveștii lui Lily, pe care nu avea să-l mai vadă niciodată. Numai că și această pierdere devenea nesemnificativă în fața marii victorii a acestui moment. Trei ani însemnau o viață de om.

Regina Roșie își puse cele două coliere la gât și se întoarse cu spatele, concentrându-se asupra safirelor precum avarul asupra aurului său. În momentul acela, lui Kelsea îi trecu prin minte că ar fi putut să fugă; Ducarte era încă imobilizat, iar ea ar fi putut ieși din cort, poate luându-i pe toți pe nepregătite. Dar nu, nu mai avea giuvaierurile și, fără ele, nu era decât un prizonier obișnuit. Nu ar fi făcut mai mult de cinci pași până să fie omorâtă sau poate nici atât și oricum, podul era dărâmat. Kelsea îl năruise ca măsură de apărare, dar acum se întreba dacă nu cumva făcuse acest lucru ca să nu mai existe cale de întoarcere.

Regina Roșie se răsuci spre ea și Kelsea se pregăti să întâmpine triumful de pe chipul femeii, răzbunarea ce avea să urmeze fără îndoială. Ținutul Tearling era în siguranță, iar ea avea de gând să moară ca o regină.

Dar ochii Reginei Roșii erau măriți de furie, nările îi tresăltau. Pumnul i se strânsese pe giuvaieruri ținându-le cu asemenea forță, încât i se albiseră încheieturile. Gura i se închidea și i se deschidea. Cealaltă mână i se crispase ca niște gheare și se repezi la Kelsea, s-o apuce ca o nebună.

Și atunci, într-un fel sau altul, Kelsea înțelese.

Începu să râdă, un râs gâlgâit, isteric, care se ciocni de pereții roșii ai cortului. Abia dacă simți că încleștarea mâinii femeii pe umăr o rănea.

Bineînțeles că nu m-a durut când le-am scos. Bineînțeles, pentru că…

— Sunt ale mele.

Regina Roșie urlă de furie, un urlet fără cuvinte, ce păru să sfâșie pereții cortului. Mâna i se înfipse în umărul lui Kelsea atât de adânc, încât părea să-l fărâme, dar Kelsea nu se putea opri din râs.

— La tine nu funcționează, nu-i așa? Se aplecă spre Regina Roșie până ce fețele li se apropiară la câțiva centimetri. Nu le poți folosi. Sunt ale mele.

Regina se trase îndărăt și o plesni din nou pe Kelsea, doborând-o la pământ. Dar nici așa nu putu opri râsul lui Kelsea; dimpotrivă, păru că-l alimentează. Se gândi la lunga noapte precedentă… Lily, William, Tear, Pen, Jonathan, Buzduganu… și deodată i se păru că erau acolo cu ea, toți, chiar și cei morți. Kelsea sperase să iasă victorioasă, dar acesta era un rezultat pe care nu și-l imaginase niciodată. Giuvaierurile erau pierdute pentru ea; nu avea să afle niciodată cum se terminase povestea lui Lily. Dar nimeni nu avea s-o facă vreodată.

Mâini puternice o prinseseră de umeri și o trăgeau de jos. Oameni îmbrăcați în negru, la fel ca oștenii de afară, dar de-acum Kelsea putea recunoaște străjerii devotați când îi vedea și închise ochii, pregătindu-se să moară.

— Scoateți-o de-aici! țipă Regina. Scoateți-o!

Unul dintre ei, evident căpitanul, îi prinse mâinile lui Kelsea la spate și ea simți cătușele de fier imobilizându-le. Cătușele erau prea strânse; îi ciupiră pielea când omul le încuie. Dar Kelsea tot nu se putea opri din râs.

— Ai pierdut, îi spuse Reginei Roșii și își dădu seama că nu avea să uite niciodată căutătura femeii din acel moment: figura unui copil mânios, căruia i se refuzase desertul.

Kelsea abia dacă simți mâinile străjerilor apucând-o de brațe și împingând-o afară din cort. Tearling era salvat, poporul ei era salvat. Safirele erau ale ei, ale nimănui altcuiva și Kelsea se prăpădea de râs, chiar în timp ce o duceau de-acolo.

Și la final
Trecerea

Lily se prinse cu mâna de o parâmă de lângă balustradă, străduindu-se să nu cadă pe punte. Corabia se scutura din toate încheieturile; apa fierbea, agitată de vânt și de exploziile bubuitoare de pe uscat. Deasupra lor, nori de furtună se profilau pe cerul nopții, învolburați, ca o rană vânătă. Lily mai fusese pe nave și înainte, dar fusese pe bărci cu motor, iahturi ce tăiau valurile lin, de parcă nici nu s-ar fi mișcat. Aceasta era cu totul diferită, îți crea un sentiment înspăimântător de casă a surprizelor, puntea îi dansa efectiv sub picioare cum stătea ea agățată de parâmă, încercând disperată să-l sprijine pe Jonathan cu celălalt braț. Jonathan abia își recăpătase puțin cunoștința; Tear reușise să-i scoată glonțul și îl cususe în mașină, dar până să termine, bancheta din spate era plină de sânge, iar expresia încruntată a lui Tear spunea totul.

Departe în spate se profila silueta New York-ului, ruine portocalii fumegânde, ale căror ferestre scuipau flăcări în noaptea neagră. Dar Lily și celelalte persoane de pe corabie nu se uitau la conturul de la orizont. Aveau privirile fixate pe marea din urma lor, pe cele două vapoare uriașe care apăruseră de nicăieri. Din strigătele care raportau datele pe punte, Lily află că existau pe undeva și mai multe submarine, care se închideau rapid coborând sub luciul apei. Totul fusese în regulă cât navigaseră pe râul Hudson și intraseră în primul golf, dar pe urmă s-au declanșat sirenele, iar acum, când intrau în Atlantic, Securitatea îi ajungea din urmă.

— Cinci minute! strigase William Tear de la proră. Numai atât ne trebuie!

E nebun, își dădu seama Lily. Și ciudat, dar nu conta prea mult. Nu aveau să reușească, iar lui Lily îi părea rău pentru acest lucru, îi părea rău că nu va vedea niciodată râul curat și adânc de sub soarele strălucitor. Dar navele acestea erau libere, iar Lily avea să moară o femeie liberă, deși nu va fi ajuns nicăieri în altă parte din această lume, cu submarine sau fără.

— Gata! strigă Tear și specialistul în calculatoare de lângă Lily începu să vorbească în cască în limba lor neobișnuită.

În stânga lui Lily răsună o bubuitură seacă, urmată de țipete îndepărtate. Când întinse gâtul să privească peste scândurile care acopereau

puntea, constată că una dintre corăbiile lui Tear luase foc, se aprinsese în partea din spate și coloane mari de fum negru tălăzuiau în noapte.

— Torpilă! strigă cineva.

Răsună încă o explozie și apoi corabia nici nu mai fu corabie, ci doar o ruină ce ardea mocnit pe oceanul frământat. Toți cei de pe nava lui Lily se repeziră la balustradă, dar Lily nu-l putea lăsa pe Jonathan, așa că numai ea îl văzu pe William Tear întorcându-se cu spatele, strângând ceva în mâna întinsă, cu toată atenția concentrată asupra orizontului, spre est.

— Nici măcar nu suntem înarmați! strigă o femeie.

Distrugătoarele se apropiau, erau la mai puțin de opt sute de metri distanță. Lily se întrebă de ce n-au tras, dar după ce se gândi puțin își dădu seama: voiau să pună mâna pe restul navelor lui Tear, să urce la bordul lor. Securitatea ținea mult la prizonierii ei, nu-i așa? Rana provocată de arsură îi pulsa, deși palma lui Lily se acoperise cu o coajă de culoare închisă, iar ea știa că orice s-ar fi întâmplat, înapoi nu se mai întorcea.

Deodată, corabia fu scăldată de o lumină strălucitoare, orbitoare. Lily duse mâinile la ochi, scoțând fără să vrea un țipăt stins, cu gândul la dispozitivul cu care oamenii lui Tear creaseră un halo în complexul Securității. O cuprinse groaza, groaza că totul fusese doar un vis, că se va deștepta și se va afla din nou în încăperea aceea, în fața contabilului, a cutiei. Pe urmă însă privi printre degete și văzu că nu era o lumină electrică. Era vechea lumină a zilei, o lumină blândă pe brațe.

Lily se întoarse spre lumină și scoase un strigăt.

Spre est orizontul avea o gaură. Lily nu știa cum altfel să descrie ceea ce vedea. Șalul negru al nopții acoperea încă cerul de deasupra capului, dar pe măsură ce cobora spre est, șalul se sfâșia și marginile lui ferfenițite înconjurau gaura ca o ramă de tablou ruptă. Înăuntrul ramei era zi, un orizont roz-portocaliu deasupra apei de azur, ca atunci când stă să răsară soarele. Lumina scălda totul și Lily putu să vadă clar acum toate celelalte corăbii din jur, cu pânzele umflate, portocalii în lumina zorilor.

În spate bubui un tunet, zdruncinând puntea.

— Culcat! strigă cineva și Lily se lăsă în jos, acoperindu-și capul. Dar împușcătura șuierătoare trecu exact pe deasupra lor, pe deasupra tuturor corăbiilor, spre gaura din orizont. Pe Lily o cuprinse o ură atât de năprasnică, încât dacă în clipa aceea ar fi apărut în fața ei un ofițer de Securitate, i-ar fi sfâșiat inima cu propriile mâini. Încercau să închidă orice

ușă pe care o deschidea Tear… încercau să pună stăpânire pe lumea mai bună.

— Spune-le să treacă dincolo! strigă Tear de la proră. Nu avem mult timp!

Corabia lor se afla în frunte și se apropia de gaură și Lily simți căldura pe brațe, căldura soarelui mângâindu-i pielea. Pe punte răsună o cacofonie de țipete, țipete sălbatice provenind de la oamenii adunați lângă balustradă, iar Lily țipa acum și ea, de parcă tot trupul i-ar fi fost priponit de orizontul acela deschis. Când trecură în partea cealaltă, dădu drumul frânghiei și îl ridică pe Jonathan, scuturându-l să se trezească.

— Lumea mai bună! îi strigă ea în ureche. Lumea mai bună!

Dar Jonathan nu deschise ochii. Împrejurul ei, pe punte și pe navele celelalte, Lily îi auzea, erau oamenii ei, iar strigătele lor de bucurie se răsfrângeau peste oceanul deschis. În spatele lor rămăsese încă gaura, o pată întunecată prin care nu se vedea nimic din orizont, spre vest. Cel puțin cincisprezece corăbii reușiseră să treacă, dar acum marginile găurii se adunau spre mijloc, circumferința era din ce în ce mai mică. Lily nu-și dădea seama dacă va reuși să treacă și ultima corabie. Întorcându-se din nou spre est îl văzu pe William Tear agățat de balustradă, alb la față ca hârtia. O fracțiune de secundă trupul lui păru să strălucească într-un albastru-pur pe fundalul răsăritului de soare, apoi se prăbuși pe punte.

Lily se întoarse să-i spună lui Jonathan, dar Jonathan era mort.

— Lily.

Privi în sus, cu ochii pe jumătate închiși în lumina palidă a lunii și se ridică în picioare.

Tear părea epuizat. Lily nu-l mai întâlnise de două zile, din noaptea aceea a Trecerii și se simți ușurată să-l vadă viu și nevătămat; cu cât a lipsit el mai mult de pe punte, cu atât mai convinsă a fost Lily că a reușit să-și pună cumva capăt zilelor realizând acel miracol, că și el, la fel ca Jonathan, nu avea să se mai trezească. Lily o întrebase pe Dorian despre Tear, dar Dorian n-a vrut să-i spună nimic. Lily a încercat să se apropie și de alți pasageri și i-a găsit prietenoși, dar precauți; nimeni nu știa cine era ea. O femeie mai tânără, cam de vârsta lui Dorian, i-a pansat rănile, dar în ultimele două zile Lily n-a mai avut nimic de făcut și a rămas singură, uitându-se în zare și așteptându-l pe Tear.

— Te simți bine?

— Sunt bine, răspunse el, dar Lily avea în continuare îndoielile ei. Arăta ca un om care a trecut printr-un soi de boală epuizantă. Dar am nevoie de ajutorul tău. Vino cu mine.

Lily îl urmă spre pupa, încercând să pășească cât mai ușor printre oamenii care dormeau peste tot pe punte. Tear ca de obicei, părea să nu facă niciun fel de zgomot și o conduse pe o scară în cala adâncă de sub punte. Cala avea un aer medieval, neobișnuit, pentru că toate încăperile erau luminate doar de lămpi și de torțe; lumină electrică nu exista nicăieri. Cea mai mare parte a calei era ocupată de o zonă-dormitor, în care erau înșirate paturi de campanie, fără așternuturi. Peste o sută de oameni se aflau pe nava aceasta, dar majoritatea refuzaseră să-și petreacă timpul dedesubt. Preferau să rămână pe punte, scrutând orizontul cu privirea. Tear era pregătit pentru această eventualitate; la capătul îndepărtat al dormitorului se afla o încăpere care conținea nu numai o cantitate remarcabilă de alimente și apă, dar și aproape două sute de litri de loțiune de protecție solară. Lily crezu că se duceau în încăperea aceea, dar trecură de ea spre următoarea, care era privată, rezervată exclusiv pentru el. Când intră, Lily văzu că pereții camerei erau căptușiți cu rafturi de bibliotecă și pe fiecare dintre ele se aflau sute de cărți. Dar Lily nu avu timp să se minuneze. În mijlocul cămăruței, Dorian stătea lângă o masă, privind fix la ceea ce nu putea fi decât un cadavru învelit într-un cearșaf, un giulgiu cusut în grabă de degete înfrigurate.

— A venit vremea, Dori.

Fata ridică privirea și Lily își dădu seama, chiar și la lumina slabă a torței, că avea ochii roșii de plâns. Se uită întrebătoare la Lily.

— Ar fi vrut să fie și ea aici, îi spuse Tear. Strecură un braț pe sub umerii cadavrului, ridicându-l. Haideți. Toți odată.

Dorian îl apucă pe Jonathan de mijloc, lăsându-i lui Lily picioarele. Împreună ridicară cadavrul de pe masă și îl puseră cu grijă pe umeri. Lily simțea mirosul de cadavru, o urmă vagă de descompunere ce se strecura prin cearșaf, dar nu-l luă în seamă, gândindu-se la Jonathan, care a considerat că ea merita să fie salvată, care nu avea să vadă niciodată lumea mai bună. Ochii i se umplură de lacrimi, pe care le șterse cu disperare, o înțepau în cornee în timp ce porniră să urce scările.

Pe punte totul era tăcut, nu se auzeau decât valurile clipocind ușor pe laturile corăbiei. În lumina lunii, Lily zărea vag celelalte nave din jur, nu prea îndepărtate, ținând ritmul. În cele din urmă, numai șaptesprezece reușiseră să treacă; trei se scufundaseră, dispărând pentru totdeauna în apele Golfului Hudson. Din discuții auzite întâmplător, Lily știa că nu toate corăbiile duceau oameni, ca a lor. Una transporta animale: vaci, oi și capre. Alta ducea cai. Alt vas, cu puntea văruită în alb, transporta materiale medicale și personal specializat. Dar acum Lily nu vedea decât pânzele, doar puțin mai mult decât niște luciri palide sub lumina aproape stinsă a lunii.

Îl duseră pe Jonathan la marginea din spate a corăbiei, un loc unde puțini aleseseră să doarmă, pentru că velatura bloca imaginea orizontului din est. La indicațiile lui Tear balansară cu grijă corpul peste balustradă. Pe Lily o dureau brațele, dar nu lăsă să se vadă nimic. Arsura din palmă i se deschisese din nou, mustind de puroi, dar ascunse și acest lucru, ștergându-se pe furiș de pantaloni. Ar fi vrut să aibă niște haine curate. Nu mai făcuse duș de zile bune. Și alți oameni purtau aceleași veșminte din noaptea în care plecaseră; cum făceau rost de haine noi în lumea mai bună? Existau atât de multe necunoscute și singurul care putea da răspunsuri era Tear… dar acum nu era momentul potrivit. Dincolo de timonă, spre est, cerul începea să se decoloreze, dar când Lily se uită peste balustrada de la pupa, nu văzu decât întunecime.

— Lui Jonathan nu-i plăcea deloc apa, observă Dorian cu voce răgușită și Lily își dădu seama că plângea din nou. După tot ce i-au făcut. Sigur că o ura.

— Nu apa aceasta, îi răspunse Tear.

Lily nu zise nimic. Îl cunoscuseră bine pe Jonathan, amândoi, în timp ce ea nici măcar nu-i știa numele de familie. Voia să găsească ceva de spus, ceva important, dar când închise ochii nu putu să-l vadă decât pe Greg în genunchi și pe Jonathan cu arma îndreptată spre capul lui. Acesta era cel mai mare act de bunătate pe care îl făcuse cineva pentru Lily vreodată, dar era un act despre care nu le putea spune nimic lui Tear și lui Dorian. Așa că rămase tăcută, deși lacrimile începuseră să-și croiască drum încet în jos, pe obrajii ei.

— Ei bine, prietene, zise Tear în cele din urmă, suntem pe drum spre un pământ bun. Sperăm că tu ești deja acolo.

— Amin, Carolina de Sud, adăugă Dorian și apoi, de comun acord, fără să spună un cuvânt, ridicară trupul peste balustradă.

Lily nu-i ajută de această dată, ci rămase deoparte. Se auzi un plescăit stins și Jonathan dispăru pentru totdeauna. Dorian mai stătu puțin, apoi plecă fără un cuvânt, mergând repede spre scări.

Eu l-am omorât, se gândi Lily.

— A fost alegerea lui, repetă Tear făcând-o pe Lily să se întrebe dacă nu cumva vorbise cu glas tare. Se uită în jur, dar erau singuri la pupa.

— Ce s-a întâmplat? Unde ne-am dus?

— Nicăieri, Lily. Am trecut, atâta tot. Așa mi-am închipuit întotdeauna că se va întâmpla.

— Este… Lily se forță să rostească cuvântul. Este magie?

— Magie, repetă Tear. Nu m-am gândit niciodată în acest fel; mie mi se pare a fi cel mai firesc lucru din lume. Dar poate că magie este un cuvânt potrivit.

Băgă mâna în buzunar și scoase ceva în pumn.

— Privește.

Lily întinse mâna rănită și simți că el îi puse în palmă ceva rece și dur. Îl ridică, se forță să vadă, încercând să-și dea seama ce era. Cerul se mai luminase de-acum, fulgerător, așa cum se întâmpla imediat înainte de răsăritul soarelui, dar Lily tot nu reuși să identifice obiectul.

— Acvamarin?

— Safir, răspunse Tear. Arborele meu genealogic este cunoscut până pe vremea lui Cromwell, dar giuvaierul acesta este al nostru încă din Evul Mediu Timpuriu. Poate chiar de mai de mult.

Lily ridică safirul în lumină, încercând să vadă prin el, dar soarele încă nu se arătase, așa că nu vedea decât un dreptunghi întunecat, profilat pe cerul palid.

— De unde știi?

— El mi-a spus.

Lily pufni neîncrezătoare, dar Tear nu schiță nici măcar un zâmbet. Nu-și dădea seama dacă el glumea sau nu, așa că îi înapoie safirul și se aplecă peste balustradă, contemplând liniile vagi de alb, rămase în siajul vasului.

— Te vindeci, Lily?

Era greu de răspuns la această întrebare. În timpul zilei, totul era în regulă, pentru că cerul era amplu și deschis, iar Lily privea dintr-o parte într-alta a orizontului. Dar nu reușea să doarmă decât câteva ore, pentru ca apoi să se trezească tresărind, sigură că-l va găsi în fața ei pe contabil… sau încă și mai rău, pe Greg. Nu-i mai putea ajunge nimic din toate acestea acum, când prora navei tăia apa lin, în drum spre lumea mai bună, totuși Lily avu pe neașteptate o presimțire foarte rea. Toți oamenii aceia din jur, care dormeau pe punte… cu siguranță aduseseră cu ei propriile povești de viață, propriile acte de violență. Cum putea cineva să construiască o lume mai bună, o lume perfectă, dacă oamenii își aduceau cu ei coșmarurile din trecut?

— Nu va fi perfectă, răspunse Tear privind încruntat dincolo de balustradă. Am știut acest lucru, aproape imediat ce m-am hotărât să încerc să trecem. Lumea va fi mai bună, dar nu va fi ușor. De fapt, la început va fi chiar foarte greu.

— Ce vrei să spui?

— Uită-te la ce am lăsat în urmă, Lily. Nu avem energie electrică, nu avem tehnologie. Când dormeam, Dori i-a pus pe tehnicienii de la calculatoare să arunce toate echipamentele peste bord și toate armele. Așa trebuie să fie; tehnologia este utilă, dar am trecut de mult de punctul în care utilitatea depășește pericolul. Instrumente de supraveghere, de control. Am știut, de mult, că acestea vor fi primele care vor trebui să dispară. Dar gândește-te la celelalte lucruri care ne vor lipsi! Combustibil. Căldură. Textile. Am adus medicamente și antibiotice, pe nava albă de acolo – arătă spre nord –, dar le vom termina înainte de sfârșitul deceniului. Nu vom mai avea nimic din toate acestea, decât dacă le vom inventa noi din nou, cu ce vom avea la îndemână.

Lily se strădui să rămână tăcută. Îl venera pe omul acesta, își dădea seama acum și îi era greu să-l audă cum se zbuciuma. Dar presupunea că nu putea da glas acestor îndoieli în fața nimănui altcuiva, în orice caz nu a oamenilor loiali, care îl urmau de ani de zile.

— Vor exista animale în lumea nouă, pentru carne, dar va trebui să învățăm cu toții să le omorâm fără să folosim arme sau mașinării, să gătim din nimic la foc deschis. Va trebui să ne cultivăm hrana. Va trebui să învățăm să ne construim singuri casele, să ne facem hainele. Am câțiva oameni care cunosc aceste procese, de la oaie, la lână, la țesut, dar ceilalți

vor fi nevoiți să învețe. Nu aveam cum să facem acest lucru fără să aruncăm aproape totul, iar dacă vrem să păstrăm ceva, va trebui să învățăm să luăm totul de la început.

— Crezi că nu vom putea?

— Vom putea, cu siguranță. Întrebarea este dacă o vom face. Este nevoie de efort pentru a construi, Lily. Este nevoie de efort ca să pui nevoile comunității înaintea nevoilor proprii. Dar în perioada care urmează, toată lumea va trebui să facă acest lucru, altfel suntem sortiți pieirii.

— Socialismul nu a izbândit nicăieri.

— Dar vom continua să încercăm. Toți sunt oameni cu atitudine civică. Vor crește copii cu atitudine civică. Așa i-am ales.

— Și pe mine la fel?

Tear zâmbi.

— Și pe tine la fel.

— De unde știi că am aptitudini civice?

De fapt, Lily însăși nu știa dacă avea; avusese foarte puține ocazii să afle. Întreaga viață cu Greg i se derulă în minte, o buclă urâtă, de aducere aminte.

— Ți-am spus, Lily: te cunosc de-o viață. Tear ridică safirul, arătându-i-l în palmă. Te-am văzut aici cu mult înainte de a ști cine ești.

— De ce?

Tear o privi îndelung, gânditor.

— Te vindeci?

— Da. Umărul nu mă mai doare aproape deloc, doar atunci când încerc să dorm. Mâna este o problemă, dar voi putea s-o bandajez din nou după ce se face lumină.

— Nu mă păcălești, Lily. Rănile tale nu sunt de natură fizică. Încă nu te-ai vindecat, dar te vei vindeca.

Lily simți că i se urcase sângele în obraji, întrebându-se dacă el putea vedea atât de clar mintea ei și îi înțelegea coșmarurile, apariția permanentă a lui Greg. Părea că Greg va fi întotdeauna prezent, săpat în acea parte din Lily care refuza să lase trecutul în trecut.

— S-ar putea să fie așa încă mult de-acum înainte, îi spuse Tear. Dar îți promit, te vei vindeca.

— De unde știi?

Tear strânse degetele în jurul safirului pentru o clipă, uitându-se adânc într-un loc pe care Lily nu putea nici să înceapă să și-l imagineze.

— Privește.

Cu o senzație de ridicol, Lily ridică din nou bijuteria spre cer și o privi cu ochii pe jumătate închiși. La început nu văzu nimic, dar pe urmă safirul începu să lumineze din interior, o mică flacără albastră pe fondul cerului tot mai luminos.

— Ce…

— Ssst. Privește.

Lily se uită fix la safir, încercând să nu clipească și după puțin timp își dădu seama că se forma o figură, mult în adânc. La început fu doar o umbră, o siluetă pe fondul albastru, dar pe urmă Lily scoase o exclamație de uimire, pentru că se văzu pe ea însăși. Era o Lily diferită de cea pe care o văzuse în oglindă toată viața: împovărată de griji și puțin mai dură, cu brațe puternice, cu pielea arsă de soare. Femeia se întoarse și acum Lily observă ce voise Tear să-i arate: abdomenul, rotunjit de sarcina avansată, se desena proeminent pe fondul albastru.

— Cum faci asta? întrebă ea. Este iluzionism.

— Nu este, Lily, decât viitorul. Îți promit, va veni și se va petrece.

Lily se uită la ea însăși, fascinată. Femeia din giuvaier nu avusese o viață ușoară, era clar, cu toate acestea radia de mulțumire. În păr îi fuseseră împletite flori, iar pe spate ducea ceva ce semăna cu un arc și o tolbă plină cu săgeți. Dacă nu ar fi fost abdomenul bombat, ar fi arătat ca Diana din vechea carte de mituri grecești a lui D'Adulaires, pe care Lily și Maddy o avuseseră în copilărie. Apoi imaginea dispăru brusc.

Nefericită, Lily scutură safirul, încercând să aducă femeia înapoi, dar nu mai apăru nimic.

— Îmi pare rău, îi spuse Tear. Chiar și lucrurile mici mă vor pune să plătesc o vreme.

Lily se mai uită o uită o dată lung la safir, apoi i-l înapoie. Ceva părea că o trăgea de mână după ce giuvaierul i se desprinse dintre degete și Lily avu sentimentul ciudat că o bucată din ea plecase împreună cu el. A vedea o parte din viitor era mai rău decât a nu vedea nimic; cercetă viziunea pe toate părțile, întrebându-se dacă era adevărată, dacă bebelușul avea să fie o fată sau un băiat.

— Băiat, murmură Tear lângă ea. Va fi băiat.

— De unde știi așa ceva?

— Uneori știu, pur și simplu. Tear îi zâmbi, dar Lily avu sentimentul că se ascundea ceva în ochii lui, un viitor pe care ea încă nu-l putea zări. Tear nu continuă ideea, doar o prinse de umăr. Dar până atunci mai sunt ani mulți. Am altceva pentru tine, ceva mult mai apropiat.

— Ce?

— Uită-te acolo. Tear arătă spre nord. Corabia aceea, cea de-a treia.

— Cea albă?

— Nu, următoarea.

Lily se uită strângând puțin ochii. Cerul se luminase devenind de culoarea porumbului, așa că abia zări corabia la care se referea, o pată vag întunecată spre nord, vizibilă cu greu în ceața ce atârna pe suprafața oceanului. Ce-i cu ea?

— De nava aceea răspund unii dintre oamenii mei cei mai buni. Ea a fost cu noi de mult, de când avea paisprezece ani. Are două condamnări la activ și nu-i este frică de nimic. Dorian o divinizează, atât de mult încât încearcă să se și îmbrace ca ea, să se pieptene la fel.

Ceva atinse o coardă sensibilă în Lily, o vibrație profundă, ca de clopot. Se uită fix la el, cu ochi măriți și rugători.

— Cum o cheamă?

— Madeleine Freeman.

Lily se întoarse să privească spre nord.

— Îți promit, Lily, te vei vindeca.

Pașii lui Tear se retraseră, dar Lily abia dacă băgă de seamă, prea ocupată să se uite la cea de a treia corabie. Chipul lui Maddy ultima dată când o văzuse, cu părul strâns în codițe și o fustă neagră cu cinci centimetri mai scurtă decât era permis… o adolescentă care încerca să arate ca o femeie. Dar Maddy era acum femeie. Ochii lui Lily cercetară orizontul spre est, căutând cea mai vagă urmă de alb pe fondul albastru, primul semn că în depărtare s-ar putea afla pământul. Apoi se gândi la ceva și strigă încet după Tear.

— Maddy suferă de diabet. Are nevoie de insulină.

— Nu, nu are.

Lily se uită la el uimită, apoi se întoarse din nou spre nord. Își dădu seama că nu se putea gândi la Maddy, altfel va înnebuni așteptând să ia sfârșit călătoria, așa că o alungă pe sora ei din minte, o lăsă pentru mai

târziu, într-o zi s-ar putea să o vadă pe Maddy din nou, dacă toate acestea erau adevărate. Se gândi din nou la viziunea fantastică din giuvaierul lui Tear și o clipă se întrebă dacă era nebună, dar știa că nu era.

— Băiat, șopti ea. Așa spusese Tear, iar ea îl credea.

Își duse mâna la abdomenul plat, cu ochii plini de lacrimi. Aproape că-l simțea deja acolo, copilul care trăia în viitorul ei încă îndepărtat. Tear nu mințea și nici nu era nebun. Lily va avea un fiu, îl va naște în lumea mai bună și îl va crește să fie un om liber.

Îi pusese deja numele Jonathan.

MulȚumiri

Trei oameni au contribuit pentru a face această carte mult mai bună: Maya Ziv, Dorian Karchmar și Simone Blaser. Ca întotdeauna, le sunt recunoscătoare tuturor specialiștilor de la editurile Harper și William Morris Endeavor pentru sprijinul constant acordat pe măsură ce înaintam în Tearling, dar aceste trei doamne au făcut un efort supraomenesc, iar cartea a avut de câștigat enorm. În plus, Maya, Dorian și Simone au auzit în ultimul an îngrozitor de multe scâncete nejustificate, dar asta este. Îi mulțumesc lui Jonathan Burnham, care mă lasă să continui să scriu și, de asemenea, lui Heather Drucker, Amanda Ainsworth, Katie O'Callaghan, Ashley Fox, Erin Wicks, Miranda Ottewell… și mulțumiri speciale pentru Virginia Stanley, ghidul meu spiritual, care nu-mi permite să mă abat de la calea cea dreaptă.

Mulțumiri și afecțiune familiei mele, în special pentru iubitul meu soț, Shane, care de un an și jumătate a avut de îndurat toanele unui temperament artistic și nu a protestat niciodată, de asemenea pentru Sit și Monkey, care mă fac mereu să râd. Le mulțumesc, de asemenea, bunei mele prietene Claire Shinkins, care știe să ofere doza cea mai potrivită de dragoste și sprijin, și echipei de la cafeneaua mea preferată, Peets Coffee (în special ție, Michi!), unde am scris cea mai mare parte a acestei cărți.

Cu totul accidental, mi-am găsit și prietenul în ale scrisului de care aveam nevoie de multă vreme. Îți mulțumesc, Mark Smith, pentru că m-ai ascultat și mi-ai dat întotdeauna sfaturi bune, după ce că ai avut curajul să te implici în Tearling. Nu este o lume senină.

Tuturor minunatelor librării independente și biblioteci – cu bibliotecari și librari cu tot – care m-au ajutat să scot în lume primul volum, vă mulțumesc. Nu există pentru mine laudă mai importantă decât aceea a oamenilor care iubesc cărțile, iar munca voastră asiduă pentru mine înseamnă enorm.

Mai presus de toate, ca întotdeauna, vă mulțumesc vouă, cititorilor. Fără voi, nimic din toate acestea nu ar fi posibil.

Cuprins

ERIKA JOHANSEN

YOUNG 14+

Kelsea este Regina Ținutului Tearling. În ciuda tinereții sale, și-a asumat rapid rolul unui conducător onest, drept și puternic. Dar odată ce refuză să mai plătească tributul în oameni ținutului învecinat, Kelsea încalcă voința și interesele Reginei Roșii, un conducător brutal a cărui putere se întemeiază pe magie neagră; aceasta își trimite temuta armată în Tearling, pentru a lua cu forța ceea ce consideră că i se cuvine.

Pe măsură ce armata cotropitoare se apropie, Kelsea dezvoltă legături strânse cu o epocă dinaintea Trecerii și ajunge la un aliat neobișnuit: Lily, care luptă să-și salveze viața într-o lume în care a fi femeie este o crimă. Atât soarta Ținutului Tearling, cât și sufletul lui Kelsea depind de Lily și de evenimentele din viața ei. Dar timpul se dovedește un adversar redutabil...

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0375-1

TREI

Notes

[←1]

Charles Dickens, *David Copperfield*. Ed. Tineretului, 1969. Traducere de Ioan Comşa. (N.t.)

[←2]

Acronim care îi desemnează pe luptătorii Marinei americane specializați în războiul neconvențional pe mare, în aer și pe uscat. (N.t.)

[←3]

William Shakespeare — *Măsură pentru măsură*, Ed. Univers 1987, traducere de Leon Levițchi. (N.t.)

[←4]

Mișcări internaționale de protest împotriva inechităților sociale și economice, a lipsei de democrație. (N.t.)

[←5]

Christopher Marlowe — *Tragica istorie a Doctorului Faust*, Ed. Univers 1988, traducere de Leon Levițchi. (N.t.)

Table of Contents